

ဆရာ မြတ်ငြိမ်း၊ ကွယ်လွန်ခြင်း၊ တစ်နှစ်ပြည့် အမှတ်တရ

၆.

မြတ်ငြိမ်း

လင်းလက်ထာဝစဉ်

[နိုင်ငံတကာဝတ္ထုတို စုစည်းမှု]

ဒုတိယ

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် - နိုဝင်ဘာလ၊ ၂၀၀၄ (မျိုးဆက်သစ်စာပေ)

ဒုတိယအကြိမ် - ဇူလိုင်လ၊ ၂၀၁၇

အုပ်ရေ

၇၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမြင့်စိုး (ဆုရောင်စဉ်စာပေ) (၀၁၆၉၅)

အမှတ် (၆)၊ ၃-လွှာ၊ ဦးဝိဇ္ဇာလမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးဇော်မင်းလတ် (ခိုင်ရဝေပုံနှိပ်တိုက်) (၀၁၂၇၇)

အမှတ်(၁၁)၊ ၅၆ လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပုံ

ပန်းချီမှတ်သုံ၏ ပန်းချီကားကို ဗဂျီလင်းဝတ္ထု ဒီဇိုင်းဖွဲ့သည်။

CTP

Eagle

စာအုပ်ချုပ်

မျိုးမျိုး စာအုပ်ချုပ်လုပ်ငန်း

တန်ဖိုး

၃၅၀၀ ကျပ်

ISBN 978-99971-895-1-6

မြတ်ငြိမ်း	၀၉၅·၀၄
လင်းလက်ထာဝစဉ်/မြတ်ငြိမ်း	
- ရန်ကုန်၊ သဟဇာတစာပေ၊ ၂၀၁၇	
စာ-၂၇၆၊ ၂၁ စင်တီ	
(၁) လင်းလက်ထာဝစဉ်	

မာတိကာ

- ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာ	၇
၁။ ဘုရားသခင်သို့ ပေးစာတစ်စောင်	၁၀
၂။ ခရစ္စမတ်အိပ်မက်	၁၈
၃။ အလောင်းအစား	၂၆
၄။ ထူးမခြားနား	၄၀
၅။ ဘဝတဏှာ	၅၂
၆။ ကုတ်အင်္ကျီ	၇၀
၇။ သွေး	၈၀
၈။ ဖွင့်ထားသော တံခါးပေါက်	၉၀
၉။ ပုံပြောကောင်းသူ	၉၇
၁၀။ အရှက်ခွဲခံလိုက်ရခြင်း	၁၀၈
၁၁။ မုန်းတဲ့ ဖေဖေ	၁၁၄
၁၂။ မျှော်တော်ပုံ	၁၃၈
၁၃။ တန်ဖိုး	၁၅၀
၁၄။ လွမ်းသူ့ပန်းခွေ	၁၆၀
၁၅။ ဧည့်သည်	၁၇၈

၁၆။ မီးသင့်မြို့တော်	၂၀၄
၁၇။ နို့ချိုတစ်စက်	၂၁၂
၁၈။ မြေဖြူစည်းဝိုင်းဖြတ်ထုံး	၂၂၀
၁၉။ နေရာကလေးတစ်နေရာ	၂၄၃
၂၀။ ရဲဘော်	၂၅၆
၂၁။ နံရံပေါ်က လက်တစ်ဖက်	၂၆၆

ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာ

ကျွန်တော်တို့ စာဖတ်ခြင်းကို ဝါသနာပါချိန်က စပြီး မြန်မာစာပေ မိုးကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ခဲ့၏။ ထာဝစဉ် လင်းလက်နေမည့် ငွေကြယ်စင် များကို တွေ့ရ၏။ ရင်မှာ ကြည်နူးဝိတိ ဖြစ်ရ၏။

နောက် တစ်ဆင့်တက်ပြီး နိုင်ငံတကာ စာပေမိုးကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်မိ၏။ ရင်မှာ ကြည်နူးဝိတိ ဖြစ်ရ၏။ မနေ့က ပေါ်ထွန်းလင်းလက်ခဲ့ သော ငွေကြယ်စင်များ၊ ယနေ့တိုင် လင်းလက်နေဆဲ၊ မနက်ဖြန်လည်း ဆက်ပြီး လင်းလက်နေဦးမည်သာ။ သို့သော် ဟိုတစ်ပွင့် သည်တစ်ပွင့် ပြန်ကျလျက်။

ထိုအထဲမှ ကျွန်တော် မြင်တွေ့ရသော၊ ကျွန်တော့်ရင်မှာ စွဲမက်ရသော ငွေကြယ်စင်များကို ဘာသာပြန်ခဲ့၏။ လက်လှမ်းမီရာ မဂ္ဂဇင်းများသို့ ပို့ခဲ့၏။ ထိုအတောအတွင်း ထာဝစဉ် လင်းလက်နေမည့် ငွေကြယ်စင်များကို တစု တစည်းတည်း တင်ပြနိုင်အောင် ဝါသနာတူ၊ လုပ်ငန်းတူ ဆရာများနှင့် လက်ချင်းချိတ်ပြီး 'ဂန္ထဝင်ပေါ်က ဝတ္ထုတိုများ-၁'ကို အကောင်အထည်ဖော် ခဲ့၏။ အားမာန်သစ်စာပေမှ ထုတ်ဝေခဲ့၏။ '..... ၂'ကို ဆက်လက် အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ကြိုးစားနေပါသည်။ သည်အတွင်း 'ကြားခံ'အဖြစ် ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်း၏လက်ရာ 'လင်းလက်ထာဝစဉ်' နိုင်ငံတကာဝတ္ထုတို စုစည်းမှုကို တင်ဆက်ပါသည်။ အများစုမှာ မဂ္ဂဇင်းများတွင် ဖော်ပြပြီးဖြစ်၏။ အသစ်ဖြည့်စွက်မှုများလည်းပါသည်။ ဤသို့သော ဝတ္ထုတိုစုစည်း တင်ဆက်မှု မျိုးကို ကျွန်တော့်အလျင် ဆရာ ဆရာများ ပြုလုပ်ခဲ့ပါပြီ။ ယခု ကျွန်တော့် အားထုတ်မှုကို တင်ဆက်ကြည့်ပါသည်။

ကျွန်တော့်ကြိုးပမ်းမှုများကို ဖော်ပြပေးခဲ့သည့် မဂ္ဂဇင်းအသီးသီးမှ တာဝန်ရှိသူများနှင့် စုစည်းတင်ဆက်ဖို့ အကြံပေးသူများ၊ ကူညီသူများဖြစ်သော ဆရာလေးကိုတင်၊ ဦးစိုးညွန့် (ရာပြည့်)၊ ဦးသိန်းဇော် (သဟဇာတ)၊ ဆရာညီသစ်တို့ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း အထူးမှတ်တမ်းတင်ပါသည်။

ထာဝစဉ် လင်းလက်နေမည့် ငွေကြယ်စင်များသည် ကျွန်တော့်လက်နှင့် ထိတွေ့ခါမှ လင်းလက်သင့်သလောက် မလင်းလက်... အဆိုးဆုံးအားဖြင့် မှေးမှိန်သလောက်ပင် ဖြစ်သွားသည်ဆိုလျှင်မူ ထိုသို့ ဖြစ်ရသည်မှာ ကျွန်တော့်ညံ့ဖျင်းမှုသာ ဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံပါသည်။

စာချစ်သူများအား လေးစားလျက်
မြတ်ငြိမ်း

(မှတ်ချက် ။ ပထမအကြိမ်၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ၂၀၀၄ ခုနှစ်ထုတ် စာအုပ်မှ)

Gregorio

Gregorio López Fuentes (1895 -)
မက်ဆီကို

မက်ဆီကိုပြည်ရှိ အင်ဒီးယန်းလူမျိုးများကြားတွင် မွေးဖွားပြီး လူလားမြောက်ခဲ့သော ဂရီဂိုရီယိုလိုပက်စ် ဖွန်တက်စ်သည် အင်ဒီးယန်းလူမျိုးများ၏ လူနေမှုဘဝ အနေအထားများကို သူမတူအောင် ထိုးထွင်းသိမြင်သူဖြစ်၏။ ကဗျာဆရာ၊ သတင်းစာဆရာနှင့် ဝတ္ထုရေးဆရာလည်း ဖြစ်သည့်သူသည် El Indio ဝတ္ထုဖြင့် ၁၉၃၅ ခုနှစ်တွင် မက်ဆီကိုအမျိုးသားစာပေဆုကို ရရှိခဲ့၏။

ဘုရားသခင်သို့ ပေးစာတစ်စောင်

တောင်ကြားချိုင့်ဝှမ်းတစ်ဒေသလုံးတွင် တစ်လုံးတည်းသာ ရှိသည့် ထိုအိမ်သည် တောင်ကုန်းနိမ့်နိမ့်တစ်ခုပေါ်မှာ တည်ရှိ၏။ ဤအမြင့်လောက်မှ ဆိုလျှင် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်သည် မြစ်ကို လှမ်းမြင်နိုင်၏။ ပြီးတော့ နွားခြံ၏ ဟိုမှာဘက်ရှိ ဝင်းမှည့်နေသော ပြောင်းခင်းကြီး။ သည်ပြောင်းခင်းကြီးထဲတွင် အစက်အပြောက်ကလေးတွေလို ဖြစ်နေသည်မှာ ဗိုလ်စားပဲပင်များ၏ အပွင့်များ။ သည်အပွင့်တွေက ပဲအထွက်ကောင်းမည့်အကြောင်း အာမခံနေကျ ဖြစ်ပါသည်။

သည်ယာမြေအတွက် တစ်ခုတည်းသော လိုအပ်ချက်မှာ မိုးရေသာ ဖြစ်၏။ ယုတ်စွအဆုံး မိုးတစ်ပြိုက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ သူ့ယာခင်းတွေ အကြောင်း နောကျေအောင် သိနေသည့် လင်ချိုက နံနက်ခင်း တစ်လျှောက်လုံး ဘာဆို ဘာမျှ မလုပ်။ အရှေ့မြောက်ထောင့်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး ကောင်းကင်တစ်ခွင် တစ်ပြင်ကိုသာ စူးစမ်းအကဲခတ် ကြည့်နေခဲ့သည်။

“ရှင်မရေ၊ တို့များ တကယ်ရေရတော့မှာကွ”

“အင်း... ဘုရားသခင်ရဲ့ စောင်မမှုပေါ့တော်”

ညနေစာပြင်နေသည့် အိမ်သူက ပြန်ပြောသည်။

အကြီးဆုံးကောင်တွေက ယာခင်းထဲမှာ အလုပ်လုပ်နေကြသည်။ အငယ်ကောင်တွေကတော့ အိမ်အနီးအနားတစ်ဝိုက်မှာ ဆော့နေကြသည်။ အိမ်သူက သူတို့ အားလုံးကို အော်ခေါ်လိုက်၏။

“ညနေစာ စားဖို့ လာကြတော့ဟေ့”

ညစာ စားနေချိန်အတွင်းမှာပင် လင်ချို ဟောကိန်းထုတ်ထားသည့် အတိုင်း မိုးပေါက်ကြီးတွေ စပြီး ကျလာသည်။ အရှေ့မြောက်ထောင့်ဘက်မှ သူတို့ဆီသို့ ရွေ့လာနေသည့် တိမ်တောင်တိမ်လိပ်ကြီးတွေကို တွေ့မြင်နေရသည်။ လေက လတ်ဆတ်နေသည်။ သင်းချိုနေသည်။

အိမ်သားဖြစ်သူက အိမ်အပြင်သို့ ထွက်သည်။ နွားခြံထဲ သွားပြီး တစ်ခုခု ရှာသယောင် လုပ်သည်။ တကယ်တော့ ဘာကိုမျှ ရှာခြင်း မဟုတ်။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်သို့ မိုးစက်မိုးပေါက်တွေ ကျလာသည့် အထိအတွေ့ကို အရသာခံချင်သောကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။ အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်လာတော့ သူက ကြွေးကြော်လိုက်သည်။

“မိုးပေါက် ကျလာတဲ့ အဲဒါတွေက မိုးစက်တွေ မဟုတ်ဘူး၊ အကြွေစေ့တွေကွ။ အစက်ကြီးတွေက ဆယ်ပြားစေ့တွေ၊ အစက်ကလေးတွေက ငါးပြားစေ့တွေ”

ပီတိဖြာသော မျက်နှာပေးဖြင့် မိုးစက်မိုးပေါက်ကမ္မလာ လွှမ်းခြုံထားသော ဗိုလ်စားပဲပွင့်များနှင့် ဝင်းမှည့်ပြောင်းခင်းကြီးကို ကြည့်နေသည်။ သို့ပေမဲ့ ရုတ်ခြည်းဆိုသလို လေက ထန်လာသည်။ မိုးစက်များနှင့်အတူ ဧရာမ မိုးသီးကြီးတွေပါ ကျလာသည်။ သည်မိုးသီးကြီးတွေကမှ အသစ်ကျပ်ချွတ် ငွေသား အကြွေစေ့တွေနှင့် တကယ်တူနေသည်။ ကောင်ကလေးတွေ မိုးရေထဲသို့ ပြေးထွက်ကြသည်။ အေးစက်ခဲမာနေသည့် ပုလဲလုံးများကို လိုက်ကောက်ကြသည်။

“ခုမှ အခြေအနေဆိုးလာတာဟေ့၊ မိုးသီးကြွေတာ မြန်မြန်ရပ်သွားရင် ကောင်းမယ်ကွာ”

လင်ချို ခံပြင်းစွာ ရေရွတ်သည်။

မိုးသီးကြွေတာက မြန်မြန်ရပ်မသွားပါ။ တစ်နာရီလောက်ကြာအောင် ဆက်ပြီး ကြွေသည်။ အိမ်ပေါ်သို့၊ ပန်းခြံထဲသို့၊ တောင်ခါးပန်းပေါ်သို့၊ တောင်ကြားချိုင့်ဝှမ်းတစ်ကြောလုံးပေါ်သို့။ ယာခင်းတစ်ခင်းလုံးမှာ ဆားပွင့်တွေ ဖြူးထားသလို ပွေးပွေးလှုပ်နေပြီ။ သစ်ပင်တွေပေါ်မှာ အရွက်ဆိုလို့ တစ်ရွက်မျှ မကျန်တော့။ ပြောင်းပင်တွေအားလုံး အဖတ်ဆယ်မရအောင် ပျက်စီးကုန်ပြီ။

ဗိုလ်စားပဲပင်များပေါ်မှာ ပဲပွင့်တွေ မရှိတော့။ လင်ချိုရင်ထဲ ကြော့ကွဲဝမ်းနည်းမှု တွေ လျှံတက်လာသည်။ မိုးမှန်တိုင်းစဲသွားတော့ သူက ယာခင်းအလယ်မှာ မတ်တတ်ရပ်လျက် သူ့သားတွေကို ပြောသည်။

“ကရှိုင်းကောင်တွေ အုပ်လိုက်ကျလာတာကမှ နည်းနည်းပါးပါး ကျန်ကောင်းကျန်ဦးမယ်။ ဒီမိုးသီးတွေကတော့ ဘာဆို ဘာမှ ချန်မထားခဲ့ဘူး။ ဒီနှစ်အဖို့ တို့ယာက ပြောင်းရော ပဲပါ ထွက်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။”

ထိုညက ဝမ်းနည်းကြော့ကွဲစရာကောင်းသည့်ည။

“ငါတို့အားလုံး အားထုတ်ထားသမျှတွေ အလဟဿဖြစ်သွားပြီ”

“တို့ကို ကူနိုင်ကယ်နိုင်မယ့်သူလည်း ဘယ်သူမှ မရှိဘူး”

“ဒီနှစ်တော့ တို့အားလုံး ငတ်ကြတော့မှာပဲ”

သို့ဖြစ်သည့်တိုင် တောင်ကြားချိုင့်ဝှမ်း၏ အလယ်တည့်တည့်ရှိ အဆိုပါ လုံးတီးအိမ်ကလေးတွင် နေထိုင်သူအားလုံး၏ နှလုံးသားတွေထဲမှာ တော့ မျှော်လင့်ချက်တစ်ခု ရှိနေသည်။ အဆိုပါ တစ်ခုတည်းသော မျှော်လင့် ချက်ကား ဘုရားသခင်၏ ကူညီစောင့်ရှောက်မှုတည်း။

“ဒီအဖြစ်သနစ်က ကုန်းကောက်စရာမရှိတော့တဲ့ အဖြစ်မျိုး ဖြစ်နေ ပေမယ့် သိပ်ပြီး စိတ်ဓာတ်မကျကြပါနဲ့။ ထမင်းငတ်ပြီးသေတဲ့လူရယ်လို့ မရှိဘူး ဆိုတဲ့စကားကို သတိရကြစမ်းပါ”

“အဲဒီလို ပြောကြတာပဲလေ။ ထမင်းငတ်ပြီး သေတဲ့လူ မရှိပါဘူး ရယ်လို့”

လင်ချိုသည် သူ၏တစ်ခုတည်းသော မျှော်လင့်ချက်အကြောင်းကိုသာ ညလုံးပေါက် စဉ်းစား၏။ ဘုရားသခင်၏ ကူညီစောင့်ရှောက်မှု၊ သူ့ကို သွန်သင် ဆုံးမထားကြသည်လေ။ ဘုရားသခင်၏ မျက်လုံးတော်တွေက အရာရာတိုင်းကို မြင်တွေ့တော်မူသည်တဲ့။ ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ စိတ်ထဲမှ အတွေးကိုပင် သိမြင်နိုင်တော်မူသည်တဲ့။

လင်ချိုက နွားသိုးတစ်ကောင်လို အားကောင်းမောင်းသန်ကြီး။ ယာခင်းတွေထဲမှာ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လို ကုန်းရုန်းအလုပ်လုပ်တတ်သူ။ သို့ဖြစ်သည့်တိုင် သူက စာတော့ရေးတတ်ပါသေးသည်။ လောကမှာ သမ္မာဒေဝ နတ်ကောင်းနတ်မြတ် ဆိုတာ ရှိကြောင်း ယုံကြည်သက်ဝင်လာအောင် ကိုယ့်

ကိုယ်ကိုယ် တရားချပြီးနောက် တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက် သည့်နှင့် စာတစ်စောင် စတင်ရေးတော့၏။ ထိုစာကို မြို့သို့ သူ့ကိုယ်တိုင် ယူသွားမည်။ ပြီးတော့ စာတိုက်ပုံးထဲသို့ သူ့ကိုယ်တိုင် ထည့်မည်။

ထိုစာကား ဘုရားသခင်ထံ ပေးစာမှတစ်ပါး အခြားမဟုတ်ပါချေ။

“အဖ ဘုရားသခင်၊ အဖ ဘုရားသခင်သာ မကယ်လျှင် ဒီနှစ်အဖို့ တပည့်တော်ရဲ့ မိသားစုအားလုံး ငတ်ကြရပါလိမ့်မယ်။ မိုးသီးတွေ ကြော့လို့ ယာခင်းအသစ် ပြန်စိုက်ဖို့ရယ်၊ သီးနှံတွေ ထွက်မလာခင်အတွင်း တပည့်တော်တို့ စားသောက်ဖို့ရယ်အတွက် ပီဆိုတစ်ရာ လိုအပ်ပါမယ်”

သူက စာအိတ်ပေါ်တွင် ‘ဘုရားသခင်’ ဟု လိပ်မူသည်။ စာအိတ်ကို အင်္ကျီအိတ်ထဲထည့်ပြီး စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်လျက်နှင့်ပင် မြို့ကို သွားသည်။ စာတိုက်သို့ ရောက်တော့ စာအိတ်ပေါ်တွင် တံဆိပ်ခေါင်းကပ်သည်။ ပြီးတော့ စာကို စာတိုက်ပုံးထဲ ထည့်လိုက်သည်။

စာတိုက် အမှုထမ်းတွေထဲမှ စာပို့သမားလည်း ဖြစ်၊ စာတိုက်တွင် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးသူလည်း ဖြစ်သူက အူလိုက်သည်းလိုက်ရယ်ရင်း သူ့ဆရာ စာတိုက်ဗိုလ်ဆီသို့ သွားသည်။ ပြီးတော့ ဘုရားသခင်ထံသို့ ပေးစာကို ပြသည်။ သူ စာပို့သမားလုပ်လာခဲ့သည့် သက်တမ်းအတွင်း ထိုလိပ်စာမျိုးကို တစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးခဲ့။ ဝဝဖိုင်ဖိုင်နှင့် စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်းရှိသည့် စာတိုက် ဗိုလ်ကလည်း ဟားတိုက်ရယ်မောသည်။ သို့သော် ချက်ချင်း လေးလေးနက်နက် ဖြစ်သွားသည်။ သူ့စားပွဲပေါ်မှ စာအိတ်ကို တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်ရင်း မှတ်ချက်ချသည်။

“တကယ့် ယုံကြည်သက်ဝင်မှုပဲဟေ့။ ဒီစာရေးတဲ့လူရဲ့ ယုံကြည် ချက်မျိုး ငါ့မှာ ရှိလိုက်ချင်စမ်းပါဘိကွာ။ သူ ယုံကြည်ကိုးစားသလို ယုံကြည် ကိုးစားတတ်ဖို့၊ သူ မျှော်လင့်သလို ယုံကြည်စိတ်ချမှုအပြည့်နဲ့ မျှော်လင့်တတ်ဖို့၊ ဘုရားသခင်ဆီကို ကိုယ်က စပြီး စာရေးတဲ့ ယုံကြည်မှုမျိုးပေါ့ကွာ”

စင်စစ် သည်စာကို ဘယ်ကိုမျှ ပို့ပေးလို့ မရ။ သည်စာက ထုတ်ဖော် ပြသနေသည်မှာ ပြင်းပြသော ယုံကြည်သက်ဝင်မှုတစ်ခု။ သည်တော့ သည် သက်ဝင်ယုံကြည်မှုကလေး ပျက်ပြယ်မသွားစေရေးအတွက် စာတိုက်ဗိုလ် စိတ်ကူးတစ်ခုရသည်။ ထိုစာကို ပြန်ကြားဖို့။ သို့သော် ထိုစာကို ဖောက်ဖတ်

ကြည့်တော့ သူ့စာကို ပြန်ကြားဖို့ စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်း၊ မင်နှင့် စာရွက်တစ်ရွက် ရှိရုံဖြင့် မလုံလောက်ဘဲ နောက်ထပ် တစ်ခုခု လိုအပ်သေးကြောင်း ထင်ရှားလာသည်။ သို့ဖြစ်သည့်တိုင် သူက သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ သူက သူ့အမှုထမ်းများထံမှ ငွေကြေးအလှူခံသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့လစာ၏ တချို့တစ်ဝက်ကို ထည့်ဝင်သည်။ သူ့မိတ်ဆွေ အတော်များများကလည်း 'အလှူဒါန' အဖြစ် ငွေကြေးထည့်ဝင်ကြသည်။

သူ့အနေဖြင့် ပီဆိုတစ်ရာအပြည့်ရအောင် ကောက်ခံစုဆောင်းဖို့တော့ မလွယ်။ သည်တော့ သူသည် ယာသမားကြီးထံသို့ တောင်းခံငွေ၏ တစ်ဝက် ကျော်ကျော်ကလေးပဲ ပို့ပေးနိုင်သည်။ သူသည် ငွေစက္ကူတွေကို စာအိတ် တစ်အိတ်ထဲ ထည့်သည်။ လင်ချိုထံသို့ လိပ်မူသည်။ ငွေစက္ကူတွေနှင့်အတူ စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်တွင် 'ဘုရားသခင်' ဟူသော စာလုံးတစ်လုံးတည်းကိုသာ ထိုးမြဲလက်မှတ်အဖြစ် ရေးပေးလိုက်၏။

နောက်တနင်္ဂနွေနေ့ကျတော့ လင်ချိုသည် ခါတိုင်း လာနေကျအချိန် ထက် နည်းနည်းကလေး စောပြီး ရောက်လာသည်။ သူ့အတွက် စာရောက်နေ သလားဟု မေးသည်။ စာကို စာပို့သမားကိုယ်တိုင် သူ့လက်ထဲ ထည့်ပေးသည်။ စာတိုက်ဗိုလ်ကတော့ ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုလုပ်လိုက်သူတစ်ဦး၏ ပီတိအဟုန်ဖြင့် သူ့ရုံးခန်းတံခါးဝမှ လှမ်းကြည့်နေသည်။

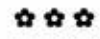
ငွေစက္ကူများကို မြင်ရသည့်တိုင် လင်ချိုက အံ့အားသင့်မှုဆိုလို့ စိုးစဉ်းမျှ မပြ။ သူ့ယုံကြည်စိတ်ချမှုက သည်လောက်ထိ ပြင်းထန်သည်။ သို့သော် ငွေစက္ကူ များကို ရေတွက်ကြည့်ပြီးသောအခါတွင်မူ ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။ ဘုရားသခင်က မှားတာတော့ မဖြစ်နိုင်။ ထိုနည်းတူ လင်ချို အသနားခံ လျှောက်တင်ထားသည်ကို ဘုရားသခင်က ငြင်းပယ်တာလည်း မဖြစ်နိုင်။

ချက်ချင်း လက်ငင်းပင် ပြတင်းဝဆီသို့ သွားသည်။ စာရွက်နှင့် မင် တောင်းသည်။ အများသုံး စာရေးစားပွဲပေါ်တွင် စာကို စတင်ရေးသည်။ သူ့စိတ်ကူးပေါ်လွင်အောင် အားထုတ်ရေးရသည့်အတွက် နဖူးကြောတွေ အတွန်ကြီး တွန့်နေသည်။ စာရေးပြီးသွားတော့ ပြတင်းဝသို့ သွားသည်။ တံဆိပ်ခေါင်းတစ်လုံး ဝယ်သည်။ တံဆိပ်ခေါင်းကို လျှာဖြင့်လျက်ပြီး စာအိတ် ပေါ်တွင် ကပ်ကာ လက်သီးစောင်းဖြင့် တစ်ချက် ထုလိုက်၏။

စာတိုက်ပုံးထဲသို့ စာကျသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စာတိုက်ဗိုလ်က စာတိုက်ပုံးကို သွားဖွင့်သည်။ စာထဲ၌ ရေးထားသည်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။

"ဘုရားသခင် ခင်ဗျား၊ တပည့်တော် တောင်းခံထားတဲ့ငွေထဲက ပီဆိုခုနစ်ဆယ်ပဲ တပည့်တော်ထံ ရောက်လာပါတယ်။ တပည့်တော်မှာ ငွေ အရမ်းလိုနေတဲ့အတွက် လိုငွေကို နောက်ထပ် ပို့ပေးပါဦး။ ဒါပေမဲ့ စာတိုက် က တစ်ဆင့်တော့ ပို့မပေးပါနဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စာတိုက်ဝန်ထမ်းတွေက မသမာသူတစ်စု ဖြစ်နေလို့ပါ။ လင်ချို..."

Ref: A Letter to God by Gregorio Lopez Fuentes.
 စာညွှန်း: - လိုက်စံစတိုင်လ်တူဒေး စာစုံမဂ္ဂဇင်း၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်။

A. Chekhov

Anton Chekhov (1860 - 1904)

ရုရှား

ရုရှားမြေကျွန်တစ်ဦး၏ မြေးဖြစ်သူ အင်တွန်ချက်ကော့သည် ဆေးပညာကို သင်ယူတတ်မြောက်ခဲ့ပြီး သူ့တစ်သက်လုံး ဆရာဝန်အဖြစ်ဖြင့် ရပ်တည်ခဲ့သည်။ သူ ရေးသားခဲ့သော စာပေများသည် လွန်စွာ အရေးပါအရာရောက်ခြင်းမရှိဟု သူ့ကိုယ်တိုင် သတ်မှတ်ခဲ့သော်လည်း သူသည် ကမ္ဘာ့ထိပ်တန်းဝတ္ထုတိုရေးဆရာတစ်ဦးအဖြစ် ယနေ့တိုင် အသိအမှတ်ပြုခံနေရဆဲရှိ၏။

ခရစ္စမတ်အိပ်မက်

ကိုးနှစ်သားအရွယ်ရှိ ဗင်ကာဇူးကော့သည် ဖိနပ်ချုပ်အလုပ်ရုံ ပိုင်ရှင် အလယာခင်ထံ လွန်ခဲ့သည့် သုံးလကတည်းက အလုပ်သင်အဖြစ် ရောက်နေသည်။ သူက ခရစ္စမတ်အကြိုညတွင် အိပ်ရာမဝင်သေး။ သူ့ဆရာ၊ ဆရာကတော်နှင့် လုပ်သက်ရင့်အလုပ်သင်တွေ ညဉ့်ဦးပိုင်း ဝတ်ပြုဆုတောင်းဖို့ သွားချိန်အထိ စောင့်နေသည်။ ထို့နောက်မှာတော့ သူ့ဆရာ၏ ဗီရိယံမှ မင်အိုးနှင့် ကလောင်တံကို ယူသည်။ ကလောင်တံမှ ကလောင်သွားမှာ သံချေးတက်နေပြီ။ သူက ကြေမွနေသော စာရွက်တစ်ရွက်ကို သူ့ရှေ့မှာ ဖြန့်ခင်းပြီး စာကို စတင် ရေးတော့၏။ ပထမဦးဆုံး စာလုံးကို ရေးမချမီ သူက တံခါးပေါက်များ၊ ပြတင်းပေါက်များရှိရာဘက်သို့ အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့်ဖြင့် လှမ်းလှမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက် ရှုဖွဲ့ဖိနပ်ပုံသွင်းသည့် သစ်သားတုံးတွေ ထည့်ထားသော စင်နှစ်စင်၏ အလယ်ရှိ ခရစ်တော်ရုပ်တု ခပ်မည်းမည်းကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ပြီးတော့ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း ရှိုက်လိုက်သည်။ စာရွက်ကို ခုံတန်းရှည်ပေါ်တွင် ဖြန့်ထားသည်ဖြစ်ရာ သူက ခုံတန်းရှည် နံဘေး ကြမ်းပေါ်တွင် ဒူးထောက်ထားရသည်။

“ချစ်လှစွာသော ဘိုးဘိုး ကွန်စတန်တင်မကားရစ် ခင်ဗျား” ဟု သူက ရေးသည်။

“ဘိုးဘိုးဆီကို ကျွန်တော် စာတစ်စောင် ရေးနေပါတယ်။ ဘိုးဘိုး အတွက် ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ခရစ္စမတ် ဖြစ်ပါစေ။ ဘုရားသခင်က ချီးမြှင့်တဲ့

ကောင်းခြင်းမင်္ဂလာတွေအားလုံး ဘိုးဘိုးရပါစေလို့ ကျွန်တော် ဆုတောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ အဖေ၊ အမေ မရှိတော့ပါ။ ဆွေမျိုးဆိုလို့ ဘိုးဘိုး တစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတော့တယ်”

ဗင်ကာက မှောင်မည်းမည်းပြတင်းပေါက်ဆီသို့ မော့ကြည့်လိုက်၏။ ပြတင်းမှန်ပေါ်တွင် ဖယောင်းတိုင်မီးတောက်တစ်ခု အရိပ်ထင်နေသည်။ သူ စိတ်ကူးပုံရိပ်ထဲတွင် သူ့ဘိုးအေ ကွန်စတန်တင်မကားရစ် မတ်တတ်ရပ်နေသည်ကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် တွေ့ရ၏။ သူ့ဘိုးအေက ဇီဗားယော့က် အမည်ရှိ လူကုတ်တစ်ဦး၏ ခြံပိုင်းကြီးတွင် ညစောင့်လုပ်သည်။ ဘိုးဘိုးက လူလုံးလူဖန် သေးသေးနှင့် ပိန်ပိန်ကလေး။ အသက်က ခြောက်ဆယ့်ငါးနှစ်လောက် ရှိပြီ။ သို့သော် အရွယ်နှင့် မလိုက်လောက်အောင် သွက်လက်ဖျတ်လတ်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အရယ်အပြုံးကို အမြဲ တွေ့မြင်ရသည်။ မျက်လုံးတွေကတော့ အရက်ခိုး ရိုက်ပြီး ရီဝေနေသည်။ နူးလယ်နေခင်းဆို သူက အစေခံတန်းလျားတွင် အိပ်နေမည်။ သို့မဟုတ်ပါက ထမင်းချက်တွေနှင့် ပေးလားဝါးလား နောက်ပြောင်ကျီစယ်နေမည်။ ညဘက်ရောက်လျှင်တော့ သိုးသားရေကုတ် အင်္ကျီကို လုံလုံခြုံခြုံ ဝတ်ပြီး သစ်သားခလောက်ကို တဒေါက်ဒေါက် လှုပ်ခတ်ကာ ခြံပိုင်းကြီးကို လှည့်ပတ်စောင့်ကြပ်သည်။ သူ့နောက်မှ ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် တကောက်ကောက် လိုက်လေ့ရှိသည်ကတော့ ခွေးနှစ်ကောင်။ တစ်ကောင်က ခွေးအိုမကြီး ဘရောင်နီ။ နောက်တစ်ကောင်ကတော့ အမွေးနက်နက်နှင့် မြွေပါလို ရှည်မျောမျော ကိုယ်ခန္ဓာကြောင့် ငါးရှဉ့်ဟု နာမည်ပေးထားသည့် အကောင်။ ငါးရှဉ့်က ဘယ်တော့မဆို လူတွေကို အလွန်အလွန် ရိုသေယောင်၊ ချစ်မြတ်နိုးယောင် ပြသည်။ လူတွေ စိမ်းသည်ဖြစ်စေ၊ ကျက်သည်ဖြစ်စေ သူက ပျပ်ဝပ်ကျိုးနွံသောအကြည့်ဖြင့်သာ ကြည့်၏။ သို့တိုင် သူ့ကို ဘယ်သူကမျှ အယုံအကြည် မရှိ။ တကယ်တော့ သူ၏ မလိုတမာ ကြောင်သူတော်စိတ်ကို ရိုသေလေးစားဟန်၊ ပျပ်ဝပ်ကျိုးနွံဟန်များဖြင့် အရေခြုံထားခြင်းသာ ဖြစ်၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ နောက်ဘက်သို့ တိတ်တိတ်ကလေး ချဉ်းကပ်သွားပြီး ခြေသလုံးကို ဆတ်ခနဲ ဟပ်ရမည် ဆိုလျှင်၊ သို့မဟုတ် ရေခဲလှောင်သည့် မြေအောက်ခန်းထဲသို့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ဝင်ရမည်ဆိုလျှင်၊ သို့မဟုတ် လယ်သမား တစ်ယောက် မွေးထားသည့် ကြက်တစ်ကောင်ကို ကိုက်ချီပြေးရမည်ဆိုလျှင်

သူထက်ကျွမ်းကျင်သည့်ခွေး မရှိပါချေ။ သူ၏ နောက်ခြေထောက် ကျိုးမတတ် အရိုက်ခံရသည်မှာ အကြိမ်ကြိမ်။ သူ့လည်ပင်းကို ကြိုးကွင်းဖြင့် အစွပ်ခံရသည် မှာ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင်။ အပတ်စဉ် အပတ်တိုင်းလည်း သူ့မှာ မသေရုံတစ်မည် အရိုက်အနှက်ခံရသည်။ သို့တိုင် သည်ကောင်က ထောင်ထောင် ထောင်ထောင် ဖြစ်နေမြဲပင်။

ခုချိန်လောက်ဆို ဘိုးဘိုးတစ်ယောက် ဝင်းခြံဂိတ်ပေါက်မှာ မတ်တတ် ရပ်ကာ ရွာဘုရားကျောင်းမှ အနီရောင်တောက်တောက် ပြတင်းပေါက်များကို မျက်လုံးတွေ မှေးကျဉ်းပြီး ကြည့်နေလိမ့်မည်။ သားရေပျော့ဖိနပ် ဝတ်ထားသည့် ခြေထောက်ဖြင့် မြေကြီးကို ဆောင့်နှင်းနေမည်။ ပြီးတော့ အိမ်စေတွေနှင့် ရယ်စရာ မောစရာတွေ ပြောပြီး တသောသော လုပ်နေလိမ့်မည်။ သူ၏ သစ်သားခလောက် ကြီးကိုတော့ သူ့ခါးပတ်မှာ ချိတ်ထားလိမ့်မည်။ သူက လက်တွေကို ဆန့်ထုတ် မည်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်သူ ပွေ့ပိုက်ပြီး အအေးဒဏ်ကို ကာကွယ်မည်။ အဘိုးကြီးတွေ အကျင့်အတိုင်း ကြိုထိုးမည်။ ပြီးတော့ အိမ်စေ ကောင်မကလေး တွေထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို၊ သို့မဟုတ် ထမင်းချက် မိန်းမတွေထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို တို့လိုက် ဆိတ်လိုက် လုပ်နေမည်။

“နာမူနံကလေး တစ်ချက်လောက် ရှုဦးမလားဟေ့”

သူက နာမူနံဘူးကို မိန်းမတွေဘက်သို့ ကမ်းပေးရင်း ပြောတတ်သည်။ ထိုအခါ မိန်းမတွေက နာမူနံဘူးကို ယူပြီး ရှုကြမည်။ နာချေကြ မည်။ အဘိုးကြီးက ပြောမပြနိုင်လောက်အောင် ပီတိတွေ ဖြာပြီး ဟက်ဟက် ပက်ပက် ရယ်မောမည်။ ‘နာစေးရင် အဲဒီလို နာချေလိုက်မှ ကောင်းတာဗျ’ ဟု ပြောမည်။

ဘိုးဘိုးက ခွေးတွေကိုလည်း နာရှုခိုင်းသည်။ ဘရောင်နီက နာရှု သည်။ ခေါင်းကို ယမ်းခါသည်။ အခံရခက်ဟန်ဖြင့် ခပ်ဝေးဝေးသို့ လျှောက် သွားတတ်သည်။ ငါးရှဉ့်ကတော့ နာမူနံဘူးကို ကွေ့ကာပတ်ကာ ရှောင်သည်။ အမြီးကိုသာ တနနံနနံ လုပ်နေတတ်သည်။ ရာသီဥတုက သာသာယာယာပင်။ လေက ငြိမ်နေသည်။ ကြည်လင်လတ်ဆတ်နေသည်။ ညကတော့ မှောင်နှင့် မည်းမည်း။ သို့ပေမဲ့ တစ်ရွာလုံးရှိ နှင်းဖုံးအိမ် အမိုးဖြူဖြူတွေ၊ နှင်းလွမ်းသော ငွေရောင်တောက်တောက် သစ်ပင်တွေ၊ မီးခိုးတလူလူနှင့် ခေါင်းတိုင်တွေ

အားလုံးကိုတော့ ကြည်လင်ပြတ်သားစွာ တွေ့မြင်နေရသည်။ ကောင်းကင် တစ်ခွင်တစ်ပြင်လုံးတွင် အရောင်တလက်လက်တောက် ကြယ်စင်တွေ ဖြန့်ကြဲ ထားသည်။ နဂါးငွေ့တန်းကြီးကတော့ အားလပ်ရက်တွေအတွက် နှင်းပွင့်များ ဖြင့် တိုက်ချွတ်ဆေးကြောထားသည့်နှယ် ထင်းထင်းကြီး ပေါ်လွင်နေသည်။ ဗင်ကာ သက်ပြင်းချသည်။ ကလောင်တံကို မင်ထဲ နှစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ စာကို ဆက်ရေးသည်။

“မနေ့ကဆို ကျွန်တော် အရိုက်ခံရတယ်။ ဆရာက ကျွန်တော့်ကို ခြံထဲထိရောက်အောင် ဆံပင်ဆွဲ ခေါ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ မြင်းကုန်းနီးက ခြေနှင်းကွင်းသားရေကြိုးနဲ့ ရိုက်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျပြီး ကလေးပုခက်လွဲရင်း အိပ်ပျော်သွားလို့လေ။ နောက်ပြီး လွန်ခဲ့တဲ့ အပတ်တုန်းကဆို ဆရာကတော်က ကျွန်တော့်ကို ပင်လယ် ငါးသလောက် အူတွေ ထုတ်ခိုင်းတယ်။ အဲဒါ အမြီးပိုင်းက စပြီး ကိုင်လို့ ဆိုပြီး ဆရာကတော်က ငါးသလောက်ခေါင်းနဲ့ ကျွန်တော့်တစ်မျက်နှာလုံးကို ပွတ်တော့တာပဲ။

တခြားအလုပ်သမားတွေက ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းလှောင်ကြတယ်။ အရက်ဆိုင်သွားပြီး ဖော်ဒကာ ဝယ်ခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့မြည်းဖို့ ဆရာ သခွားသီးကို ခိုးပေးခိုင်းတယ်။ အဲဒီအခါကျ ဆရာက တွေ့ရာကြုံရာတွေနဲ့ ကောက်ရိုက်တော့တာ။ နောက်ပြီး စားစရာကျတော့ ဘာမှမပေးကြဘူး။ မနက်ဘက်ဆို ပေါင်မုန့်ပေးတယ်။ ညနေစာအတွက် ဆန်ပြုတ်။ ညဘက်ကျ တော့လည်း ပေါင်မုန့်ပဲ။ လက်ဖက်ရည်တို့၊ ကော်ဖီတို့၊ စွပ်ပြုတ်တို့ကို ဘယ် တော့မှ မပေးဘူး။ သူတို့ဘာသာ သူတို့ မဆံ့မပြ မျှီဆိုပစ်ကြတာ ဘိုးဘိုးရဲ့။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို လူသွားစင်ကြိုလမ်းပေါ်မှာ အိပ်ခိုင်းတယ်။ သူတို့ကလေး ထင်တဲ့အခါမျိုးကျ ကျွန်တော် လုံးလုံး မအိပ်ရပါဘူး။ ထပြီး ပုခက်ထွက်လွှဲပေး နေရတော့တာပေါ့။

ချစ်တဲ့ ဘိုးဘိုးရယ်၊ တစ်ဆိတ်လောက် ကျွန်တော့်ကို ဒီကနေ ခေါ်ထုတ်သွားပါနော်။ ရွာကို ခေါ်သွားပါ။ ကျွန်တော် မခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေပါပြီ။ ဘိုးဘိုးကို ကျွန်တော် ဒူးထောက်တောင်းပန်ပါတယ်။ ဘိုးဘိုးကို ကျွန်တော်တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်သွားဖို့ ဘုရားသခင်ထံမှာ သစ္စာဆိုပါ။

မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဒီနေရာက ခေါ်သွားပါနော်။ မဟုတ်ရင် ကျွန်တော် သေရပါလိမ့်မယ်”

ဗင်ကာ မဲ့လိုက်၏။ မျက်လုံးတွေကို လက်သီးဆုပ်မည်းမည်းကလေး ဖြင့် ပွတ်သည်။ ပြီးတော့ တစ်ချက်ရှိက်သည်။

“ဘိုးဘိုးဖို့ နှာမှုန့်ကို ကျွန်တော် ကြိုတင်ပေးပါမယ်။ ဘိုးဘိုးကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ဘုရားသခင်ထံမှာ သစ္စာဆိုပါ့မယ်။ ကျွန်တော် အမှားတစ်ခုခု လုပ်မိရင် ကြိုက်သလို ရိုက်နိုင်ပါတယ် ဘိုးဘိုးရယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော့်ဖို့ နေရာမရှိဘူးလို့ ဘိုးဘိုးထင်ရင် အိမ်တော်ဝန်ကို ကျွန်တော် အသနားခံပါ့မယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဖိနှပ်တိုက်တဲ့အလုပ်ပဲ လုပ်ခွင့်ပေးဖို့၊ ဒါမှမဟုတ် သိုးကျောင်း သားအဖြစ် ဖေဒယာနေရာမှာ ဝင်လုပ်ခွင့်ပေးဖို့လေ။ ချစ်တဲ့ ဘိုးဘိုးရယ်၊ ကျွန်တော် မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေပါပြီ။ မဟုတ်ရင် ကျွန်တော် သေရပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်လေ ရွာကိုပြေးလာဖို့ တွေးသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ဘွတ်ဖိနှပ်တွေ မရှိဘူး။ ရေခဲတွေကိုတော့ ကျွန်တော် ကြောက် တယ်။ တကယ်လို့ ဘိုးဘိုးသာ ကျွန်တော့်ကို ကူညီမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ကြီးလာတဲ့အခါ ဘိုးဘိုးကို ကျွေးမွေးထားပါ့မယ်။ ဘိုးဘိုးကို ဘယ်သူကမှ ဒုက္ခပေးအောင် စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်။ နောက်ဆုံး ဘိုးဘိုး သေသွားရင်လည်း မေမေ ပလာဂေယာအတွက် ကျွန်တော် ဆုတောင်းပေးသလို ဘိုးဘိုးရဲ့ပိညာဉ် ကောင်းကင်ဘုံကို ရောက်အောင် ဆုတောင်းပေးပါ့မယ်။

မော်စကိုက နည်းနည်းနောနော မြို့ကြီး မဟုတ်ဘဲ၊ လူကုံထံတွေ ပိုင်တဲ့အိမ်တွေက အများကြီး။ မြင်းတွေလည်း အများကြီး။ ဒါပေမဲ့ သိုးတွေတော့ ဘယ်မှာမှ မတွေ့ရဘူး။ ခွေးတွေက ရန်မလိုတတ်ကြဘူး။ ကောင်လေးတွေက ခရစ္စမတ်ကြယ်ကြီး ကိုင်ပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်မသွားကြဘူး။ သူတို့ ဆိုတဲ့ သံပြိုင်ဓမ္မတေးကို တခြားလူတွေ ဝင်ဆိုခွင့် မပေးဘူး။ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရဲ့ ပြတင်းဝမှာ ပြထားတဲ့ ငါးမျှားတံတွေ တစ်ခါတွေဖူးတယ်။ ငါးမျိုးစုံ ဖမ်းဖို့ ငါးမျှားတံ အမျိုးမျိုးလေ။ အရမ်းကောင်းတာပဲ။ ပေါင်လေးဆယ်လောက် လေးတဲ့ ငါးလိပ်ကျောက်ကြီးတွေ များတဲ့ ငါးမျှားတံတောင် တွေ့ခဲ့သေးတယ်။ သေနတ်တွေ ရောင်းတဲ့ ဆိုင်တွေလည်း တွေ့ခဲ့တယ်။ အိမ်က ဆရာသမား ကိုင်တဲ့ သေနတ်မျိုးတွေပါပဲ။ တစ်လက်ကို ရူဘယ် တစ်ရာလောက်တော့

ပေးရမယ်။ အမဲသားဆိုင်တွေမှာတော့ တောကြက်သားတွေ၊ ခါသားတွေ၊ ယုန်သားတွေ ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအကောင်တွေကို ဘယ်နေရာတွေမှာ ပစ်ရတယ် ဆိုတာကျတော့ ဆိုင်က လူတွေက မပြောဘူး ဘိုးဘိုးရာ။

ချစ်တဲ့ ဘိုးဘိုးရေ၊ အိမ်တော်ကြီးမှာ သူတို့ ခရစ္စမတ်သစ်ပင် ပြင်ဆင်ပြီဆိုရင် ကျွန်တော်ဖို့ ရွှေသစ်ချသီးကလေးတစ်လုံး ယူပြီး သေတ္တာ အစိမ်းကြီးထဲမှာ ဝှက်ထားပေးနော်။ အိမ်ဖော်မကလေး အော်လ်ဂါအစ်ဂနာ တယက်နာကို ပြောပေါ့ ဘိုးဘိုးရာ။ ဒါကလေးက ဗင်ကာဖို့လို့”

ဗင်ကာ ဆတ်ခနဲ သက်ပြင်းရှိက်သည်။ ပြီးတော့ ပြတင်းပေါက်ဘက် သို့ ငေးနေပြန်သည်။ လူကုံထံတွေအတွက် တောထဲသွားပြီး ခရစ္စမတ်သစ်ပင် ခုတ်ပေးရသူမှာ ဘိုးဘိုးသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုသို့သွားတိုင်း သူ့မြေးကို ခေါ် သွားလေ့ရှိကြောင်း ဗင်ကာ အမှတ်ရသည်။ ထိုစဉ်တွေတုန်းကတော့ သူတို့ မြေးအဘိုး ပြုံးပျော်မဆုံးပေါ့။ ဆီးနှင်းတွေ တဖြောက်ဖြောက် ကျနေသည်။ ဘိုးဘိုးက တောကြက်မြည်သံလို တတောက်တောက် လုပ်သည်။ ဗင်ကာက ဘိုးဘိုး အသံတုလုပ်နေကြောင်း သိသည်ဆိုသည့် သဘောဖြင့် သူလည်း တတောက်တောက် မြည်သံပြုပြီး မြူးထူးစွာ ခုန်ပေါက်ပြေးသွားတတ်သည်။ ထင်းရှူးပင်တစ်ပင်ကို မခုတ်မီ ဘိုးဘိုးက ဆေးတံကို ဖွာသည်။ နှာမှုန့်ဘူးကို တစ်ရှိုက်ကြီး ရှူသည်။ နောက်ပြီး နှင်းတောထဲတွင် တဆတ်ဆတ် တုန်နေ သည့် ဗင်ကာကို နောက်ပြောင်သည်။ နှင်းပွင့်တွေ ပန်ဆင်ထားသည့် ထင်းရှူး ပင်ပျိုတွေက မလှုပ်မချောက် မားမားရပ်နေကြသည်။ ဘယ်သူ သေရမည်လဲ စောင့်နေကြသည်။ ဖြန့်ခနဲ၊ ဒုန်းခနဲ ဆိုသလို ဘယ်က ရောက်လာမှန်းမသိ သည့် ယုန်တစ်ကောင်က လေးညှို့မှ လွတ်လိုက်သည့် မြားတစ်စင်းလို နှင်းတောထဲ ဖြတ်ပြေးသွားသည်။ ထိုအခါ ‘ဖမ်းဟ၊ ဖမ်းဟ အဲဒီအဖြီးဖွား ကောင်ကို ဖမ်းထားဟ’ဟု ဘိုးဘိုးတစ်ယောက် အသံထွက်ပြီး မအော်ဘဲ မနေနိုင်တော့။

ခုတ်လှဲပြီးသော သစ်ပင်ကို ဘိုးဘိုးက အိမ်တော်ကြီးဆီသို့ ဆွဲသွား သည်။ သည်သစ်ပင်ကို သူတို့တစ်တွေ ဝိုင်းပြီး အလှဆင်ကြသည်။ ဗင်ကာ အချစ်ဆုံး အိမ်စေမကလေး အော်လ်ဂါအစ်ဂနာတယက်နာကတော့ အလုပ် အများဆုံးပေါ့။ အိမ်ခန်းဆောင် သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမ ဖြစ်သော ဗင်ကာ

မေမေ ပလာဂေယာ သက်ရှင်ထင်ရှား ရှိတုန်းကဆို အော်လ်ဂါက ဗင်ကာအား သကြားလုံးတွေ လက်သိပ်ထိုး ပေးနေကျ။ နောက်ပြီး ဗင်ကာအား စာရေး၊ စာဖတ်သင်ပေးသည်။ တစ်ကနေ တစ်ရာအထိ ရေတွက်တတ်အောင် သင်ပေးသည်။ ထို့ပြင် စုံတွဲလေးတွဲ ကရသည့် အကမျိုးပင် ကတတ်အောင် သင်ပေးသည်။ အော်လ်ဂါက သည်လိုသင်ပေးရသည်ကိုပင် ကြည်နူးနေတတ်သူ။ သို့သော် ပလာဂေယာ ကွယ်လွန်တော့ ဗင်ကာကို သူ့အဘိုးနှင့်အတူ နေနိုင်အောင် အစေခံ စားဖို့ဆောင်သို့ ပို့လွှတ်လိုက်ကြ၏။

ဗင်ကာ စာကို ဆက်ရေး၏။

“ကျွန်တော့်ဆီ လာခဲ့ပါ ဘိုးဘိုးရယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဒီနေရာကနေ ခေါ်သွားဖို့ အသနားခံပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို သနားပါနော်။ အားကိုးရာမရှိတဲ့ မိမဲ့ ဖမဲ့ကလေးပါ။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို အမြဲတမ်း ရိုက်နေတာ ဘိုးဘိုးရဲ့။ နောက်ပြီး ဗိုက်ဆာလိုက်တာလည်း မပြောနဲ့။ ကျွန်တော် ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲရသလဲဆိုတာ ဘိုးဘိုးကို ပြောတောင် မပြတတ်ဘူး။ ကျွန်တော်လေ အမြဲတမ်း ငိုနေရပါတယ် ဘိုဘိုး။ ဟိုတစ်နေ့ကဆို ဆရာက ကျွန်တော်ခေါင်းကို ဖိနှပ်ပုံသွင်း သစ်သားတုံးကြီးနဲ့ ထုလိုက်တာ ကျွန်တော် ပုံရက်လဲကျသွားတယ်။ ကျွန်တော်လေ ပြန်ထနိုင်တော့မယ်တောင် မထင်မိဘူး။ ကျွန်တော့် ဘဝက ခွေးတစ်ကောင်ရဲ့ ဘဝထက်တောင် ဆိုးဝါးသေးတယ် ဘိုးဘိုးရယ်။ စိတ်ဆင်းရဲစရာ အရမ်းကောင်းလှပါတယ်။ အယ်လ်ယိုနာရယ်၊ ငရမန်ကန်းယီဂါရယ်၊ ရထားလုံးဆရာကြီးရယ်ကို သတိရကြောင်း ပြောပေးပါ။ နောက်ပြီး ကျွန်တော့်ဘာကျာကို သူများ ပေးမပစ်လိုက်နဲ့ဦးနော်။ ချစ်တဲ့ ဘိုးဘိုးရယ်။ ကျွန်တော်က ဘိုးဘိုးရဲ့မြေး အိုင်ဗင်ဇူးကော့ပါ။ ကျွန်တော့်ကို အမြန်ဆုံး လာခေါ်နော်”

ဗင်ကာ စာရွက်ကို နှစ်ဆင့်ခေါက်သည်။ ထို့နောက် မနေ့က တစ်ကိုပတ်ဖြင့် ဝယ်ထားသည့် စာအိတ်ထဲထည့်သည်။ ခဏစဉ်းစားသည်။ ကလောင်တံကို မင်ထဲ နှစ်သည်။ ပြီးတော့ လိပ်စာရေးသည်။ ရွာမှ ဘိုးဘိုးသို့။ ထို့နောက် ခေါင်းကုတ်သည်။ တစ်ဖြုတ်မျှ တွေးသည်။ ကွန်စတန်တင် မကားရစ် ဆိုသည့် စကားလုံးများ ထပ်ဖြည့်ရေးသည်။ သူ ကျေနပ်နေသည်။ အကြောင်းမှာ သူ့စာရေးနေတုန်း သူ့ကို ဘယ်သူမျှ မနှောင့်ယှက်သောကြောင့်

ပင်။ သူ ကက်ဦးထုပ်ကို ဆောင်းလိုက်၏။ နောက်ပြီး ကုတ်အင်္ကျီဝတ်ဖို့ကိုပင် ကရိုကထ ခံမနေတော့ဘဲ ရုပ်အင်္ကျီဖြင့်ပင် လမ်းပေါ်သို့ ပြေးထွက်ခဲ့၏။

ဟိုတစ်နေ့က အမဲသားဆိုင်မှ အရောင်းစာရေးများနှင့် စကားပြောကြည့်တော့ စာတွေကို စာတိုက်ပုံးတွေထဲ ထည့်ရသတဲ့။ စာတိုက်ပုံးတွေထဲက မှတစ်ဆင့် စာတွေကို ကမ္ဘာတစ်ဝန်းသို့ စာပို့ မြင်းရထားတွေဖြင့် ပို့ကြသတဲ့။ စာပို့မြင်းရထားကို ချူသံ တချင်ချင် မြည်နေသည့် မြင်းသုံးကောင်က ဆွဲပြီး အရက်မူးသမား မြင်းရထားဆရာတွေက မောင်းကြသည်ဆိုပဲ။ ဗင်ကာက အနီးဆုံး စာတိုက်ပုံးရှိရာသို့ ပြေးသည်။ သူ၏ တန်ဖိုးကြီးလှသော စာကလေးကို စာတိုက်ပုံးအပေါက်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်၏။

တစ်နာရီလောက်ကြာတော့ အချို့မြန်ဆုံး မျှော်လင့်ချက်များ၏ ချောသိပ်မှုကြောင့် ဗင်ကာ တခေါခေါ အိပ်ပျော်နေပြီ။ မီးဖိုတစ်ဖိုကို အိပ်မက်မက်နေသည်။ မီးဖိုပေါ်မှာ ထိုင်နေသည်က သူ့ဘိုးအေ။ ဘာမျှ ဝတ်ဆင်မထားသည့် ခြေထောက်တွေ တွဲလောင်းချလျက်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် သူက ထမင်းချက်များအား စာတစ်စောင်ကို အသံထွက်ပြီး ဖတ်ပြနေသည်။ ငါးရှဉ့်က အမြီးတန်နံနံနံခါရင်း မီးဖိုကို ကွေ့ပတ်လျှောက်နေသည်။

Ref: Vanka by Anton Chekhov

စာညွှန်း- ချယ်ရီရသစာနံ မဂ္ဂဇင်း၊ အမှတ် ၅၉၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ၁၉၉၉။ စာ - ၉၈-၁၀၂။

“ကျုပ်တို့ကိုယ်တိုင်တော့ သေဒဏ်ရော တစ်သက်တစ်ကျွန်းကိုပါ မတွေ့မကြုံဖူးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီပြစ်ဒဏ် နှစ်မျိုးထဲက ဘယ်ဟာကို ရွေးသင့် တယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ရမယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကတော့ ထောင်တစ်သက် ချတာထက် သေဒဏ်ပေးတာက ပိုပြီး လူကျင့်ဝတ်နဲ့ ကိုက်ညီတယ်။ ပိုပြီး သနားညာတာရာ ကျတယ်လို့ ယူဆသဗျ။ သေဒဏ်စီရင်တာက တစ်ချက်တည်း အသေသတ်တာ၊ တစ်သက်တစ်ကျွန်း ထောင်ချတာက တစ်ရံရံ ခြွေပြီး သတ်တာ။ ဘယ်ပါးကွက် သားက ပိုပြီး စာနာထောက်ထားရာ ရောက်သလဲ။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း သေအောင် သတ်တဲ့သူလား။ ဒါမှမဟုတ် နှစ်ပေါင်းများစွာ တတိတိ ခြွေပြီး သတ်တဲ့ သူလား။”

“သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး လူ့ကျင့်ဝတ်နဲ့ မကိုက်ညီသူချည်းပဲ”
ဧည့်သည်တစ်ဦးက ဝင်ပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က တူနေလို့ပဲ။ အသက်ကို အဆုံးစီရင်ဖို့လေ။”

သူတို့အုပ်စုထဲတွင် ရှေ့နေတစ်ယောက် ပါသည်။ နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် လောက်ပဲ ရှိဦးမည့် လူရွယ်တစ်ယောက်။

သူ့သဘောထားကို ဝိုင်းမေးကြတော့ သူက -

“သေဒဏ်အပြစ်နဲ့ ထောင်တစ်သက်တစ်ကျွန်းချတာ နှစ်မျိုးစလုံး လူ့ကျင့်ဝတ်နဲ့ မညီညွတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနှစ်ခုထဲက တစ်ခုကို ရွေးရမယ် ဆိုရင် ကျွန်တော်ကတော့ ဒုတိယပြစ်ဒဏ်ကို ရွေးမှာပဲ။ လုံးဝ အသက်ရှင်နေ ခွင့် မရတာထက်စာရင် တစ်နည်းနည်းနဲ့ အသက်ရှင်နေရတာက တော်သေး တယ်။”

သည်နောက်တော့ ဆွေးနွေးချက်တွေက ပိုပြီး အသက်ဝင်လာသည်။ ထိုစဉ် အသက်အရွယ် ငယ်သေးပြီး စိတ်လှုပ်ရှားလွယ်သော ဘဏ်သုဋ္ဌေးကြီး ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွားသည်။ သူက စားပွဲကို လက်သီးဖြင့် ဝုန်းခနဲ ထုသည်။ ပြီးတော့ ရှေ့နေကလေးဘက်သို့ လှည့်ပြီး ဟစ်ကြွေးလိုက်၏။

“အဲဒါ လိမ်တာ၊ ငါ ငွေနှစ်သန်းတင်ပြီး လောင်းဝံ့တယ်။ အကျည်း စခန်းထဲမှာ မင်း ငါးနှစ်တောင် မနေနိုင်စေရဘူး။”

“ခင်ဗျားတကယ်ပြောတာဆိုရင် ကျွန်တော်လည်း သိပ်လောင်းရဲတာ

အလောင်းအစား

ဆောင်းဦးကာလ၏ မှောင်မိုက်သော ညတစ်ည။ ဘဏ်သုဋ္ဌေးကြီး သည် သူ့အိမ်ဧည့်ခန်း၏ ဟိုဘက်ထောင့်နှင့် သည်ဘက်ထောင့်ကို ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း လွန်ခဲ့သည့် ဆယ့်ငါးနှစ် ဆောင်းဦးတုန်းက သူ ကျင်းပ ခဲ့သည့် ဧည့်ခံပွဲအကြောင်း ပြန်စဉ်းစားနေမိ၏။ ဧည့်ခံပွဲသို့ လူတော်လူတတ်တွေ အတော်များများ လာသည်။ ပြောဆိုဆွေးနွေးသည့် အကြောင်းအရာတွေက စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည်။ သူတို့ဆွေးနွေးသည့် အကြောင်းအရာတွေထဲတွင် သေဒဏ်ပေးခြင်းအကြောင်းလည်း ပါသည်။

အသိပညာရှင်နှင့် သတင်းစာဆရာ လက်တစ်ဆုပ်စာလောက်ကသာ မဟုတ်ဘဲ ဧည့်သည်အများစုက သေဒဏ်အပြစ်ပေးခြင်းကို မနှစ်မြို့ကြ။ သေဒဏ်အပြစ်ပေးခြင်းသည် ခေတ်မမီတော့သည့်လုပ်ရပ် ဖြစ်သည်။ ခရစ်ယာန် သာသနာ ထွန်းကားသည့် နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံနှင့် မသင့်လျော်၊ လူ့ကျင့်ဝတ်နှင့် မကိုက်ညီဟု သူတို့က ယူဆသည်။

တချို့ကတော့ သေဒဏ်အပြစ်ပေးခြင်းအစား ထောင်ဒဏ် တစ်သက် တစ်ကျွန်း ချမှတ်ခြင်းကို အားလုံး တစ်ပြေးညီ ကျင့်သုံးသင့်ကြောင်း ပြော ကြသည်။

“ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားတို့နဲ့ သဘောမတူဘူးဗျို့” ဟု အိမ်ရှင်က ပြောသည်။

ပေါ့။ ငါးနှစ် မဟုတ်ဘူး၊ ဆယ့်ငါးနှစ်တောင် နေပြလိုက်မယ်” ဟု ရှေ့နေက ပြန်ပြောသည်။

“ဆယ့်ငါးနှစ် ဟုတ်လား၊ စိန်လိုက်လေ” ဟု ဘဏ်လုပ်ငန်းရှင်က ကြွေးကြော်သည်။

“လူကြီးမင်းတို့ ကျုပ် ငွေနှစ်သန်း လောင်းကြေးတင်တယ်ဗျာ”

“သဘောတူတယ်၊ ခင်ဗျားက ငွေနှစ်သန်းလောင်းကြေးတင်တယ်။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်လွတ်လပ်ခွင့်ကို လောင်းကြေးတင်တယ်” ဟု ရှေ့နေကလေးက ပြောသည်။

သို့ဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်ရမ်းရမ်းနှင့် မိုက်မဲသော အလောင်းအစား ပွဲကြီး အထမြောက်သွားတော့၏။ ထိုစဉ်က ဘဏ်သူဌေးကြီးသည် သူပိုင်ငွေ အသပြာတွေကို ရေတွက်လို့မရနိုင်လောက်အောင် ကျိကျိတက် ချမ်းသာသူ ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် သူက ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်းနှင့် ထင်ရာစိုင်းတတ်သူ။ စိတ် အပြောင်းအလဲ မြန်တတ်သူ။ နောက်ပြီး သူ့ဘဝသူ ပီတိဖြစ်နေသူ။ ညနေစာ စားကြစဉ်အတွင်း သူက ရှေ့နေကလေးအား နောင်ပြောင်သည့်အနေဖြင့် ကလိလိုက်၏။

“အချိန်သိပ်မနှောင်းခင် ဆင်ခြင်တဲ့တရားကလေး မွေးလိုက်စမ်းပါ ကောင်ကလေးရာ။ ငွေနှစ်သန်းဆိုတာ ငါ့အတွက် ဘာမှ မထောင်းတာဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့ အရွယ်ကောင်းကလေးထဲက သုံးလေးနှစ် ဖွဲ့ပေးလိုက်ရလိမ့်မယ် နော်။ သုံးလေးနှစ်လို့ ငါပြောတယ်နော်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်း အကျဉ်းစံ ဘဝနဲ့ ဒီထက်ကြာအောင် တောင့်ခံနိုင်မှာ မဟုတ်လို့ပဲ။ နောက်ပြီး ကိုယ့်ဆန္ဒနဲ့ ကိုယ်အကျဉ်းကျခံတာက တရားဥပဒေအရ အကျဉ်းကျခံရတာထက် အများကြီး တာဝန်ကြီးလေးတယ် ဆိုတာလည်း မမေ့နဲ့ဦး။ စိတ်ဆင်းရဲစရာကောင်းတဲ့ ကိုယ့်လူရေ၊ ငါ အချိန်မရွေး လွတ်မြောက်နိုင်တယ် ဆိုတဲ့ အတွေးကြီးက အကျဉ်းခန်းထဲမှာ နေနေရတဲ့ မင့်ဘဝတစ်ခုလုံးကို ဒုက္ခပေးလိမ့်မယ်။ ငါ မင်းကို သနားပါသေးသကွာ”

ယခုတော့ ဘဏ်သူဌေးကြီးသည် ဧည့်ခန်း၏ ဟိုဘက်ထောင့်နှင့် သည်ဘက်ထောင့်ကို လူးလာခေါက်တို့ လျှောက်ရင်း သည်အကြောင်းတွေ ပြန်စဉ်းစားနေမိ၏။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်သူ မေးသည်။

“သည်အလောင်းအစားကို ငါဘာဖြစ်လို့ လုပ်ခဲ့မိပါလိမ့်။ ဘာအကျိုး ရှိမှာမို့လဲ။ ရှေ့နေကလေးခမျာ သူ့ဘဝထဲက ဆယ့်ငါးနှစ် ဆုံးရှုံးသွားပြီ။ ငါက ငွေနှစ်သန်း လွှင့်ပစ်ရမယ်။ ငါတို့ သည်လို လုပ်လိုက်တဲ့အတွက် သေဒဏ်အပြစ်ပေးခြင်းက ထောင်တစ်သက်တစ်ကျွန်း အပြစ်ပေးခြင်းထက် ပိုပြီး သင့်မြတ်တယ်၊ မသင့်မြတ်ဘူး ဆိုတာကို လူတွေ သဘောပေါက်သွား ကြရောလား။ ငါ့ဘက်ကို ကြည့်ရင် အပူအပင်အကြောင့်အကြ ကင်းသူတစ် ယောက်ရဲ့ ဟော့ရမ်းမှု။ သူ့ဘက်က ကြည့်ရင် ငွေကြေးမက်မောပြီး လောဘ စောတိုက်မှုသက်သက်”

ထိုညက ဧည့်ခံပွဲအပြီးတွင် ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်သည်ကို သူ ဆက်ပြီး မြင်ယောင်ကြည့်သည်။ ရှေ့နေကလေးကို ဘဏ်သူဌေး၏အိမ်၊ ပန်းဥယျာဉ် ဘက်က အဆောင်ထဲတွင် အကျဉ်းချထားမည်။ သူ တစ်ရံမလပ် စောင့်ကြည့် နေမည်။ အကျဉ်းစံကာလအတွင်း လူတွေနှင့် တွေ့ခွင့်၊ လူသံသူသံတွေ နားထောင် ခွင့်၊ စာလက်ခံခွင့်နှင့် သတင်းဖတ်ခွင့် မရှိ။ ကုန်ကုန်ဆိုရလျှင် အကျဉ်းခန်း၏ လှေကားခုံကိုပင် ကျော်ဖြတ်ခွင့်မရှိဟု သဘောတူကြသည်။ သူ့အနေဖြင့် တူရိယာပစ္စည်းတစ်မျိုး တောင်းခွင့် ရှိသည်။ စာအုပ်တွေ ဖတ်ခွင့်၊ စာတွေ ရေးခွင့်၊ ပိုင်သောက်ခွင့်နှင့် ဆေးလိပ်သောက်ခွင့် ရှိသည်။ နှစ်ဖက်သဘောတူ ချက်အရ သူသည် ပြင်ပကမ္ဘာကို ကြည့်ရှုခွင့် ရှိသည်။ သို့သော် သည်ကိစ္စ အတွက် သီးသန့်ဖောက်ပေးထားသည့် ပြတင်းပေါက်ကလေးမှတစ်ဆင့် စာ တစ်စောင် ရေးပို့လိုက်ရုံဖြင့် စာအုပ်၊ ဂီတ၊ ပိုင် လိုအပ်သရွေ့ အရာရာတိုင်းကို လိုအပ်သလောက် ရစေရမည်။

နှစ်ဦးသဘောတူ စာချုပ်ထဲတွင် အသေးစိတ်အစီအစဉ်များ ပါရှိ သည်။ ယင်းအစီအစဉ်များအရ ရှေ့နေကလေး တစ်ယောက်တည်းကိုသာ အကျဉ်းချထားမည်။ ရှေ့နေကလေးသည် ၁၈၇၀ ပြည့်နှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၄ ရက်၊ တစ်ဆယ့်နှစ်နာရီတိတိမှာ ၁၈၈၅ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၄ ရက်၊ တစ်ဆယ့်နှစ်နာရီတိတိအထိ အကျဉ်းခန်းထဲတွင် နေထိုင်ရမည်။ စာချုပ်ပါ စည်းကမ်းချက်များကို ဖောက်ဖျက်ရန် ကြိုးပမ်းလျှင်၊ သတ်မှတ်ထားသည့် အချိန်ထက် နှစ်မိနစ်မျှ စောပြီး ထွက်ပြေးသွားလျှင်ပင် ဘဏ်သူဌေးဘက်က ငွေနှစ်သန်း ပေးလျော်ခြင်းမှ ကင်းလွတ်စေရမည်။

အကျဉ်းချထားသည့် ပထမနှစ်အတွင်း ရှေ့နေကလေးသည် အလွန် အလွန် အထီးကျန်ဖြစ်ပြီး ပျင်းရိငြီးငွေ့နေကြောင်းကို သူ ရေးပို့သည့် စာတို ကလေးတွေမှတစ်ဆင့် အကဲဖြတ်လို့ ရသည်။ သူ့အဆောင်ဘက်ဆီမှ နေရာ ညပါ လွင့်ပျံလာနေသည်မှာ စန္ဒရားသံသာ ဖြစ်၏။ သူက ဝိုင်နှင့် ဆေးလိပ်ကို ငြင်းပယ်သည်။

“ဝိုင်က ရမ္မက်တွေကို နိုးကြွစေသည်။ ရမ္မက်တွေက အကျဉ်းသား တစ်ဦးရဲ့ ရန်သူပဲ။ ဒါ့အပြင် ဝိုင်ကောင်းကောင်းကို တစ်ယောက်တည်း သောက်ရတာလောက် ပျင်းစရာကောင်းတာ မရှိဘူး။ နောက်ပြီး ဆေးလိပ်က အခန်းထဲက လေထုကို ညစ်ညမ်းစေတယ်” ဟု သူက စာထဲမှာ ရေးသည်။

ပထမနှစ်အတွင်း သူ့ထံသို့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖတ်လိုရသည့် စာအုပ်တွေ ပို့ပေးရသည်။ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး အချစ်ဇာတ်လမ်းဝတ္ထုများ၊ မှုခင်းနှင့် စိတ်ကူး ယဉ် ဝတ္ထုတွေ၊ ဟာသဇာတ်လမ်းတွေ စသည်ဖြင့်။

ဒုတိယနှစ်ထဲတွင် စန္ဒရားသံကို မကြားရတော့။ ရှေ့နေကလေးက ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုတွေကိုသာ တောင်းဆိုသည်။ ငါးနှစ်ထဲရောက်တော့ ဂီသံကို ပြန်ကြားကြရသည်။ အကျဉ်းသားက ဝိုင်ကိုလည်း တောင်းဆိုသည်။ သူ့အား စောင့်ကြည့်နေသူများက သူသည် ထိုတစ်နှစ်လုံး စားလိုက်၊ သောက်လိုက်၊ အိပ်လိုက်ပဲ လုပ်နေသည် ဆို၏။ သူက မကြာခဏ သမ်းဝေသည်။ တစ်ကိုယ် တည်း ဒေါသတကြီး စကားပြောသည်။ စာအုပ်တွေ မဖတ်တော့။ တချို့ညတွေ တွင် ထိုင်ပြီး စာရေးနေသည်။ သူ ငိုကြွေးသံကို တစ်ကြိမ်ထက်မက ကြားကြ ရသည်။

ခြောက်နှစ်မြောက်၏ ဒုတိယနှစ်ဝက်ထဲမှာတော့ အကျဉ်းစံ မင်းသား က ဘာသာစကားများ၊ ဒဿနိကဗေဒနှင့် သမိုင်းဘာသာရပ်ကို စိတ်အား ထက်သန်စွာ စတင်လေ့လာတော့၏။ ဤဘာသာရပ်များကို သူက မွတ်သိပ် လွန်းစွာ လေ့လာသည်ဖြစ်ရာ ဘဏ်သူဌေးကြီးမှာ သူ လိုအပ်သည့် စာအုပ် တွေကို အလျှင်မီအောင် မနည်းကြီး ကြိုးစားဝယ်ပေးနေရ၏။ လေးနှစ်တာ ကာလအတွင်း သူ၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်အရ စာအုပ်ပေါင်း ခြောက်ရာလောက် ဝယ်ပေးရသည်။

ထိုသို့ ပညာဆည်းပူးချင်စိတ် ပြင်းပြနေသည့်ကာလအတွင်း အကျဉ်း

သား ရေးပေးလိုက်သည့် အောက်ဖော်ပြပါ စာကို ဘဏ်သူဌေးကြီး လက်ခံ ရရှိခဲ့သည်။

“ခင်မင်လှစွာသော အကျဉ်းခန်းရှင်ကြီးခင်ဗျာ... ကျွန်တော် ဒီစာ ကြောင်းတွေကို ဘာသာစကားခြောက်မျိုးနဲ့ ရေးထားပါတယ်။ ကျွမ်းကျင် သူများကို ပြပါ။ သူတို့ ဖတ်ကြည့်ပါစေ။ သူတို့ ဒီစာထဲမှာ အမှားတစ်ချက်မှ မတွေ့ဘူးဆိုရင် ဥယျာဉ်ထဲမှာ သေနတ်တစ်ချက်ဖောက်ဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။ သေနတ်သံကြားရရင် ကျွန်တော့်အားထုတ်မှုတွေ အချည်းနှီးမဖြစ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိရတာပေါ့။ ခေတ်အဆက်ဆက်က နိုင်ငံအသီးသီးမှာ ပေါ်ထွန်း ခဲ့တဲ့ ပါရမီရှင်တွေဟာ ဘာသာစကားအမျိုးမျိုးနဲ့ စကားပြောခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အားလုံးရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဟုန်းဟုန်းတောက်နေတာကတော့ မီးတောက် တစ်မျိုးတည်းပါပဲ။ ခု အဲဒီစကားတွေကို ကျွန်တော် နားလည်သဘောပေါက် နိုင်ပြီလေ။ အို... ကျွန်တော့်ရဲ့ အတိုင်းမသိ ပျော်ရွှင်မှုကို ခင်ဗျား သိစေချင် စမ်းပါဘိဗျာ”

အကျဉ်းစံ၏ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးသည်။ ဘဏ်သူဌေး၏ အမိန့် အရ ပန်းဥယျာဉ်ထဲတွင် သေနတ်တစ်ချက် ပစ်ဖောက်ခဲ့ကြသည်။

နောက်ပိုင်း ဆယ်နှစ်ပြည့်ပြီးသောအခါ ရှေ့နေသည် သူ့စားပွဲရှေ့တွင် မလှုပ်မယှက်ထိုင်ပြီး သမ္မာကျမ်းစာကိုသာ ဖတ်နေတော့၏။ ဘဏ်သူဌေး၏ စိတ်ထဲတွင် နည်းနည်းတော့ ဆန်းနေသည်။ လေးနှစ်တာ ကာလအတွင်း ကျမ်းကြီးကျမ်းခိုင် အုပ်ပေါင်း ခြောက်ရာလောက်ကို တစ်ဖက်ကမ်းခပ် ကျွမ်းကျင်အောင် လေ့လာဆည်းပူးခဲ့သူ။ ယခု သည်လူက စာအုပ်တစ်အုပ် တည်းကို ဖတ်နေတာ တစ်နှစ်နီးပါး ကြာသွားပြီ။ သည်စာအုပ်က နားလည် လွယ်သည်။ နောက်ပြီး အထူးကြီးလည်း မဟုတ်။ ထို့နောက်မှာတော့ သမ္မာ ကျမ်းစာသစ်နေရာတွင် ဘာသာတရားများ၊ သမိုင်းကြောင်းနှင့် ထာဝရဘုရား လေ့လာခြင်းပညာများကို အစားထိုး လေ့လာပြန်သည်။

အကျဉ်းစံကာလ၏ နောက်ဆုံးနှစ်နှစ်တွင် အကျဉ်းသားသည် မယုံ နိုင်လောက်အောင် စာတွေ အများကြီး ဖတ်သည်။ အကြောင်းအရာကတော့ မျိုးစုံပင်။ သဘာဝသိပ္ပံပညာရပ်များကို လောလောဆယ် လေ့လာနေရာမှ ဘိုင်ရွန်၊ သို့မဟုတ် ရိုက်စပီးယား၏ စာတွေကို ပြောင်းဖတ်ချင် ဖတ်နေပြန်

သည်။ သူ ပေးပို့သည့် စာတိုကလေးတွေထဲတွင် တစ်ပြိုင်တည်း တောင်းဆိုထားသည်မှာ စာတုဗေဒပညာဆိုင်ရာ စာအုပ်တစ်အုပ်၊ ဆေးပညာဆိုင်ရာ ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်တစ်အုပ်၊ ဝတ္ထုတစ်အုပ်၊ ဒဿနိကဗေဒ၊ သို့မဟုတ် ထာဝရဘုရား လေ့လာခြင်းပညာနှင့် ပတ်သက်သည့် ကျမ်းဂန်အချို့ ပါဝင်နေ၏။ သူ စာဖတ်ပုံမှာ ပင်လယ်ပြင်ထဲရှိ အပျက်အစီး အစအနေတွေကြားထဲ၌ ရေကူးနေသည့်နှယ်။ သူက အစတွေကို တစ်စပြီးတစ်စ အားတက်သရော ဖမ်းဆုပ်ရင်း သူ့အသက် မသေအောင် အားထုတ်နေသည့်အလား။

သည်ဖြစ်ရပ်အားလုံးကို ဘဏ်သူဌေးကြီး ပြန်ပြီး သတိရနေသည်။ ပြီးတော့ စဉ်းစားသည်။

မနက်ဖြန် ဆယ့်နှစ်နာရီဆိုလျှင် သည်လူ လွတ်မြောက်ခွင့်ရသွားပြီ။ နှစ်ဦးသဘောတူစာချုပ်အရဆိုလျှင် ငါက သူ့ကို ငွေနှစ်သန်း ပေးရမည်။ အဲသည်ငွေကို ငါပေးလိုက်မယ်ဆိုရင် ငါ့ဘဝ ဇာတ်သိမ်းပြီ။ ငါ သည်တစ်သက် မွဲပြာကျသွားပြီ။

လွန်ခဲ့သည့် ဆယ့်ငါးနှစ်တန်းကဆို သူ့မှာ ငွေဘယ်နှသန်း ရှိသည်ကို ရေတွက်လို့ပင် မရနိုင်။ သို့ပေမဲ့ ခုချိန်မှာတော့ သူ့မှာ ပိုက်ဆံနှင့် အကြွေးဘယ်ဟာက ပိုများသလဲဟု သူ့ကိုယ်သူပင် မမေးဝံ့။ စတော့ဈေးကွက်တွင် လောင်းကစားခြင်း၊ အရဲကိုးပြီး ငွေကြေးဈေးကစားခြင်း၊ အသက်အရွယ် ထောက်လာသည့်တိုင် ရမ်းကားချင်စိတ် မဖျောက်နိုင်ခြင်းတို့က သူ့စီးပွားရေးကို ယိုယွင်းလာစေသည်။ အကြောက်တရားကင်းသော၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှု အပြည့်ရှိသော၊ စီးပွားရေးလောကတွင် လက်မ ထောင်ခဲ့သော ဘဏ်သူဌေးကြီးသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် သာမန် ဘဏ်လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦး ဖြစ်လာပြီ။ ဈေးကွက်အတက်အကျရှိတိုင်း ကြောက်ရွံ့တုန်သွားတစ်ဦး ဖြစ်နေပြီ။

“ဒီအလောင်းအစားကတော့ ကြမ္မာငင်တဲ့ အလောင်းအစားပဲ”

အဘိုးကြီး စိတ်ဆင်းရဲခြင်းကြီးစွာ ဦးခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ညှပ်ကိုင်ရင်း ရေရွတ်သည်။

“ဒီကောင်ကလည်း ဘာဖြစ်လို့ မသေပါလိမ့်။ အင်း... သူက အသက်လေးဆယ်ရှိသေးတာပဲ။ သူက ငါ့ငွေတွေကို တစ်ပြားမှ မကျန်အောင် ယူသွားမယ်၊ အိမ်ထောင်ပြုမယ်၊ ဘဝမှာ ပျော်ပျော်ကြီး နေမယ်၊ စတော့

ဈေးကွက်မှာ လောင်းကစားမယ်။ ငါကတော့ အားကျ မနာလို ဖြစ်နေတဲ့ သူတောင်းစားတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေမယ်။ နောက်ပြီး ‘ကျွန်တော် ခုလို ပျော်ရွှင်ခဲ့တဲ့ ဘဝကို ရလာတာ ခင်ဗျားရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့်ပါဗျာ။ ဒီတော့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ကူညီခွင့်ပြုပါ’ ဆိုတဲ့စကားတွေကိုပဲ နေ့တိုင်း ကြားနေရဦးမယ်။ ဟင့်အင်း... အဲဒီအဖြစ်ကတော့ ဆိုးလွန်းတယ်။ ငါလူမွဲစာရင်းဝင် ဖြစ်ပြီး အရှက်တကွ အကျိုးနည်း ဖြစ်မယ့်ကိန်းက လွတ်မြောက်မယ့် တစ်ခုတည်းသော နည်းလမ်းက ဒီကောင်သေမှပဲ ဖြစ်မယ်”

နာရီက ခုကလေးပဲ သုံးချက်မြည်သွားသည်။ ဘဏ်သူဌေး နားစွင့်ကြည့်သည်။ အိမ်ထဲမှာရှိသူ အားလုံး အိပ်ပျော်နေပြီ။ ပြတင်းပေါက်များ၏ အပြင်ဘက်တွင် အေးခဲနေသော သစ်ပင်တွေ၏ တအိအိ ငိုညည်းသံကိုသာ ကြားနေရ၏။ သူက လွန်ခဲ့သည့် ဆယ့်ငါးနှစ်ကတည်း ပိတ်ထားသည့် တံခါးပေါက်သော့ကို သူ့မီးခံသေတ္တာထဲမှ အသံမြည်အောင် ကြိုးစားပြီး ထုတ်ယူသည်။ အနွေးထည်ဝတ်သည်။ ပြီးတော့ အိမ်ပြင်သို့ ထွက်သည်။ ပန်းဥယျာဉ်မှာ မှောင်မည်းပြီး အေးစိမ့်နေ၏။ မိုးရွာနေသည်။ စိုထိုင်းပြီး အေးစက်သော လေက ဥယျာဉ်ထဲမှာ အော်မြည်ဟစ်ကြွေးနေသည်။ ပြီးတော့ သစ်ပင်တွေကို နားနေခွင့် မပေး။

သူ့မျက်လုံးတွေကို အားစိုက်ကြည့်သော်လည်း ဘဏ်သူဌေးကြီးသည် မြေကြီးကိုမမြင်သလို၊ ကျောက်ရုပ်ဖြူဖြူများကို မမြင်သလို၊ ဥယျာဉ်အဆောင်ကိုလည်း မမြင်သလို သစ်ပင်တွေကိုလည်း မမြင်။ ဥယျာဉ်အဆောင်နား ချဉ်းကပ်သွားပြီး အဆောင်စောင့်ကို နှစ်ကြိမ်တိတ် ခေါ်ကြည့်သည်။ ထူးသံ မကြားရ။ သေချာပါသည်။ အဆောင်စောင့်သည် ဆိုးရွားသော ရာသီဥတုနှင့် လွတ်ကင်းသည့် တစ်နေရာရာတွင် ခိုဝင်နေပြီ။ ခုလောက်ဆို စားဖိုဆောင်၊ သို့မဟုတ် မှန်လုံစိုက်ပျိုးအိမ်ထဲက တစ်နေရာရာမှာ အိပ်ပျော်နေလောက်ပြီ။

ငါ့ရည်ရွယ်ချက်ကို အကောင်အထည်ဖော်ရဲတဲ့သတ္တိသာ ငါ့မှာရှိရင် အရင်ဦးဆုံး အဆောင်စောင့်အပေါ် ဝိုင်းပြီးသံသယဖြစ်ကြမှာပဲဟု အဘိုးကြီးက တွေးသည်။

သူက အမှောင်ထဲတွင် ဥယျာဉ်အဆောင်၏ လှေကားထစ်များကို စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် ရှာသည်။ ထို့နောက် တံခါးပေါက်။ ထို့နောက် ရှေ့ခန်းမထဲသို့

ဝင်သည်။ ထို့နောက် စကြိုလမ်းကျဉ်းကလေးထဲသို့ စမ်းပြီးဝင်သည်။ မီးခြစ်ခြစ်သည်။ လူရိပ်သူခြည်ပင် မတွေ့ရ။ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ခုတင်တော့ ရှိသည်။ အိပ်ရာခင်း ခင်းမထား။ ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် သံမီးဖိုတစ်လုံး၏ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီး ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။ အကျဉ်းသား၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်သည့်တံခါးပေါ်တွင် ခတ်နှိပ်ထားသော ချိပ်သည် ကျိုးခြင်း၊ လက်ရာ ပျက်ခြင်း မရှိ။

မီးညှိထားသည့် မီးခြစ်ဆံကုန်သွားသည်။ ထိုအခါ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ကတုန်ကယင်ဖြစ်နေသည့် အဘိုးကြီးက ပြတင်းပေါက်ကလေးထဲသို့ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

အကျဉ်းသား၏ အခန်းထဲတွင် ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင် ခပ်မှိန်မှိန်လင်းနေ၏။ အကျဉ်းသားကိုယ်တိုင်ကတော့ စာရေးစားပွဲတွင် ထိုင်နေသည်။ သူ့ကျောကုန်း၊ သူ့ခေါင်းပေါ်မှ ဆံပင်များနှင့် သူ့လက်တွေကို မြင်ရသည်။ ဖွင့်ထားလက်စ စာအုပ်တွေက နေရာအနှံ့ ပြန့်ကျဲလျက်။ စားပွဲပေါ်မှာ၊ ကုလားထိုင် နှစ်လုံးပေါ်မှာ၊ စားပွဲနားက ကော်စောပေါ်မှာ။

ငါးမိနစ်ကုန်သွားသည်။ အကျဉ်းသားသည် တစ်ချက်ကလေးမျှ မလှုပ်။ ဆယ့်ငါးနှစ်တာ အကျဉ်းစံဘဝက သူ့အား မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေတတ်အောင် သင်ပေးထားပြီး၊ ဘဏ်လုပ်ငန်းရှင်ကြီးက ပြတင်းပေါက်ကို လက်ချောင်းဖြင့် ခေါက်လိုက်သည်။ သို့သော် အကျဉ်းသားက ကြားဟန် မပြ။ လှုပ်ရှားမှု မပြု။

ထို့နောက် ဘဏ်သူဌေးကြီးက တံခါးပေါက်ပေါ်မှ ချိပ်များကို တိတ်တဆိတ် ခွာသည်။ သော့ခလောက်ထဲသို့ သော့တံထည့်သည်။ သံချေးတက် သော့ခလောက်က အသံအက်အက်ကြီးဖြင့် ညည်းတွားသည်။ တံခါးက တကူတကူ မြည်ပြီး ပွင့်သွားသည်။ အံ့အားတသင့်ရေရွတ်သံနှင့် ခြေသံတွေတော့ ချက်ချင်း ကြားရလိမ့်မည်ဟု ဘဏ်သူဌေးကြီး တွက်ထား၏။ သုံးမိနစ်ကုန်သွားသည်။ အခန်းထဲတွင် စောစောတုန်းကအတိုင်း တိတ်ဆိတ်မြ၊ ငြိမ်သက်မြ။ အထဲသို့ ဝင်ဖို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

စာရေးစားပွဲရှေ့တွင် လူတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ သူ့လိုကိုယ်လို လူသားတစ်ယောက်နှင့်မတူ။ ကမ္ဘာ့နှုန်းရုပ်တစ်ရုပ် ဖြစ်နေသည်။ အရိုးပေါ်

အရေတင်လျက်။ ရှည်လျားကောက်ကွေးသောဆံပင်တွေက မိန်းမတစ်ယောက်၏ ဆံပင်တွေလို။ မုတ်ဆိတ်မွေးကြမ်းတွေက စုတ်ဖွားဖွား။ သူ့မျက်နှာအရောင်မှာ မြေမှုန့်တွေလို ဝါထိန်နေ၏။ ပါးချောင်တွေကျပြီး ကျောကုန်းမှာ ရှည်ပြီး လိုနေသည်။ သူက ဆံပင်ထူထူနှင့် ဦးခေါင်းကို လက်ပေါ် တင်ထားသည်။ လက်တွေမှာ အရိုးပေါ်အရေတင်ပြီး ကြုံလို့လွန်းသည့်အတွက် ကြည့်ရက်စရာမရှိ။ ဆံပင်တွေ ဖြူဖွေးနေပြီး၊ အိုမင်းရင့်ရော်ပြီး ပိန်ချုံးနေသည့် သူ့မျက်နှာကို ကြည့်မိသူ ဘယ်သူကမျှ သူ့အသက် လေးဆယ်သာ ရှိသေးကြောင်း ယုံမည်မဟုတ်။ လက်ပေါ် တင်ထားသည့် ဦးခေါင်း၏ရှေ့ စားပွဲပေါ်တွင် စာရွက်တစ်ရွက် ရှိနေသည်။ စာရွက်ပေါ်တွင် လက်ရေးသေးသေးကလေးဖြင့် စာတွေ ရေးထားသည်။

သနားစရာသတ္တဝါကတော့ အိပ်ပျော်နေပြီ။ သူ့အိပ်မက်တွေထဲမှာ ငွေတွေသန်းချီပြီး မြင်နေရမှာပဲဟု ဘဏ်သူဌေးကြီး တွေး၏။ ငါ ဒီကောင်ကို ကောက်ချီပြီး အသက်ယဲ့ယဲ့ပဲ ရှိတော့တဲ့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို အိပ်ရာပေါ်ပစ်တင်လိုက်၊ အသက်ရှူကျပ်ပြီး သေအောင် ခေါင်းအုံးနဲ့ ခဏလောက် ဖိထား။ အစွမ်းကုန် အသေးစိတ် စစ်ဆေးကြည့်လည်း ရိုးရိုးသားသား သေတာမဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို တစ်စွန်းတစ်စတောင် ရိပ်မိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါထက် နေဦး၊ သူ ဘာတွေ ရေးထားသလဲ ဆိုတာ အရင်ဖတ်ကြည့်လိုက်ဦးမှ။

ဘဏ်သူဌေးကြီးက စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်ကို ယူပြီး ဖတ်ကြည့်သည်။

“မနက်ဖြန် ည ဆယ့်နှစ်နာရီဆိုရင် ကျွန်တော် လွတ်မြောက်ပြီး လူတွေနဲ့ ရောနှောနေထိုင်ခွင့်ရပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအခန်းက ခွာပြီး နေလုံးကြီးကို မမြင်ရမီ ခင်ဗျားကို စကားနည်းနည်း ပြောခဲ့ဖို့ လိုအပ်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို စောင့်ရှောက်တော်မူခဲ့တဲ့ ဘုရားသခင်ရဲ့ ရှေ့တော်မှောက်မှာ ကျွန်တော် ကိုယ့်စိတ်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ် လိပ်ပြာသန့်သန့်နဲ့ ကြေညာလိုက်တယ်။ လွတ်လပ်ခွင့်၊ ဘဝ၊ ကျန်းမာရေး၊ နောက်ပြီး ခင်ဗျားရဲ့ စာအုပ်တွေထဲက ကမ္ဘာ့ကောင်းချီးများလို့ နာမည်တပ်ထားတာ အားလုံးကို ကျွန်တော် စက်ဆုပ်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပဲ။

ကျွန်တော်ဟာ ဆယ့်ငါးနှစ်လုံးလုံး ဘဝအကြောင်းကို လောကီရေးနဲ့ နှယ်ပြီး အပတ်တကုတ် အားထုတ်လေ့လာခဲ့တယ်။ မှန်တယ်၊ ကျွန်တော်

မြေကြီးကိုရော လူတွေကိုပါ မမြင်မတွေ့ခဲ့ရဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားပိုပေးတဲ့ စာအုပ်တွေထဲမှာ ရန်သူသင်းသင်း ဝိုင်ကို သောက်တယ်။ သီချင်းတွေ ဆိုတယ်။ တောတွေထဲမှာ သမင်တွေနဲ့ တောဝက်တွေကို အမဲပစ်တယ်။ မိန်းမတွေနဲ့ ချစ်ပွဲ ခွဲတယ်။ နောက်ပြီး ခင်ဗျာပါရမီရှင် ကဗျာဆရာတွေရဲ့ ပဉ္စလက်ပညာနဲ့ ဖန်ဆင်းလိုက်တဲ့ မိန်းမချောကလေးတွေလေ၊ မိုးကောင်းကင်ပေါ်က တိမ်လွှာ တွေလို ဆုပ်ဖမ်းလို့မရတဲ့ အလှပိုင်ရှင်တွေလေ၊ သူတို့က ညညဆို ကျွန်တော့် ဆီ လာလည်ကြတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဦးခေါင်းကို မူးယစ်ရီဝေစေမယ့် အံ့ဖွယ်ပုံပြင်တွေကို တိုးတိုးကလေး ကပ်ပြီး ပြောပြကြတယ်။

ခင်ဗျာစာအုပ်တွေထဲမှာ ကျွန်တော် အဲလ်ဘရစ်နဲ့ မွန်ဘလန် တောင် ထိပ်တွေကို တက်တယ်။ မနက်မိုးအလင်းမှာ နေ ဘယ်လို ထွက်လာတယ်။ ညနေကျတော့ ကောင်းကင်၊ ပင်လယ်ပြင်နဲ့ တောင်တန်းတွေကို ခရမ်းစွက်တဲ့ ရွှေရောင်နဲ့ ဘယ်လို ပက်ဖျန်းထားသလဲ ဆိုတာ အဲဒီ တောင်တန်းတွေပေါ်က ကြည့်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအပေါ်ကနေပြီး တိမ်တိုက်တွေကို ဖောက်ခွဲထွက်လာတဲ့ လျှပ်ရောင်တွေ ဘယ်လို လင်းလက်သလဲဆိုတာ တွေ့ရတယ်။ သစ်တောစိမ်း တွေ၊ ယာခင်းတွေ၊ မြစ်တွေ၊ ကန်တွေ၊ မြို့ကြီးတွေကို တွေ့ခဲ့တယ်။ မာယာ နတ်မိမယ်ကလေးတွေရဲ့ တေးဆိုသံနဲ့ ပင်နီရဲ့ လေမှုတ်တူရိယာပစ္စည်းတွေက တေးသံတွေကို ကြားခဲ့တယ်။ ဘုရားသခင်အကြောင်း ပြောဖို့ ကျွန်တော့်ဆီ ပျံသန်းလာတဲ့ နတ်ဆိုးလှလှကလေးတွေရဲ့ တောင်ပံတွေကို ကိုင်ကြည့်ခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ စာအုပ်တွေထဲမှာ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် အသူတစ်ရာနက်တဲ့ ချောက်တွေထဲ ပစ်ချခဲ့တယ်။ အံ့ဖွယ်သရဲ လုပ်ရပ်တွေ လုပ်ခဲ့တယ်။ မြို့တော် ကြီးတွေ မြေပြင်မှာ ပြားပြားဝပ်အောင် မီးလောင်တိုက်သွင်းပစ်ခဲ့တယ်။ ဘာသာတရားအသစ်တွေ ဟောကြားခဲ့တယ်။ တိုင်းနိုင်ငံတွေကို တိုက်ခိုက် အောင်နိုင်ခဲ့တယ်။

ခင်ဗျာစာအုပ်တွေက ကျွန်တော့်ကို ဉာဏ်ပညာ အမြော်အမြင်တွေ ပေးခဲ့တယ်။ ရာစုနှစ်ပေါင်း များစွာအတွင်း တီထွင်ဆန်းသစ်ခဲ့ပြီး တိမ်ကောမှု မရှိတဲ့ လူ့အတွေးတွေကို ကျွန်တော့်ဦးခေါင်းခွဲထဲက အစိုင်အခဲကလေး တစ်ခု ထဲမှာ ဖိသိပ် သိမ်းဆည်းထားခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားတို့ အားလုံးထက် ကျွန်တော် ပိုပြီး တတ်သိနားလည်နေပြီ ဆိုတာ ကျွန်တော် သိတယ်။

ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျာစာအုပ်တွေကို ကျွန်တော် စက်ဆုပ်တယ်။ ကြီးကျယ် ခမ်းနားတဲ့ ကောင်းချီးမင်္ဂလာတွေနဲ့ ဉာဏ်အမြော်အမြင်တွေ အားလုံးကို ကျွန်တော် ရွံရှာတယ်။ အရာရာတိုင်းဟာ အနှစ်မပါ။ အကာပြုပြုချည်း ဖြစ်တယ်။ ကြွေလွယ် ပျက်လွယ်တယ်။ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်တယ်။ ပြီးတော့ တံလျှပ်လို လှည့်စားတဲ့ သဘော ရှိတယ်။ ခုချိန်မှာ ခင်ဗျားဟာ ဂုဏ်မောက်ပြီး၊ ဉာဏ်အမြော်အမြင် ကြီးမားပြီး ချောမောလှပနေပေမယ့် သေခြင်းတရားက ခင်ဗျားကို ကြွက်တွင်း ထဲက ကြွက်တစ်ကောင်လို ကမ္ဘာ့မြေမျက်နှာပြင်ပေါ်ကနေ သုတ်သင်ဖယ်ရှား ပစ်မှာပဲ။ နောက်ပြီး ခင်ဗျားရဲ့ သားစဉ်မြေးဆက်တွေ၊ ခင်ဗျားရဲ့ သမိုင်း ကြောင်းတွေ၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျာပါရမီရှင်တွေရဲ့ ထာဝရ ရှင်သန်နေမယ့် ဂုဏ် သတင်းတွေဟာ ချော်တုံးချော်ခဲတွေလို အေးခဲနေလိမ့်မယ်။ ကမ္ဘာမြေကြီးနဲ့အတူ မီးလောင်ပြာကျသွားလိမ့်မယ်။

ခင်ဗျားဟာ အရူး၊ လမ်းမှားလိုက်ခဲ့တဲ့လူ။ ခင်ဗျားက အမှားကို အမှန်ထင်ပြီး အကျည်းတန်ခြင်းကို အလှတရားလို့ ထင်တဲ့လူ။ ပန်းသီးပင်နဲ့ လိမ္မော်ပင်ပေါ်မှာ အသီးတွေ မသီးဘဲ ဖားပြုပြင်တွေ၊ ပုတ်သင်ညှိတွေ ရုတ်တရက် သီးလာရင်၊ နှင်းဆီပန်းတွေက ဗြဲနံ့ခနဲ ချွေးနံ့ထွက်လာရင် အံ့ဩဝမ်းသာ ဖြစ်မယ့်လူက ခင်ဗျားပဲ။ ဒီတော့ ကောင်းကင်ဘုံနဲ့ မြေကမ္ဘာကို အလဲအလှယ် လုပ်ခဲ့တဲ့ ခင်ဗျားကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် အံ့ဩမနေတော့ဘူး။ ခင်ဗျားကို သဘောပေါက် နားလည်မနေချင်တော့ဘူး။

ခင်ဗျား အမြတ်တန်း တန်ဖိုးထားနေတာတွေကို ကျွန်တော် စက်ဆုပ် တယ်။ ရွံရှာတယ်။ အဲဒီ ရွံရှာစက်ဆုပ်မှုကို လက်တွေ့ပြတဲ့အနေနဲ့ တစ်ချိန် တုန်းက ချမ်းသာသူခလို့ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ပြီး အခု စက်ဆုပ်ရွံရှာနေတဲ့ ငွေအသပြာ နှစ်သန်းကို စွန့်လွှတ်လိုက်တော့မယ်။ အဲဒီငွေတွေ ရပိုင်ခွင့်ကို ပိတ်ပင်တဲ့အနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သဘောတူစာချုပ်ကို ချိုးဖောက်ရာ ရောက်အောင် သတ်မှတ် ထားချိန်ထက် ငါးမိနစ်စောပြီး ဒီအခန်းထဲက ထွက်လိုက်မယ်လေ။

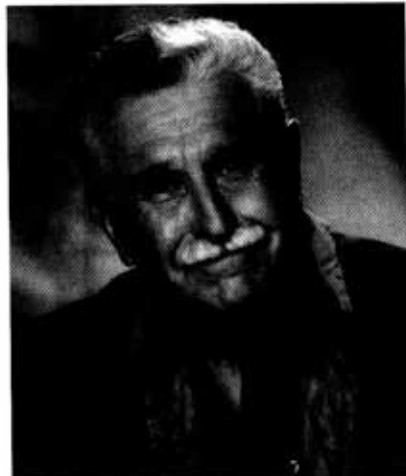
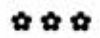
စာကို ဖတ်ပြီးသောအခါ ဘဏ်လုပ်ငန်းရှင်ကြီးသည် စာရွက်ကို စားပွဲပေါ် ပြန်တင်သည်။ လူထူးဆန်း၏ ဦးခေါင်းကို နမ်းသည်။ ပြီးတော့ စတင် ငိုကြွေးတော့၏။ သူ အဆောင်ထဲမှ ထွက်ခဲ့၏။ သူသည် ယခုတစ်ခါလို သူ့ကိုယ်သူ မုန်းတီးရွံရှာမှုမျိုး ဘယ်တုန်းကမျှ မဖြစ်ခဲ့ဖူး။ စတော့ချေးကွက်မှာ

အကြီးအကျယ် အရှုံးပေါ်တုန်းကတောင် ခုလို မကြေကွဲခဲ့။ အိမ်ပြန်လာပြီး သူ့အိပ်ရာပေါ်မှာ လှဲနေသည်။ သို့ပေမဲ့ တုန်လှုပ်နေသည်။ မျက်ရည်တွေတွေ ကျနေသည်။ ထို့ကြောင့် အချိန်အတော်ကြီး ကြာသည်အထိ အိပ်လို့ မပျော်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ကျတော့ အဆောင်အစောင့်ခမျာ သူ့ဆီသို့ အမောတကော ပြေးလာသည်။ အဆောင်ထဲက ပုဂ္ဂိုလ်သည် ပြတင်းပေါက် ထဲမှ တိုးထွက်ပြီး ပန်းဥယျာဉ်ထဲသို့ ဆင်းသွားသည်ကို သူတို့ မြင်ရကြောင်း ပြောပြသည်။ ထိုလူသည် ခြံဝင်းတံခါးဆီသို့ သွားပြီး ပျောက်ကွယ်သွားသည် ဆို၏။

ဘဏ်သူဌေးက သူ့အစေခံတွေကို ခေါ်ပြီး အဆောင်ရှိရာသို့ ချက်ချင်း သွားသည်။ ပြီးတော့ အထဲက အကျဉ်းသား ထွက်ပြေးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ကြေညာလိုက်သည်။ မလိုလားအပ်သော တီးတိုးသတင်းများကို ရှောင်ရှားရန် အတွက် စားပွဲပေါ်မှ လောင်းကြေးငွေ စွန့်လွှတ်ကြောင်း ရေးထားသည့်စာကို သူ ယူခဲ့သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သူ့မီးခံသေတ္တာထဲ ထည့်ပြီး သော့ခတ် သိမ်းဆည်းထားလိုက်တော့သည်။

Ref: The Bet by Anton Chekhov.

O Henry

O. Henry (1862 - 1910)
အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု

တက်ဆပ်ပြည်နယ်၊ အော်စတင်မြို့တွင် ဘဏ်ငွေကိုင်စာရေးအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့သော ဝီလျံဆစ်ဒနီပေါ်တာသည် ငွေခိုးမှုဖြင့် ထောင်ကျခဲ့၏။ ထိုသို့ ထောင်နန်းစံနေချိန်တွင် အိုဟင်နရီ ဟူသော ကလောင်အမည်ဖြင့် ဝတ္ထုများ စတင်ရေးသားသည်။ ထောင်မှ လွတ်သောအခါ နယူးယောက်သို့ ထွက်ခဲ့ပြီး စာရေးစာချီများ၊ အတွင်းရေးမှူးများ၊ ရည်မှန်းချက်ကြီးမားသော လူငယ်ပန်းချီဆရာများနှင့် သရုပ်ဆောင်များအကြောင်းကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး သရုပ်ဖော်ရေးဖွဲ့သည်။ ၎င်းဇာတ်ကောင်အားလုံးသည် သူ၏ အပြောင်မြောက် ဆုံး The Four Million ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်တွင် ပါဝင်လေသည်။

ထူးမခြားနား

ဆိုးပေသည် မက်ဒီဆန်ပန်းခြံထဲရှိ သူ့ခုံတန်းပေါ်တွင် မအိမသာ လူးလွန်လိုက်၏။ ဘဲငန်းကြီးတွေ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် တပွဲပွဲ အော်မြည်လာပြီ ဆိုလျှင်၊ နောက်ပြီး အနွေးထည် မရှိသေးသည့် မိန်းမတွေ သူတို့လင်သားများ ကို အကြင်နာ ပိုလာပြီဆိုလျှင်၊ နောက်ပြီး ဆိုးပေတစ်ယောက် ပန်းခြံထဲရှိ သူ စံမြန်းရာ ခုံတန်းပေါ်တွင် မအိမသာ လူးလွန်လာပြီဆိုလျှင် ဆောင်းဝင်ဖို့ နီးကပ်လာပြီသာမှတ်။

သက်မဲ့သစ်ရွက်တစ်ရွက် ဆိုးပေပေါင်ပေါ် ပြုတ်ကျလာသည်။ ဤကား 'ဦးဆီးနှင်း'၏ မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားတည်း။ 'ဦးဆီးနှင်း'ကား မက်ဒီဆန်ပန်းခြံတွင် ပုံမှန် လာရောက်တည်းခိုသည့် ဧည့်သည်တော်။ သူ လာရောက်တည်းခိုတော့မည် ဆိုလျှင်လည်း နှစ်စဉ် ကြိုတင် သတိပေးထား တတ်သူ။ သူက ရောက်လာတော့မည့်အကြောင်း လမ်းမကြီး လေးသွယ်၏ လမ်းဆုံလမ်းထောင့်များတွင် ကြေညာချက်များ ကပ်ရန် 'လမ်းပေါ်က လူများ' စံအိမ်ကြီး၏ ခြေမြန်တော် 'မြောက်လေ'ကို ကြိုတင် စေလွှတ်ထားလေ့ရှိ၏။ သို့မှ လမ်းပေါ်ကလူများ ကြိုတင် အသင့်ပြင်ထားနိုင်မည် မဟုတ်လား။

ရာသီဥတုက ကြမ်းတော့မည်။ သည်ဒဏ်ကို ကာကွယ်ဖို့အတွက် ကော်မတီဝင်တစ်ဦးတည်းသာ ရှိသည့် 'နည်းလမ်းရှာဖွေရေးကော်မတီ' သို့ မိမိ ပြဿနာကို တင်ပြအဖြေရှာရန် အချိန်ကျပြီဖြစ်ကြောင်း ဆိုးပေ တွက်ချက် မိ၏။ သို့ဖြင့် ဆိုးပေ သူ့ခုံတန်းပေါ်တွင် မအိမသာ လူးလွန်လိုက်၏။

ဆိုးပေ၏ ဆောင်းခိုစီမံကိန်းများမှာ သိပ်ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဟုတ် လှပါ။ သည်ရည်မှန်းချက်တွေထဲတွင် မြေထဲပင်လယ်သို့ သွားပြီး ဖိမ်ခံသင်္ဘော စီးဖို့ မပါ။ ဗက်ဆူဗီယန် ပင်လယ်အော်သို့ သွားပြီး လှေလှော်ရွက်တိုက်နေဖို့ လည်း မပါ။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ပုံဖော်ထားသည်မှာ 'ကျွန်း'ပေါ်တွင် သုံးလတိတိ သွားရောက် နေထိုင်ဖို့မျှသာ။ သည်သုံးလအတွင်း မြောက်လေ၏ အန္တရာယ်နှင့် ပုလိပ်များ၏ နှောင့်ယှက်မှုမှ ကင်းဝေးမည်။ အိပ်ရာထိုင်ခင်းရဖို့ သေချာမည်။ ပေါင်းလိုသင်းလိုရမည့် မိတ်ဆွေတွေ ရှိမည်။ သည်လောက်ဆို တော်ပြီပေ။

ဘလက်ဝဲလ် 'ရိပ်သာ'သည် သူ၏ ဆောင်းရာသီ စံရိပ်သာ ဖြစ်ခဲ့သည် မှာ နှစ်ပေါင်း တော်တော်ကြာပြီ။ နယူးယောက်မြို့သားချင်း အတူတူ သူ့ထက် ဘဝအကျိုးပေး ကောင်းသူများက ဆောင်းရာသီရောက်တိုင်း ပန်းကမ်းခြေနှင့် ရီဗီယားရားသို့ သွားရန် လက်မှတ်များ ဝယ်ယူကြသလို ဆိုးပေလည်း သည်နှစ် ဆောင်းရာသီအတွက် အစီအစဉ်လုပ်သည်။ 'ကျွန်း'မှာပဲ သွားရောက် ခိုလှုံ မည်။ ကဲ... ခုတော့ အစီအစဉ်စဖို့ အချိန်တန်ပြီ။

မနေ့ညက ပန်းခြံအိုကြီးထဲက ရေပန်းဖွားအနီးရှိ ခုံတန်းပေါ်တွင် အိပ်ခဲ့သည်။ သူ့ကုတ်အင်္ကျီအောက်၊ တံခေါက်ကွေးအောက်နှင့် ပေါင်ပေါ် တင်ထားသည့် သတင်းစာ စာရွက်များက အအေးဓာတ်ကို ခုခံတွန်းလှန်နိုင်စွမ်း မရှိတော့။ သည်တော့ သူ့စိတ်ထဲ 'ကျွန်း'အကြောင်း ပိုပြီး စဉ်းစားမိသည်။

မြို့တော်၏ မှီခိုသူများအတွက် အလှူဒါနဟူသော အမည်ဖြင့် ပြုလုပ် ပေးသည့် ကယ်ဆယ်ရေးအစီအစဉ်များကို ဆိုးပေမကြိုက်။ မနှစ်မြို့။ ဆိုးပေ၏ သဘောထားအရတော့ တရားဥပဒေက ဒါနရှင်များ၏စေတနာထက်ပင် မိမိ တို့ကို အကျိုးပြုသေးသည်။ သူသာ အောက်တန်းနောက်တန်းကျသည့် ဘဝဖြင့် နှစ်သိမ့်နေလိုလျှင် နေရာထိုင်ခင်းနှင့် အစာရေစာအတွက် မပူပင်ရသည့် ရိပ်သာတွေ၊ မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးအစီအစဉ်တွေ၊ ကုသိုလ်ဖြစ် ကျောင်း တွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး ရှိသည်။ သို့သော် ဆိုးပေ၏ မာနစိတ်ကလေးက ကုသိုလ်ဖြစ် ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်းကို လက်ခံရမှာ ဝန်လေးသည်။ ကုသိုလ်ဖြစ် ပေးကမ်းစွန့်ကြဲသော ပစ္စည်းပစ္စယများကို လက်ခံရယူလိုက်ခြင်းအားဖြင့် လူတစ်ယောက်သည် ငွေကြေးဖြင့် မပေးရသည့်တိုင် စိတ်ဓာတ် သိမ်ငယ်မှုဖြင့် ပေးချေလိုက်ရပါသည်။ ဆီစာနှင့် ဘရူးတပ်လိုပေ။ သူ့ဆန် စားမိလျှင် ရဲရ

တော့မည်။ သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ လိုအပ်ချက်များကို ပြန်လည် ဖြည့်ဆည်းပေး ရတော့မည်။ သည်တော့ ဘာကိစ္စ ကျေးဇူးတင်ခံနေမည်လဲ။ တရားဥပဒေ၏ စည့်သည်တော်အဖြစ် ခံယူလိုက်ရုံပေါ့။ တရားဥပဒေမှာ စည်းမျဉ်း စည်းကမ်း တွေ ရှိသော်လည်း လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အရှုပ်အထွေးများနှင့် ထွေးရောယှက်တင်ခြင်း မရှိ။

‘ကျွန်း’ သို့သွားရန် ဆိုးပေ ဆုံးဖြတ်ထားပြီ။ သည်တော့ သူ့ဆန္ဒကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ချက်ချင်း စီမံစိုင်းပြင်းတော့၏။ လွယ်လွယ်ကလေး အောင်မြင်နိုင်သည့် နည်းလမ်းကလေးတွေ အများကြီးပါ။ အမြန်ဆုံးနည်းလမ်း ကတော့ အကောင်းစား စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲဝင်ပြီး ကောင်းပေ ညွန့်ပေ ဆိုသည့် အစားအသောက်တွေမှာ စား၊ နောက်ပြီး ငွေကြေးဆိုလို့ ခြူးတစ်ပြား မျှ မပါကြောင်း ကြေညာ၊ နောက်ပြီး လုံးဝဆူညံပူညံမလုပ်ဘဲ ပုလိပ်လက်ထဲ ထိုးအပ်တာ ခံလိုက်။ ကျွန်ကဏ္ဍကိုမူ သက်ဆိုင်ရာ တရားသူကြီးက ဆက်လက် တာဝန်ယူသွားလိမ့်မည်။

ဆိုးပေ ခုံတန်းပေါ်မှ ထသည်။ ပန်းခြံထဲမှ ထွက်သည်။ ဘရောဝေး နှင့် ပဉ္စမရိပ်သာလမ်းမကြီးရှိရာသို့ ကတ္တရာလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာသည်။ ဘရောဝေးလမ်းမကြီးဘက် ချိုးသည်။ ပြီးပြန်ဝင်းလက်နေသည့် စားသောက် ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်သည်။ စားကောင်းသောက်ဖွယ်များ ရနိုင်သည့်ဆိုင်။

ဆိုးပေက သူ့ကုတ်အင်္ကျီအောက်ဆုံးကြယ်သီးမှစပြီး အပေါ်ပိုင်းကို အားထားသည်။ သူ့မှာ မုတ်ဆိတ်ကိုင်စွယ်များ ရိတ်ထားသည်။ အသင့်တပ်ပြီး လည်စည်းပါသည့် ကုတ်အင်္ကျီက သားသားနားနားရှိသည်။ ကျေးဇူးတော်နေ တုန်းက သာသနာပြုအမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် လက်ဆောင်ပေးသွားသည့် အင်္ကျီ။ စားသောက်ဆိုင်ထဲရှိ စားပွဲတစ်လုံးဆီသို့ သံသယကင်းစွာ အရောက် သွားနိုင်လျှင် သူ အောင်မြင်ပြီ။ စားပွဲအပေါ်ပိုင်းတွင် ထိုးထွက်နေမည့် သူ့ဆန္ဒ အစိတ်အပိုင်းကို စားပွဲထိုးမြင်လျှင် သံသယ လုံးဝ ရှိမည် မဟုတ်။ ဘဲကင် တစ်ကောင်နှင့် ရှာဘလီပိုင်တစ်ပုလင်း မှာရမည်။ ပြီးမှ ကော်ဖီကြမ်းခါးခါး တစ်ခွက်နှင့် ဆေးပြင်းလိပ် တစ်လိပ်ပေါ့။ တစ်ဒေါ်လာတန် ဆေးပြင်းလိပ် လောက်ဆို တော်ပါပြီ။ စားသောက်ဆိုင် တာဝန်ရှိသူများက အကြမ်းကိုင် လက်စားချေချင်စိတ် ပေါ်လောက်အောင်လည်း စုစုပေါင်းကျသင့်ငွေက များမည်

မဟုတ်။ သို့တိုင် စားကောင်းသောက်ဖွယ်များဖြင့် အူမတောင့်နေပြီ ဆိုတော့ မိမိ၏ ဆောင်းရာသီစံရိပ်သာ ခရီးကို ပျော်ပျော်ပါးပါး သွားနိုင်မည် မုချ။

သို့သော် စားသောက်ဆိုင်တံခါးကို ကျော်ပြီး ခြေချလိုက်မိသည်နှင့် စားပွဲထိုးချုပ်၏ မျက်လုံးများက ဆိုးပေ၏ ဖွာလန်ကြဲ ဘောင်းဘီနှင့် စုတ်စုတ် ပြတ်ပြတ်ဖိနပ်ပေါ် ရောက်သွားသည်။ သန်မာပြီး အသင့်ဖြစ်နေသော လက်များ က သူ့ကို တွန်းထုတ်လိုက်သည်။ ဆိုးပေ တိတ်ဆိတ်စွာ လျင်မြန်စွာပင် လမ်းဘေး ပြန်ရောက်သွားသည်။ ဘဲကင်ကြီးတစ်ကောင်လုံး ပါးစပ်နား ရောက်ပြီးမှ လွဲချော်သွားစေသည့် ကြမ္မာယုတ်ကို ဆိုးပေ ကျိန်ဆဲမိ၏။

ဆိုးပေ ဘရောဝေးလမ်းပေါ်သို့ ချိုးကွေ့ခဲ့၏။ လွမ်းမောဖွယ်ရာ ‘ကျွန်း’ သာယာသို့သွားရာ ခရီးလမ်းကား သာယာဖြောင့်ဖြူးခြင်း မရှိပါကလား။ နရသိန်စံအိမ်တွင် ခိုဝင်စံမြန်းရမည့် နည်းလမ်းကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ စဉ်းစားဦးမှ။

ဆန္ဒမရိပ်သာလမ်းထောင့်တွင် လျှပ်စစ်မီးတွေ ထိန်ညှိစွာဖြင့် မှန်ချပ် ကြီးနောက်တွင် ပစ္စည်းတွေ ခင်းကျင်းပြသထားသည့် ဆိုင်ခန်းတစ်ခန်း ရှိ သည်။ ဆိုးပေက ကျောက်ခဲတစ်လုံး ကောက်ယူပြီး မှန်ချပ်ကြီးကို ပစ်ခွဲလိုက်၏။ လမ်းထောင့်မှ လူတွေ ပြေးလာကြသည်။ ရှေ့ဆုံးက ပြေးလာသူမှာ ပုလိပ် တစ်ယောက်။ ဆိုးပေ အင်္ကျီအိတ်တွေထဲ လက်နှစ်ဖက်နှိပ်ပြီး ခပ်တည်တည် ရပ်နေသည်။ ပုလိပ်ကို မြင်လိုက်ရတော့ ပြုံးပြုံးကြီး လုပ်နေသည်။

“ခဲနဲ့ ပစ်တဲ့ကောင် ဘယ်ရောက်သွားလဲ”
ပုလိပ်က လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မေးသည်။
“ခဲနဲ့ပေါက်တဲ့ အလုပ်ကို ကျုပ်လုပ်လိုက်တယ် ဆိုတာ ခင်ဗျား မတွက်မိဘူးလားဗျာ”

ဆိုးပေ မထော်မနန်း မပြော။ တစ်ဘဝစံ စည်းစိမ်ဥစ္စာပုံကြီးကို ကြိုဆိုသလို ပျူပျူငှာငှာ ပြောသည်။

ဆိုးပေ၏စကားကို ပုလိပ်မင်း၏အတွေးအခေါ်က လက်ခံဖို့ ငြင်းဆန် လိုက်၏။ မှန်ပြတင်းများကို ခဲဖြင့် ခွဲသူများသည် တရားဥပဒေဘက်တော်သား များနှင့် အေးအေးလူလူ စကားပြောနေတတ်ကြသည်မှ မဟုတ်ဘဲ။ လမ်းဖြတ် တစ်ဝက်လောက်တွင် ဘတ်စ်ကားတစ်စီးနောက် အမိပြေးလိုက်နေသည့် လူတစ်ယောက်ကို ပုလိပ်တော်မင်း တွေ့သွားသည်။ ပုလိပ်တော်မင်းက နံပါတ်

တုတ်ကို ကိုင်လျက် ထိုလူနောက် ပြေးလိုက်သွားသည်။ ဆိုးပေ ကိုယ့်ကြမ္မာ ကိုယ် အော့ကြောလန်သွားသည်။ ယောင်ပေဖေဖြင့် ဆက်လျှောက်ခဲ့သည်။ ဒုတိယမိ မအောင်မြင်ခြင်း။

လမ်းတစ်ဖက်ခြမ်းတွင် ဟန်ပန်တစ်ခွဲသား လုပ်လိုသူများအတွက် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ရှိသည်။ ထိုဆိုင်က ငွေနည်းနည်းဖြင့် တဝကြီးစားလို့ ရသည့်ဆိုင်။ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများက ခပ်ညံ့ညံ့။ ထိုဆိုင်ထဲသို့ ဆိုးပေ အထစ်အငေါ့မရှိ ဝင်သွားသည်။ စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်ပြီး အမဲသားပြုတ် ကြော်၊ မုန့်ပျားသလက်၊ မုန့်ဆီကြော်နှင့် မုန့်ဋ္ဌာပနာများ မှာသည်။ စားသောက် ပြီးသောအခါ အသေးဆုံး ပြားစေ့တစ်စေ့ပင် မိမိနှင့် သူစိမ်းတစ်ရံဆံ ဖြစ်နေ ကြောင်း စားပွဲထိုးအား ပြောပြ၏။

“ဒီတော့ဗျာ၊ ပုလိပ်သာ မြန်မြန်ခေါ်ပေတော့။ ကျုပ်လို လူကြီး လူကောင်းတစ်ယောက်ကို အကြာကြီး စောင့်ခိုင်းမထားသင့်ဘူးလေ”

“နောင်ကြီးအတွက် ပုလိပ်တွေ ဘာတွေ ခေါ်မနေတော့ပါဘူးဗျာ” စားပွဲထိုး၏အသံက ထောပတ်ကိတ်လို နူးညံ့နေ၏။ မျက်လုံးများက မင်ဟက်တန်ဇည့်ခံပွဲမှ ယမကာစုံထဲ မျောနေသည့် ချယ်ရီသီးကလေးများလို ရွန်းလက်နေ၏။

“ကဲ- အပေါင်းအသင်းရေ...”

အညှာအတာကင်းမဲ့သော သမံတလင်းကို ဘယ်ဘက်နားနှင့် ပိပိရိရိ ကလေး ဂဟေဆက်နေသည့် ဆိုးပေအား စားပွဲထိုးနှစ်ယောက် ဆွဲထူသည်။ လက်သမားကိုင် ခေါက်ပေတံကို ဖွင့်လိုက်သလို ဆိုးပေ တစ်ဆစ်ပြီးတစ်ဆစ် မတ်တတ်ရပ်သည်။ သူ့အဝတ်အစားပေါ်မှ ဖုန်များကို ခါပစ်၏။ အဖမ်းအဆီး ခံရဖို့ဆိုတာ အိမ်မက်ထဲ စိတ်ကူးယဉ်ရသလို မလွယ်လှပါကလား။ ‘ကျွန်း’ က တော့ အဝေးကြီး ဝေးနေပြီ။ ဆိုင်နှစ်ဆိုင်ကျော်ရှိ ဆေးဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်နေသည့် ပုလိပ်တစ်ယောက်က သူ့ကို ကြည့်ပြီး ရယ်တော်မူသည်။ ပြီးတော့ လမ်းမ အတိုင်း လျှောက်သွားသည်။

ရင်ထဲ သတ္တိတွေ ပြန်ဝင်လာသည်အထိ လမ်းဖြတ် ငါးဖြတ်လောက် ဆိုးပေ လမ်းလျှောက်ပစ်လိုက်၏။ သည်တစ်ချိန်တော့ အခွင့်အရေးက ကံကောင်း ထောက်မစွာ ပေါ်လာသည်။ စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ မုန့်ပြတင်းပေါက်ရှေ့မှာ

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်။ အသက်ခပ်ငယ်ငယ်။ အဝတ်အစား သားသားနားနား။ ကောင်မကလေးနှင့် နှစ်ကိုက်အကွာလောက်တွင် ရေတိုင်တစ်တိုင်ကို မှီပြီး ရပ်နေသည့် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ပုလိပ်ကြီး တစ်ယောက်လည်း ရှိနေ သည်။ သူ အကွက်ချ စီစဉ်လိုက်သည်က အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အား ကာယိန္ဒြေပျက်စေမှုကို ဖန်တီးဖို့။ ကာယိန္ဒြေရှိသော အမျိုးသမီး၏ ပုံစံနှင့် သတိကြီးစွာ စောင့်ကြည့်နေသော ပုလိပ်တော်မင်းက ဆိုးပေကို အားတက် စေ၏။ မကြာမီအတွင်း ပုလိပ်တော်မင်းက သူ့လက်မောင်းကို ဖမ်းကိုင်ပြီး သူ့အား ဆောင်းရာသီစံရိပ်သာသို့ သွားသည့်လမ်းပေါ် ပို့ဆောင်ပေးပါလိမ့်မည်။

ဆိုးပေ အသင့်ချုပ်ပြီး လည်စည်းကို ဆွဲဆန့်သည်။ တွန့်ကြေနေသော အင်္ကျီလက်မောင်းကို သပ်သည်။ ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းပြီး ကောင်မ ကလေး ရှိရာသို့ ပေစောင်းစောင်း ချဉ်းကပ်သွားသည်။ ကောင်မကလေးကို မျက်စိမှိတ်ပြသည်။ ချောင်းဟန့်သံပေးသည်။ ပြုံးပြသည်။ စပ်ဖြဲဖြဲ လုပ်ပြ သည်။ မြာပွေသူတစ်ဦးပုံပေါ်အောင် မျိုးစုံ လုပ်ပြသည်။ မျက်စိထောင့် ကပ်ကြည့်လိုက်တော့ မိမိအား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည့် ပုလိပ်ကြီးကို တွေ့သည်။

ကောင်မကလေး ခြေလှမ်းနည်းနည်း ရွှေသွားသည်။ ဆိုင်ခန်းထဲမှ မုတ်ဆိတ်ရိတ် ရေခွက်များကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေသည်။ ဆိုးပေ လိုက်သွား သည်။ ကောင်မလေးနံဘေးသို့ ရဲရဲတင်းတင်းကပ်သွားပြီး ဦးထုပ်ကို အသာ မြှောက်လိုက်ကာ -

“အား၊ ဘက်ဒ်လီယားပါလား။ တို့ခြံထဲ သွားပြီး ကစားရအောင် လေကွာ”

ပုလိပ်ကြီးက ကြည့်နေဆဲ။ ကောင်မကလေးက လက်ဖျောက်တစ်ချက် တီးလိုက်ရုံဖြင့် နွေးထွေးလုံခြုံသော ‘ကျွန်း’ သာယာသို့ သွားရာ လမ်းပေါ် ရောက်ပြီ။ ဆိုးပေရင်ထဲ အခုကတည်းက နွေးထွေးမှုကို ခံစားနေရပြီ။ ကောင်မ ကလေး သူ့ဘက် လှည့်လိုက်သည်။ လက်တစ်ဖက် ဆန့်ထုတ်ပြီး ဆိုးပေ၏ ကုတ်အင်္ကျီလက်မောင်းကို ကိုင်ထားသည်။

“ဖြစ်တာပေါ့ မိုက်”

ကောင်မကလေး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောသည်။

“ကျွန်မကို ဘီယာတစ်ဂါလန်လောက်သာ လိုက်တိုက်၊ စောစော ကတည်းက ရှင့်ကို ပြောမလိုရှင်၊ ပုလိပ်က ကြည့်နေတာနဲ့”

ဆိုးပေ ဆိုသည့် ဝက်သစ်ချပင်ကြီးကို ကောင်မကလေးက ပန်းနွယ် တစ်နွယ်လို တွယ်ကပ်လိုက်ရင်း ပုလိပ်ကြီးကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ ပုလိပ် ကြီး ခုမှ စိတ်ပေါ့သွားဟန် ရှိ၏။ ဆိုးပေကား ကြမ္မာဂြိုဟ်စီးပြီး လွတ်မြောက် ခြင်း ခရီးကို နှင်ရပြန်ပြီ။

လမ်းထောင့်ရောက်တော့ သူ့အဖော်ကို အတင်းခါထုတ်ပြီး ဆိုးပေ တစ်ချိုးတည်း ပြေးတော့၏။ ညဘက်ဆို အလင်းထိန်ဆုံး၊ လူသူအသွားအလာ အများဆုံး ရပ်ကွက်ရောက်မှ ဆိုးပေ အပြေးရပ်သည်။ ဆောင်းလေ၏ အအေး ဓာတ်အောက်တွင် သားမွေးအင်္ကျီဝတ် မိန်းမများ၊ ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးများ ဝတ်ထားသည့် ယောက်ျားများ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် လမ်းသလားနေကြသည်။ ဆိုးပေ ရုတ်တရက် စိုးရိမ်သွားသည်။ မိမိ အဖမ်းမခံရလောက်အောင် သားသား နားနား ဖြစ်နေလို့များလား။ ဇာတ်ရုံတစ်ရုံရှေ့တွင် ခုံခုံညားညား လမ်းသလား နေသည့် ပုလိပ်တော်မင်းတစ်ဦးကို တွေ့တော့ ဆိုးပေ ကမန်းကတန်း ‘သူရာ မောင်’ပုံ ဖမ်းလိုက်၏။

လမ်းဘေး ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် အရက်သမားတစ်ဦးလို သံကုန် ဟစ်ပြီး အော်သည်။ သူက ကသည်၊ ခုန်သည်၊ သံစုံဟစ်သည်။ လမ်းသွား လမ်းလာများ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် အစွမ်းကုန် လုပ်သည်။

ပုလိပ်တော်မင်းက နံပါတ်တုတ်ကို လက်ထဲတွင် လှည့်ကာ လှည့် ကာဖြင့် ဆိုးပေကို ကျောခိုင်းကာ အနားရှိ လမ်းသွားလမ်းလာတစ်ဦးကို ပြောသည်။

“ယေးလံတက္ကသိုလ်က ဟတ်ဖို့ကောလိပ်ကို နိုင်သွားလို့ အောင်ပွဲခံ နေတဲ့ ကောင်ကလေးတွေ ဆူညံဆူညံတော့ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အန္တရာယ် မပေးပါဘူး။ သူတို့ကို ဖမ်းလားဆီးလား မလုပ်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ကို ညွှန်ကြား ထားတယ်လေ”

ဆိုးပေ မအောင်မြင်သည့် အယောင်ဆောင်မှုကို မကျေမချမ်း ရပ် လိုက်၏။ ဘယ်ပုလိပ်တော်မင်းမြတ်တို့ကမှ မိမိကို မဖမ်းကြတော့ဘူးလား။ ဆိုးပေအဖို့ ‘ရွှေကျွန်းတော်’ မျှော်တိုင်းဝေး ဖြစ်နေပြီလား။ အအေးဓာတ်ကို

ကာကွယ်ရန် သူ့ကုတ်အင်္ကျီပါးပါးမှ ကြယ်သီးများကို ပြန်တပ်လိုက်ရ၏။

ဆေးပြင်းလိပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် သားသားနားနား ဝတ်စားထား သည့် လူတစ်ယောက် ဆေးလိပ်မီးညှိနေသည်။ လေတိုက်သဖြင့် မီးခြစ်မှ မီးတောက်က ယိမ်းထိုးနေသည်။ သူ့ဖဲထီးကို ဆိုင်တံခါးပေါင်တွင် ထောင် ထားသည်။ ဆိုးပေ ဆိုင်ပေါက်ထဲ ဝင်သည်။ ထီးကို လှမ်းယူပြီး အေးအေးလူလူ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆေးလိပ် မီးညှိနေတဲ့သည့်လူ သူ့နောက် ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်လာသည်။

“ကျုပ်ထီးဗျ”

ထိုလူက ခပ်မာမာ ပြော၏။

“ဪ... ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားထီးလား”

ဆိုးပေ သရော်တော်တော် ပြော၏။ ထိုလူ မခံချင်အောင် စော်ကား မော်ကား လေသံကလေး စွက်ထားသည်။

“အေးလေ၊ ဒါဆိုလည်း ဘာဖြစ်လို့ ပုလိပ်ကို မခေါ်လဲ။ ဒီထီးကို ကျုပ် ယူလာတယ်။ ထီးက ခင်ဗျားထီး။ ဘာလို့ ပုလိပ်မခေါ်လဲ။ ဟိုမှာ... လမ်းထောင့်မှာ တစ်ယောက် ရပ်နေလေရဲ့”

ထီးပိုင်ရှင် ခြေလှမ်းနှေးသွားသည်။ ဆိုးပေလည်း ခြေလှမ်းလိုက် နှေးသည်။ ကုသိုလ်ကံက ငါ့ဘက်မှာ မရှိသေးပါလားဟု ဆိုးပေ ကြိုတွက်ဆ လိုက်၏။ ပုလိပ်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို စူးစူးစမ်းစမ်း လှမ်းကြည့်နေသည်။

“အေးလေ”

ထီးဆရာက ပြော၏။

“အဲဒီထီးက အဲ... ဒီလို အမှားအယွင်းတွေက ဖြစ်တတ်ကြတယ် လေ။ သိတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် ဒီထီး ခင်ဗျားထီး ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ဗျာ။ ကျွန်တော်လည်း ဒီမနက်ကမှ စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်မှာ ဆွဲလာတာ။ ခင်ဗျားထီး၊ မှတ်မိနေလည်း အဲ... ကျွန်တော်၊ ခင်ဗျား...”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီထီး ကျွန်တော့်ထီးပဲ”

ဆိုးပေ မာမာတင်းတင်း ပြော၏။

ထီးရှင်ဟောင်း နောက်ဆုတ်သွားသည်။ ပုလိပ်တော်မင်းက ထောင်

ထောင်မောင်းမောင်း မိန်းမတစ်ယောက် လမ်းဖြတ်ကူးလာသည်ကို အပြေး အလွှား သွားပြီး အကူအညီပေးသည်။ ဟိုဘက်လမ်းဖြတ် နှစ်ဖြတ်လောက် ဆီတွင် ကားတစ်စီး လာနေသည်လေ။

ဆိုးပေ လမ်းတစ်လမ်းထဲက ဖြတ်ပြီး အရှေ့ဘက် လျှောက်လာသည်။ တိုးတက်မှုများကြောင့် စိတ်ဓာတ်ကျနေသည်။ လက်ထဲကထီးကို ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်းထွက်ပြီး အမှိုက်ပုံးထဲ လွှင့်ပစ်လိုက်၏။ သံခမောက်ကြီးတွေ ဆောင်းပြီး နံပါတ်တုတ်တွေ ကိုင်ထားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များကို မကြားတကြား ရေရွတ်သည်။ ရန်စသည်။ သူတို့ဖမ်းတာ ခံချင်ပါသည်ဆိုမှ သူတို့က သူ့ကို ဘေးမဲ့လွတ်ထားကြသည်။

ရှေ့မလှမ်းမကမ်း အရှေ့ဘက်တွင် ရိပ်သာလမ်းကလေးများ ရှိသည်။ သည်လမ်းကွေ့မှာ ဆူဆူညံညံ မရှိ။ လှုပ်လှုပ်ရွရွ မရှိ။ သူက မက်ဒီဆန်ပန်းခြံ ဘက်သို့ပင် မျက်နှာမူလိုက်၏။ ခုတော့ သူ အိပ်စရာ နေစရာ သည်ပန်းခြံမှ ခုံတန်းပဲ ရှိတော့သည် မဟုတ်လား။

သို့သော် ထူးထူးခြားခြား တိတ်ဆိတ်နေသည့် လမ်းထောင့်ရောက် တော့ ဆိုးပေ တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေမိ၏။ သူ့ရှေ့မှာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီး တစ်ကျောင်း၊ အိုမင်းနေပြီ။ ထူးဆန်းသည့် အသံတစ်သံကို ကြားနေရသည်။ ခရမ်းရောင်ဆေးသုတ်ထားသည့် ပြတင်းတစ်ပေါက်ထဲမှ အလင်းရောင်မှိန်မှိန် တစ်တန်း ထိုးထွက်နေသည်။ အခန်းထဲက အော်ဂင်ဆရာ၏ လက်ချောင်းကလေး များသည် ခလုတ်ဖြူဖြူကလေးများပေါ်တွင် ပြေးလွှားနေမည် မုချ။

ဆရာတစ်ဆူ တင်ထိုက်သော သူ့လက်သံက ဘုန်းတော်ဘွဲ့ တေး တစ်ပုဒ်ကို တီးဖွဲ့နေသည်။ လွင့်ပျံ့လာသော တေးသံက ချိုသာအေးမြလွန်းသဖြင့် ဆိုးပေ မလှုပ်မချောက် ရပ်နေမိ၏။ သံဝင်းထရုံတန်းများကို မှီကပ်လျက်။

လမင်းကြီးက သူ့ခေါင်းပေါ်မှာ ကြည်စင်နေသည်၊ အေးမြနေသည်။ မော်တော်ယာဉ်တွေ၊ လမ်းသွားလမ်းလာတွေမှာ မရှိသလောက် ကျနေသည်။ စာကလေးတွေလည်း အိပ်ချင်မူးတူး အော်မြည်နေကြသည်။ စောစောကလေး ကသာဆိုလျှင် သည်မြင်ကွင်းသည် ကျေးရွာဘုရားရှိခိုးကျောင်းတစ်ကျောင်း၏ မြင်ကွင်းနှင့် တူပေလိမ့်မည်။ အော်ဂင်ဆရာ တီးခတ်နေသည့် တေးသွားက ဆိုးပေကို သံဝင်းထရုံနားမှ မခွာနိုင်အောင် ဖြစ်နေစေ၏။ ဘာကြောင့်ဆို

သည်တေးကို သူ ကောင်းကောင်းကြီး ကျွမ်းဝင်ရင်းနှီးနေသည်။ ဟိုတစ်ချိန် သူ့ဘဝမှာ အမေတို့၊ နှင်းဆီပွင့်တို့၊ ဘဝရည်မှန်းချက်တို့၊ သူငယ်ချင်း အပေါင်း အသင်းတို့၊ သေသပ်ကုန်သော အဝတ်အစားတို့ဖြင့် ပြည့်လျှမ်းနေသည့် ကာလ တုန်းကပေ။

ဆိုးပေ စိတ်နှလုံး ပျော့ပျောင်းနူးညံ့နေချိန်နှင့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း အိုကြီး၏အရှိန်အဝါ ပေါင်းစပ်ဆုံစည်းမိသောအခါ သူ့စိတ်ဓာတ်တွေ ရုတ်ခြည်း ပြောင်းလဲသွားသည်။ သူက သူ့ဘဝကို စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာ ပြန်လည်သုံးသပ် မိ၏။ သူ စောက်ထိုးမိုးမျှော်ကျနေသည့် တွင်းနက်ကြီး၊ သိက္ခာမဲ့နေရက်များ၊ တန်ဖိုးမဲ့ဆန္ဒများ၊ သေဆုံးသွားသော မျှော်လင့်ချက်များ၊ ပျက်စီးခဲ့ပြီဖြစ်သော စွမ်းရည်သတ္တိများနှင့် အသက်ရှင်နေထိုင်နိုင်ရေးအတွက် အောက်တန်းကျသော လှုပ်ရှားမှုများ။

ထို့နောက် တဒင်္ဂအတွင်းမှာပင် ဝင်လာသည့် စိတ်ကောင်းကလေးကို သူ့နှလုံးသားက ဆီးကြိုလိုက်၏။ ဆိုးရွားလှသော ကံကြမ္မာ လူလှည့်စားအား အနိုင်တိုက်ဖို့ ပြင်းပြသော ဆန္ဒတစ်ရပ်က ရုတ်ခြည်းရုန်းကြွလာသည်။ မိမိကိုယ် မိမိ နှံ့တာထဲမှ ရုန်းထွက်တော့မည်။ မိမိကိုယ်မိမိ ယောက်ျားစင်စစ်တစ်ယောက် ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်တော့မည်။ မိမိကို စိုးမိုးအနိုင်ယူနေသော အကုသိုလ်တရား ကို အနိုင်တိုက်တော့မည်။

အချိန်ရှိပါသေးသည်။ မိမိ အသက်သိပ်ကြီးသေးသည်မှ မဟုတ်ဘဲ။ မိမိ လိုလားတောင့်တခဲ့သော ဘဝရည်မှန်းချက်များကို ပြန်လည် တည်ဆောက် ပြီး မဖြစ်မနေ အကောင်အထည်ဖော်မည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဆီမှ ချိုသာ အေးမြသော အော်ဂင်တေးသံက သူ့အား တော်လှန်စိတ်များ မွေးဖွားပေး လိုက်၏။

မနက်ဖြန်ဆို အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက်ဖြင့် အလုပ်တွေ ရှုပ်နေသည့် မြို့ထဲ သွားပြီး အလုပ်တစ်ခု ရှာမည်။ သားမွေးကုန်သည်တစ်ဦးက သူ့အား မော်တော်ယာဉ်မောင်းအလုပ် လုပ်မလားဟု တစ်ခါက မေးဖူးသည်။ သည်လူကို တွေ့အောင် ရှာမည်။ ပြီးတော့ အလုပ်တောင်းမည်။ မိမိသည် ကမ္ဘာလောက ထဲတွင် အဓိပ္ပာယ်ရှိသော လူတစ်ဦး ဖြစ်လာလိမ့်မည်။ မိမိသည် -

မိမိလက်မောင်းပေါ် လက်တစ်ဖက် တင်လာသည်ကို ဆိုးပေ ခံစား

လိုက်ရ၏။ သူ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ပုလိပ်တော်မင်းတစ်ဦး၏မျက်နှာ ပြဲပြဲကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ခင်ဗျား ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး”

“ဒါဆို လိုက်ခဲ့”

ပုလိပ်တော်မင်း သူ့ကို ခေါ်သွားသည်။

နောက်နေ့ နံနက်တွင် ပုလိပ်ရုံးရှိ တရားသူကြီးက သူ့အား အမိန့်ချ မှတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်းပေါ် သုံးလတိတိ သွားရောက် နေထိုင်စေ”

Ref: The Cop And The Anthem by O'Henry

စာညွှန်း- ပန်းတိုင် ပညာရေးမဂ္ဂဇင်း၊ အမှတ် ၂၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၁၉၉၈ ခု။ စာ-၉၁-၁၀၄။

Eudora Welty

Eudora Welty (1909 -)
အမေရိက

ယူဒိုရာ ဝယ်လ်တီကို အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ မစ်စစ်စပီပြည်နယ်၊ ဂျက်ဆင်မြို့တွင် မွေးဖွားပြီး ဝစ်စကွန်ဆင်တက္ကသိုလ်တွင် ပညာဆည်းပူးခဲ့ သည်။ ဝီလျံဖော့ကနာ၊ ထရူးမင်းကပုတ်နှင့် ကာဆန်မက်ကားလား အပါအဝင် ထင်ရှားကျော်ကြားသော အမေရိကန် တောင်ပိုင်းသား စာရေးဆရာများနှင့် တန်းတူ အနုပညာပါရမီ ကြီးမားသူအဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်းခံရသည်။ အမေရိကန် တောင်ပိုင်းသားများဘဝကို စူးစူးရှရှ ခြယ်မှုန်းသော သူ့စာများကြောင့် အသိ အမှတ်ပြု ချီးကျူးခံရသည်။

တစ်လုံး ပါသည်။ အားလုံး သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ပင်။ သို့သော် ထုံးချည်မထားသော ရှူးဖိနပ်ကြီးများက မြေပေါ်တွင် ဒယဉ်တိုက် ပါနေ၏။ သည်တော့ သူ ခြေတစ်လှမ်းလှမ်းလိုက်တိုင်း ဖိနပ်ကြီးစများကို တက်နင်းမိပြီး လဲတော့ပြိုတော့မလို ဖြစ်ရ၏။ သူက ရှေ့တည့်တည့်ပဲ လှမ်းကြည့်သည်။ မျက်လုံးများမှာ ဇရာကြောင့် ပြာရီနေပြီ။ သူ့နဖူး အလယ်တည့်တည့်တွင် သစ်ပင်သေးသေးတစ်ပင် ပေါက်နေသည့်နှယ် မရေမတွက်နိုင်သော တွန့်ခေါက် အရေးအကြောင်းများက အရေပြားပေါ်တွင် သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များလို ပုံစံစုံဖြင့် ဖြာထွက်နေကြ၏။ သို့သော် ၎င်းအသားအရေအောက်တွင် ရွှေရောင်သန်းနေသည်။ မည်းမှောင်သော အသားအရေများအောက်မှ ထိုးထွက်နေသည့် ဝါရွှေရောင်က သူ့ပါးစုန်ကြီး နှစ်ဖက်ကို ဝင်းပနေစေ၏။ အနီရောင်အဝတ်စ အောက်ရှိ ကောက်ကွေးသည် ဆိုရုံမျှသော ဆံပင်များသည် သူ့လည်ပင်းဆီထိ ကျနေသည်။ ဆံပင်တွေက မည်းနက်နေဆဲ။ သို့တိုင် မဆိုစလောက်ကလေး နီကြင်ကြင် ဖြစ်နေ၏။

ချုံပုတ်တွေထဲတွင် မကြာ မကြာ ဆိုသလို လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်ဖြစ် သွားသည်။

“မြေခွေးတွေ၊ စီးကွက်တွေ၊ ပိုးတောင်မာတွေ၊ ယုန်တွေ၊ ဝက်ဝံတွေ၊ ပြီးတော့ အရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေရေ၊ နင်တို့အားလုံး ငါ့ရှေ့ကနေ ရှောင်ကြ ရှားကြ ဟေ့။ ၎င်းကလေးတွေရေ၊ ငါ့ခြေထောက်အောက် မရောက်အောင် ပြေးကြဟဲ့။ တောဝက်အရိုင်းကောင်ကြီးတွေလည်း ငါ့လမ်းပေါ်က ဖယ်ပေးကြ။ အဲဒီ ကောင်တွေ ဘယ်ကောင်မှ ငါ့တည့်တည့်ကို ပြေးမလာကြနဲ့။ ငါ သွားရမယ့် ခရီးက အဝေးကြီးဟဲ့”

အဘွားကြီးဖီးနစ် ပါးစပ်က ရေရွတ်သည်။ အစက်အပြောက် မဲ့ခြောက်ကလေးတွေ ထင်နေသည့် လက်ထဲက ကြိမ်တုတ်ပျော့ပျော့ဖြင့် ပုန်းအောင်းနေသည့် အကောင်ပလောင်တွေ ထွက်ပြေးအောင် ချုံပုတ်အဖျား အနားတွေကို ရိုက်သည်။ ခတ်သည်။

သူ ရှေ့ဆက်လျှောက်သည်။ တောနက်လာပြီး ငြိမ်တိတ်နေ၏။ လေက ထင်းရှူးကိုင်းများကို လှုပ်ယမ်းနေစေ၏။ နေခြည်က ထင်းရှူးရွက် ချွန်ချွန်ကလေးတွေကို မော့ကြည့်လျှင် မျက်စိကျိန်းလောက်အောင် လင်းလက်

ဘဝတကျာ

နှင်းခဲပြီး တောက်ပသော ဒီဇင်ဘာလ၏ နံနက်စောစော တစ်ချိန်။ ကျေးလက်ဒေသ လူမနီးသူမနီး ထင်ရှူးတောထဲရှိ လူသွားလမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လာသည်မှာ နီဂရိုးအဘွားအိုကြီးတစ်ယောက်။ သူ့ဦးခေါင်းတွင် အနီရောင်အဝတ်စတစ်စ ပတ်ထားသည်။ သူ့နာမည်က ဖီးနစ်ဂျက်ဆင်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ဖန် သေးသေးညက်ညက်၊ အသက်အရွယ်က တော်တော်ကြီး အိုမင်းမှည့်ရွမ်းနေပြီ။ ထင်းရှူးပင်ရိပ်မှောင်မှောင်များအောက်တွင် အိပ် အိပ် နှင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လှမ်းနေသည်။ သူ့ပုံစံက လေးကန်ခြင်းနှင့် ပေါ့ပါးခြင်း ဟန်ချက်ညီညီ ပေါင်းစပ်ထားသည့် သူ့အဘိုး၏ တိုင်ကပ်နာရီမှ ချိန်သီးကြီး လှုပ်ရှားနေသည့်နှယ်။

သူ့လက်ထဲတွင် ထီးရိုးကို လက်ကိုင်တုတ် လုပ်ထားသည့် ကြိမ် သေးသေးကလေးတစ်ချောင်း ကိုင်ထား၏။ ၎င်းကြိမ်ချောင်းကလေးဖြင့် သူ ရှေ့ရှိ နှင်းခဲပြင်ကို တဒေါက်ဒေါက်မြည်အောင် ထောက်လာသည်။ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လေးလေးမှန်မှန် ထွက်ပေါ်နေသည့်အသံ။ ပမာနှိုင်းရလျှင် စိတ်ကို တည်ငြိမ်လေးနက်မှု ဖြစ်ပေါ်စေသည့် တစ်ကောင် တည်းသော ၎က်ငယ်၏ ကျည်ကျည်ကျာကျာ မြည်သံနှင့် တူလေစွ။

ဝတ်ဆင်ထားသည့် အနက်စင်းအင်္ကျီမှာ ရှူးဖိနပ်အဝဆီထိ ရှည်လျား သည်။ နောက်ပြီး သကြားအိတ်များကို အရောင်ချွတ်ပြီး ဆင်မြန်းထားသည့် ခါးစည်းရှေ့ဖုံးထည်ကလည်း အင်္ကျီလောက်ပင် ရှည်လျားပြီး အိတ်ကပ်ကြီးကြီး

နေစေ၏။ သစ်ရွက် ကတော့ချွန်ကလေးတွေသည် ငှက်မွေးများလို ပေါ့ပါး
ဝေဝဲစွာ ခုန်ဆင်းနေကြ၏။ ဟိုးအောက် ချိုင့်ဝှမ်းထဲမှာတော့ အလွမ်းတေး
သီကြွေးနေသည့် ချိုးငှက်တစ်ကောင်။ သူ့အနေဖြင့် လွမ်းတေးငိုသည်းဖို့ သိပ်ပြီး
အချိန်မနှောင်းသေးပါချေ။

လူသွားလမ်းကလေးသည် တောင်ကုန်းတစ်ကုန်းပေါ်သို့ တက်သွား
သည်။

“ငါ ဒီနေရာမှိုလို့ ရောက်လာရင် ငါ့ခြေထောက်တွေကို သံကြိုးတွေ
နဲ့ တည်းထားသလိုပဲ”

သက်ကြီးရွယ်အိုတွေ သူတို့ကိုယ်သူတို့ အကြောင်းပြ ဆင်ခြေကန်
သည့် လေသံမျိုးဖြင့် ပြောသည်။

“ဒီတောင်ကုန်းပေါ်ရောက်ရင် တစ်ခုခုက ငါ့ကို ဆွဲထားစမြဲပဲ။
ငါ ဒီမှာပဲနေဖို့ တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေတာလေ”

တောင်ကုန်းထိပ်ရောက်တော့ နောက်ပြန်လှည့်လိုက်၏။ သူ လာခဲ့
သည့်လမ်းကို စီးစီးမိုးမိုး ကြည့်သည်။ ခဏနေတော့ သူ ရေရွတ်သည်။

“ထင်းရှူးတောကို ဖြတ်တက်ခဲ့ပြီ။ ခု ဝက်သစ်ချတောကို ဖြတ်ဆင်း
ရဦးမယ်”

မျက်လုံးတွေကို အကျယ်ဆုံးဖွင့်ထား၏။ ထို့နောက် ညင်ညင်သာသာ
စပြီး ဆင်းသည်။ သို့သော် တောင်ကုန်းအောက်သို့ မရောက်မီ ချုံတစ်ချုံတွင်
သူ့ဂါဝန် ငြိနေတော့၏။

သူ့လက်ချောင်းကလေးတွေ အလုပ်များသွားကြသည်။ သို့သော်
သူ့ဂါဝန်က ကားကားကြီး၊ နောက်ပြီး အရှည်ကြီး။ သည်တော့ ဂါဝန်တစ်နေရာ
ကို ဆူးချုံနှင့်လွတ်အောင် ဖြတ်မပြီးမီ နောက်တစ်နေရာမှာ ထပ်ငြိနေပြန်သည်။
အတင်းဆွဲလို့လည်း မဖြစ်။ သူ့ဂါဝန် အစုတ်အပြဲ မခံနိုင်။

“ငါကလည်း ဆူးချုံကိုမှ သွားတိုးမိတယ်။ ဆူးတွေရေ၊ နင်တို့က
နင်တို့တာဝန်ကို နင်တို့လုပ်ကြတာပဲ။ လူတွေကို နင်တို့အနားက ဖြတ်သွားခွင့်
မပြုချင်ဘူးပေါ့။ ဟုတ်လား။ ငါ့မျက်စိမွှေ့တွေကလည်း နင့်ကို စိမ်းစိမ်းလန်းလန်း
ချုံပုတ်လှလှကလေးလို့ မြင်မိတာကိုး”

နောက်ဆုံး ဆူးချုံနှင့် လွတ်ကင်းသွားချိန်တွင် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး

တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေပြီ။ ခဏတစ်ဖြုတ် စောင့်ပြီးမှ သူ့ကြိမ်လုံးကို
ကုန်းကောက်ရသည်။

“တော်တော်ကြီး နေမြင့်နေပါပြီကော”
ခါးကော့၊ နေကို မော့ကြည့်ရင်း ပြောသည်။ မျက်လုံးတွေထဲမှ
မျက်ရည်တွေ လျှံကျလာ၏။

“ဒီနေရာမှာ အချိန်တော်တော် ကုန်သွားတာကလား”
တောင်ခြေတွင် ချောင်းကလေးကို သစ်လုံးကြီးဖြင့် ဖြတ်ကူးထားသည့်
နေရာတစ်နေရာ ရှိ၏။

“ကဲ- ငါ့ကို ပညာစမ်းမယ့်နေရာ ရောက်လာပြီ”
ညာခြေကို စလှမ်းသည်။ သစ်လုံးကြီးပေါ် တက်လိုက်၏။ ပြီးတော့
မျက်စိတွေ စုံမှိတ်၊ ဂါဝန်ကို အသာမ၊ ဘင်ခရာတီးဝိုင်းမှ ကျိုင်းကိုင်သူလို
သူ့ကြိမ်လုံးကို သူ့ရှေ့တွင် အလျားလိုက် ကိုင်၊ ပြီးတော့ စတင်လျှောက်လှမ်း
တော့၏။ ထို့နောက် မျက်လုံးတွေ ပြန်ဖွင့်လိုက်၏။ သူသည် ချောင်းတစ်ဖက်
ကမ်းတွင် ဘေးမသီ ရန်မခ ရောက်ရှိနေလေပြီ။

“ငါဟာ ငါ ထင်နေသလောက် အိုကြီးအိုမ မဖြစ်သေးပါဘူး”ဟု
ပြောသည်။

သို့သော် အနားယူဖို့ သူ့ဂါဝန်ကို ဖြန့်ချပြီး ချောင်းကမ်းစပ်မှာ
ထိုင်သည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ပိုက်ပြီး ဒူးနှစ်လုံးပေါ်မှာ တင်ထားသည်။ သူ
အထက်မှာတော့ မစ်ဆဲလ်တိုး ခရစ္စမတ်သစ်ပင်တစ်ပင်။ သူ မျက်စိတွေကို
မမှိတ်ဝံ့။ ကောင်ကလေးတစ်ယောက်က ကိတ်မုန့်တွေ ထည့်ထားသည့်
ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ် ယူလာပေးသောအခါ ‘အဲဒါကိုတော့ လက်ခံသဟေ့’ဟု
သူက ပြောသည်။ သို့သော် ရှေ့တိုးသွားပြီး ပန်းကန်ပြားကို လှမ်းယူလိုက်သော
အခါ လေထဲတွင် သူ့လက်ပဲ ရှိနေ၏။

သို့ဖြင့် ထိုသစ်ပင်ကို ကျောခိုင်းခဲ့သည်။ ခုတော့ သံဆူးကြိုးကာ
ခြံစည်းရိုးကို ကျော်ဖြတ်ရတော့မည်။ သည်နေရာမှာတော့ သူ ဝမ်းလျှားထိုးပြီး
မိကျောင်းတွား သွားရလိမ့်မည်။ သူက ဒူးနှစ်ချောင်းကို ကားထားသည်။
လက်ချောင်းတွေက လှေကားထစ်များကို ဖက်တက်နေသည့် ကလေးတစ်
ယောက်၏ လက်ချောင်းတွေလို။ သို့သော် သူက တစ်ကိုယ်တည်း အော်ကြီး

ဟစ်ကျယ် စကားပြောနေသည်။ သည်အချိန်ကျမှ သူ့ဂါဝန်ကို အစုတ်အပြဲ မခံနိုင်။ နောက်ပြီး သူ့လက်မောင်း၊ သို့မဟုတ် ခြေထောက်ကို စူးမိ ခြစ်မိ ထိခိုက်မိလျှင် ဆေးဖိုးဝါးခ မပေးနိုင်။

နောက်ဆုံးတော့ ခြံစည်းရိုးကို ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိဘဲ ကျော်ဖြတ်ပြီး မြေကွက်လပ်ပေါ်မှာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်နိုင်၏။ လက်တစ်ချောင်းတည်း ရှိသည့် လူမည်းမည်းကြီးတွေ မတ်တတ်ရပ်နေသည့်နှယ် သစ်ခြောက်ပင်ကြီးတွေ ညှိုးခြောက်သော ဝါခင်း၏ ခရမ်းပြာရောင်ပင် ငုတ်တွေထဲတွင် ထိုးထိုး ထောင်ထောင် ဖြစ်နေ၏။ သစ်ခြောက်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်တွင် နားနေသည်မှာ လင်းတတစ်ကောင်။

“နင်က ဘယ်သူ ကြည့်နေတာလဲ”
ထွန်ရေးကြောင်းထဲမှ သူ လျှောက်သွားသည်။

“တော်ပါသေးရဲ့၊ နွားရိုင်းရာသီ မဟုတ်လို့”
ဖီးနစ်က ဟိုဘက် သည်ဘက်ကို ကြည့်ရင်း ရေရွတ်သည်။

“နောက်ပြီး မဟာကရုဏာရှင် ဘုရားသခင်ကလည်း သူ ဖန်ဆင်း ထားတဲ့ မြေတွေကို ဆောင်းတွင်းမှာ ခွေပြီး အိပ်နေခိုင်းပေလို့၊ ဟိုတစ်ခါတုန်း ကလို အဲဒီသစ်ပင်ဘေးက ပတ်ထွက်လာတဲ့ ခေါင်းနှစ်ခွနဲ့ မြေကို မတွေ့ရတာ တော်သေးတာပေါ့။ နွေတုန်းကဆို ဒီကောင့်ဘေးနားက ဖြတ်ကျော်သွားဖို့ တောင် အချိန်တော်တော်ယူရတာ တော်ရေ”

ဝါခင်းဟောင်းကို ဖြတ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ဂျုံခင်းဟောင်းထဲသို့ ဝင်သည်။ အသံသဲ့သဲ့ပြုရင်း ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေသော သက်မဲ့ဂျုံပင်တွေက သူ့ဦးခေါင်းထက် ပိုပြီး မြင့်နေသည်။

“ခုမှ ဝက်ပါထဲ ရောက်တော့တာပဲ”

သူ့ရှေ့မှာ လူသွားလမ်း မရှိတော့သည့်အတွက် ညည်းလိုက်၏။ ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့ရှေ့မှာ လှုပ်ရှားနေ သည့် အရပ်မြင့်မြင့်၊ မည်းကြွတ်ကြွတ်နှင့် ပိန်ပိန်ညှော်ညှော် တစ်စုံတစ်ခု။

ပထမတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟု ထင်လိုက်၏။ ဂျုံခင်းထဲမှာ ကခုန်နေသည့် ငနဲတစ်ကောင် ဖြစ်မည်။ သို့သော် ဖီးနစ်က တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်ပြီး နားစွင့်ကြည့်သည်။ ရှေ့က သတ္တဝါထဲမှ ဘာအသံမျှ ထွက်မလာ။

တစ္ဆေတစ်ကောင်လို အသံတိတ်လှ၏။

“ဟေ့- သရဲ့”

သူက ခပ်ရှုရှု ခေါ်လိုက်၏။

“နင်က ဘယ်သူက ဖြစ်လာတဲ့ သရဲလဲဟင်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီတစ်ပိုက်မှာ သေတဲ့လူ ရှိတယ်လို့ ငါ မကြားမိပါဘူး”

သို့သော် အဖြေမရှိ။ လေထဲမှာ ယိမ်းထိုးကခုန်နေသည့် စုတ်စုတ် ပြတ်ပြတ် အကောင်ကြီးကိုသာ မြင်နေရသည်။

သူ မျက်စိတွေ မှိတ်လိုက်၏။ လက်တစ်ဖက် ဆန့်ထုတ်သည်။ ထိုအကောင်ကြီး၏ အင်္ကျီလက်မောင်းကို ကိုင်လိုက်သည်။ ကုတ်အင်္ကျီ တစ်ထည်ကို ကိုင်မိ၏။ ကုတ်အင်္ကျီအတွင်းဘက်မှာတော့ ဘာမျှ မရှိ။ ဟာလာ ဟင်းလင်း။ ရေခဲတမျှ အေးစက်စက်ကြီး။

“ဪ... လက်စသတ်တော့ စာခြောက်ရပ်ကိုး”

သူ ဟစ်ကြွေး၏။ မျက်နှာဝင်းပသွား၏။

“ငါ့နှယ်ဟယ်... သေဖို့သာ ကောင်းတော့တာပဲ” ဟု ရယ်ရယ် မောမော ပြော၏။

“ငါ့အာရုံတွေ မကောင်းတော့ပါကလား။ ငါလည်း အသက်သိပ်ကြီး နေပြီ။ ငါ သိသရွေ့ လူတွေထဲမှာ အသက်အကြီးဆုံးပေါ့ဟယ်။ ကဲ-ကဲ ကဟေ့၊ စာခြောက်ရပ်အိုကြီးရေ။ ငါနင်နဲ့အတူ တွဲကနေတုန်း ကသာ ကပေတော့”

ထွန်ရေးကြောင်းပေါ်တွင် သူ့ခြေတစ်ဖက်ကို ဆောင့်လိုက်၏။ ပါးစပ် ကို ကွေးညွတ်သွားအောင် မဲ့ပြီး ဦးခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် ခါယမ်းသည်။ ဂျုံစေ့အခွံခြောက်တွေ ကြွေကျလာပြီး သူ့ဂါဝန် တစ်ပိုက်တွင် လွင့်ပျံ့ပြန့်ကျဲသွားသည်။

ထို့နောက် သူ့လမ်းသူ ဆက်လျှောက်သည်။ လက်ထဲက ကြိမ်တုတ် ဖြင့် လမ်းထွင်ရင်း တီးတီးစကားဆိုနေသော ဂျုံခင်းထဲ တိုးဝင်သွားသည်။ နောက်ဆုံး ဂျုံခင်းအစပ်သို့ ရောက်သည်။ ငွေရောင်မြက်တွေ ယိမ်းထိုးနေသည့် မြေနီလှည်းလမ်းကြောင်းတစ်ခု။ ငုံးငုတ်တွေက ကြက်မတမ်းကလေးတွေလို လုပ်လဲ့လုပ်လီ ဟိုသွား သည်သွား သွားနေကြသည်။ သူတို့ကို ဘယ်သူမျှ မမြင်တွေ့နိုင်သည့်အလား။

“လှလှပပကလေး လျှောက်ဟေ့။ ဒီနေရာက လွတ်လပ်တဲ့နေရာဟဲ့။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်သာ နေကြ”

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ပြီး ဟင်းလင်းပြင် ဖြစ်နေသော ဂျုံခင်းထဲတွင် ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် ဖြတ်ဝင်သွားသော လှည်းလမ်းကြောင်းအတိုင်း လျှောက်သွားသည်။ လမ်းမှာ နှင်းဖုံးပြီး ငွေရောင်တောက်တောက် ရွက်သေများ ဆင်မြန်းထားသည့် သစ်ပင်တန်းကလေးတွေထဲမှ ဖြတ်သွားရသည်။ နောက်ပြီး အိပ်မေ့ချခံထားရသည့် အဘွားကြီးတွေ တန်းစီတုတ်တုတ်ထိုင်နေသလို တံခါးပေါက်များ၊ ပြတင်းပေါက်များကို ပျဉ်ပြားများဖြင့် ပိတ်ကာထားသည့် အိမ်တွေကို ကျော်သွားရသည်။

“သူတို့ အိပ်မောကျနေတုန်း ငါက လမ်းသလားနေရတာကလား”

အားနှင့်မာန်နှင့် ခေါင်းညိတ်ရင်း တတွတ်တွတ် ပြောလေသည်။ ဖြတ်စီးနေသည့် စမ်းချောင်းကလေးရှိရာသို့ သွားသည်။ အဘွားကြီး ဖီးနစ်ခါးကိုင်းပြီး စမ်းရေကို လက်ခုပ်ဖြင့် ခပ်ပြီး သောက်သည်။

“သစ်စေးချိုချိုတွေက ရေတွေကို ချိုမြိန်နေစေတာပေါ့” ဟု ပြောကာ ထပ်ပြီး သောက်သည်။

“ဒီစမ်းရေတွင်းဟာ ငါ လူဖြစ်လာကတည်းက ရှိနေတာ။ ဒီစမ်းရေတွင်းကို ဘယ်သူ တူးထားသလဲ ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး”

လှည်းလမ်းက နှံ့အိုင်တွေ ရှိနေသည့် နေရာကို ဖြတ်သွားသည်။ နှံ့အိုင်၏ လက်တက်တိုင်းတွင် ဇာပန်းပွင့်များလို ဖြူဆွတ်ဆွတ် ရေညှိတွေ ပွေးပွေးလှုပ်နေသည်။

“မိကျောင်းတွေရေ၊ အိပ်လက်စနဲ့ ဆက်အိပ်နေကြကွဲ့။ နောက်ပြီး ရေတွေ ပလုံစီထအောင် မှုတ်ထုတ်ကြကွဲ့”

ထို့နောက် လှည်းလမ်းသည် လမ်းမကြီးဆီသို့ ဦးတိုက်သွားသည်။

လမ်းမက မြင့်မားသော အစိမ်းရောင် ချောက်ကမ်းပါးနှစ်ခုကြားထဲ တိုးဝင်သွားသည်။ ချောက်ကမ်းပါးနှစ်ဖက်ပေါ်တွင် ပေါက်နေသည့် ဝက်သစ်ချပင်ကြီးတွေက ဟိုဘက်နှင့် သည်ဘက် ထိစပ်နေသည်။ ချောက်ထဲမှာတော့ လိုဏ်ခေါင်းတစ်ခုထဲ ရောက်နေသလို မည်းမှောင်နေ၏။

ချောက်ထဲရှိ ပေါင်းပင်များကြားမှ ဘွားခနဲ ထွက်ပေါ်လာသည်မှာ

လျှာတွဲလဲကျနေသည့် ခွေးနက်တစ်ကောင်။ ဖီးနစ်က အတွေးထဲ နစ်မျောနေသည်။ ထို့ကြောင့် အဆင်သင့် မဖြစ်။ သူ့ရှေ့မှာ ရုတ်တရက် ပေါ်လာသည့် ခွေးကို လက်ထဲက ကြိမ်လုံးကလေးဖြင့် သဘောလောက်ကလေးပဲ ရိုက်လိုက်နိုင်၏။ ပြီးတော့ သူသည် ဖောင်းဖောင်းအိအိ ကိုင်းပွင့်တစ်ပွင့်လို ချောက်ထဲသို့ ပြုတ်ကျသွားသည်။

ချောက်ထဲတွင် လဲနေသည့် သူ့အာရုံခံအသိတွေ တဖြည်းဖြည်း လွင့်ပါးသွားသည်။ အိပ်မက်တစ်ခု အလည်ရောက်လာသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် သူက လက်တစ်ဖက်ကို ကမ်းပေးသည်။ သို့သော် သူ့လက်ကို ဆွဲပြီး ထူမပေးမည့်အရာ ဘာမျှ ပေါ်မလာ။ သည်တော့ ထိုနေရာမှာပင် ဆက်ပြီး လဲလျောင်းနေလိုက်၏။ ပြီးတော့ တစ်ကိုယ်တည်း စကားပြောနေသည်။

“အဘွားကြီး၊ နင့်ကို ခရီးဖင့်အောင်လုပ်ဖို့ အဲဒီခွေးနက် ပေါင်းတောထဲက ထွက်လာတာ။ ခုကြည့်လေ။ သူက ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး နင့်ကို ပြုံးကြည့်နေလေရဲ့”

နောက်တော့ လူဖြူတစ်ဦး ထွက်ပေါ်လာပြီး အဘွားကြီးကို တွေ့သွားသည်။ လူငယ်မုဆိုးတစ်ဦး။ သူ့ခွေးကို သံကြိုးဖြင့် ဆွဲထားသည်။

“ဘယ်လိုလဲ အဘွားကြီး”
ထိုလူ ရယ်မော၏။

“အဲဒီမှာ ခင်ဗျား ဘာလုပ်နေတာလဲ”
“ပက်လက်လန်နေတဲ့ ကြမ်းပိုးတစ်ကောင် ဘယ်သူများ လာပြီး ပြန်မှောက်ပေးမလဲလို့ မျှော်နေသလို ငါလည်း ပက်လက်ကြီး လဲနေတယ်လေ”

သူက လက်တစ်ဖက် မြှောက်ပေးရင်း ပြောသည်။
ထိုလူက သူ့ကို ပွေ့ချီသည်။ လေထဲတွင် တစ်ပတ် မွေ့လိုက်၏။

ပြီးမှ မြေပေါ်သို့ ချပေးသည်။
“ကျိုးပဲ့သွားသေးလား အဘွား”

“မကျိုးပါဘူးကွယ်။ ကိုင်းပင်ခြောက်တွေဟာ ပေါ့ပါးသင့်သလောက် ပေါ့ပါးကြပါတယ်လေ”

အသက်ရှူ မှန်သွားသောအခါ ဖီးနစ် ပြန်ပြောသည်။

“မောင်ရင်လေးရဲ့ ကူညီမှုအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

“အဘွားက ဘယ်မှာ နေလို့လဲ”

ထိုလူမေး၏။ ခွေးနှစ်ကောင်က တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် မာန်ဖီနေသည်။

“ဟိုး- အဝေးကြီးက ခင်တန်းကလေးရဲ့ နောက်ဘက်မှာ။ မောင်ရင်လေး ဒီကနေ လှမ်းကြည့်လို့ မြင်တောင် မမြင်ရဘူး”

“ခု အိမ်ကို ပြန်လာတာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ မြို့ထဲ သွားနေတာ”

“ဘာသွားလုပ်မလို့လဲ၊ ဒီလောက်အဝေးကြီးကို။ အဲဒီခရီးဟာ ကျွန်တော် ခုပဲ လျှောက်လာတဲ့ခရီးလောက်ကို ဝေးတာ။ အဲဒီလောက် ဒုက္ခခံပြီး လာခဲ့တဲ့အတွက် တစ်စုံတစ်ခုတော့ ရခဲ့ပါတယ်”

သူက သူ လွယ်ထားသည့် အိတ်ဖောင်းဖောင်းကြီးကို ပုတ်ပြသည်။ ကုပ်နေသော ငှက်လက်သည်းတစ်ခု အိတ်ထဲမှ တွဲလောင်းကျနေ၏။ ၎င်းငှက်တစ်ကောင်။ နှုတ်သီးတွေ စေ့နေသည်ကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် သည်ငှက်ကလေး သေနေပြီ ဆိုတာ သိသာ၏။

“ကဲ- ခု အိမ်ကိုသာ ပြန်ပေတော့ အဘွားရေ”

“ငါက မြို့ထဲကို သွားရမှာ သူငယ်ရဲ့၊ သွားဖို့ အချိန်ကျလာပြီလေ”

ထိုလူ နောက်တစ်ကြိမ် ရယ်လိုက်ပြန်၏။ သူ့ရယ်သံက ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသို့ ပျံ့လွင့်သွားသည်။

“ခင်ဗျားတို့ အသားမည်းအဘွားကြီးတွေအကြောင်း ကျွန်တော် သိပါတယ်ဗျာ။ မြို့ထဲသွားပြီး ခရစ္စမတ်ဘိုးဘိုးကြီးနဲ့ တွေ့ဖို့အခွင့်အရေးကို အလွတ်မခံနိုင်ကြဘူးလေ”

သို့သော် တစ်စုံတစ်ရာက အဘွားကြီးဖီးနှစ်အား မလှုပ်မချောက်ဖြစ်သွားစေ၏။ သူ့မျက်နှာပေါ်က နက်ရှိုင်းသော အရေးအကြောင်းများသည် ပို၍ နက်ရှိုင်းသွားသယောင်၊ အရောင်တွေ ထွက်လာသယောင် ဖြစ်သွား၏။ သူ့ရှေ့ကလူ၏ အိတ်ထဲမှ ငါးမူးစေ့ ပြောင်ပြောင်လက်လက်ကလေးတစ်စေ့ မြေကြီးပေါ် ကျသွားသည်ကို မထင်မှတ်ဘဲ မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့လိုက်ရ၏။

“ခင်ဗျား အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ အဘွား”

ထိုလူက မေးသည်။

“မပြောတတ်တော့ပါဘူး သူငယ်ရယ်၊ မပြောတတ်တော့ပါဘူး”
ထိုနောက် အာမေဋ်တံသံကလေးပြုပြီး လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးလိုက်

ကာ -

“ဟဲ့- ဒီခွေး ဒီနေရာ ထွက်သွားစမ်း၊ ကြည့်လေ၊ အဲဒီခွေးကို ကြည့်ပါဦး”

နောက်ပြီး သဘောကျသည့်အလား ရယ်လိုက်၏။

“ဒီကောင် ဘယ်သူမှလည်း မကြောက်ဘူး၊ ဧရာမခွေးနက်ကြီး”
တိုးတိုးကလေး ပြောသည်။

“အဲဒီကောင်ကို မောင်းထုတ်စမ်း”

“အဲဒီ မျိုးမစစ်ခွေးကို ကျွန်တော် မောင်းထုတ်ပြမယ်၊ ကြည့်နေ”
ထိုလူ ပြောသည်။

“ဝါ၊ ဒီကောင်ကို မောင်းထုတ်စမ်း၊ မောင်းထုတ်”

ခွေးနှစ်ကောင် ကိုက်သံကို ဖီးနှစ် ကြားရသည်။ ထိုလူ ပြေးသွားပြီး တုတ်ချောင်းများဖြင့် ပစ်ပေါက်သံကိုလည်း ကြားရသည်။ သေနတ်သံတစ်ချက်ပင် ကြားလိုက်ရသေး။ သို့သော် ထိုအချိန်တွင် သူက ဖြည်းဖြည်းချင်း ခါးကိုင်းနေပြီ။ ရှေ့ဘက်သို့ ခါးကို ဆက်ပြီး ကိုင်းသည်။ မျက်စိတွေကို မှေးထားသည်။ အိပ်ပျော်နေရင်း လှုပ်ရှားနေသည့်နှယ်။ သူ့မေးစေ့သည် သူ့ဒူးခေါင်းတွေနှင့် ထိတော့မတတ်။ ခါးစည်းရှေ့ဖုံးအိတ်ထဲမှ ဝါပျော့ပျော့လက်တစ်ဖက် ထွက်လာသည်။ လက်ချောင်းတွေကို ဒဂါးပြားကလေးနှင့် မြေပြင်ကြားသို့ ထိုးသွင်းလိုက်၏။ ပြီးတော့ ကြက်မကြီးက ခုကလေးပဲ ဥသွားသည့် ကြက်ဥကို တယုတယ မယူသည့်အလား ဒဂါးပြားကလေးကို ညင်ညင်သာသာကလေး မယူလိုက်၏။ ပြီးတော့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ခါးပြန်ဆန့်သည်။ မတ်တတ်ရပ်သည်။ ဒဂါးပြားကလေး သူ၏ ခါးစည်းရှေ့ဖုံးထည်အိတ်ထဲ ရောက်သွားပြီ။ ငှက်တစ်ကောင် ဖြတ်ပျံသွားသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေက တလှုပ်လှုပ် တရွရွ။

“တစ်ချိန်လုံး ဘုရားသခင်က ငါ့ကို စောင့်ကြည့်နေတော်မူမှာ၊ ငါဟာ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို ခိုးရာရောက်နေပါရောလား”

ထိုလူ ပြန်လာသည်။ သူ့ခွေးက သူတို့နှစ်ဘေးနားတွင် ဟောဟဲလိုက်နေ၏။

“ကဲ-ကျွန်တော် ဟိုကောင်ကိုတော့ ခြောက်လှန့်ထုတ်လိုက်ပြီ” ထိုလူ ပြောပြီး ရယ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့သေနတ်ကို မြောက်ပြီး ဖီးနစ်ကို ချိန်သည်။

အဘွားကြီးက မားမားမတ်မတ် ရပ်ပြီး ထိုလူအား ရင်ဆိုင်၏။

“ခင်ဗျား သေနတ်ကို မကြောက်ဘူးလား”

သေနတ်ချိန်ထားလျက်နှင့် ပြောသည်။

“ဟင့်အင်း၊ ငါ့နေ့တွေတုန်းက ကျည်ဆန်တွေ ငါ့အနားက ပွတ်ကာ သိကာ ဖြတ်သွားတာတွေ အများကြီး ကြုံဖူးပြီ သူငယ်ရဲ့။ အဲဒီလို ဖြစ်ရတာ လည်း ငါ့အပြစ် မဟုတ်ဘဲ ဖြစ်ရတာတွေလေ”

အလုပ်အရှား လုံးဝ ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ဖီးနစ် ပြောသည်။

ထိုလူ ပြုံးသည်။ သေနတ်ကို ပခုံးပေါ် ထမ်းလိုက်၏။

“အင်း- အဘွားက အသက်တစ်ရာလောက်ရှိနေတော့ ဘာဆို ဘာမှ မကြောက်တော့ဘူးပေါ့။ ကျွန်တော့်မှာ ပိုက်ဆံရှိရင် အဘွားကို ဒဂါးတစ်ပြား လောက် ပေးပါတယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်စကားကို နားထောင်ပြီး အိမ်မှာပဲ နေမယ်ဆိုရင် အဘွား ဘာမှဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ငါကတော့ သွားစရာရှိတာ သွားရမှာပဲ သူငယ်ရေ”

ဖီးနစ် ပြော၏။ အနီရောင်ပိတ်စ ပတ်ထားသည့် ဦးခေါင်းကို မော့လိုက်၏။ သူတို့နှစ်ယောက် ကိုယ့်လမ်းကိုယ် သွားကြသည်။ သို့သော် တောင်ကုန်းပေါ်တွင် သေနတ်သံတွေ မြည်ဟိန်းနေသည်ကို ဖီးနစ် ဆက်ကာ ဆက်ကာ ကြားနေရ၏။

သူ ဆက်လျှောက်လာသည်။ ဝက်သစ်ချပင်များမှ ဖြန့်ချလိုက်သည့် အရိပ်များသည် လမ်းပေါ်တွင် ကာထားသည့် ကန့်လန့်ကာများလို ဖြစ်နေ၏။ ထို့နောက် သစ်သားမီးလောင်သည့် မီးခိုးနဲ့ကို ရသည်။ မြစ်၏ ရနံ့ကို ရှူရှိုက် မိသည်။ နောက် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၏ ပြာသာဒ်ကို လှမ်းမြင်ရ၏။ ပြီးတော့ တောင်လှေကား မတ်မတ်စောက်စောက်တွေပေါ်မှာ ဆောက်ထားသည့် တဲကလေးတွေကို မြင်ရ၏။ ဒါဇင်ပေါင်းများစွာသော အသားမည်း ကလေး

သူငယ်များက သူပတ်လည်တွင် ကွေ့ပတ် ပြေးလွှားနေကြသည်။ ရှေ့နားမှာ အရောင်တလက်လက် ထွက်နေသည့် နက်ချက်စံ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီး။ ခေါင်းလောင်းသံတွေ ဝေစီနေ၏။ သူ ဆက်လျှောက်သွားသည်။

ကွန်ကရစ်ကျောက်လမ်းများ ခင်းထားသည့်မြို့တော်တွင် ခရစ္စမတ် အခါသမယ ကျရောက်နေပြီ။ ဘယ်နေရာ ကြည့်လိုက် ကြည့်လိုက် အနီနှင့် အစိမ်း လျှပ်စစ်မီးတွေ သွယ်တန်းထားသည်။ မီးကြိုးတွေ ကန့်လန့်ဖြတ် ယှက်သန်းနေသည်။ ပြီးတော့ နေ့ခင်းကြောင်တောင်မှာပင် မီးတွေ ထွန်းထား ကြသည်။ အဘွားကြီး ဖီးနစ်က သူ့မျက်စိတွေကို အားမထားရဲ။ သည်တော့ သူ့ခြေထောက်တွေကိုပဲ လုံးဝညသို ပုံအပ်ထားသည်။ သည်ခြေထောက်တွေက သူ့အား ဘယ်နေရာသို့ ခေါ်သွားရမည်ကို သိနေသည်လေ။ သည်လိုမှ မလုပ်လျှင် သူ မျက်စိလည် လမ်းမှားတော့မှာ သေချာ၏။

လူတွေ ဖြတ်သွားဖြတ်လာလုပ်နေသည့် လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းပေါ် တွင် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နားနေသည်။ လူအုပ်ထဲတွင် မိန်းမငယ်တစ်ယောက် ပါလာသည်။ လက်ထဲမှာ အနီရောင်၊ အစိမ်းရောင်နှင့် ငွေရောင် လက်ဆောင် ပစ္စည်းထုပ်တွေ ပွေ့ပိုက်လျက်။ သူ့ထံမှ နွေလယ်မှာပွင့်သည့် နှင်းဆီပန်းရနံ့နှင့် တူသော ရေမွှေးနံ့ ပျံ့လွင့်လာသည်။ ဖီးနစ်က ထိုအမျိုးသမီးကို တားလိုက်၏။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ကလေးမရယ်၊ အမေကြီးရဲ့ ဖိနပ်ကို ကြီးချည်ပေး ပါလားနော်”

သူ့ခြေထောက်ကို မြှောက်ပြသည်။

“ဘာလိုချင်လို့လဲ အဘွား”

“အမေကြီးရဲ့ ဖိနပ်ကို ကြည့်ပါဦးကွယ်။ တောမှာတုန်းကတော့ အကြောင်းမဟုတ်ဘူးကွဲ့။ ဒါပေမဲ့ အဓိကရ အဆောက်အအုံကြီးထဲကို ဒီပုံစံနဲ့ ဝင်သွားလို့ကတော့ ကြည့်မကောင်းဘူးလေ”

“ဒါဆို အဘွား ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ရပ်နေနော်”

အမျိုးသမီးက ပြောသည်။

သူ့လက်ထဲမှ အထုပ်များကို သူ့နှံ့ဘေး ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ချသည်။ ပြီးတော့ ဖီးနစ်၏ ရှူးဖိနပ်နှစ်ဖက်စလုံးကို ကြီးထိုးပြီး တင်းတင်း ရင်းရင်း ချည်ထုံးပေးသည်။

“ဒီကြီးတွေကို ကြိမ်တုတ်နဲ့ ထုံးလို့ မရဘူးလေ။ ကျေးဇူးပါပဲ ကလေးမရယ်။ အမေကြီး လမ်းပေါ်လျှောက်သွားတဲ့အခါမှာ စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဖိနပ်ကြီးချည်ပေးပါလို့ မေတ္တာ ရပ်ခံဖို့ ဝန်မလေးဘူးလေ”

ဖြည်းလေးစွာ ရွေ့လျားရင်း အိပဲ့ အိပဲ့ဖြင့် အဆောက်အအုံကြီးထဲ ဝင်သွားသည်။ ပြီးတော့ လှေကားထစ်ပေါင်းများစွာကို ကွေ့ကာ ပတ်ကာဖြင့် တက်လာလိုက်သည်မှာ ဘယ်နေရာတွင် ရပ်ရမည်ကို သူ့ခြေထောက်တွေက သိသည့်အချိန်အထိ။

တံခါးပေါက်တစ်ပေါက်ထဲ ဝင်လိုက်၏။ သူ တွေ့မြင်ရသည်မှာ နံရံတွင် သံမှိုဖြင့်ခွဲထားသည့် စာရွက်တစ်ရွက်။ စာရွက်ပေါ်တွင် ရွှေရောင်ဖြင့် တံဆိပ်တုံး ခတ်နှိပ်ထားသည်။ စာရွက်ကို ရွှေရောင်မှန်ပေါင်ထဲ ထည့်ထား သည်။ သည်စာရွက်မှာ သူ့ခေါင်းထဲတွင် စိတ်ကူးယဉ် ဆွဲချိတ်ထားသည့် စာရွက်ပုံစံအတိုင်း တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်နေ၏။

“ဒီနေရာကို ငါရောက်လာပြီ” ဟု ရေရွတ်သည်။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာသည် အခမ်းအနားတစ်ခု တက်ရောက်တော့မည်ပမာ တင်းတင်းရင်းရင်းနှင့် ဟန်ပန် အပြည့် ဖြစ်နေ၏။

“အလှူခံကိစ္စ ထင်ပါရဲ့”

သူ့ရှေ့ရှိ စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်နေသည့် စာရေးမက ပြောလိုက်၏။ သို့သော် ဖီးနစ်က စာရေးမဦးခေါင်း၏ အပေါ်ဘက်ကိုသာ ကြည့် သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ချွေးတွေ သီးနေ၏။ မျက်နှာပေါ်မှ တွန့်ခေါက် အရေး အကြောင်းများသည် ပြောင်လက်သော ပိုက်ကွန်တစ်ခုပမာ လင်းလက်နေ၏။

“ပြောလေ အဘွား၊ အဘွားနာမည် ဘယ်သူလဲ။ သိတယ် မဟုတ် လား။ ကျွန်မတို့မှာ အဘွားရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို မှတ်တမ်းတင်ထားရမယ် ရှင့်။ အရင်က ဒီကို ရောက်ဖူးလား။ အဘွားက ဘယ်လိုပြဿနာမျိုး ကြုံနေ ရလို့လဲ”

အဘွားကြီး ဖီးနစ်က မျက်နှာကြောကိုသာ ဆတ်ခနဲ တွန့်ပြလိုက် သည်။ မျက်နှာရှေ့မှာ ယင်တစ်ကောင် တရစ်ဝဲဝဲ နှောင့်ယှက်နေသည့်အခါ ဖြစ်သလိုမျိုး။

“ရှင် နားပင်းနေသလား”

စာရေးမ ငေါက်လိုက်၏။

သို့သော် ထိုအခိုက်မှာပင် သူ့နာပြုဆရာမ ဝင်လာသည်။

“ဪ... အဲဒါ အဒေါ်ကြီးဖီးနစ်ပါ။ သူက သူ့အတွက် လာတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့မှာ မြေးကလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်လေ။ သူ နေတာက နက်ချက်စံ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးရဲ့ ဟိုးဘက် အဝေးကြီးမှာ”

သူ့နာပြုဆရာမ ခါးကိုင်းလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဒေါ်ကြီးဖီးနစ်၊ ဘာဖြစ်လို့ မထိုင်တာလဲ။ ဒီလောက် ခရီးရှည်ကြီးကို လျှောက်လာခဲ့ရတဲ့ ဒေါ်ကြီးကို ကျွန်မတို့ မတ်တတ်ရပ်မနေ ခိုင်းရက်ပါဘူး”

ထိုင်ဖို့နေရာကို ညွှန်ပြသည်။ အဘွားကြီး ဝင်ထိုင်သည်။ ကုလားထိုင် ပေါ်တွင် မတ်မတ်ရပ်ရပ်။

“ကဲ- သားကလေး ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

သူ့နာပြုဆရာမ မေးသည်။

အဘွားကြီးဖီးနစ် ဘာမျှ မပြော။

“သားကလေး ဘယ်လိုနေလဲလို့ ကျွန်မ မေးနေတယ်လေ”

သို့သော် ဖီးနစ် ငြိမ်နေသည်။ ရှေ့တည့်တည့်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေ၏။ သူ့မျက်နှာမှာ တည်ကြည်လေးနက်ပြီး ရှုတင်းတင်း ဖြစ်နေ၏။

“သူ့လည်ချောင်း သက်သာသွားပြီလား ဒေါ်ကြီးဖီးနစ်၊ ကျွန်မ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား။ ဟိုအရင်တစ်ခေါက် ဒီလာ ဆေးယူသွားပြီး နောက်ပိုင်း ဒေါ်ကြီးမြေးကလေးရဲ့ လည်ချောင်း သက်သာရဲ့လား”

ဒူးနှစ်လုံးပေါ် လက်နှစ်ဖက်တင်ပြီး အဘွားကြီး ငြိမ်နေ၏။ တိတ် ဆိတ်စွာ။ မားမားမတ်မတ် ထိုင်ကာ။ အလှုပ်အရှား မရှိ။ သံချပ်အင်္ကျီ ဝတ်ထားသည့်နှယ်။

“ဒေါ်ကြီးဖီးနစ်၊ အဲဒီလို လုပ်ပြီး ကျွန်မတို့ အချိန်ကို မဖြုန်းပါနဲ့။ ရှင့်မြေးကလေးအကြောင်း မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပြောပြီး ကိစ္စဖြတ်လိုက်။ သူ သေတော့ မသေသေးဘူး မဟုတ်လား”

နောက်ဆုံးမှာတော့ သူ့မျက်နှာ ဝင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ခုမှ သဘော

ပေါက်သွားဟန် ရှိသည်။ ခုမှ စကားပြောသည်။

“ငါ့မြေးကလေး၊ အေး- ငါ့မှတ်ဉာဏ်ပျောက်သွားသဟဲ့။ ငါ ဒီမှာ ထိုင်ပြီး ဘာကိစ္စ ခရီးရှည်ကြီးလာခဲ့ရတယ် ဆိုတာ မေ့သွားတယ်”

“မေ့သွားတယ်၊ ဟုတ်လား”

သူနာပြုဆရာမ မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။

“ဒီလောက် အဝေးကြီး လာခဲ့ပြီးမှလေ”

ထို့နောက်တော့ ဖီးနစ်သည် ညဉ့်လယ်ကောင်မှာ ထိတ်လန့်တကြား လန့်နိုးလာပြီး ဘုရားသခင်ထံ ခွင့်လွှတ်ပါမည့်အကြောင်း တောင်းပန်တိုးလျှိုး နေသည့် အဘွားကြီးတစ်ဦးလို ဖြစ်သွားသည်။

“ငါ ဘယ်တုန်းကမှ ကျောင်းမတတ်ခဲ့ဖူးဘူးဟဲ့။ ကျောင်းတက်ဖို့ အသက်သိပ်ကြီးနေလို့”

လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့် ပြောသည်။

“ငါက စာမတတ် ပေမတတ် အဘွားကြီးလေ။ မေ့ကလည်း မေ့တတ်ပါဘိသနဲ့။ ငါ့မြေးကလေးလေ ဒီလို ဒီလိုပါပဲဟယ်။ အဲဒါကို ဒီလာရင်း ငါမေ့သွားသဟဲ့”

“လည်ချောင်းနာတာ မပျောက်သေးဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား”

သူနာပြုဆရာမက ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ ခပ်ကျယ်ကျယ် မေးသည်။ ခုတော့ သူ့လက်ထဲမှာ ကတ်ပြားကလေးတစ်ခု။ ကတ်ပြားပေါ်တွင် စာရင်းတို ကလေးတစ်ခု ရေးထားသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကြေး(ဂျိုး)ချွတ်ဆေးတွေ သောက်လိုက်မိတာ။ အဲဒါ ဘယ်တုန်းကပါလိမ့်။ ဇန်နဝါရီလ၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ် သုံးနှစ်လောက်က”

ဖီးနစ်က ခုမှ အမေးမရှိဘဲ အဖြေတွေ ပေးနေသည်။

“ဟင့်အင်း- သူ မသေသေးပါဘူး။ ဒီလို... ဒီလိုပါပဲ သူငယ်မရယ်။ ခဏ ခဏ ဆိုသလို သူ့လည်ချောင်း ရောင်ရောင်လာတယ်။ အစာမျိုလို့ မရဘူး။ အသက်ရှူလို့ မရဘူး။ သူ့ကိုယ်သူလည်း ဘာမှ မလုပ်တတ်ဘူး။ ဒါနဲ့ အချိန်စေ့လာတော့ ငါလည်း ခရီးတစ်ခေါက် ထွက်ခဲ့ပြန်ရော။ ဆေးယူ ဖို့လေ”

“ကောင်းပါပြီ။ ဆရာဝန်က မှာထားတယ်။ အဘွား ဒီကို လာပြီး

ဆေးတောင်းနေသရွေ့ ဆေးထုတ်ပေးလိုက်ပါတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီရောဂါက ပျောက်ခဲလိုက်တာနော်”

“ငါ့မြေးကလေးလေ၊ တစ်ကိုယ်လုံး စောင်တွေ အထပ်ထပ် ပတ်ပြီး အိမ်ထဲမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်နေလေရဲ့။ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ဒီမြေးအဘွားပဲ ကျန်တော့တာကွဲ့။ သူ့ခမျာ ဝေဒနာခံစားရတယ်။ နဂိုအနေအထားကိုလည်း ပြန်ရမယ့်ပုံ မပေါ်တော့ဘူး။ သူ့မျက်နှာကလေးက ချစ်စရာကောင်းမှကောင်း။ သူ အသက်ရှည်မှာပါလေ။ သူ့အပေါ်မှာ ဝမ်းကပ်ကြီးခြုံပြီး ဝမ်းကပ်ကြားထဲ ကနေ ပြူးတူးတူးကြောင်တောင်တောင် ကြည့်လို့။ ငှက်ကလေးတစ်ကောင်ရဲ့ နှုတ်သီးလို ပါးစပ်က ဟစေ့ဟစေ့နဲ့။ ခုတော့ ငါ ကြည့်ကြည့်လင်လင် သတိရ လာပြီဟဲ့။ ငါ သူ့ကို နောက်တစ်ခါ မမေ့တော့ဘူး။ ဘယ်လောက်ပဲ ပင်ပန်း ဆင်းရဲနေပါစေ မမေ့တော့ဘူး။ ဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းထားတဲ့လူတွေအားလုံး ထဲမှာ ငါ သူ့ကို ခွဲခွဲခြားခြား သိနေတာပဲဟာ”

“ကောင်းပါပြီ၊ ကောင်းပါပြီ”

ခုတော့ သူနာပြုဆရာမက သူ့အား လေကြောပြတ်အောင် လုပ်နေ ရပြီ။ ဆရာမက ဆေးပုလင်းတစ်လုံး ယူလာပေးသည်။

“ဒါက ကုသိုလ်ဖြစ်ပါ” ဟု ပြောပြီး စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲတွင် အမှတ်

အသားတစ်ခု ရေးမှတ်သည်။

အဘွားကြီးဖီးနစ်က ပုလင်းကို မျက်စိရှေ့မှာ ကပ်ပြီး ထောင်ကြည့် သည်။ ပြီးတော့ အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ဂရုတစိုက် ထည့်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါသကွယ်”

“ဒါ... ခရစ္စမတ်အခါသမယလေ အဘွားရဲ့”

စာရေးမက ပြောသည်။

“အဘွားကို ကျွန်မရဲ့ပိုက်ဆံထဲက ပဲနီစေ့နည်းနည်း လှူလို့ရမလား”

“ငါးပဲနီဆို ငါးမူးစေ့တစ်စေ့ ဖြစ်တာပဲဟယ်”

ဖီးနစ် အေးစက်စက် ပြောသည်။

“ဟောဒီမှာ ငါးမူးစေ့တစ်စေ့”

စာရေးမ ပြော၏။

ဖီးနစ် ရိုရိုကျိုးကျိုးထသည်။ လက်တစ်ဖက် ဆန်ပေးသည်။ ငါးမူးစေ့

ကို လက်ခံယူသည်။ ထို့နောက် အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ပထမ ငါးမူးစေ့ကို ထုတ်ယူသည်။ ပြီးတော့ ယခု ရသည့် ငါးမူးစေ့နံ့ဘေးတွင် ယှဉ်ပြီး ချထားလိုက်သည်။ သူက ခေါင်းကို စောင်းငဲ့ပြီး သူ့လက်ဝါးကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သည်။

ထို့နောက် ကြမ်းပြင်ကို သူ့ကြိမ်လုံးဖြင့် တစ်ချက်ခေါက်လိုက်သည်။

“ဒီပိုက်ဆံရလာတာ ငါ တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ ရလာတာပဲ။ ငါ စတိုးဆိုင်ကို သွားမယ်။ ငါ့မြေးကလေးဖို့ သူတို့ရောင်းနေတဲ့ စက္ကူလေရဟတ်ကလေး ဝယ်ပေးမယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဒါမျိုးကလေးတွေ ရှိပါကလား ဆိုတာ ငါ့မြေးကလေး ယုံတောင် ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအရုပ်ကလေးကို ဟောဒီလက်နဲ့ ဟောဒီလို မြှောက်ကိုင်လိုက်ပြီး သူ စောင့်နေတဲ့ဆီကို ရင်ကော့၊ ခေါင်းမော့ပြီး သွားရမယ်”

အားနေသည့် လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်သည်။ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်သည်။ တစ်ဖက်သို့ လှည့်သည်။ ပြီးတော့ ဆရာဝန်ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ထို့နောက် လှေကားထစ်များအတိုင်း ဆင်းသွားသည့် သူ၏ လေးလေး မှန်မှန် ခြေသံများ စတင် ထွက်ပေါ်လာတော့၏။

Ref: A Worn Path By Eudora Welty

စာညွှန်း၊ နွယ်နှိမ့်စဉ်း၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ၂၀၀၂။

Sally Benson

Sally Benson (1900 - 1972)

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု

စာရေးခြင်းဖြင့် ဝမ်းကျောင်းသည့် အလုပ်ကို သတင်းစာထဲတွင် လူတွေ့မေးမြန်းခန်းများ၊ ရုပ်ရှင်ဝေဖန်ချက်များ ရေးသားသည့် အမျိုးသမီးကလောင်ရှင်အဖြစ် စတင်ခဲ့၏။ နှစ်အတန်ကြာ ထိုသို့ရေးသားနေရာမှ ဝတ္ထုတို တစ်ပုဒ် ရေးပြီး The New Yorker မဂ္ဂဇင်းသို့ ပို့လိုက်ရာ အံ့ဩတကြီး ဖြစ်လောက်အောင် သူ့ဝတ္ထုကို ဖော်ပြပေးရုံမက နောက်ထပ် ရေးပို့ပါရန် တောင်းဆိုခြင်း ခံခဲ့ရ၏။ ဆယ်လီဘင်ဆန်၏ လူသိများ ကျော်ကြားသော လက်ရာများမှာ ဂျူဒီဂရေပ် ပင်တိုင်ဇာတ်ကောင်ဖြင့် ရေးခဲ့သော ဇာတ်လမ်းများ၊ Junior Mice ဝတ္ထုနှင့် သူ့မွေးဌာနေ တောမြို့ကလေးအကြောင်း လွမ်းမောဖွယ် ရေးဖွဲ့ထားသည့် Meet Me in St.Louis ဝတ္ထုတို့ ဖြစ်၏။

ကုတ်အင်္ကျီ

မိလိဂ်နံဆိုင်တွင် လူအရမ်းကျပြီး ပွက်လောရိုက်နေသည်။ မစွတ်ဘစ်ရှော့ စားခဲ့သည့် အသားညှပ်ပေါင်မုန့်နှင့် ကိတ်မုန့်ကလည်း အတော်ကလေး များသွားသည်။ ယခု လမ်းပေါ်ရောက်လာတော့ လေက စိုထိုင်းပြီး အေးစိမ့် နေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အပြင်လေကလေး ရှူလိုက်ရမှပဲ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားသည်။

အိမ်ခန်းတွဲတိုက်ကြီးအဝတန်းကတော့ သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို ထုတ်ပြီး အထဲက အကြွေစေ့တွေကို ရေတွက်ကြည့်ခဲ့သည်။ ၈၇ ဆင့်ပဲ ရှိသည်။ သည်အသပြာစလောက်နှင့်တော့ ၁၀ လမ်းမှ ၃၇ လမ်းသို့ အငှားကားစီးသွား လို့ မဖြစ်။ ကိုယ့်ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံလုံလုံလောက်လောက် ထည့်မထား နိုင်တာ တော်တော်စိတ်ကုန်စရာကောင်းသည်ဟု သူက တွေးသည်။ ဖဲကစား ရင်း အရုံးပေါ်နေသည့်အခါများဆိုလျှင် သူ့မှာ ငွေချေးရလေ့ ရှိသည်။ ငွေယူ ထားကြောင်းလည်း လက်မှတ်ထိုးပေးရသည်။ သူက သည်အကြွေတွေကို ကျောအောင် ပြန်ဆပ်နိုင်သည်ချည်း ဖြစ်၏။ သို့ပေမဲ့ ဖဲပိုင်းမှာ ငွေချေးရသည် ဆိုကတည်းက နည်းနည်းတော့ ရှက်စရာကောင်းတာပေါ့။ လိုင်လာဟာဒီတို့ ကျတော့လည်း 'တစ်ဆယ်တန် တစ်ရွက်လောက် အမ်းပေးကြပါလား' ဟု ပြောနိုင်သူ။ တခြား မိန်းမတွေက အကြွေစေ့ကလေးတွေ အသည်းအသန် ရှာနေချိန်တွင် သူက သူ့လက်ကိုင်အိတ် အနိပ်စားကလေးထဲမှ ဆယ်ဒေါ်လာ တန်ကို ရွမ်းခနဲ ဆွဲထုတ်ပြီး အကြွေအမ်းခိုင်းနေသူ။ တော်တော်ခံပြင်းစရာ ကောင်းသည့် မိန်းမ။

အချိန်က တော်တော်နောက်ကျနေပြီ ဆိုတော့ ဘတ်စ်ကား စောင့်စီး နေလို့ မဖြစ်။ ဘူတာရုံကျတော့လည်း လေက ခေါင်းကိုက်လောက်အောင် ဒုက္ခပေးကောင်းပေးလိမ့်မည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြေအောက်မီးရထားဘူတာရုံသို့ လျှောက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မိုးကလေးတဖွဲဖွဲ ရွာနေသည်။ လမ်းဘေး ပလက်ဖောင်းမှာ စိုရွဲနေသည်။ လမ်းထောင့်မီးပျံင့်တွင် မီးစိမ်းအပြကို ရပ်စောင့် ရင်း သူ့ကိုယ်သူ အတော်ကြီးသနားနေမိ၏။ သူ ကြီးလာလျှင် သူ့မှာ ငွေတွေ အများကြီး ရှိလာလိမ့်မည်ဟု ငယ်ငယ်တုန်းက ယုံမှတ်ထားခဲ့တာကို ပြန်ပြီး သတိရနေမိသည်။ ထိုငွေတွေဖြင့် ဘာတွေ လုပ်မည်ဆိုသည်ကို စီမံကိန်းချထား ခဲ့သည်လေ။ ဘယ်လို အဝတ်အစားမျိုးတွေ ဝယ်မည်။ သူ့ကားထဲက ထိုင်ခုံ တွေမှာ ဘယ်လို အလှဆင်မည်ပေါ့။

အင်း- အခုတော့လည်း...။ သို့ပေမဲ့ ကိုယ့်လက်ထဲကငွေ ဆုံးရှုံးသွား ခြင်းက တစ်မျိုး၊ စကတည်းက ကိုယ့်လက်ထဲမှာ ငွေမရှိတာက တစ်ဘာသာလေ။ ကိုယ့်ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ တစ်ဒေါ်လာတောင် မပြည့်ဘဲ ဟိုသွားသည်သွား လျှောက်သွားနေတာကတော့ နည်းနည်းမိုက်မဲရာကျသည်။ တကယ်လို့ လမ်းမှာ တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့လျှင် ဘယ်နှယ်လုပ်မည်လဲ၊ ဘာဖြစ်မည်လဲဆိုတာ တိတိပပတော့ မပြောတတ်ဘူးပေါ့။ သို့ပေမဲ့ သည်အတွေးက သူ့ခံပြင်းစိတ်ကို ဆွပေးနေ၏။

အိမ်အတွက် လိုအပ်သည့် အစားအသောက်နှင့် ပစ္စည်းပစ္စယအားလုံး အတွက်တော့ သူက လင်တော်မောင်ဆီမှာ ငွေပြန်တောင်းနေကျ။ ဟိုတုန်းကဆို လစဉ် အိမ်စရိတ်ကို ရောဘတ်က တစ်လုံးတည်း ထုတ်ပေးခဲ့၏။ သို့သော် ၎င်းအစီအစဉ်ကို ပစ်ပယ်ထားတာ တော်တော်ကြာပြီ။ သို့ဖြစ်သည့်တိုင် ရောဘတ်မှာ အမြဲတမ်း ငွေကြေးလုံလုံလောက်လောက် ရှိနေပုံရ၏။ ဘာကြောင့်ဆို မိမိက ငါးဒေါ်လာ၊ သို့မဟုတ် ဆယ်ဒေါ်လာလောက် အသုံးလို၍ တောင်းတိုင်း ထုတ်ပေးနိုင်သည်ချည်း ဖြစ်၏။ အင်း- ယောက်ျားတွေဟာ သည်လိုပါပဲလေ ဟု သူ တွေးသည်။ ပိုက်ဆံကို သူတို့အိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားကြသည်။ သို့ပေမဲ့ အိမ်ရှင်မမှာ ငွေအသုံးလိုလိမ့်မည်လို့တော့ တစ်ခါမျှ အတွေးပေါက်မိပုံ မရ။ အင်းလေ... သည်တော့လည်း လစဉ် အသုံးစရိတ်ကို သတ်သတ်မှတ်မှတ် ထုတ်ပေးဖို့ ဇွတ်တောင်းရတော့မှာပေါ့။ သို့ဆိုလျှင် ကိုယ့်ငွေကြေးအခြေအနေ ကို မှန်းလို့ တွက်လို့ ရလာမည်။ ဤသို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသည်နှင့် သူ ပိုပြီး

သွက်သွက်လက်လက် လမ်းလျှောက်သည်။ ခုတော့လည်း အစစအရာရာသည် ခါတိုင်းထက်ပိုပြီး ရှင်းလင်းလွယ်ကူနေသယောင် ရှိပါကလား။

မြေအောက်ဘူတာရုံတွင် လေက ခါတိုင်းထက်ပိုပြီး အခြေအနေ ဆိုးနေသည်။ သူက လော်ကယ်ရထား လာမည့်ဘက်မှာ ရပ်ပြီး စောင့်သည်။ အမြန်ရထားစီးမည့်သူများက သူ့အား အတင်းတိုးငှေ့တွန်းတိုက်နေသယောင် ရှိ၏။ သူ နှမ်းနယ်လာသည်။ ထိုင်နေချင်စိတ် ပေါက်လာသည်။ ရထားဝင်လာ သည်။ ပြတင်းပေါက်နားက ထိုင်ခုံတွင် နေရာရသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ပွက်ပွက် ဆူနေ၏။ သို့သော် ဘူတာရုံထဲရှိ အခြားသူများ၏ မျက်နှာတွေလိုပင် သူ့မျက်နှာ ကိုလည်း ငှူငှူငိုငို လုပ်ထားလိုက်၏။

၁၈ လမ်းသို့ ရောက်တော့ လူတွေ တစ်အုပ်ကြီး တက်လာသည်။ သူ ရှေ့ဘက်တွင် တွဲလောင်းချထားသည့် လက်ကိုင်သားရေကြိုးကို ကိုင်ပြီး မတ်တတ်ရပ်သူတစ်ဦး ရောက်လာသည်။ သည်တော့ သူ့မြင်ကွင်း ပိတ်သွား တော့၏။

ထိုလူက ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်။ သူနှင့် ချောင်နေသော ကုတ်အင်္ကျီသည် ရထား၏ရွေလျားမှုနှင့်အတူ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး လှုပ်ယမ်း နေသည်။ ပြီးတော့ သိုးမွေးရေစိုနံ့က အောက်သိုးသိုးကြီး နံ့နေလိုက်သေး။ ကုတ်အင်္ကျီကြယ်သီးတွေက သားရေတုကြယ်သီးတွေ။ မစွတ်ဘစ်ရှော့၏ မျက်စိ ရှေ့တည့်တည့်မှ ကြယ်သီးကတော့ ပြုတ်ထွက်သွားသဖြင့် ပြန်တပ်ထားရမှန်း သိသာသည်။ ချုပ်ထားသည့် အပ်ချည်အနက်က ကုတ်အင်္ကျီအရောင်နှင့် ဘယ်လိုမျှ စပ်ဟပ်လို့ မရ။

သည်အင်္ကျီက ဟိတ်နှင့်ဟန်နှင့် အလှဝတ်ကုတ်အင်္ကျီမျိုး။ သို့ပေမဲ့ သည်အင်္ကျီမှာတော့ ဟိတ်လည်း မရှိ၊ ဟန်လည်း မရှိ။ အလှလည်း မရှိတော့။ သူ မြင်သာသည့် အင်္ကျီလက်အနားပတ်မှာ ရိနေပြီ။ ကုတ်အင်္ကျီ၏ အတွင်းခံ လိုင်နှင့်အစကလေးတစ်စသည် ထိုလူ့လက်ခုံပေါ်ရောက်အောင် ပြုတ်ကျနေ သည်။ ထိုလူ့လက်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ လက်က ရှည်ရှည်သွယ်သွယ်၊ ဖြူဖပ်ဖြူရော်နှင့်။ တယ်ပြီး သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် မရှိလှ။ လက်သည်းတွေက သွားဖြင့် ကိုက်ထားသည့် လက်သည်းတွေလို တိုကပ်လွန်းနေ၏။ ခဲတံကိုင်သည့်နေရာ ဖြစ်ဟန်ရှိသော လက်ညှိုးထိပ်နားတွင်

ညိုမည်းပြီး အသားမာတက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

သူ့ကိုယ်သူ လူကခတ်ကောင်းသူဟု ဂုဏ်ယူလေ့ရှိသော မစွတ်ဘစ်ရှော့ က ထိုလူသည် စာရေးစာချီလူတန်းစားထဲက ဖြစ်ရမည်ဟု သတ်မှတ်လိုက်၏။ နောက်ပြီး မိသားစုကြီးတစ်ခု၏ အိမ်ဦးနတ် ဖြစ်ရမည်။ သားတွေ၊ သမီးတွေ အားလုံး ကျောင်းပြီးအောင်ထားဖို့ အနိုင်နိုင်ကြိုးစားနေသူဖြစ်ဖို့ အလားအလာ များသည်။ သည်လူ ဘယ်တော့မျှ သူ့ဖို့သူ သုံးခြင်းဖြန်းခြင်း မရှိ ဆိုတာ ယုံမှားသံသယဖြစ်စရာမလို။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ကုတ်အင်္ကျီကြီး သည်လောက် ဟောင်းနွမ်းစုတ်ချာနေတာ ဖြစ်မည်။ သူ့အိမ်မှာ အမြဲလို ဆူညံနေမည်။ ဟင်းနံ့၊ ညှော်နံ့တွေ တထောင်းထောင်းထနေမည်။ သူ့မိန်းမက လူမမာတစ်ယောက် လား။ သို့မဟုတ် ၀၀ဖိုင်ဖိုင်နှင့် ဖိုသီဖတ်သီကြီးလား ဆိုတာတော့ မစွတ်ဘစ်ရှော့ တပ်အပ်မပြောနိုင်။ သူ မှန်းတာ နှစ်မျိုးအနက် တစ်မျိုးမျိုးနှင့်တော့ ကိုက်ညီ လိမ့်မည် ထင်သည်။

သည်လူ့အပေါ် စာနာစိတ်ကြောင့် သူ့ရင်ထဲ နွေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ထိုလူက မကြာခဏ ချောင်းသဲ့သဲ့ ဆိုးသည်။ ချောင်းသဲ့သဲ့သဲ့က သူ၏ စိတ်ဝင်စားမှုနှင့် သနားစိတ်ကလေးကို မီးလောင်ရာ လေပင့်ပေးနေသည်။ အဆိုပါ ရင်နွေးစရာ သနားပိုစိတ်ကလေးက သူ့အား လူ့ဘဝကြီးကို စိတ်ကုန် ခန်းသွားစေ၏။ ရထားပေါ်က ဆင်းလျှင် သည်လူကို တစ်ချက်လောက်တော့ ပြုံးပြလိုက်ဦးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ ထိုအပြုံးက သည်လူ့အနေအထားကို သဘောပေါက်ကြောင်း၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြောင်း သိသာပေါ်လွင်နေစေရ မည်။ ထိုအပြုံးက တစ်ဦးကို တစ်ဦး မကယ်နိုင်ကြောင်း ဖော်ပြပြောဆိုနေရ မည်။ သို့ဖြစ်သော်ငြားလည်း သည်လူ စိတ်သက်သာရာရသွားစေမည့် အပြုံးမျိုး ဖြစ်ရမည်။

သို့သော် ၇၂ လမ်းသို့ ရထားဆိုင်ချိန်တွင် ရေစိုသိုးမွေးနံ့၊ လှောင်ပိတ် မွန်းကျပ်မှုတို့နှင့်အတူ ထွေးရောယှက်တင် ဖြစ်နေသည့် သူ့ကိုယ်ပိုင် သောက များကြောင့် သူ့အပြုံးသည် သူ့ကြေကွဲမှုကို သိပ်ပီပီပြင်ပြင် မဖော်ပြနိုင်တော့။ သူ ပြုံးပြလိုက်ချိန်တွင် သူ့အပြုံးမှာ တစ်ခုခု လစ်ဟာနေသည်။ ထိုလူ စိတ်ကသိကအောက်ဖြင့် တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲသွားသည်။

သူ့အိမ်ခန်းက ပူလွန်းသည်။ အသား မီးကင်နဲ့တွေ့က ညော်လွန်းသည်။ သည်တော့ ဗိုက်ထဲပြည့်အောင် ကယ်အောင် စားလာသည့် သူသည် အော်ဂလီဆန်လာသည်။ ထမင်းစားခန်းထဲတွင် ညစာအတွက် ထမင်းစားပွဲပြင်နေသော သူ့အိမ်ဖော် မော့ဒ်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ မစွစ်ဘစ်ရှော့က သည် မိန်းကလေးအတွက် သားသားနားနား ယူနီဖောင်းတွေ ဝယ်ပေးခဲ့သည်။ သို့ပေမဲ့ ယူနီဖောင်းဝတ်စုံတွေက မော့ဒ်နှင့် တစ်ခါမျှ အဆင်မပြေ။ မော့ဒ်လည်း သားသားနားနား ဖြစ်မလာ။

ရောဘတ်က ဧည့်ခန်းထဲရှိ ညောင်စောင်းပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေသည်။ မျက်လုံးတွေ ကာဖို့ ညနေပိုင်းထုတ် သတင်းစာကို ဖြန့်ပြီး မျက်နှာပေါ် အုပ်ထားသည်။ ရှူးဖိနပ်တွေ လဲထားပြီ။ သူ စီးထားသည့် သားရေပျော့ညှပ်ဖိနပ်က သူ့ခြေထောက်နှင့် မတော်။ တိုလွန်းနေ၏။ ဖိနပ်အခင်းပေါ်တွင် သူ့ခြေရာတွေ ထင်ပြီး ကြည့်ရတာ စိတ်ပျက်စရာကောင်းနေ၏။

သူတို့လက်ထပ်ပြီးစ ဟိုတုန်းကဆို ရောဘတ်က ရံဖန်ရံခါဆိုသလို ညစာစားဖို့ ဝတ်စုံပြည့် ဝတ်ဆင်လေ့ ရှိသည်။ ပြီးတော့ သူ့အတွက် အရက်စုံတစ်ခွက်လောက် ရောစပ်ပေးတတ်သည်။ အဲသည်တုန်းကတော့ အနေအထားတွေက ကြည့်နူးစရာ၊ တက်ကြွစရာ၊ သူတို့နှစ်ယောက် ဘယ်လို ဖြစ်နေရမည်ဟု သူ စိတ်ကူးယဉ်ထားသည့် အနေအထားအတိုင်း ဖြစ်လုနီးပါး အောင်မြင်ခဲ့၏။ မစွစ်ဘစ်ရှော့က မာန်လျှော့ခြင်းကို လက်ခံသူ မဟုတ်။ သူ့အမြင်တွင် ရောဘတ်သည် စိတ်ထင်တိုင်း မပေါက်သည့်အတွက် စိတ်ပျက်ပျက်ဖြင့် လုပ်ချင်ရာ စွတ်လုပ်နေသည်ဟု ထင်သည်။ စန့်စန့်ကြီး စက်တော်ခေါ်နေသည့် သူ့ကောင်းသားကိုကြည့်ပြီး မစွစ်ဘစ်ရှော့ အော့ကြောလန်မိသည်။ ကြည့်လေ၊ သူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဖုံးလွှမ်းနေသည်က စိတ်ပျက်ခြင်း၊ အားလျော့ခြင်းတွေ။

မစွစ်ဘစ်ရှော့က လိုင်လာဟာဒီကိုတော့ အားကျမနာလို ဖြစ်သည်။ လိုင်လာယောက်ျားက အရက်တော့ သောက်သည်။ သို့ပေမဲ့ လူတောတိုးသူတစ်ဦး ဖြစ်နေသေးသည်။ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း သူ့မျက်နှာပေါ်က သတင်းစာကို ဆွဲယူ ဆုတ်ဖြုတ်ချင်စိတ်တွေ ပေါက်လာသည်။ ဘာကြောင့်ဆို သူ့ရင်ထဲက ဒေါသနှင့် အော့နှလုံးနာမှုတို့သည် မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ပြင်းထန်လာသောကြောင့် ဖြစ်၏။

တံခါးဝမှာ တစ်မိနစ်လောက် ရပ်ပြီး ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ကြိုးစားပြီး ထိန်းသည်။ ပြီးမှ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားကာ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ဖွင့်ပစ်လိုက်သည်။

“အလိုလေးတော်... ဒီအခန်းထဲမှာ လေကလေး နည်းနည်းတောင် ရှူဖို့ မရှိတော့ပါကလား”

မြည်တွန်သံကြောင့် ရောဘတ် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ထထိုင်သည်။

“ဟဲလို မော်လီ၊ ပြန်ရောက်လာပြီလား”

“ဟုတ်တယ် ပြန်ရောက်လာပြီ။ ကျွန်မ မီးရထားစီးပြီး ပြန်လာတယ်လေ”

သူ့လေသံက အင်တိုင်းသည့်လေသံ။ သူက ရောဘတ်ဘက်သို့ မျက်နှာမူထားသည့် ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ပြီးတော့ သူ ဘာပြောသည်ကို မော့ဒ် မကြားသာအောင် လေသံနှိမ်ပြီး ပြောသည်။

“တကယ်ပဲ ရောဘတ်ရေ၊ စိတ်ပျက်စရာကောင်းလိုက်တာ။ ကျွန်မ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲက ထွက်ပြီး အဲဒီ မိုးစွတ်စွတ်ထဲမှာ လျှောက်ခဲ့ရတယ်။ အိမ်ပြန်ဖို့ တက္ကစီကလေးတောင် ငှားမစီးနိုင်ဘူး။ အိတ်ထဲမှာ ၈၇ ဆင့်တိတ်ပဲ ရှိတယ်လေ၊ ၈၇ ဆင့်တည်းရယ်”

“ဟုတ်ပါ့ကွာ၊ အဲဒါတော့ မနိပ်ပါဘူး၊ ရော့...”

အိတ်ထဲနှိုက်၏။ တွန့်ကြေနေသည့် ငွေစက္ကူအလိပ်သေးသေးကလေး တစ်လိပ် ထုတ်ယူသည်။

“ရော့”

ထပ်ပြောသည်။ ပြီးတော့ သူ့အား တစ်ရွက် လှမ်းပေးသည်။ ငါးဒေါ်လာတန်။ မစွစ်ဘစ်ရှော့ ခေါင်းခါလိုက်၏။

“ဟင့်အင်း ရောဘတ်၊ လိုရင်းက အဲဒါ မဟုတ်ဘူး။ လိုရင်းက ကျွန်မအသုံးစရိတ်တစ်မျိုးမျိုး ယူထားမှ ဖြစ်တော့မယ်။ ခုဟာက ကျွန်မအပေါ် မတရားရာ ကျနေတယ်။ ကျွန်မမှာ ဘယ်တော့မှ ပိုက်ဆံမရှိဘူး။ ဘယ်တော့ဆို ဘယ်တော့မှ မရှိတာ။ အဲဒီလို ဖြစ်နေတော့ တယ်ပြီး စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်ရတာကလား”

မစွစ်ဘစ်ရှော့က အတွေးနက်စွာဖြင့် ငါးဒေါ်လာတန် ငွေစက္ကူကို

ကိုင်းစမ်းကြည့်နေသည်။

“ဪ... ဟုတ်ပြီ၊ မင်းက အသုံးစရိတ် သတ်သတ်မှတ်မှတ် လိုချင်တယ်ပေါ့။ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲကွာ။ မင်းတောင်းတဲ့အခါတိုင်း ကိုယ်က မပေးခဲ့လို့လား”

“အင်း... ပေးပါတယ်” ဟု မစွမ်းဘစ်ရှော့ ဝန်ခံသည်။

“ဒါပေမဲ့ အဲဒါက ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ငွေနဲ့ မတူဘူးလေ။ သတ်သတ်မှတ်မှတ် အသုံးစရိတ်ကတော့ ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ ပိုပြီး တူတာပေါ့”

“ဒီမယ် မော်လီ၊ မင်းကို အသုံးစရိတ်ရယ်လို့ ပေးထားရင် လဆန်း ၁၀ ရက်လောက် ရောက်တာနဲ့ ကုန်နေဖို့ များတယ်လေ”

မစွမ်းဘစ်ရှော့က အကြောင်းပြသည်။

“ကျွန်မကို ကလေးပေါက်စတစ်ယောက်လို မဆက်ဆံစမ်းနဲ့။ ကျွန်မ နောက်ထပ် ဆက်ပြီး သိမ်သိမ်ငယ်ငယ်နဲ့ မနေနိုင်တော့ဘူးရှင်”

မစွမ်းဘစ်ရှော့ ထိုင်ပြီး ငါးဒေါ်လာတန် ငွေစက္ကူကို ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန် လှည့်နေသည်။

“မင်းက ဘယ်လောက် လိုမယ်လို့ မှန်းထားလို့လဲ”

“တစ်လ ဒေါ်လာငါးဆယ်”

သူ ပြောလိုက်၏။ သူ့အသံက မာပြီး အားစိုက်ထားရသည့် အသံ။

“အနည်းဆုံး အဲဒီလောက်ရမှ သုံးလောက်မှာ။ အောင်မယ်လေး၊ တစ်လဒေါ်လာငါးဆယ် ဆိုတာကို လိုင်လာဟာဒီသာ ကြားရင် ရယ်မှာပဲ”

မစွမ်းဘစ်ရှော့ ထပ်ဆင့်ရေရွတ်သည်။ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် နည်းနည်း ချောင်းဆိုးသည်။ ပြီးတော့ ဆံပင်ထဲ လက်ချောင်းတွေ ထိုးဖွနေသည်။

“ဒီလတော့ ကိုယ့်မှာ ရှင်းစရာတွေ အတော်များတယ်။ ဒါပေမဲ့လေ မင်း နောက်လဆန်းတစ်ရက်နေ့အထိ စောင့်မယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ်ဖန်တီးပေး နိုင်မှာပါ”

ကိုယ့်ဘက်က အနိုင်ရနေပြီပဲ၊ ဆက်ပြီး အကျပ်ကိုင်နေလို့ မကောင်း ဟု ဆင်ခြင်သည်။

“ဒါပေမဲ့ မေ့တော့ မနေနဲ့နော်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကျွန်မက မေ့မှာ မဟုတ်လို့ပဲ”

သူ့ပစ္စည်းတွေ သိမ်းဖို့ ဗီရိုဆီသို့ လျှောက်သွားတော့ တံခါးနားရှိ ကုလားထိုင်ပေါ် တင်ထားသည့် ရောဘတ်၏ ကုတ်အင်္ကျီကို တွေ့သည်။ ရောဘတ် အခန်းထဲ ဝင်လာရင်း ကုလားထိုင်ကျောမှပေါ်သို့ နမော်နမဲ့ ပစ်တင် ခဲ့တာ ဖြစ်မည်။ အင်္ကျီလက်တစ်ဖက် တွဲလောင်းကျလျက်။ သူ ခြေနင်းလိုက် တိုင်း ကြမ်းပြင်၏ တုန်ခါမှုကြောင့် အင်္ကျီလက်သည် ရှေ့နှင့်နောက် လှုပ်ယမ်း နေသည်။ အင်္ကျီလက်အနားပတ်မှာ အတော်ကြီး ရှိနေပြီ။ နောက်ပြီး အတွင်းခံ လိုင်နင်စကလေးတစ်စ ပြုတ်ထွက်နေသေးသည်။ သည်အင်္ကျီသည် မီးရထား ပေါ်မှာတုန်းက မြင်တွေ့ခဲ့သည့် ကုတ်အင်္ကျီနှင့် စိတ်ချောက်ချားစရာ ကောင်း လောက်အောင် တူနေသည်။ သည်ကုတ်အင်္ကျီကိုကြည့်ရင်း ရုတ်ခြည်း ဆိုသလို ရင်ထဲမှာ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ထမင်းလုံးတစ္ဆေ အခြောက်ခံရသည့်အခါ အသူတစ်ရာနက်သော ချောက်ကြီးထဲသို့ ပြုတ်ကျသွားသည့် ခံစားချက်မျိုးကို သူ ခံစားလိုက်ရသည်။

Ref: The Overcoat by Sally Benson
စာညွှန်း- လိုက်ဖ်စတိုင်လ်တူဒေးစာစုံမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၃၊ အမှတ် ၈၊ ဩဂုတ်လ၊ ၂၀၀၀
ပြည့်နှစ်၊ ၈-၈၁-၀၄။

Hernando Tellez

Hernando Tellez (1908 - 1966)

ကိုလံဘီယာ

စပိန်စာပေတွင် ခါးသက်ချိမြိန်သော အရသာ၊ သို့မဟုတ် နာကြည်း စရာနှင့် ကြည်နူးစရာကို တစ်ပြိုင်တည်း ခံစားရသော အရသာထူးကို ကိုလံဘီယာလူမျိုး ဟာနန်ဒို တီးလက်ဇ်၏ စာများတွင် တွေ့ရ၏။ သူက သူ့ဝတ္ထုများကို အမိနိုင်ငံတွင် ဇာတ်အိမ်တည်ပြီး ရေးသည်။ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော အရှိတရားနှင့် သာမန်လူသားများ၏ ပျော်ပျော်နေတတ်သော စိတ်ဓာတ်၊ ခင်မင်ဖော်ရွေသော စိတ်ဓာတ်များကို မကြာ မကြာ အားပြိုင် တင်ပြလေ့ရှိ၏။

သဟဇာတစာပေ

“ဆရာတို့တပ်က တခြားသူတွေလည်း မုတ်ဆိတ်တွေ ဆရာလောက် ရှည်နေကြရောပေါ့နော်”

ကျွန်တော် ပြောရင်း ဆပ်ပြာရည်ကို ဆက်မွှေနေလိုက်၏။

“ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ အောင်မြင်ပါတယ်။ အဓိက ကောင်တွေကို ဖြိုလိုက်နိုင်တယ်လေ။ တချို့ကို အသေဖမ်းလာတယ်။ တချို့ကတော့ အသက် ရှင်နေတုန်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်တွေလည်း မကြာခင် ဖိဝိန်ကြွေကြရမှာပါ”

“ဘယ်နှယောက်တောင် မိခဲ့လို့လဲ ဆရာ”

“ဆယ့်လေးယောက်၊ ဒီကောင်တွေကို တွေ့ဖို့ တောထဲ တော်တော် နက်အောင် လိုက်ရတာကလား။ ဒါပေမဲ့ အပင်ပန်းခံရကျိုးနပ်အောင် လုပ်မှာ ပါ။ ဒီပွဲမှာ ဒီကောင်တွေ တစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက်မှ အသက်ရှင်ရက် ထွက်မလာစေရဘူး”

ကျွန်တော်လက်ထဲက ဆပ်ပြာရည် သုတ်ထားသည့် စုတ်တံကို တွေ့တော့ သူက ဆံပင်ညှပ်ခုံကျောမှိုကို မှီလိုက်၏။ သူ့ကို ကိုယ်ရုံစ ခြံပေးရဦး မည်။ အံ့ဆွဲထဲမှ ကိုယ်ရုံစတစ်စယူပြီး ကျွန်တော်ဖောက်သည်တော်၏လည်ပင်း မှာ ပတ်သည်။ သူက စကားပြော မရပ်။ ကျွန်တော့်ကို သူ့ဘက်သားဟု ထင်နေသလား မသိ။

“ဟိုနေ့က ကျုပ်တို့ လုပ်ပြလိုက်တာမြင်ပြီး ဒီမြို့ကတော့ သင်ခန်းစာ ရသွားလောက်ပါပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့” ဟုပြောပြီး ချွေးဖြင့်မည်းပြောင်နေသော သူ့လည်တိုင်ကို အဝတ်စဖြင့် ချည်လိုက်၏။

“အဲဒီပွဲကတော့ တကယ့်ပွဲကြီးပွဲကောင်းပဲနော်”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ပွဲပါ”

ကျွန်တော်ဖြေရင်း စုတ်တံကို လှမ်းယူသည်။ ငတိက ပင်ပန်းနွမ်းနယ် ဟန်ဖြင့် မျက်စိစုံမှိတ်ထားသည်။ သူ့အသားနှင့် အေးမြသော ဆပ်ပြာရည် ထိတွေ့ချိန်ကို ငုံ့လင့်နေသည်။ ကျွန်တော်သည် ငတိနှင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ သည်လောက် နီးနီးကပ်ကပ် မဆုံဖူးခဲ့။ သူပုန်လေးယောက်ကို ကြိုးပေး သတ်တာ မြင်ရအောင် စာသင်ကျောင်း ဆင်ဝင်အောက်သို့ တစ်မြို့လုံး တန်းစီ ဝင်ရမည်ဟု အမိန့်ထုတ်သည့်နေ့က သူနှင့် ခဏမျှ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်ခဲ့

သွေး

သူ ဝင်လာချိန်တွင် စကားတစ်ခွန်းမျှမပြော။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော် ၏ သင်တန်းခန်းတွေထဲက အကောင်းဆုံးတစ်ချောင်းကို သားရေပြားပေါ်တွင် အပြန်အလှန်ခတ်နေသည်။ ဝင်လာသူသည် သူ့မှန်း သိလိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော် ကတုန်ကယင် ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် သူက သတိမထားမိပါ။ ကျွန်တော့် စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ဖုံးကွယ်နိုင်မလား ဆိုပြီး သင်တန်းခန်းကို ဆက်ခတ်နေလိုက် ၏။ ဓားသွားကို လက်မဖြင့် စမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ အလင်းရောင်ထဲတွင် ထောင်ကြည့်သည်။ ထိုအခိုက်တွင် သူက ကျည်ဆန်တွေ တန်းစီထည့်ထားပြီး သေနတ်အိတ် တွဲလောင်းကျနေသည့် ခါးပတ်ကို ချွတ်သည်။ နံရံပေါ်ရှိ ချိတ်တွင် ချိတ်သည်။ စစ်သုံးကက်ဦးထုပ်ကို ခါးပတ်ပေါ်မှာ ထပ်ချိတ်သည်။ ထို့နောက် လည်စည်းကို ဖြေရင်း ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်သည်။

“ပူပါကွာ၊ ငရဲကျနေတာပဲ။ ကျုပ်ကို မုတ်ဆိတ်ရိတ်ပေးစမ်းဗျာ”
သူက ဆံပင်ညှပ်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

သူ့မုတ်ဆိတ်တွေ လေးရက်စာလောက် ရှည်နေပြီဟု ကျွန်တော် မှန်းမိသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ တပ်သားတွေကို နောက်ဆုံး လိုက်လံရှာဖွေ တိုက်ခိုက်ခဲ့သည့် လေးရက်။ သူ့မျက်နှာ နီစပ်စပ် ဖြစ်နေ၏။ နေလောင်သော ကြောင့် ဖြစ်မည်။ ကျွန်တော် ဂရုတစိုက်ဖြင့် ဆပ်ပြာတုံးကို စကိုင်သည်။ ခပ်ပါးပါး အလွှာကလေးတွေရအောင် ဓားဖြင့် လှီးသည်။ ဆပ်ပြာလွှာကလေး တွေကို ခွက်တစ်ခွက်ထဲ ထည့်၊ ကြက်သီးနွေးရေ အနည်းငယ်ရော၊ စုတ်တံဖြင့် မွှေ၊ ချက်ချင်းပင် ဆပ်ပြာမြှုပ်တွေ ထလာသည်။

သည်။ သို့ပေမဲ့ အကွပ်မျက်ခံများ၏ အလောင်းများ မြင်ကွင်းကြောင့် သည်လို လုပ်ဖို့ စီစဉ်ညွှန်ကြားသူ၏ မျက်နှာကို မကြည့်ဖြစ်ခဲ့။ ခုတော့ သည်မျက်နှာကြီး ကျွန်တော့်လက်ခုပ်ထဲ ရောက်နေပြီ။ မျက်နှာက အရုပ်ဆိုး အကျည်းတန် မျက်နှာမျိုး မဟုတ်တာတော့ သေချာသည်။ သူ၏ ရှိရင်းစွဲ အသက်ထက်ပိုပြီး ရင့်ရော်ဟန်ပေါက်နေစေသည့် မုတ်ဆိတ်မွေးတွေကလည်း သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ သိပ်ပြီး ပုံဆိုးပန်းဆိုးကြီး ဖြစ်မနေ။

သူ့နှာမည်က တော်ရေး။ ဆရာတော်ရေး။ ကြံကြီးစည်ရာ စီမံတတ် သူ။ ကြည့်လေ၊ ကိုယ်လုံးတီး သူပုန်များကို ကြိုးပေးကွပ်မျက်ပြီး အလောင်း များပေါ်တွင် သတ်မှတ်ထားသည့် နေရာများကို သေနတ်ပစ်လေ့ကျင့်ဖို့ ဆိုတာ မျိုးကို ဘယ်သူကောင်းသားက ကြံစည်စိတ်ကူးပါမည်လဲ။ ကျွန်တော် ဆပ်ပြာ ရည်ဖြင့် ပထမတစ်လွှာ သုတ်လိုက်၏။ သူက မျက်စိတွေ မှိတ်ထားလျက် နှင့်ပင် ဆက်ပြောနေသည်။

“ခုနေမှာ ကျုပ်နည်းနည်းလေးမှ အားမထုတ်ရဘဲ တစ်ခါတည်း တန်းအိပ်ပျော်သွားနိုင်တယ်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ ဒီညနေ လုပ်စရာတွေ အများကြီး ရှိနေသေးတယ်လေ”

“ကွပ်မျက်ရေးတပ်ဖွဲ့ကိစ္စလား”
ကျွန်တော်က ဆပ်ပြာရည်သုတ်လိမ်းခြင်းကို ရပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားမှု မရှိဟန်ဖြင့် မေးလိုက်၏။

“အဲဒီလိုမျိုးဆိုပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီထက် နည်းနည်းကြာမယ်”
သူ့မုတ်ဆိတ်ကို ဆပ်ပြာရည် ဆက်သုတ်နေလိုက်၏။ ကျွန်တော့် လက်တွေ တုန်လာပြန်ပြီ။ ငတိကတော့ ရိပ်မိမည် မဟုတ်။ သူ မရိပ်မိတော့ ကျွန်တော့်အတွက် အခွင့်သာတာပေါ့။ သို့ပေမဲ့ သူ ခုလို ဝင်မလာလျှင် ကျွန်တော် ပိုပြီး စိတ်ချမ်းသာမည် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်ဆိုင်ထဲ သူ ဝင်လာသည် ကို ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သား တော်တော်များများက မြင်တွေ့သွားဖို့ အလားအလာ များသည်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ အမိုးအကာအောက်မှာ ရန်သူတစ်ဦး ရောက် နေခြင်းက အကျဉ်းအကျပ်များ ဖြစ်ပေါ်စေပါသည်။ သည်လူကို ကျွန်တော်၏ အခြားအခြားသော ဖောက်သည်များနည်းတူ မုတ်ဆိတ်ရိတ်ပေးချင်သည်။ ဂရုတစိုက် ညင်ညင်သာသာနှင့် သွေးတစ်စက်မျှ မထွက်စေရအောင် အထူး

သတိဝီရိယထားပြီး ဆောင်ရွက်ပေးချင်သည်။ သူ့မုတ်ဆိတ် ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး များကို ရိတ်ရင်း တစ်ချက်ကလေးမျှ ဓားချက်ချော်မသွားစေချင်။ သူ့မေးစေ အောက်က အရေပြားသည် ပြောင်စင်နေရမည်။ နူးညံ့ချောမွတ်နေရမည်။ ကျွန်တော့်လက်ခုပ်ဖြင့် ပွတ်ကြည့်၊ စမ်းကြည့်လျှင် ကြမ်းတာ ရတာမျိုး နည်းနည်း ကလေးမျှ မရှိစေချင်။

ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်က တိတ်တိတ်ပုန်းသူပုန်တစ်ဦးပါ။ သို့ပေမဲ့ တာဝန်သိသော ဆံပင်ညှပ်သမားလည်း ဖြစ်၏။ နောက်ပြီး ကိုယ့်အလုပ်ကို တိတိကျကျ တာဝန်ကျေကျ ဆောင်ရွက်ခြင်းကို ဂုဏ်ယူတတ်သူလည်း ဖြစ်၏။ ယခု လေးရက်စာ ရှည်နေသော မုတ်ဆိတ်မွေးကို ရိတ်ပေးရခြင်းသည် ကျွန်တော့်လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ကို စိန်ခေါ်နေခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်တော် သင်တန်းဓားကို ယူသည်။ ဓားအိမ်ထဲမှ ဓားသွားပေါ် အောင် ထုတ်သည်။ ပြီးတော့ ပါးစပ်တစ်ဖက်ပေါ်မှ ပါးသိုင်းမွေးများကို ရိတ်ချခြင်းဖြင့် လုပ်ငန်းစသည်။ သင်တန်းဓားက ကျွန်တော့် စေစားချက်ကို တိတိကျကျ တုံ့ပြန်သည်။ သူ့မုတ်ဆိတ်မွေးက သိပ်ရှည်လှသည် မဟုတ်။ သို့ပေမဲ့ မာပြီး ကြမ်းပြီး ထူထဲသည်။ အရေပြား နည်းနည်းချင်း ပေါ်လာသည်။ သင်တန်းဓားက တချိုးချိုး မြည်သံပြုပြီး ရိတ်ချသွားသည်။ ဓားသွားပေါ်တွင် ဆပ်ပြာရည်နှင့် မုတ်ဆိတ်မွေးတွေ လုံးထွေးပြီး ကပ်နေသည်။ ဓားသွားကို သန့်စင်ပစ်ဖို့ ခဏနားလိုက်၏။ သားရေပြားကို ဆွဲယူပြီး ဓားသွားဖြင့် ခတ် သည်။ ဘာကြောင့်ဆို ကျွန်တော်က အလုပ်ကို ကျကျနန လုပ်တတ်သည့် ဆံသမားတစ်ဦးမို့ပါ။

မျက်လုံးတွေ မှိတ်ထားသည့် ငတိက ခုမှ မျက်လုံးတွေ ဖွင့်သည်။ ခြုံထည်အောက်မှ လက်တစ်ဖက် ထုတ်သည်။ ဆပ်ပြာရည် စင်သွားသည့် နေရာကို စမ်းကြည့်ရင်း ပါးစပ်ကလည်း ပြောသည်။

“ညနေ ခြောက်နာရီကျ ကျောင်းကို လာခဲ့”
“ဟိုနေ့ကလိုပဲ လုပ်မှာလား”ဟု ကျွန်တော် အထိတ်တလန့် မေးလိုက်၏။

“အဲဒီထက် ပိုပြီး သားနားနိုင်တယ်”
“ဆရာ ဘယ်လို လုပ်ဖို့ စီစဉ်ထားလို့လဲဟင်”

“မသိသေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ကိုယ် ကျုပ်တို့ မြူးထူးအောင် တော့ လုပ်ရမယ်”

သူ မျက်လုံးတွေ မှိတ်ပြီး ကျောမိုချလိုက်ပြန်၏။ ကျွန်တော်က သင်တန်းဓားကို အသင့်ပြင်ပြီး သူ့အနားသို့ ကပ်သည်။

“ဆရာက သူတို့အားလုံးကို ပြစ်ဒဏ်ခတ်မလို့လား”

ကျွန်တော် အားစိုက်ပြီး ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် မေးသည်။

“အားလုံးကိုပဲ”

သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ဆပ်ပြာရည်ခြောက်နေပြီ။ ကျွန်တော် လက်သွက်မှ ဖြစ်တော့မည်။ လမ်းဘက်ကို မှန်ထဲမှ လှမ်းကြည့်သည်။ ခါတိုင်းလိုပါပဲ။ ကုန်စုံဆိုင်ထဲတွင် ဝယ်သူ နှစ်ဦး၊ သုံးဦးရှိသည်။ ထို့နောက် တိုင်ကပ်နာရီကို ကြည့်သည်။ မွန်းလွဲ နှစ်နာရီနှင့် မိနစ်နှစ်ဆယ်။ သင်တန်းဓားက အထက်မှ အောက်သို့ ရိတ်ချသွားသည်။ သည်တစ်ခါတော့ အခြားပါးတစ်ဖက်ပေါ်က ပါးသိုင်းမွှေးများ။ ထူထဲပြီး စိမ်းနေသော ပါးသိုင်းမွှေးတွေ။ သည်လူ ကဗျာဆရာ တချို့၊ သို့မဟုတ် ဘုန်းကြီးတွေလို မုတ်ဆိတ်အရှည်ထားလျှင် ကောင်းမည်။ သူ့အတွက် အဆင်ပြေမည်။ လူတော်တော်များများက သူ့ကို မုတ်မိမည် မဟုတ်။ သို့ဆိုလျှင် သူ့အတွက် အကျိုးရှိမည်ဟု သူ့လည်ပင်း တစ်ဝိုက်ကို ချောမွေ့အောင် ရိတ်ပေးရင်း ကျွန်တော် စဉ်းစားမိ၏။

သည်နေရာ တစ်ဝိုက်က အမွှေးအမှင်တွေမှာ ပျော့ပျောင်းသော်လည်း ခွေလိမ်ရစ်ထုံးနေသဖြင့် သင်တန်းဓားကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ကိုင်ရတော့ မည်။ မုတ်ဆိတ်မွှေး ကောက်ကောက်ကွေးကွေးတွေ။ အရေပြားပေါ်ရှိ မွှေးညင်းပေါက်ကလေးတစ်ခု ပွင့်သွားသည်နှင့် သွေးတွေ ဥထွက်လာလိမ့် မည်။ ဆံပင်ညှပ်သမားကောင်းအဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂုဏ်ယူတတ်သော ကျွန်တော်လိုလူက ကိုယ့်ဆီမှာ မုတ်ဆိတ်လာရိတ်သူတစ်ဦးအား ထိုအဖြစ်မျိုး ဘယ်တော့မျှ အဖြစ်ခံလိမ့်မည် မဟုတ်။

နောက်ပြီး သည်ဧည့်သည်က ပထမတန်းဓား ဧည့်သည်။ ကျွန်တော် တို့ အထဲက ဘယ်နှယောက်ကို ပစ်သတ်ဖို့ သူ အမိန့်ပေးခဲ့ပြီလဲ။ ကျွန်တော်တို့ အထဲက ဘယ်နှယောက်ကို ကြိုးပေးသတ်ဖို့ သူ အမိန့်ပေးပြီးပြီလဲ။ သည် အကြောင်း မတွေးတာ ကောင်းသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့ရန်သူ ဖြစ်ကြောင်း

တော်ရေး မသိ။ သည်အကြောင်း သူ မသိသလို တခြားသူလူတွေလည်း မသိ။ ဤကား ကျွန်တော်တို့ လူနည်းစုကလေးသာ သိသည့် လျှို့ဝှက်ချက်။ သို့မှ မြို့ထဲမှာ တော်ရေး ဘာလုပ်နေကြောင်း၊ သူပုန်တွေကို လိုက်တိုက်ဖို့ ဘာအစီအစဉ်တွေ လုပ်ထားကြောင်းတို့ကို တော်လှန်ရေးသမားများအား တိတိကျကျ သတင်းပေးနိုင်မည် မဟုတ်လား။ သည်တော့ တော်ရေး ဆိုသည့် ငတိ ကျွန်တော့်လက်ခုပ်ထဲ ရောက်ခဲ့ပါလျက် မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ် ရိတ်ပေးပြီး အသက်နှင့်ကိုယ် အိုးစားမကွဲဘဲ အေးအေးချမ်းချမ်း ပြန်သွားခွင့်ပြုလိုက်လျှင် ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ရှင်းပြရ တော်တော်ခက်လိမ့်မည်။

ခုဆို မုတ်ဆိတ်မွှေးတွေ ပြောင်တလင်းခါသလောက် ရှိနေပြီ။ သူ ကြည့်ရတာ ပိုပြီး ပျိုမျစ်သွားသည်။ လက်ရှိ အသက်အရွယ်ထက် နှစ်ပေါင်း များစွာ ငယ်နသွားသလို ရှိ၏။ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်သို့ လာသည့် ယောက်ျားတိုင်း သည်လို ဖြစ်သွားလေ့ ရှိပါသည်။ ကျွန်တော့်ဓားချက်များအောက်တွင် တော်ရေး သည် ပြန်လည် နုပျိုလာသည်။ ဘာကြောင့်ဆို ကျွန်တော်က ဆံသမား ကောင်းတစ်ဦး၊ သည်မြို့မှာ အတော်ဆုံး ဆံသမားတစ်ဦး ဖြစ်သောကြောင့် ဟု ကျွန်တော် ပြောရပါလိမ့်မည်။

သူ့မေးစေအောက်မှာ၊ သူ့စလုတ်ပေါ်မှာ၊ သူ့သွေးပြန်ကြောကြီး ပေါ်မှာ ဆပ်ပြာရည်ကလေး နည်းနည်းစီ ထပ်သုတ်။

အောင်မယ်လေး၊ ပူလိုက်တာနော်။ ကျွန်တော့်လိုပင် တော်ရေးလည်း ချွေးပြန်နေလိမ့်မည်။ သို့ပေမဲ့ သူက အကြောက်အရွံ့ မရှိသူ။ သွေးအေးသူ။ ညနေကျလျှင် အကျဉ်းသားများကို ဘယ်လိုစီရင်မည် ဆိုတာကိုပင် မစဉ်းစား သူ။

တစ်ဖက်တွင် သင်တန်းဓားကြီး လက်ထဲကိုင်ပြီး သူ့အရေပြားကို ခြစ်ရင်း ဆွဲရင်း သူ့မွှေးညင်းပေါက်ကလေးတွေမှ သွေးတွေ ဥထွက်မလာအောင် ကြိုးပမ်းနေသည့် ကျွန်တော့်မှာတော့ ဘာကိုမျှ ရေရေရာရာ ပြတ်ပြတ်သားသား မစဉ်းစားနိုင်။ သည်လူသည်ကို လာတာကိုက သက်သက်ဒုက္ခလာပေးတာ။

ဘာကြောင့်ဆို ကျွန်တော်က တော်လှန်ရေးသမား ဖြစ်သော်လည်း လူသတ်သမား မဟုတ်သောကြောင့်ပင်။ နောက်ပြီး သူ့ကိုသတ်ဖို့ ဘယ်လောက် လွယ်လိုက်သလဲ။ နောက်ပြီး သည်ငတိက အသတ်ခံထိုက်သူ။ ဟုတ်ရဲ့လား။

မဟုတ်သေး။ ဘာကိစ္စ သတ်ရမည်လဲ။ လူတစ်ဦး လူသတ်သမား ဖြစ်ရ လောက်အောင် ဘယ်သူမျှ အသတ်မခံရသင့်။

သည်လို သတ်လိုက်လို့ သင့်မှာ ဘာအကျိုးရှိမည်လဲ။ ဘာမျှ အကျိုး မရှိ။ အခြားသူတွေ... ပြီးတော့ နောက်ထပ် အခြားသူတွေ လာမည်။ ပထမ လူတွေက ဒုတိယလူတွေကို သတ်၊ နောက်လူတွေက သူတို့ကို ပြန်သတ်။ သည်လိုဖြင့် သံသရာမဆုံးနိုင်ဘဲ အရာရာတိုင်းသည် သွေးပင်လယ်ကြီး ဖြစ် သွားလိမ့်မည်။

ယခု သည်သည်ပင်းကို ကျွန်တော် တိခနဲ လှီးဖြတ်ချလိုက်လို့ ရသည်။ သူ ညည်းညူချိန်ပင် ရလိုက်မည်မဟုတ်။ နောက်ပြီး သူက မျက်လုံး တွေကို မှိတ်ထားတော့ အရောင်တလက်လက် တောက်နေသည့် ဓားသွားကို မြင်မည် မဟုတ်သလို အရောင်တဖျပ်ဖျပ်လက်နေသည့် ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေ ကိုလည်း တွေ့မြင်မည် မဟုတ်။ သို့ဖြစ်သည့်တိုင် ကျွန်တော်က လူသတ်မှု တကယ်ကျူးလွန်ထားသူတစ်ဦးလို တဆတ်ဆတ် တုန်နေ၏။ သူလည်ချောင်း မှ သွေးတွေ ပန်းထွက်လာပြီး ကိုယ်ရုံပေါ်သို့ ကျမည်။ ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ကျမည်။ ကျွန်တော့်လက်တွေပေါ်သို့၊ အောက်ခင်းကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျမည်။ ကျွန်တော် တံခါးပေါက်ကို ပိတ်ပစ်ရလိမ့်မည်။ သွေးတွေက ကြမ်းပေါ်မှ တရွေ့ရွေ့ စီးဆင်းသွားမည်။ ပူပူနွေးနွေး သွေးတွေ။ ထိန်းမရ တားမရ လမ်းပေါ်ရောက်သည်ထိ နီစွေးသော စမ်းချောင်းကလေးတစ်စင်းလို စီးဆင်း သွားလိမ့်မည်။ ဖိအားထည့်ပြီး ခပ်နက်နက်ကလေး လှီးလိုက်လျှင် ဝေဒနာခံစား ရမည် မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်တော် ကျိန်းသေ သိသည်။ သူ ခံစားနေရမည် မဟုတ်တာ သေချာသည်။

သို့ဖြစ်စေကာမူ...

သူ့အလောင်းကြီးကို ဘယ်လို စီမံရမည်လဲ။ ဘယ်နေရာမှာ သွားဝှက် ထားရမည်လဲ။ ကျွန်တော် ထွက်ပြေးရလိမ့်မည်။ ကိုယ့်မှာ ရှိရှိသမျှ ပိုင်ဆိုင် သမျှ အရာတွေ အားလုံး ထားပစ်ခဲ့။ ဝေးသော... ဝေးလွန်းမက ဝေးသော အဝေးတစ်နေရာမှာ သွားပြီး ခိုလှုံနေ။ သို့သော် ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းမိသည်အထိ သူတို့ လိုက်လာကြလိမ့်မည်။

“ဆရာတော်ရေးကို သတ်တဲ့ကောင်။ ဆရာ မုတ်ဆိတ်ရိတ်ခံနေတုန်း

လည်ပင်းကို ဓားနဲ့ လှီးသတ်သွားတာ၊ သူရဲဘောကြောင်တဲ့ကောင်” တခြား တစ်ဖက်ကတော့ကော။

“ငါတို့ အားလုံးရဲ့ကိုယ်စား လက်စားချေသွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်။ အမှတ် တရ ဖြစ်နေရမယ့် နာမည်ပေါ့။ (သူတို့ ကျွန်တော့်နာမည်ကို ပြောကြလိမ့်မည်) သူဟာ တို့မြို့က ဆံပင်ညှပ်သမား။ ငါတို့ရဲ့ အရေးတော်ပုံကို သူ ကာကွယ် သွားတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ဘူး”

သည်တော့ ဘာတွေ ဖြစ်လာမည်လဲ။ လူသတ်သမားလား။ သူရဲ ကောင်းလား။ ကျွန်တော့်ကံကြမ္မာသည် သည်ဓားသွားပေါ်မှာ တည်မှီနေ၏။ ကျွန်တော့်လက်ကို နည်းနည်းကလေး စောင်းလိုက်၊ သင်တန်းဓားကို နည်းနည်း ကလေး ပိုပြီး လည်ချောင်းထဲ မြုပ်ဝင်သွားအောင် လှီးလိုက်။ အရေပြားသည် ပိုးသားလို၊ ရော်ဘာပြားလို၊ သားရေပြားလို တိခနဲ ဖြတ်သွားလိမ့်မည်။ လူသား၏ အရေပြားထက် နူးညံ့တာ မရှိ။ နောက်ပြီး သည်အရေပြားအောက်မှာ သွေးတွေက အမြဲ ရှိနေသည်။ ပန်းထွက်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေသည်။ သည်ဓားသွား မျိုးက ဘယ်တော့မျှ ချွတ်ချော်တိမ်းစောင်းမှု မဖြစ်။ သည်ဓားက ကျွန်တော့် ဓားထဲမှာ အထက်ဆုံးဓား။

သို့ပေမဲ့ ကျွန်တော် လူသတ်သမား မဖြစ်ချင်။ မဖြစ်ပါရစေနဲ့ ဆရာသမားရယ်။ ခင်ဗျားက မုတ်ဆိတ်ရိတ်ဖို့ ကျွန်တော့်ဆီ လာတယ်။ ကျွန်တော်က ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် ဝုဏ်ရှိရှိ လုပ်တယ်။ ကျွန်တော့်လက်ကို သွေးမစွန်းချင်ပါဘူး။ ဆပ်ပြာရည်ပဲ စွန်းပါစေ။ ဒါလောက်ပါပဲ။ ခင်ဗျားက အဆုံးစီရင်ရေးသမား။ ကျွန်တော်က ဆံပင်ညှပ်သမားလောက်ပါ။ လူတစ်ဦး ချင်း တစ်ဦးချင်းဟာ လူ့ဘုံခန်းဝါမှာ သူ့ကိုယ်ပိုင်နေရာနဲ့သူ ရှိပါတယ်။ ဒါအမှန်ပဲ။ သူ့ကိုယ်ပိုင်နေရာနဲ့သူပါ။

ခုတော့ သူ့မေးစေသည် ရှင်းသန့်သွားအောင် ရိတ်သင်ပြီး၍ ချော မွတ်နေပြီ။ သူကောင်းသားက ခါးမတ်ပြီး မှန်ထဲကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူက သူ့လက်တွေဖြင့် သူ့အရေပြားကို ပွတ်ကြည့်သည်။ လတ်ဆတ်သစ်လွင်ခြင်းကို ခံစားသည်။

“ကျေးဇူးပဲ”

သူ ပြောသည်။ ခါးပတ်၊ ပစ်စတိုနှင့် ကက်ဦးထုပ်ကို ယူဖို့ နံရံချိတ်

ဆီသို့ သွားသည်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာ ဖြူဖျော့နေသည်မှာ သေချာသည်။ ကျွန်တော့်ရှုပ်အင်္ကျီမှာ ချွေးတွေ ရွဲနစ်နေ၏။ တော်ရေးက ခါးပတ်ခေါင်းကို တပ်သည်။ သေနတ်အိတ်ထဲတွင် ပစ်စတိုကို နေထားတကျ ထည့်သည်။ သူ့ဆံပင်တွေကို လက်ဖြင့် သပ်ပြီး ကက်ဦးထုပ်ဆောင်းသည်။ ကျွန်တော့်ကို ဝန်ဆောင်ခပေးဖို့ သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ငွေအကြွေ တော်တော်များများ ထုတ်ယူသည်။ ပြီးတော့ တံခါးပေါက်ဆီ လျှောက်သွားသည်။ တံခါးဝသို့ ရောက်မှ ခဏရပ်သည်။ ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ပြီး ပြောသည်။

“မောင်ရင်က ကျုပ်ကို သတ်လိမ့်မယ်လို့ သူတို့က ပြောတယ်ကွ။ အဲဒါ ဟုတ်၊ မဟုတ် သိရအောင် လာခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ လူသတ်တယ်ဆိုတာ လွယ်တာမှ မဟုတ်ဘဲကွာ။ မောင်ရင် ကျုပ် ပြောတာ မှတ်ထား၊ သိလား”
ပြီးတော့ လမ်းမဆီသို့ ထွက်သွားတော့၏။

Ref : *Just Lather, That's All* by Hernando Tellez
စာညွှန်း- သည်းထိတ်ရင်ဖိုမဂ္ဂဇင်း၊ အောက်တိုဘာလ၊ ၂၀၀၃။

H.H.Munro

Saki (H.H.Munro) (1870 - 1916)

ဗြိတိန်

ဟာသရေးရာတွင် ဆရာတစ်ဆူ ဖြစ်သလို ကျောချမ်းစရာနှင့် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စရာ ဇာတ်လမ်းများ ရေးရာတွင်လည်း အလွန်တော်သော အိပ်ချ် အိပ်ချ် မန်ရို၊ သို့မဟုတ် ‘ဆာကီ’ ဟု ကမ္ဘာက သိသူနှင့် ခေတ်ပြိုင် စာရေးဆရာ အလွန်နည်းပါး၏။ မြန်မာပြည်တွင် မွေးဖွားသော်လည်း ဗြိတိသျှ ကျောင်းများတွင် ပညာသင်ယူခဲ့၏။ ပထမဦးစွာ သတင်းထောက်အဖြစ်၊ ထို့နောက် ရုရှားနှင့် ပြင်သစ်တွင် နိုင်ငံခြားသတင်းထောက်အဖြစ် အမှုထမ်းရင်း စာရေးခြင်းအတတ်ပညာကို ဆည်းပူးခဲ့၏။ သူ၏ ထက်မြက်အောင်မြင်သော စာရေးဆရာဘဝသည် ပထမကမ္ဘာစစ်အတွင်း တိုက်ပွဲတစ်ပွဲ၌ ထိခိုက်သေဆုံးခြင်းဖြင့် ကြေကွဲဖွယ်ရာ အဆုံးသတ်သွားလေသည်။

ဖွင့်ထားသော တံခါးပေါက်

“ဒေါ်လေး ခုကလေးပဲ ဆင်းလာပါလိမ့်မယ် မစ္စတာနတ်တဲလ်”
အလွန် တည်ကြည်သော ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ် မိန်းကလေးငယ်က ပြောသည်။

“လောလောဆယ်မှာတော့ ကျွန်မနဲ့ပဲ စကားစမြည် ပြောနေတာပေါ့နော်”

ဖရမ်တန်နတ်တဲလ်က လတ်တလော တွေ့နေရသည့် တူမတော် သဘောကျမည့် စကားနှင့် ခဏနေလျှင် ဆင်းလာမည့် အဒေါ်ဖြစ်သူကိုလည်း မထိခိုက်မည့် စကားမျိုးကို ရွေးပြီးပြောဖို့အားထုတ်ရသည်။ ရင်ထဲက သံသယ အဆောက်အအုံကတော့ ခါတိုင်းထက် ပိုပြီး ကြီးထွားလာသည်။ မိမိသည် ခုလို သူစိမ်းတစ်ရံဆံသက်သက်တွေ၏ အိမ်များသို့ တစ်အိမ်ပြီး တစ်အိမ် သွားရောက်လည်ပတ်ခဲ့သည်။ သည်လိုလုပ်နေခြင်းသည် မိမိ ခံစားနေရသည့် စိတ်ချောက်ချားမှု ဝေဒနာ ပျောက်ကင်းရေးကို အထောက်အကူ ပြုနိုင်ပါမည်လား။

“အဲဒီကို ရောက်ရင် နင် ဘယ်လိုဖြစ်နေမယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်”
သည်ရွာကလေးသို့ လာရောက်အနားယူဖို့ ပြင်ဆင်နေစဉ် သူ့အစ်မက ပြောသည်။

“နင် အဲဒီရွာမှာ သွားပြီး ဇာတ်မြုပ်နေမယ်။ သက်ရှိသတ္တဝါတစ်ဦး တစ်ယောက်နဲ့မှ စကားမပြောဖြစ်ဘူး။ အဲဒီအခါကျရင် နင့်ရဲ့စိတ်ချောက်ချားမှု ဝေဒနာမပျောက်တဲ့အပြင် ပိုလို့တောင် ဆိုးလာဦးမယ်။ ငါနဲ့သိကျွမ်းခဲ့တဲ့ အဲဒီ

ရွာက လူတွေဆီကို မိတ်ဆက်စာတွေ ရေးပေးလိုက်ပါ့မယ်လေ။ ငါ မှတ်မိ သလောက် ပြောရရင် အဲဒီလူတချို့က တော်တော်ကလေး ရည်မွန်ကြပါတယ်”

ယခု သူ့အစ်မ၏ မိတ်ဆက်စာကိုပြုပြီး မိမိ လာရောက် လည်ပတ် နေသည့် မစ္စစ်ဆက်ပယ်လ်တန် ဆိုသည့် အမျိုးသမီးသည် ရည်မွန်သည့်အုပ်စု ထဲမှာ ပါပါလေစရာ ဖရမ်တန် အတွေးကြွယ်နေမိ၏။

“ဦးက ဒီပတ်ဝန်းကျင်က လူတော်တော်များများနဲ့ သိကျွမ်းနေပြီလား”

သူတို့နှစ်ယောက် နှုတ်ဆိတ်နေတာ ကြာသင့်သလောက် ကြာသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း အကဲဖြတ်မိသည့် တူမတော်က မေးလိုက်၏။

“တစ်ဦးတလေတောင် မသိပါဘူးကွယ်။ ဦးရဲ့ အစ်မက ဒီရွာက ဘုန်းတော်ကြီးရဲ့အိမ်မှာ နေခဲ့ဖူးတယ်လေ။ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်လောက်ကပေါ့။ ခု သူက ဒီက လူတချို့ဆီကို မိတ်ဆက်စာတွေ ရေးပေးလိုက်တယ်ကွဲ့”

သူက နောက်ဆုံးစကားစုကို သိသိသာသာ စိတ်ပျက်နှောင်တရသည့် လေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏

“ဒါဆို ဒေါ်လေးအကြောင်း ဦး တစ်စွန်းတစ်စတောင် မသိဘူးပေါ့”
တည်ငြိမ်အေးချမ်းသော သူငယ်မက ဆက်မေးသည်။

“သူ့နာမည်နဲ့ လိပ်စာပဲ သိတယ်လေ”

ဧည့်သည်ဖြစ်သူက ဝန်ခံစကား ဆိုသည်။ သူ လာတွေ့သည့် မစ္စစ် ဆက်ပယ်လ်တန်သည် အိမ်ထောင်လက်ရှိလား၊ မုဆိုးမလား ဆိုသည်ကို တွေးနေသည်။ ဘာကြောင့်ရယ်တော့ ပြောလို့ မရ။ သို့မေပဲ သည်အခန်းထဲတွင် ယောက်ျားသန်တစ်ဦး၏ အငွေအသက် ရှိနေသည်။

“ဒေါ်လေးရဲ့ ရင်နင့်ကြေကွဲစရာ အဖြစ်ဆိုးကြီးက လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ် တုန်းက ဖြစ်ခဲ့တာလေ။ ဦးရဲ့အစ်မ ဒီမှာ ရှိစဉ်လောက်ကပေါ့”

“သူ့ရဲ့ ရင်နင့်ကြေကွဲစရာ အဖြစ်ဆိုး၊ ဟုတ်လား”

ဖရမ်တန် မေးလိုက်၏။ သည်လောက် အေးချမ်းသည့် ကျေးလက် ဒေသလို နေရာမျိုးနှင့် မမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်ဆိုး ဆိုသည်မှာ မအပ်စပ်သလို ဖြစ်နေသည်။

“အောက်တိုဘာလရဲ့ ညနေစောင်းမှာ ဟောဟို ဘေးတံခါးပေါက်

ကြီးကို ကျွန်မတို့ ဘာဖြစ်လို့ ဟင်းလင်းဖွင့်ထားသလဲ ဆိုတာ အံ့သြချင် အံ့သြနေမှာပဲနော်”

မြတ်ခင်းပြင်၏ အပေါ်တည့်တည့်ရှိ ဧရာမတံခါးပေါက် အမြင့်ကြီးကို ညွှန်ဖြပြီး တူမငယ်က ပြောသည်။

“ဒီအချိန် ဒီရာသီကတော့ တော်တော်ကလေး ပူအိုက်တဲ့အချိန်ပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ တံခါးပေါက်က တူမပြောတဲ့ ဖြစ်ရပ်ဆိုးနဲ့ ပတ်သက်နေလို့ လားကွယ်”

“လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်က တစ်နေ့မှာပေါ့။ သူ့ယောက်ျားရယ်၊ သူ့မောင်နှစ်ယောက်ရယ် ငှက်ပစ်ထွက်ဖို့ အဲဒီတံခါးပေါက်က ထွက်သွားကြတာပေါ့ဦးရယ်။ သူတို့တွေလေ လုံးဝကို ပြန်မလာကြတော့ဘူး။ သူတို့ သိပ်သဘောကျတဲ့ စနိုက်ငှက်တွေပေါ်တဲ့ နေရာကို ရောက်အောင် မြက်ရိုင်းတောကြီးကို ဖြတ်သွားရတာရှင်။ အဲဒီမှာ သူတို့သုံးယောက်စလုံး မထင်မှတ်တဲ့ နွဲအိုင်ထဲ ကျပြီး မြုပ်သွားကြရှာတယ် ဦးရယ်။ အဲဒီနှစ်က နွေဟာ စိုစိုစွတ်စွတ်နဲ့ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ နွေပေါ့။ သိတယ် မဟုတ်လား။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တွေ တုန်းက အန္တရာယ်မရှိတဲ့ မြေနေရာတွေဟာ ဒီနှစ်ကျတော့ ရုတ်တရက် ချက်ချင်းကြီး ပြိုကျချင် ပြိုကျသွားတတ်တာကလား။ သူတို့ရဲ့ အလောင်းတွေ ရှာလို့ကို မတွေ့တော့ဘူး။ အဲဒါကတော့ အဖြစ်ဆိုးကြီးရဲ့ စိတ်ချောက်ချားစရာ အပိုင်းပေါ့ ဦးရယ်”

သည်နေရာ ရောက်တော့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ရှိသည့် ကလေးမ၏လေးသံ ပျောက်သွားပြီး စကားသံတွေ ထုံပိုင်း ထုံပိုင်း ဖြစ်လာသည်။

“သနားစရာ ဒေါ်လေးဟာ သူတို့ တစ်နေ့နဲ့ ပြန်လာကြမှာပဲလို့ အမြဲ မျှော်နေရှာတယ်လေ။ သူတို့နဲ့အတူ ပါသွားတဲ့ အညိုရောင် ခွေးစုတ်ဖွားကလေးပါပေါ့။ သူတို့ပြန်လာနေကျအတိုင်း အဲဒီတံခါးပေါက်ကြီးကနေ ဝင်လာကြမှာပဲ ဆိုပြီး စောင့်စောင့်နေရှာတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီတံခါးပေါက်ကြီးကို ညနေတော်တော်မိုးချုပ်ချိန်ထိ ဖွင့်ဖွင့်ထားတာပေါ့။ သိပ်သနားစရာကောင်းတဲ့ ဒေါ်လေးဟာ သူတို့ ဘယ်လို ထွက်သွားကြတယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း ကျွန်မကို မကြာ မကြာ ပြောပြတတ်တယ်”

“သူ့ယောက်ျားက အဖြူရောင်မိုးကာအင်္ကျီကို လက်မောင်းပေါ်တင်လို့၊ သူ့မောင်အငယ်ဆုံး ရော်နီက သူ စိတ်ဆိုးအောင် နောက်ပြောင်ပြီး ဆိုနေကျ ဘာတိရယ်၊ မင်းဘာဖြစ်လို့ နောင်ဖွဲ့နေရတာလဲကွယ်” ဆိုတဲ့ သီချင်းကို ဆိုလိုတဲ့လေ။ ဦးသိရဲ့လား၊ တစ်ခါတလေ ခုလို ငြိမ်သက်ပြီး တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ ညနေမျိုးဆိုရင် ကျွန်မတောင် ကြက်သီးတွေ ဖြန်းဖြန်းထပြီး စိတ်ထဲထင်လာမိတယ်။ သူတို့အားလုံး အဲဒီတံခါးပေါက်ကြီးကနေ လျှောက်ပြီး ဝင်လာကြမှာပဲလို့”

သူ့ကိုယ်ကလေး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားပြီး စကားရပ်လိုက်၏။ အဒေါ်ဖြစ်သူ အခန်းထဲသို့ ကသုတ်ကရက် ဝင်လာသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ကြည့်ပျော်စွာပျော် ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်နေသည့်အတွက် ယခုမှ ထွက်လာရခြင်းကို ခွင့်လွှတ်ပါရန် တောင်းပန်သံတွေ မိုးမွန်အောင် ပြောသည်။ ဖရမ်းတန်ခုမှပဲ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။

“ဗေရာက ရှင့်ကို ကောင်းကောင်းဧည့်ခံထားလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်”

“သူက စိတ်ဝင်စားအောင် တော်တော်ပြောတတ်ပါတယ် ခင်ဗျ”

“ဟို တံခါးပေါက်ကြီး ဖွင့်ထားတာတော့ ရှင့်စိတ်ကသိကအောက် မဖြစ်ပါဘူးနော်” ဟု မစွပ်ဆက်ပယ်လိပ်တန် ခပ်သွက်သွက် ပြောသည်။

“ကျွန်မ ယောက်ျားနဲ့ ကျွန်မမောင်တွေ ငှက်ပစ်ရာကနေ တောက်လျှောက် ပြန်လာကြမှာပဲလေ။ သူတို့က အဲဒီတံခါးပေါက်ကနေ အမြဲတမ်း ဝင်နေကျရှင်။ ဒီနေ့တော့ သူတို့က နွဲတောတွေထဲမှာ စနိုက်သွားပစ်ကြတာ။ ဒီတော့ ကျွန်မရဲ့ ကော်ဇောကလေးတွေ ပေရေကုန်အောင် လုပ်ကြဦးမှာပေါ့ရှင်။ ရှင်တို့ယောက်ျားသားတွေ ဒီလိုချည်းပါပဲလေ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

အမျိုးသမီးက ခပ်ရွှင်ရွှင် ခပ်သွက်သွက်ဖြင့် ကရားရေလွတ် တာတွတ် တွတ် ဆက်ပြောနေသည်။ ငှက်ပစ်ထွက်ခြင်းအကြောင်း၊ ငှက်တွေ ရှားလာသည့် အကြောင်း၊ လာမည့်ဆောင်းရာသီမှာတော့ ဘဲတွေ ပစ်လို့ရနိုင်သည့်အကြောင်း။ သူ ပြောသွားသမျှ အကြောင်းတွေသည် ဖရမ်းတန်အတွက်တော့ ထိတ်လန့်ချောက်ချားစရာတွေချည်း။

သည်လောက် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ရာ မရောက်သည့်အကြောင်း တစ်ရပ်ကို ပြောင်းပြီး ပြောဖြစ်အောင် အသည်းအသန် အကြံထုတ်သည်။

တကယ်တော့ အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးသည် မိမိအပေါ် စဉ်းငယ်မျှသာ အာရုံစိုက်နိုင်ကြောင်း ဖရမ်းတန် သိနေသည်။ အမျိုးသမီး၏ မျက်လုံးတွေက မပြတ်ဆိုသလို သူ့ကို ကျော်ပြီး ဖွင့်ထားသော တံခါးပေါက်နှင့် မြက်ခင်းဆီသို့ပဲ ရောက်ရောက်နေသည်။ စိတ်မချမ်းသာစရာ ကောင်းလှသည့် ဖြစ်ရပ်ဆိုးကြီး၏ နှစ်လည်အခါသမယမျိုးမှာမှ မိမိက လာလည်မိလျက်သား ဖြစ်နေသည်။ ကံမကောင်း အကြောင်းမလှလိုက်သည့် တိုက်ဆိုင်မှုပါတကား။

“ဆရာဝန်တွေက ကျွန်တော့်ကို ညွှန်ကြားထားတာ ခင်ဗျ။ အပြည့်အဝ အနားယူရမယ်တဲ့။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေ မရှိရဘူးတဲ့။ ရုပ်ပိုင်းအရ အကြမ်းပတမ်း လုပ်ဆောင်မှုတွေလည်း ရှောင်ရမယ်တဲ့ ခင်ဗျ”

ဖရမ်းတန်က သူ့ရောဂါအကြောင်း ကြေညာသည်။ သူစိမ်းတစ်ရံဆံများ၊ အမှတ်မထင် တွေ့ဆုံသိကျွမ်းသူများသည် တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ နာရေးဖျားရေးကိစ္စများကို အသေးစိတ် သိလို ကြားလိုကြသည်ဟု သူ့စိတ်ထဲမှာ ယုံမှတ်မှားနေသည်။ သည် ယုံမှတ်မှားရောဂါ သူ့ကိုယ်ထဲ ခွဲနေတာ ကြာပြီ။ ခုတော့ မပြောဘဲ မနေနိုင်၊ ပြောပြနေမိပြီ။

“အစားအသောက်ကိစ္စကျတော့ သူတို့တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်ကြပြန်ဘူးဗျ” ဟု သူက ဆက်ပြောသည်။

“ဟုတ်လား” ဟု မစွပ်ဆက်ပယ်လ်တန် မေးသည်။ သူ မေးသည့် လေသံက သမ်းဝေခြင်းကို အစားထိုးလိုက်သည့် လေသံမျိုး။ ထို့နောက် အမျိုးသမီး ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ဖြစ်လာသည်။ မျက်နှာ ရုတ်ခြည်း ဝင်းပသွားသည်။ သို့သော် ဖရမ်းတန် ပြောနေသည့် စကားကြောင့်တော့ မဟုတ်။

“ကဲ- နောက်ဆုံးတော့ လာကြပါပြီရှင်” ဟု ကြွေးကြော်လိုက်၏။

“လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန် အဓိကလေးပဲ။ ကြည့်ပါဦး။ ရွံ့တွေ ပေကျံလာလိုက်တာ မျက်စိကလေးတွေပဲ ပေါ်တော့တယ်”

ဖရမ်းတန် နည်းနည်းကလေးတော့ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည်။ ပြီးတော့ တူမငယ်ဘက် လှမ်းကြည့်သည်။ အဒေါ်ဖြစ်သူအား စာနာနားလည်မှုရှိကြောင်း ပြသသည့် အကြည့်။ ကလေးမကလေးက ဖွင့်ထားသည့် တံခါးပေါက်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး စိုက်ကြည့်နေ၏။ သူ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှုများ။ ဖရမ်းတန် ကျောထဲစိမ့်သွားသည်။ အမျိုးအမည် မခွဲခြားတတ်သော

ကြောက်စိတ်က ဝင်လာသည်။ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်လျက်ပင် ချာခနဲ လှည့်လိုက်သည်။ ကလေးမကလေး ကြည့်သည့်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။

အမှောင်ကလာပြီဖြစ်သည့် ညနေဆည်းဆာထဲတွင် လူသုံးယောက်။ မြက်ခင်းပြင်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ဘေးတံခါးပေါက်ဆီသို့ လာနေကြသည်။ သူတို့အားလုံး သေနတ်ကိုယ်စီ ကိုင်စွဲလျက်။ တစ်ယောက်က ဝန်ပိုဖြစ်သော မိုးကာအင်္ကျီအဖြူကို ပခုံးပေါ်မှာ တင်ထားသည်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသော အညှီရောင်ခွေးစုတ်ဖွားကလေးတစ်ကောင်က သူတို့နောက်နားမှာ ကပ်လျက် လိုက်လာသည်။ သူတို့သည် အသံဗလံကင်းမဲ့စွာဖြင့် အိမ်အနီးသို့ ကပ်လာကြသည်။ ထို့နောက် ညနေဆည်းဆာထဲတွင် ပျံ့လွင့်လာသည်မှာ နုပျိုသော အက်ကွဲကွဲ အသံတစ်ခု။

“ကိုယ် ပြောခဲ့တယ် ဘာတီရယ်၊ မင်း ဘာဖြစ်လို့ နောင်ဖွဲ့နေရတာလဲကွယ်”

ဖရမ်းတန် သူတုတ်ကောက်နှင့် ဦးထုပ်ကို ကသောကမျော ကောက်ကိုင်သည်။ အခန်းတံခါး၊ လိပ်သည်းကျောက်ခင်း ကားဝင်လမ်းနှင့် ခြံတံခါးဝတို့သည် သူ အသေအလဲ ပြေးထွက်ခဲ့သည့် အပြန်လမ်းတွင် ဖြတ်ကျော်ခဲ့သည့် ဝိုးတဝါးမှတ်တိုင်များ။ လမ်းမပေါ်တွင် စက်ဘီးစီးလာသူတစ်ဦးသည် သူနှင့် မတိုက်မိအောင် ကမန်းကတန်း ဆွဲကွေ့ရှောင်လိုက်ရသည့်အတွက် ချုံတန်းခြံစည်းရိုးတစ်ခုကို တည့်တည့်ဝင်တိုးမိသည်။

“အချစ်ရေ၊ ကိုယ်တို့ ပြန်လာပြီဟေ့”

အဖြူရောင် မိုးကာအင်္ကျီနှင့် လူက ဘေးတံခါးပေါက်မှ ဝင်ရင်း ပြောသည်။

“တစ်ကိုယ်လုံး ရွံ့တွေချည်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခြောက်သလောက် ဖြစ်နေပါပြီ။ ဒါနဲ့ ကိုယ်တို့ ဝင်လာတုန်းက သေပြေး၊ ရှင်ပြေး ပြေးထွက်သွားတာ ဘယ်သူလဲကွ”

“အံ့ဖွယ်လူသားတစ်ဦးပေါ့ မောင်ရယ်။ နာမည်က မစ္စတာနက်တဲလ်တဲ့။ သူ့ရောဂါအကြောင်းပဲ ပြောတတ်တဲ့လူလေ။ မောင်တို့လည်း ရောက်လာရော နှုတ်ဆက်စကားတစ်ခွန်း၊ တောင်းပန်စကားတစ်ခွန်းတောင် ပြောဖော်မရဘဲ ခြေကုန်သုတ်တော့တာပဲ။ တစ္ဆေတစ်ကောင်တွေ့လို့ ကြောက်အား

လန့်အား ထွက်ပြေးသလား အောက်မေ့ရတယ်” ဟု မစွမ်းဆက်ပယ်လ်တန်က ပြောသည်။

“ကျွန်မကတော့ ခွေးစုတ်ဖွားကလေးကြောင့်လို့ ထင်တာပဲ”
တူမတော်က ခပ်အေးအေး ဝင်ပြောသည်။

“သူက ခွေးတွေဆို အရမ်းကြောက်တယ်လို့ ကျွန်မကို ပြောပြသွား တယ်။ တစ်ခါက ဂန်ဂျီမြစ်ကမ်းပါးတစ်နေရာမှာ သူ့ကို ခွေးလေးခွေးလွင့် တစ်အုပ်ကြီး ဝိုင်းလိုက်လို့ ပြေးလိုက်ရတာ သူ့သန်တစ်ခုထဲ ရောက်ကရောတဲ့။ အဲဒီသူ့သန်ထဲက လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် တူးထားတဲ့ မြေကျင်းတစ်ကျင်းထဲ ခုန်ချရ၊ ခွေးတွေက သူ့ခေါင်းပေါ် ကျင်းနှုတ်ခမ်းဝမှာ ဝိုင်းအုံပြီး တဝုန်းဝုန်း မာန်ဖီလိုက်၊ ကျင်းဝကို ဒေါသတကြီး ပတ်ပြေးလိုက် လုပ်နေတာ တစ်ညလုံး ဆိုပဲ။ ဒီတော့လည်း ခွေးမြင်ရင် စိတ်ချောက်ချားနေလောက်ပါတယ်လေ”

လျှပ်တစ်ပြက် ဇာတ်လမ်းကလေးတွေ ပြောပြတတ်ခြင်းသည် ကလေးမကလေး၏ ပါရမီပါတကား။

Ref: Saki H.H Munro by The Open Window
စာညွှန်း၊ နွယ်ဖိုမဂ္ဂဇင်း၊ အမှတ်(၇)၊ ဇူလိုင်လ၊ ၂၀၀၁။ စာ-၁၀၀-၁၀၃။

ပုံပြောကောင်းသူ

ပူလောင်သော မွန်းလွဲပိုင်းတစ်ခု။ မီးရထားတွဲကြီးကလည်း ပူလောင် အိုက်စပ်မှုများဖြင့် တုံ့ပြန်နေသည်။ တင်ပယ်ကုန်ဆိုသည့် နောက်ဘူတာကို ရောက်ဖို့ တစ်နာရီနီးပါး ခုတ်မောင်းရဦးမည်။ မီးရထားတွဲထဲ ပါလာသူများမှာ ကလေးမသေးသေးကလေး တစ်ဦး၊ ပိုပြီးသေးသော ကလေးမ တစ်ဦးနှင့် ကောင်ကလေးသေးသေး တစ်ဦး။ သူတို့ကို အုပ်ထိန်းလိုက်လာသူကတော့ ရထားတွဲထောင့်ခုံတွင် နေရာယူထားသော သူတို့၏ အဒေါ်။ အဒေါ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထောင့်ခုံတွင် ထိုင်လာသူမှာ လူရွယ်တစ်ဦး။ ကလေးများအဖွဲ့ နှင့် ထိုလူရွယ်တို့ ဘယ်လိုမျှ မပတ်သက်။ သူစိမ်းတွေ။ သို့သော် ကလေးမ သေးသေးကလေးနှစ်ဦးနှင့် ကောင်ကလေး သေးသေးကလေးတို့က ရထားတွဲ တစ်တွဲလုံးကို ပြတ်ပြတ်သားသား အပိုင်စီးထားသည်။ အဒေါ်ဖြစ်သူနှင့် ကလေးတစ်သိုက် စကားပြောနေကြသည်။ သို့သော် သိပ်များများ မပြောဖြစ်။ ပြောဖြစ်တော့လည်း ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း ဖြစ်နေသည်။ ဘာကြောင့်ဆို ဘယ်လိုမျှ မောင်းထုတ်လို့မရသည့် ယင်တစ်ကောင်က နှောင့်ယှက်နေသော ကြောင့်။ အဒေါ်၏ စကားတွေမှာ ‘မလုပ်နဲ့’ ဆိုသော စကားများဖြင့် အစပျိုးပြီး ကလေးများ၏ တုံ့ပြန်စကား အားလုံးကတော့ ‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’ ဆိုသည့် စကား တွေသာ လွှမ်းမိုးနေ၏။ လူရွယ်ကတော့ စကားတစ်ခွန်းမျှ အသံထွက်ပြီး မပြော။

“မလုပ်နဲ့ စီးရီးလ်၊ မလုပ်နဲ့”

ကောင်ကလေး သေးသေးကလေးက ထိုင်ခုံကုရှင်များကို လက်ဖြင့် ရိုက်သည်။ တစ်ချက်ရိုက်လိုက်တိုင်း ကူရှင်တွေထဲမှ ဖုန်တွေ လုံးထွက်လာ တော့ အဒေါ်က ကောင်ကလေးကို ဟန့်သည်။

“လာ၊ ဒီပြတင်းပေါက်ကနေ အပြင်ကို ကြည့်စမ်း”

အဒေါ်က စကားဖြည့်ပြောသည်။ ကောင်ကလေးသေးသေး ပြတင်း ပေါက်ဆီသို့ တွန့်ဆုတ်ဆုတ် သွားသည်။

“အဲဒီသိုးတွေကို ဘာဖြစ်လို့ ဟိုကွင်းထဲကနေ မောင်းထုတ်ထားကြ သလဲဟင်”

“မြက်တွေ ပိုများများရှိတဲ့ ကွင်းထဲရောက်အောင် မောင်းထုတ်တာ ဖြစ်မှာပေါ့ကွယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဟိုကွင်းထဲမှာလည်း မြက်တွေအများကြီး ရှိနေတာပဲဟာ။ အဲဒီအထဲမှာ မြက်ကလွဲပြီး အခြား ဘာမှ မရှိဘဲ ဒေါ်လေးရဲ့။ ဟိုကွင်းထဲမှာ မြက်တွေ အများကြီး”

“ဟိုဘက်ကွင်းထဲက မြက်က ပိုကောင်းလို့ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့”
အဒေါ်ဖြစ်သူ ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြေလိုက်၏။

“အဲဒီက မြက်က ဘာဖြစ်လို့ ပိုကောင်းတာလဲဟင်”
ရှောင်လွှဲလို့မရသည့် မေးခွန်းက ဒိုင်းခနဲ ထွက်လာမည်။

“အို... ဟိုနားတွေကို ကြည့်စမ်း”

အဒေါ်က ရေရွတ်သည်။ မီးရထားလမ်းနံဘေး တစ်လျှောက်ရှိ ကွင်းပြင်အားလုံးထဲတွင် နွားမများ၊ သို့မဟုတ် နွားထီးများ ရှိနေသည်ချည်း။ သို့ပေမဲ့ သူမ ပြောပုံက နွားမနှစ်ကောင်ကို အာရုံစိုက်ပြီး ပြောနေသလိုလို။

“ဟိုဘက်ကွင်းထဲက မြက်က ဘာဖြစ်လို့ ပိုကောင်းတာလဲ ဒေါ်လေး”
စီးရီးလ် ဇွတ်ဆက်မေးသည်။

မျက်မှောင်ကြွတ်ထားသော လူရွယ်၏မျက်နှာသည် သုန်သုန်မှုန်မှုန် ဖြစ်လာသည်။ သည်လူကား စာနာစိတ်ကင်းသည့် အသည်းမာသူတစ်ဦး ဖြစ် သည်ဟု အဒေါ်က စိတ်ထဲက ကျိတ်ဆုံးဖြတ်သည်။ သူမသည် ဟိုဘက်ကွင်း ထဲက မြက်အကြောင်း ပြောပြလည်လည် ဖြေရှင်းလို့ရမည့်အဖြေကို စဉ်းစားလို့ မရ။

ပို၍သေးသော ကလေးမကလေးက ‘မန္တလေးသို့ သွားသည့် လမ်း ပေါ်မှာ’ ကဗျာကို စတင် ရွတ်ဆိုခြင်းဖြင့် သူတို့အားလုံး၏ အာရုံကို ပြောင်းပေး လိုက်၏။ သူမက ကဗျာ၏ ပထမတစ်ကြောင်းကိုပဲ ရသည်။ သို့ပေမဲ့ သူမက သူမ ရထားသလောက်ကလေးကို အပြည့်အဝ အသုံးချသည်။ ထိုပထမ စာကြောင်းကလေးကိုပဲ ထပ်ကာထပ်ကာ ရွတ်သည်။ သူမ၏ အသံကလေးက တမ်းတမ်းတတ လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး။ သို့ပေမဲ့ ပြတ်သားသည်။ အားလုံး ကြားရသည်။ ကလေးမကလေးက ကြည့်ရတာ သည်တစ်ကြောင်းကို အကြိမ် နှစ်ထောင်တိတိ ရွတ်ဆိုနိုင်ရမည်ဟု တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လောင်း ထားသကဲ့သို့ ရှိသည်ဟု လူရွယ် တွေးမိ၏။ တကယ်သာ လောင်းထားသူ ရှိလျှင် ထိုလူ ရုံးဖို့ သေချာနေသည်။

“ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ပြောပြမယ်။ ဒီနားလာပြီး နားထောင်ကြ”

လူရွယ်က အဒေါ်ဖြစ်သူအား နှစ်ကြိမ်တိတိ ကြည့်ပြီး ရထားအရေး ပေါ်သံကြီးကို တစ်ကြိမ်လှမ်းကြည့်မှ အဒေါ်က သူကလေးတွေကို ပြောလိုက်၏။ ကလေးတွေ သူတို့အဒေါ်ရှိရာသို့ လေးလေးကန်ကန် သွားကြသည်။ သူတို့အဒေါ်ကို ပုံပြောကောင်းသူတစ်ဦးအဖြစ် သူတို့ သတ်မှတ်မထားကြောင်း သူတို့အမူအရာအရ သိသာသည်။

အဒေါ်ဖြစ်သူ ပုံပြင် စပြောသည်။ သူမ၏ အသံက ခပ်တိုးတိုး၊ ခပ်နိမ့်နိမ့်။ သူမ၏အသံတိုးတိုးကို ကြားဖြတ်ပေးမည့် မေးခွန်းသံကျယ်ကျယ် လောင်လောင်တွေက မကြာ မကြာ ပေါ်ထွက်လာသည်။ သူမ ပြောနေသည့် ဇာတ်လမ်းတွင် တီထွင်ဆန်းသစ်မှု လုံးဝ မပါ။ စိတ်ပျက်စရာကောင်းလောက် အောင် ဆွဲဆောင်မှု ကင်းမဲ့သည်။ အလွန်စိတ်ကောင်း၊ နှလုံးကောင်းရှိသည့် ကောင်မကလေးတစ်ယောက်အကြောင်း။ စိတ်ထားဖြူစင်လွန်းသည့်အတွက် သူမက လူတိုင်းနှင့် ပေါင်းသည်။ လူတိုင်းနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသည်။ တစ်နေ့တွင် နွားသိုးတစ်ကောင် တိုက်ခိုက်သည့်ရန်မှ လွတ်အောင် အခြားသူများက ကယ်တင်လိုက်ကြသည်။ ထိုသို့ ကယ်တင်ခြင်းမှာ သူမ၏ ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းမှုကို လေးစားအားကျသောကြောင့် ဖြစ်သည် ဆို၏။

“သူ့မှာ စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်း မရှိရင် သူ့ကို မကယ်ဘဲ နေကြ မှာလားဟင်”

ကလေးမ အကြီးကလေးက မေးသည်။ သည်မေးခွန်းကား လူရွယ် မေးချင်နေသည့် မေးခွန်းနှင့် ကွက်တိ ကိုက်ညီနေသည်။

“အဲ... ကယ်တော့ ကယ်မှာပါ”

အဒေါ်က ဝေလည်လည် ဖြေသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဒီကလေးမကလေးကို သူတို့ သိပ်မခင်ကြဘူး ဆိုရင် သူတို့ ဒီလောက်မြန်မြန်ကြီး ပြေးလာပြီး ကယ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွယ်”

“သမီး ကြားသမျှထဲမှာ အတုံးဆုံး ဇာတ်လမ်းပဲ”

ဟု အကြီးမကလေးက ပြင်းထန်စွာ စီရင်ချက်ချလိုက်၏။

“သားကတော့ ပထမပိုင်းနည်းနည်းကလေးကလွဲပြီး နားကိုမထောင် တော့ဘူး။ ဇာတ်လမ်းက တော်တော်ဖွတ်ကျားကျတာပဲ”

ဟု စီးရီးလ် ဝင်ထောက်သည်။

ကလေးမ အသေးစားကလေးကတော့ ဇာတ်လမ်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘာမျှ မဝေဖန်။ သို့ပေမဲ့ သူမ သိပ်သဘောကျသည့် ကဗျာ ပထမစာကြောင်း ကို တိုးတိုးကလေး ပြန်ပြီးရွတ်နေသည်မှာ ကြာပြီ။

“ခင်ဗျားကြည့်ရတာ ပုံပြောသူတစ်ဦးအဖြစ် သိပ်အောင်မြင်ပုံ မရဘူး”

လူရွယ်က သူ ထိုင်နေသည့် ထောင့်မှနေပြီး ရုတ်တရက် ဝင်ပြော သည်။

မထင်မှတ်သည့် တိုက်ခိုက်မှုကို ချက်ချင်းတုံ့ပြန်ကာကွယ်ရန် အဒေါ် ဖြစ်သူသည် မျက်နှာကြောကို တင်းပစ်လိုက်၏။

“ကလေးတွေ နားလည်းနားလည်း သဘောလည်း သဘောကျ စေမယ့် ပုံပြင်မျိုးတွေ ပြောဖို့ ဆိုတာ သိပ်ခက်ခဲတဲ့ အလုပ်ရင့်”

ဟု သူမက မာမာဆတ်ဆတ် ပြောသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားပြောတာကို သဘောမတူပါဘူးဗျာ”

“ဒါဆိုလည်း သူတို့ကို ရှင်ပဲ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်လောက် ပြောပြလိုက် စမ်းပါရှင်”

အဒေါ်ဖြစ်သူက ပြန်ပက်လိုက်၏။

“သမီးတို့ကို ပုံတစ်ပုံ ပြောပြ”

ကလေးမအကြီးကလေးက ပြောသည်။

“ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက...”

လူရွယ် ပဏာမပျိုးသည်။

“ဘာသာဆိုတဲ့ ကလေးမလေးတစ်ယောက် ရှိသတဲ့။ ဒီကလေးမ ကလေးဟာ အံ့မခန်းလောက်အောင် လိမ္မာရေးခြား ရှိတယ်ဆိုပဲ”

ကလေးများ၏ယာယီ နှိုးကြွလာသော စိတ်ဝင်စားမှုကလေးတွေ စတင် ယိမ်းယိုင်သွားသည်။ ပုံပြင်တွေ၊ ဇာတ်လမ်းတွေအားလုံး တယ်ပြီး တူညီကြ တာကိုး။ ဘယ်သူပြောသည့် ပုံပြင်ပဲဖြစ်ဖြစ် သည်ပုံစံမျိုးတွေချည်းပါပဲကလား။

“ဘာသာဟာ သူ့ကိုသင်ကြားပေးတဲ့အတိုင်း နေထိုင်ကျင့်ကြံတယ်။ သူက အမြဲတမ်း မှန်ကန်တဲ့ စကားကိုပဲ ပြောတယ်။ သူ အဝတ်အစားတွေကို သန့်သန့်ရှင်းရှင်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်စားတယ်။ ပြီးတော့ ကျောင်းသင်ခန်း စာတွေကို ကျေကျေညက်ညက်ရအောင် သင်ယူကျက်မှတ်တယ်။ နောက်ပြီး အနေအထိုင် အပြောအဆိုကလည်း ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တယ်တဲ့”

“သူက လှလားဟင်”

အကြီးမကလေးက မေးသည်။

“သမီးတို့လောက် မလှပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမဲ့ သူက မတရား လိမ္မာ တယ်ကွဲ့”

ဇာတ်လမ်းကို ကြိုက်နှစ်သက်သည့် အရိပ်အယောင်ကလေးတွေ ပေါ်လာသည်။ မတရားဆိုသည့် စကားလုံးနှင့် လိမ္မာတယ်ဆိုသော စကားလုံး ပေါင်းစပ်လိုက်သောအခါ ကြားရတာ အသစ်အဆန်းကလေး ဖြစ်သွားသည်။ သည်ပုံပြင်ကို နားထောင်ရတာ အဒေါ်ပြောသည့် ပုံပြင်များတွင် လစ်ဟင်းနေ သည့် အမှန်တရားကို တွေ့မြင်လိုက်ရသလို ရှိ၏။

“ဘာသာက သိပ်လိမ္မာတာကိုး။ ဒီတော့ လိမ္မာရေးခြားရှိမှုအတွက် ဆုတံဆိပ်တွေ အများကြီး ရထားတယ်ဆိုပဲ။ အဲဒီတံဆိပ်တွေကို သူ့အင်္ကျီပေါ်မှာ အမြဲ ချိတ်ဆွဲထားတယ်တဲ့။ တံဆိပ်တစ်ခုက လူကြီးသူမတွေရဲ့စကားကို ရိုက်နှိုး လိုက်နာမှုအတွက်ရတာ။ နောက်တံဆိပ်တစ်ခုက အချိန်မှန်ကန်တိကျမှုအတွက် ရတာ။ တတိယတံဆိပ်က အပြုအမူအနေအထိုင် ကောင်းမွန်မှုအတွက် ရတာ။ တစ်ခုနဲ့ တစ်ခု ရိုက်မိပြီး တချွင်ချွင် အသံမြည်နေသတဲ့။ သူ နေတဲ့ မြို့ကလေး

မှာ တခြား ဘယ်ကလေးမှ သူ့လို တံဆိပ်သုံးခု မရကြဘူး။ ဒီတော့ လူတိုင်းက သိနေတာပေါ့ကွယ်။ ဒီကလေးမကလေးဟာ အရမ်းလိမ္မာတဲ့ကလေး ဖြစ်ရမယ်လို့”

“မတရားလိမ္မာတဲ့ ကလေးပါ”

စီးရီးလ်က ရွတ်ပြသည်။

“ဘာသာလိမ္မာတဲ့အကြောင်း လူတိုင်းက ပြောဆို ချီးမွမ်းကြသတဲ့ကွယ်။ ဒီတော့ တိုင်းပြည်ရဲ့ အိမ်ရှေ့မင်းသားကလေး ဒီသတင်းကို ကြားသိသွားတော့တယ်။ ဒီတော့ ဒီကလေးမကလေး ဒီလောက်ထိ လိမ္မာရေးခြားရှိတယ်ဆိုရင် မင်းသားကလေးရဲ့ ပန်းခြံထဲမှာ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် လာရောက်လည်ပတ်ခွင့်ပြုစေလို့ အမိန့်ထုတ်လိုက်သတဲ့ကွယ်။ မင်းသားကလေးရဲ့ ပန်းခြံက မြို့ပြင်နားကလေးမှာ ရှိတာကိုး။ ပန်းခြံက တော်တော်လှတယ်။ ဒီအထဲကို ဘယ်ကလေးမှ ဝင်ခွင့်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ဒီအထဲ လည်ပတ်ခွင့်ရတယ်ဆိုတာ ဘာသာအတွက် အကြီးအကျယ် ဂုဏ်ယူစရာကြီးပေါ့ကွယ်”

“အဲဒီပန်းခြံထဲမှာ သိုးတွေ ရှိလားဟင်”

စီးရီးလ်က မေးသည်။

“မရှိဘူး၊ အဲဒီ အထဲမှာ သိုးတွေ မရှိဘူးကွဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့ သိုးတစ်ကောင်မှ မရှိတာလဲဟင်”

အဒေါ်ဖြစ်သူ မဆိုစလောက်ကလေး ပြုံးဖြစ်သည်။ သူ့အပြုံးသည် မှဲပြုံးဘက်သို့ နှယ်သွားသည်။

“ပန်းခြံထဲမှာ သိုးမရှိဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ အိမ်ရှေ့မင်းသားကလေးရဲ့ မယ်တော်ကြီးက အိပ်မက်မက်ဖူးတယ်။ သူမရဲ့ သားတော်ဟာ သိုးတစ်ကောင်က ကိုက်လို့၊ ဒါမှမဟုတ် မင်းသားကလေးအပေါ် နာရီတစ်လုံး ပြုတ်ကျလို့ နတ်ရွာစံရတယ်လို့ မက်ဖူးတယ် ဆိုတာကိုး။ ဒါကြောင့် မင်းသားကလေးဟာ ပန်းခြံထဲမှာ သိုးတစ်ကောင်မှ မရှိစေရဘူး။ အဲဒီလိုပဲ နန်းတော်ထဲမှာလည်း တိုင်ကပ်နာရီတစ်လုံးမှ မရှိစေရဘူးတဲ့”

အဒေါ်က အံ့ဩချီးကျူးချင်စိတ်ကို မျိုသိပ်ထားလိုက်ရ၏။

“အဲဒီ မင်းသားဟာ သိုးတစ်ကောင်ကြောင့် သေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် နာရီပြုတ်ကျလို့ သေတာလား” ဟု စီးရီးလ်က မေးခွန်းထုတ်သည်။

“သားတော်ဟာ ခုထိ သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေဆဲပဲကွဲ့။ ဒီတော့ မယ်တော်ကြီးရဲ့အိပ်မက် မှန်သလား၊ မှားသလားဆိုတာ တို့များ မပြောနိုင်သေးဘူးပေါ့ကွယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ပန်းခြံထဲမှာတော့ သိုးတစ်ကောင်မှ မရှိတာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပန်းခြံတစ်ခွင်လုံးမှာ ပြေးလွှားဆော့ကစားနေတဲ့ ဝက်ကလေးတွေ အများကြီး ရှိသတဲ့ဗျာ”

“အဲဒီ ဝက်ကလေးတွေက ဘာအရောင်တွေလဲဟင်”

“တစ်ကိုယ်လုံးအနက်နဲ့ မျက်နှာဖြူဖြူကလေးတွေ၊ အဖြူပေါ်မှာ အနက်စက်ကလေးတွေနဲ့ တစ်ကောင်လုံးအနက်ရောင်၊ မီးခိုးရောင်မှာ အဖြူကွတ်တွေနဲ့။ တချို့ကောင်ကလေးတွေကတော့ တစ်ကောင်လုံး ဖြူဆွတ်နေတာဗျာ”

ကလေးတွေ၏ စိတ်ကူးထဲသို့ ပန်းခြံထဲက အကောင်ကလေးတွေ အကြောင်း စိမ့်ဝင်သွားအောင် ပုံပြင်ဆရာက ခဏခဏကားရပ်ထားလိုက်သည်။ ပြီးမှ သူ့ဇာတ်လမ်းကို ပြန်ကောက်သည်။

“ပန်းခြံထဲမှာ ပန်းပွင့်ဆိုလို့ တစ်ပွင့်တလေတောင် မရှိတာ တွေ့ရတော့ ဘာသာခမျာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရရှာသတဲ့။ ကြင်နာတတ်တဲ့ အိမ်ရှေ့မင်းသားကလေးရဲ့ ပန်းခြံထဲက ပန်းတွေကို သူမ မခူးပါဘူးလို့ သူမရဲ့အဒေါ်တွေကို ကတိပေးခဲ့တာကိုး။ သူမ ပေးခဲ့တဲ့ ကတိစကားကို တည်အောင်ထိန်းဖို့လည်း ရည်ရွယ်ထားသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူမ ကတိတည်ကြောင်း သက်သေပြဖို့ ခူးစရာပန်းက တစ်ပွင့်မှ မရှိဘဲကိုး”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီမှာ ပန်းတစ်ပွင့်မှ မရှိတာလဲဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ရှိသမျှ ပန်းတွေကို ဝက်တွေက အကုန်စားပစ်လိုက်လို့ပေါ့။ ဥယျာဉ်မှူးတွေက မင်းသားကလေးထံ လျှောက်တင်ပါသတဲ့။ ဝက်တွေနဲ့ ပန်းပင်တွေ အတူထားလို့ မဖြစ်နိုင်ကြောင်းပေါ့။ ဒီတော့ မင်းသားကလေးက ပန်းခြံထဲမှာ ပန်းတွေ မထားနဲ့၊ ဝက်တွေပဲ နေစေလို့ အမိန့်ထုတ်တော်မူသတဲ့ကွယ်”

အိမ်ရှေ့မင်းသား၏ သင့်မြတ်လျော်ကန်လွန်းသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်အတွက် ကလေးတစ်သိုက်၏ သဘောကျလက်ခံသံ ခပ်တိုးတိုးထွက်လာသည်။ အခြားလူတွေ ဆိုလျှင် ဆန့်ကျင်ဘက် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဆုံးဖြတ်ကြမည် မဟုတ်လား။

“ပန်းခြံထဲမှာ တခြား ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစရာတွေလည်း အများကြီး ရှိဆိုပဲ။ အဲဒီအထဲမှာ ငါးကန်တွေ ရှိတယ်။ ငါးတွေက ရွှေရောင်ငါးတွေ၊ အပြာရောင်ငါးတွေ၊ အစိမ်းရောင်ငါးတွေပေါ့။ နောက်ပြီး လှပတဲ့ ကြက်တူရွေးတွေနားနေတဲ့ သစ်ပင်တွေလည်း ရှိတယ်။ ဒီကြက်တူရွေးတွေက ခဏကလေး သင်ပေးရုံနဲ့ စကားတွေ တွတ်တီးတွတ်တာ ပြောကြသတဲ့။ နောက်ပြီး တေးသီ ၎င်းကလေးတွေ။ သူတို့ကလေးတွေက ဒီနေ့ခေတ်စားနေတဲ့ တေးသွားတွေ အကုန်လုံး သီကြွေးနိုင်သတဲ့ကွယ်။

ဘာသာတစ်ယောက် ပန်းခြံထဲမှာ ဟိုလျှောက် ဒီလျှောက်လိုက်နဲ့ အပျော်ကြီး ပျော်နေတာပေါ့။ ပြီးတော့ သူမဘာသာ သူမ စဉ်းစားမိတယ်တဲ့။ ‘ငါသာ ထူးထူးကဲကဲ လိမ္မာရေးခြား မရှိရင် လှပသာယာတဲ့ ဒီပန်းခြံကြီးထဲ လာပြီး ခုလို ပျော်မြူးခွင့်ရမှာ မဟုတ်ဘူးလို့’ တွေးသတဲ့။ အဲဒီလို တွေးပြီး လမ်းလျှောက်သွားချိန်မှာ တံဆိပ်သုံးခုက တချွင်ချွင် မြည်နေတာပေါ့။ သူမ ဘယ်လောက်လိမ္မာတယ် ဆိုတာ သတိပေးနေသလိုပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ ပန်းခြံထဲ ဝင်လာပြီး အသာကလေး လျှောက်ချောင်းနေတဲ့ သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင် ရှိနေတာကိုး။ ဒီကောင်ကြီးဟာ ညနေစာ မစားရသေးလို့ ဝဝတုတ်တုတ် ဝက်တစ်ကောင်လောက် ဖမ်းစားဖို့ လိုက်ချောင်းနေတဲ့ ဧရာမ ဝံပုလွေကြီးပေါ့။”

“အဲဒီဝံပုလွေကြီးက ဘာအရောင်လဲဟင်”

စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်လာသော ကလေးတွေ မေးသည်။

“တစ်ကိုယ်လုံး ရွံ့ပုပ်ရောင်။ လျှာကတော့ အမည်းကြီး။ မျက်လုံး တွေက မီးခိုးရောင်ဖျော့ဖျော့။ အဲဒီမျက်လုံးတွေဟာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှု ကြောင့် အရောင်တဖျပ်ဖျပ်တောက်နေတယ်။ ပန်းခြံထဲမှာ ဒီကောင်ကြီး ပထမဆုံးမြင်လိုက်တဲ့ အရာကတော့ ဘာသာပေါ့ကွယ်။ သူ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ ရင်ဖုံးခါးစည်းကလေးက ဖြူဖွေးတောက်ပလွန်းနေတော့ သူ့ကို ဟိုအဝေးကြီး ကကို လှမ်းမြင်နေရတာကိုး။

ဘာသာကလေးဟာ ဝံပုလွေကို တွေ့မြင်လိုက်တယ်။ သူမဆီကို ဒီကောင်ကြီး တရွေ့ရွေ့ တိုးလာနေတာကိုလည်း တွေ့လိုက်တယ်။ ဒီတော့မှ သူမ အသားကုန်ပြေးတော့တာပေါ့။ ဝံပုလွေကြီးကလည်း သူမ နောက်ကနေပြီး လွှားခနဲ လွှားခနဲ ခုန်ပြီးလိုက်လာတယ်။ ဘာသာပြေးရင်းလွှားရင်း အရမ်း

မွေးကြိုင်တဲ့ ပန်းဖြူဖြူကလေးတွေ ပွင့်နေတဲ့ မာတဲလ်ချုံတောကြီးကို တွေ့တော့ သိပ်သည်းထူထပ်တဲ့ ချုံပုတ်တွေထဲ ဝင်ပြီး ပုန်းနေလိုက်တယ်။

ဝံပုလွေကြီး ချုံနားကပ်လာတယ်။ အကိုင်းအခက်တွေကို လျှောက် နမ်းကြည့်တယ်။ အမည်းရောင် လျှာကြီးက ပါးစပ်ထဲကနေ တွဲလဲကြီးကျလို့။ မီးခိုးရောင်ဖျော့ဖျော့ မျက်လုံးတွေက ဒေါသနဲ့ စူးစူးဝါးဝါး လိုက်ကြည့်လို့။ ဘာသာကတော့ အရမ်းကြောက်နေတာပေါ့။ ငါသာ အရမ်းကာရော မလိမ္မာ ခဲ့ရင် ခုလောက်ဆို မြို့ထဲမှာ ဘေးကင်းရန်ကင်း နေနိုင်မှာပဲလို့ တစ်ယောက် တည်း တွေးသတဲ့”

ဒါပေမဲ့ မာတဲလ်ပင်ရဲ့ ရနံ့က ပြင်းလွန်းတော့ ဝံပုလွေကြီးဟာ ဘာသာကလေး ပုန်းနေတဲ့ နေရာကို သိအောင် အနံ့ခံလို့ မရဘူးပေါ့ကွယ်။ ချုံကလည်း သိပ်ထူနေတော့ ကောင်မကလေးကို မမိဘဲ ဒီချုံတွေထဲမှာ အချိန် ကုန်နေလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ဒီနေရာက ခွာပြီး ဝက်ကလေးတစ်ကောင် ဖမ်းစား တာ ပိုကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ဝံပုလွေကြီးက တွေးတော့တယ်။ ဝံပုလွေကြီးက ဒီလို စဉ်းစားနေပေမယ့် ဒီကောင်ကြီးဟာ ဘာသာနဲ့ အရမ်းနီးကပ်တဲ့နေရာကို ရောက်နေတာကိုး။ ဘာသာကလေးဟာ ကြောက်လွန်းလို့ တဆတ်ဆတ် တုန်နေ ရှာတယ်။ သူမ တုန်တာ တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်ခါနေတော့ သူမရင်ဘတ်မှာ ဆွဲထားတဲ့ တံဆိပ်တွေဟာ တစ်ခုနဲ့ တစ်ခု ရိုက်ခတ်ပြီး အသံတချွင်ချွင် ထွက်လာတော့တာပေါ့။

ဝံပုလွေကြီးဟာ တစ်ဖက်ကို လှည့်ထွက်နေတုန်း တချွင်ချွင် အသံကို ကြားရတော့ ရပ်ပြီး နားစွင့်နေတယ်။ တချွင်ချွင်မြည်သံက သူနဲ့ မလှမ်းမကမ်း ကလေးက ထွက်နေတာကိုး။ အကောင်ကြီးဟာ ချုံထဲကို ပုန်းခနဲ တိုးဝင်လိုက် တယ်။ မီးခိုးရောင်ဖျော့ဖျော့ မျက်လုံးတွေက ရက်စက်မှုတွေနဲ့ အောင်မြင်မှု ကြောင့် အရောင်တလက်လက် ထွက်လို့ပေါ့။ ပြီးတော့ အရိုင်းကောင်ကြီးဟာ ဘာသာကလေးကို ဆွဲယူကိုက်စား ဝါးမျိုပစ်တော့သတဲ့။ နောက်ဆုံး ကျန်နေ တာက သူမရဲ့ ဖိနပ်ကလေးတစ်ရန်ရယ်။ အဝတ်အစား အပိုင်းအစကလေးတွေ ရယ်။ နောက်ပြီး လိမ္မာလွန်းလို့ ရထားတဲ့ တံဆိပ်သုံးခုရယ်ပဲပေါ့။”

“ဝက်ကလေးတွေထဲကရော အကိုက်ခံရသေးလား”

“ဟင့်အင်း၊ ဝက်ကလေးတွေအားလုံး လွတ်မြောက်သွားတယ်ကွဲ့”

“ဇာတ်လမ်းအစပိုင်းက တော်တော်ညံ့တာ”

ကလေးမ အသေးစားကလေးက ဝေဖန်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ဇာတ်သိမ်းကတော့ လှလှပပကလေးပဲ”

“ဒီဇာတ်လမ်းက သမီး ကြားဖူးသရွေ့ထဲမှာ အကောင်းဆုံး ဇာတ်လမ်းပါပဲ”

အကြီးမကလေးက အလေးအနက် ဆုံးဖြတ်ပြီး ပြောလိုက်၏။

အများနှင့်မတူ မူကွဲလာသော သဘောထားတစ်ရပ် အဒေါ်ဖြစ်သူထံမှ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ကလေးသူငယ်တွေကို ပြောဖို့ လုံးဝ မသင့်လျော်တဲ့ပုံပြင်ပဲ။ ကလေးတွေကို နှစ်ပေါင်းများစွာ အချိန်ယူပြီး ဂရုတစိုက် သင်ကြားပေးထားတာတွေကို အရာမထင်အောင် ရှင် ဖျက်ဆီးလိုက်တာပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ”

လူရွယ်က ရထားပေါ်မှဆင်းဖို့ ပြင်ဆင်သည့်အနေဖြင့် သူ့ပစ္စည်းတွေ သိမ်းဆည်းရင်း ပြောသည်။

“သူတို့ကလေးတွေ အသံတိတ်နေအောင် ကျွန်တော် ဆယ်မိနစ်လောက် ထိန်းထားနိုင်တယ်။ ဒါဟာ ခင်ဗျားစွမ်းဆောင်နိုင်တာထက် သာတဲ့ စွမ်းဆောင်မှုလေဗျာ”

■ ■ ■

“တော်တော်သနားစရာကောင်းတဲ့ မိန်းမ”

တင်ပယ်ကုန်ဘူတာပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် လျှောက်လာရင်း လူရွယ်တစ်ကိုယ်တည်း မှတ်ချက်ချသည်။

“အဲဒီ လုံးဝ မသင့်လျော်တဲ့ ပုံပြင်ကို ပြောပြဖို့ သူ့ကလေးတွေ လူတောထဲမှာ ဝိုင်းတောင်းဆိုတာကို နောက်ထပ် ခြောက်လလောက်တော့ ဒီမိန်းမ လှိုမိမိခံရတော့မှာပဲ”

Ref: The Story Teller by Saki (H.H. Munro)

Mikhail Zoshchenko

Mikhail Zoshchenko (1895 - 1958)

၇၅၉

ရုရှားပြည်၏ အထင်ပေါ် အကျော်ကြားဆုံး ဟာသသမားတွေထဲတွင် ချက်ကော့ ပြီးလျှင် ဇိုရှင်ကိုသာ ရှိ၏။ ဆိုဗီယက်အစိုးရ အဖွဲ့အစည်းများကို စပ်စပ်ရှားရှား တင်ပြခဲ့သည့်အတွက် အာဏာပိုင်များနှင့် မသင့်မမြတ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူ မကွယ်လွန်မီကလေးတွင် အစိုးရက သူ့အား ‘ဦးနှောက်မရှိတဲ့ ပေါက်ကရ စာရေးဆရာ’ဟု တရားဝင် ရွတ်ချခဲ့လေသည်။

အရှက်ခွဲခံလိုက်ရခြင်း

ပလာဂေယာသည် စာမတတ်သည့် မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သူသည် သူ့နာမည်ကိုပင် ရေးတတ်သူ မဟုတ်။

သို့ဖြစ်သည့်တိုင် သူ့ယောက်ျားကတော့ ရာထူးနှင့်၊ ဌာနနှင့် ဆိုဗီယက်အရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်၏။ တစ်ချိန်တုန်းကတော့ သူလည်း သာမန်လယ်သမားတစ်ယောက်ပါပဲ။ သို့ပေမဲ့ မြို့မှာ နေလာသည့် ငါးနှစ်တာကာလက သူ့ကို အများကြီး သင်ကြားပေးခဲ့သည်။ သူ့နာမည်ကို ဘယ်လို ရေးရမည် ဆိုတာ လောက်သာ မဟုတ်ဘဲ တခြားပညာတွေလည်း အများကြီး တတ်မြောက်လာသည်။

နောက်ပြီး စာမတတ်သည့် မိန်းမတစ်ဦးကို ရထားသည့်အတွက် အလွန်အလွန် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေသူလည်း ဖြစ်၏။

“ပလာဂေယုရှကာရေ... မင်းကွာ ကိုယ့်နာမည်ကို ကိုယ်ရေးတတ်ရုံလောက်ဖြစ်ဖြစ်တော့ စာသင်သင့်တယ်ကွ”

သူက ပလာဂေယာကို ပြောလေ့ ရှိ၏။

“ငါ့ရဲ့ နောက်ဆုံးနာမည်ဆိုရင် လွယ်လွယ်ကလေး၊ စာလုံးနှစ်လုံး တည်းရယ်... ကုချီကင်၊ မင်းက အဲဒါကလေးတောင် မရေးတတ်ဘူး၊ တော်တော်ခွကျတာကလား”

ထိုသို့ ပြောလာတိုင်း ပလာဂေယာ ခါထုတ်နေကျပင်။

“ကျုပ်အနေနဲ့ ခုမှ စာရေးသင်နေလို့လည်း အလကားပါပဲ အိုင်ဗင်နီကိုလေဗစ်ရယ်။ ကျုပ်အသက်က ငယ်တော့တာ မဟုတ်ဘူး။ လက်ချောင်း

အရှက်ခွဲခံလိုက်ရခြင်း

တွေက မာမာတောင့်တောင့်ကြီးတွေ ဖြစ်နေပြီ။ ဒီအရွယ်ကြီးရောက်မှ ကျုပ်က ဘာကိစ္စ ဒီစာတွေကို တခုတ်တရ သင်နေရမှာလဲ။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် တက်လူကလေးတွေ သင်ကြပါစေလား။ ကျုပ်ကတော့ အဘွားကြီး ဖြစ်နေပြီပဲဟာ အဘွားကြီးလိုပဲ နေပါရစေတော့”

ပလာဂေယာ ယောက်ျားက အရမ်းအလုပ်များသူ။ သည်တော့ သူ့မိန်းမကို ပြောဟောနားချနေဖို့ အချိန်သိပ်များများ မဖြုန်းနိုင်။ သူက “ဪ... ပလာဂေယာ... ပလာဂေယာ...” ဟု ညည်းတွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို ယမ်းခါနေတတ်သည်။ ပါးစပ်ကတော့ တစ်ခွန်းမျှ မပြော။

သို့သော် တစ်နေ့ အိမ်အပြန်တွင် အိုင်ဗင်နီကိုလေဗစ်က အထူးထုတ်စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ် ယူလာသည်။

“ပလာဂေယာ၊ ဟောဒါက ခေတ်အမီဆုံး နည်းစနစ်တွေပေါ်မှာ အခြေပြုထားတဲ့ ဆရာလွတ် ရှေးဦးသင်ဖတ်စာအုပ်ပဲ။ ဘယ်လို လေ့ကျင့်ရမယ်ဆိုတာ ငါကိုယ်တိုင် ပြပေးမယ်”

ပလာဂေယာ ခစ်ခနဲ ရယ်သည်။ ရှေးဦးသင် ဖတ်စာအုပ်ကို လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသည်။ ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန် လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ယန်းကန်စင် ဝီရိအံဆွဲထဲ ဝှက်ထားလိုက်၏။ “အဲဒီစာအုပ် အဲဒီအထဲမှာပဲ နေပါစေ။ ကျုပ်တို့ရဲ့ မြေးတွေ၊ မြစ်တွေကျတော့ အသုံးတည့်ကောင်း တည့်လာမှာပေါ့” ဟု ပြောနေသည့်နှယ်။

တစ်နေ့တွင် ပလာဂေယာ အိမ်အလုပ်တွေ လုပ်ဖို့ ပြင်ဆင်သည်။ အိုင်ဗင်နီကိုလေဗစ်၏ အပေါ်အင်္ကျီကို ဖာထေးပေးဖို့ရှိသည်။ အင်္ကျီလက်မောင်းက စုတ်ပြုနေပြီ။

သို့ဖြင့် သူက စားပွဲမှာ ထိုင်သည်။ လက်ချုပ်အုပ်ကို ယူသည်။ အပေါ်အင်္ကျီအတွင်းဘက်ထဲသို့ လက်ထည့်သည်။ အထဲမှ ကျိုးကျိုးကျွတ်ကျွတ် မြည်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

အထဲမှာ ငွေစက္ကူတွေများလားဟု ပလာဂေယာတွေးသည်။ သေသေချာချာ ကြည့်မှ တွေ့ရသည်မှာ စာတစ်စောင်။ စာအိတ်က သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်။ ရေးထားသည့် လက်ရေးတွေမှာ တိတိရီရီ သေသေသပ်သပ်ကလေးတွေ။ စာရွက်ကလေးမှာ မွှေးရနံ့တစ်မျိုး သင်းယုံနေသည်။

ပလာဂေယာ ဒိန်းခနဲ ရင်ခုန်သွားသည်။

အိုင်ဗင်နီကိုလေဗစ် ငါ့ကိုများ လှည့်စားနေသလားဟု သူ တွေးသည်။ စာတတ်ပေတတ် မိန်းကလေးတွေနှင့် ရည်းစားစာတွေ အပြန်အလှန် ပေးပြီး သူ၏ စာမတတ်ပေမတတ် နုလိပ်တုံး မယားကြီးကို ပြက်ရယ်ပြုနေလေ သလား။

ပလာဂေယာ စာအိတ်ကို ကြည့်သည်။ အထဲက စာကို ထုတ်သည်။ စာရွက်ခေါက်ကို ဖြန့်သည်။ သို့ပေမဲ့ သူက စာမတတ် ပေမတတ် ဆိုတော့ စာတစ်လုံးကိုပင် ဖတ်လို့ မရ။

ပလာဂေယာ သူ့ဘဝတွင် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် စာမဖတ်တတ် သည့်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

ဤစာသည် တစ်စုံတစ်ဦး၏စာ ဖြစ်နေသည့်တိုင် စာထဲတွင် ဘာတွေ ရေးထားသလဲ ဆိုတာကိုတော့ သူ သိရမှ ဖြစ်မည်။ ဤစာက သူ့ဘဝတစ်ခုလုံး ကို ပြောင်းလဲကောင်း ပြောင်းလဲပစ်လိမ့်မည်။ သည်တော့လည်း ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် တောပြန်ပြီး လယ်စိုက်နေရုံပေါ့ဟု သူ တွေး၏။

ပလာဂေယာ မျက်ရည်တွေတွေ ကျရပြီ။ ခုတစ်လော အိုင်ဗင်နီကို လေဗစ် အချိုးတွေ ပြောင်းနေသည်ဟု တွေးမိသည်။ သူ့ကြည့်ရတာ နှုတ်ခမ်း မွှေး တသသနှင့် တစ်နေ့ တစ်နေ့ လက်ဆေးရတာကလည်း အကြိမ်ကြိမ်။ ခါတိုင်းနှင့် တူကို မတူ။ ပလာဂေယာ စာကို ထိုင်ကြည့်နေသည်။ မှိန်းဖြင့် အထိုးခံရသည့် ဝက်တစ်ကောင် အော်မြည်သလို တအိအိ ငိုကြွေး၏။ သို့ပေမဲ့ စာဖတ်သည့် သည်အလုပ်ကိုတော့ သူ မလုပ်နိုင်။ တစ်ယောက်ယောက်ကို သွားဖတ်ခိုင်းဖို့ ဆိုတာကလည်း ကိုယ့်ပေါင် ကိုယ်လှန်ထောင်းသလို ဖြစ်နေ ဦးမည်။

စာကို ပန်းကန်စင် ဗီရိုအံဆွဲထဲမှာ ပလာဂေယာ ဝှက်ထားလိုက် သည်။ အပေါ်အင်္ကျီကို ပြီးပြတ်အောင် ဖာထေးချုပ်လုပ်သည်။ ပြီးတော့ အိုင်ဗင်နီကိုလေဗစ် ပြန်အလာကို စောင့်နေသည်။

သူ ပြန်လာတော့လည်း ပလာဂေယာက ဘာမျှ မဖြစ်သလို နေလိုက် ၏။ ဣန္ဒြေပျက်နေမည့်အစား သူက ယောက်ျားဖြစ်သူကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် လေသံမှန်မှန်ဖြင့်ပင် စကားပြောသည်။ ထို့ပြင် သူလည်း စာမတတ် ပေမတတ်

တောသူမဘဝဖြင့် နုလိပ်တုံးဖြစ်နေရသည်ကို စိတ်ကုန်လာပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် စာကလေး ပေကလေး ဖတ်တတ်အောင် နည်းနည်းပါးပါး သင်ယူ လေ့လာခြင်းကို ဆန့်ကျယ်ငြင်းပယ်စရာ မရှိတော့ကြောင်း စကားရိပ်သန်း လိုက်သေးသည်။

သည်စကားကို ကြားရတော့ အိုင်ဗင်နီကိုလေဗစ် အပျော်ကြီး ပျော် သွားသည်။ “ဟား... အဲဒါ ကောင်းတာပေါ့။ ဘယ်လို လေ့လာရမယ်ဆိုတာ ငါ့ကိုယ်တိုင် ပြပေးမှာပေါ့” ဟုလည်း ဖြေသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ရှင် သင်ပေး”

ပလာဂေယာ ပြော၏။ ပြီးတော့ အိုင်ဗင်နီကိုလေဗစ်၏ သေသေ သပ်သပ် သထားသည့် နှုတ်ခမ်းမွှေးတွေကို စိန်းစိန်းကြည့်နေလိုက်၏။

ပလာဂေယာ နှစ်လလုံးလုံး နေ့စဉ် နေ့တိုင်း စာဖတ်သင်သည်။ ဆည်းပူးသည်။ စိတ်ရှည်ရှည် ခွဲကောင်းကောင်းဖြင့် ဗျည်းနှင့် သရများကို စပ်ဟပ်ကြည့်သည်။ စကားလုံးတွေ ဖွဲ့စည်းတတ်အောင် လေ့လာသည်။ နောက်ပြီး ဝါကျများကို မှတ်ဉာဏ်ထဲ သွင်းထားသည်။ ထို့နောက် သူ သိမ်းထားသည့် စာကလေးကို ပန်းကန်စင်ဗီရိုထဲမှ ညတိုင်း ထုတ်ကြည့်သည်။ စာထဲမှာ ရေးထားသည့် လျှို့ဝှက်အနက်အဓိပ္ပာယ်တွေကို ဖော်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစား သည်။

သို့သော် သည်လို ဖော်ထုတ်ဖို့ ဆိုသည်မှာ လွယ်လွယ်ကလေးလုပ်လို့ ရသည့်အလုပ်မှ မဟုတ်ဘဲ။

သုံးလပြည့်မှပဲ ပလာဂေယာ ကောင်းကောင်းစာဖတ်တတ်လာသည်။ တစ်နေ့ နံနက် အိုင်ဗင်နီကိုလေဗစ် အလုပ်သို့ သွားသောအခါ ပလာဂေယာက ပန်းကန်စင် ဗီရိုထဲမှ စာကို ထုတ်ယူသည်။ စပြီး ဖတ်သည်။

လက်ရေးသေးသေးကလေးတွေကို ဖတ်ဖို့ဆိုတာ သူ့အတွက် အတော် ခက်ခဲသည့်အလုပ်။ သို့ပေမဲ့ စာရွက်မှ ပျံ့ပျံ့ကလေး သင်းနေသည့် မွှေးရနံ့က ကြိုးစားပမ်းစား ဖတ်ချင်အောင် သူ့ကို ကြိမ်တို့ပေးနေသည်။ စာမှာ အိုင်ဗင်နီကို လေဗစ်ထံသို့ လိပ်မူထားသည်။

ပလာဂေယာ ဖတ်ကြည့်သည်။

ခင်မင်ရသော ရဲဘော်ကုချိကင်

ကျွန်မ ပို့ပေးမယ်လို့ ကတိပြုထားတဲ့ ရှေးဦးသင်ဖတ်စာအုပ်ကလေးကို ပို့ပေးလိုက်တယ်။ နှစ်လ သုံးလလောက်ဆို ရှင့်မိန်းမ 'အ'သုံးလုံးကျေသွားမယ် ထင်ပါတယ်။ သူ ဆက်ဆက်သင်ယူဖြစ်အောင် စည်းရုံးပျံ့မယ်လို့ ရှင် ကျွန်မကို ကတိပေးရမယ်နော် ရဲဘော်ကြီး။ သူ့ကို ရှင်းပြပါ။ စာမတတ်တဲ့ တောသူတစ်ယောက်ဖြစ်ရတာ ဘယ်လောက် လူရာမဝင်သလဲဆိုတာ သူ ခံစားတတ်လာအောင် ပျောင်းဖျံပါ။

မဟာတော်လှန်ရေး အောင်ပွဲနှစ်ပတ်လည် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ပြည်ထောင်စုတစ်ဝန်းလုံးမှာ စာမတတ်သူ ပပျောက်ရေးအတွက် ကျွန်မတို့ နည်းမျိုးစုံနဲ့ အားထုတ်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ကျွန်မတို့ဟာ ကိုယ်နဲ့အနီးကပ်ဆုံး လူတွေအတွက်ကျတော့ မေ့လျော့နေမိကြတယ်။ ဒီကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ပါနော် အိုင်ဗင်နီကိုလေဗစ်။

မာရီယာဘလိုစီနာ

သည်စာကို ပလာဂေယာ နှစ်ခေါက်တိတိ အစအဆုံး ဖတ်သည်။ ပြီးတော့ ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာဖြင့် နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို တင်းတင်းစေ့ထားသည်။ သူသည် တစ်နည်းတစ်ဖုံအားဖြင့် တိတိတိတိကလေး အရှက်ခွဲခံလိုက်ရသည်ဟု ခံစားရသည်။ ထို့နောက်တော့ မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျအောင် ငိုပစ်လိုက်လေသည်။

Ref: Pelageya by Mikhail Zoshchenko
စာညွှန်း- မဟေသီရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊ အမှတ် ၁၇၉၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ၁၉၉၉။ စာ-၁၄၈-၁၅၁။

Frank O'Connor

Frank O'Connor (1903 - 1966)
အိုင်ယာလန်

အိုင်ယာလန်ပြည်၊ ကော့ခိမြို့တွင် ဆင်းရဲမွဲတေသော မိသားစုမှ ပေါက်ဖွားခဲ့သည်။ သူ့အသက် တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်မှာပင် သူ့လက်ရာများကို စုစည်းထုတ်ဝေခဲ့သည်။ သူသည် ဝေးလံဘာသာစကားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားဖြင့် လည်းကောင်း စာပေရေးသားခဲ့၏။ တစ်ကြိမ်တွင် နာမည်ကြီး အက်ဆေးဇာတ်ရုံကြီးတွင် ဒါရိုက်တာလုပ်ခဲ့၏။ ဝတ္ထုရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာနှင့် ပြဇာတ်ရေးဆရာဖြစ်သည့် ဖရင့်အိုကွန်နာသည် ခံစားချက်များကို နှိုးဆွပေးသည့် ဝတ္ထုတိုများကြောင့် မြောက်အမေရိကတွင် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားလေသည်။

မုန်းတဲ့ ဖေဖေ

ဖေဖေက စစ်အတွင်းတစ်လျှောက်လုံး စစ်ထွက်နေရတာ။ စစ်အတွင်းဆိုတာ ပထမကမ္ဘာစစ်အတွင်းကို ပြောတာလေ။ ဒီတော့ ကျွန်တော် ငါးနှစ်သားရောက်တဲ့အထိ သူနဲ့ သိပ်တွေ့ရတယ် မရှိပါဘူး။ တွေ့ရတော့လည်း ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ သိပ်ပြီး ပူပန်သောက မဖြစ်မိပါဘူး။ တစ်ခါ တစ်ခါ ကျွန်တော်လန်နီးလာတဲ့အခါ ကာကီရောင်ယူနီဖောင်းနဲ့ လူထွားကြီးတစ်ယောက်က ဖယောင်းတိုင် မီးရောင်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို ငုံ့ကြည့်နေတာ တွေ့ရတယ်။ တစ်ခါ တစ်ခါကျတော့ မနက်အစောကြီး အိမ်ရှေ့တံခါးပိတ်သံ၊ ပြီးတော့ အိမ်ရှေ့ ကျောက်စရစ်လမ်းကလေးပေါ်မှာ သံခွာရိုက် ဘွတ်ဖိနပ်ကြီးတွေနဲ့ တခွပ်ခွပ် လျှောက်သွားသံတွေ ကြားရတယ်။ အဲဒါတွေက ဖေဖေရဲ့ အိမ်အဝင်နဲ့ အိမ်အထွက်တွေပေါ့။ ခရစ္စမတ်ဘိုးဘိုးကြီးလို ထူးထူးဆန်းဆန်း ရောက်လာပြီး ထူးထူးဆန်းဆန်းပဲ ပြန်သွားတယ် ခင်ဗျ။

မနက်စောစောမှာ ခုတင်ကြီးပေါ်တက်ပြီး မေမေနဲ့ ဖေဖေကြား အတင်းတိုးဝင်အိပ်ရတာ သိပ်ပြီး စိတ်လွတ်လက်လွတ် မရှိလှပေမယ့် တကယ်ပြောရရင် ဖေဖေ လာလည်တာကို ကျွန်တော်က သဘောတောင်ကျနေမိတယ်။ သူက ဆေးတံသောက်တယ်။ ဒီအတွက် သူ့ဆီက ရှုလို့ကောင်းတဲ့ အောက်သိုးသိုးအနံ့တစ်မျိုး ရတယ်။ နောက်ပြီး သူက မုတ်ဆိတ်ရိတ်တယ်။ ဒါကလည်း တော်တော် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ အလုပ်တစ်ခုဗျ။ သူက အိမ်ကို တစ်ခေါက်ရောက်လာတိုင်း အမှတ်တရပစ္စည်းတွေ ထားထားသွားတတ်တယ်။

ပုံစံပြ တင့်ကားကလေးတွေ၊ ကျည်ဆန်ခွံလက်ကိုင်နဲ့ ဂေါ်ရခါးစားတွေ၊ ဂျာမန်သံခမောက်တွေ၊ ကက်ဦးထုပ်မှာ တပ်တဲ့တံဆိပ်တွေ၊ လက်ကိုင်တုတ်တွေ။ နောက်ပြီး စစ်တပ်အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းမျိုးစုံပါပဲ။ အဲဒါတွေကို ကတ်ထုဘူးရှည်တစ်လုံးထဲမှာ သေသေသပ်သပ် ထည့်ထားတယ်။ လိုချင်ရင် အလွယ်တကူ ရအောင် အဲဒီဘူးကြီးကို အဝတ်ဗီရိုပေါ်မှာ တင်ထားတယ်။ ဖေဖေက အသေးအဖွဲ့ ပစ္စည်းကလေးတွေကို စုဆောင်းတတ်တဲ့သူ။ ဘယ်အရာမဆို သူ လက်တစ်ကမ်းမှာ အမြဲရှိနေဖို့ မျှော်လင့်ထားတတ်သူ။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ ကျောခိုင်းသွားတာနဲ့ ကုလားထိုင်တစ်လုံး ယူပြီး သူ တရိုတသေ သိမ်းထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို မွေတော့နှောက်တော့တာပဲ။ မေမေက ဘာမှမပြောဘူး။ ဒါတွေကို ဖေဖေ မက်မောသလောက် မေမေက တန်ဖိုးထားပုံမရဘူး ခင်ဗျ။

စစ်အတွင်းတစ်လျှောက်ကတော့ ကျွန်တော့်တစ်သက်မှာ အငြိမ်းချမ်းဆုံး ကာလတွေပါပဲ။ ကျွန်တော့်အထပ်ခိုးကလေးရဲ့ ပြတင်းပေါက်က အရှေ့တောင်ဘက်ကို မျက်နှာမူနေတယ်။ ပြတင်းပေါက်ကို မေမေက လိုက်ကာ ကာပေးထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သိပ်မထိရောက်လှပါဘူး။ မနက်မိုးလင်းရင် ပထမဆုံး အလင်းတန်းနဲ့အတူ ကျွန်တော်က နိုးနေကျ။ မနေ့က တာဝန်ဝတ္တရားတွေ ကျွန်တော့်ဆီမှာ မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်တော်က နေမင်းကြီးလို ထွန်းလင်းတောက်ပဖို့ အသင့်။ ပျော်ရွှင်မြူးထူးဖို့ အသင့်။ အဲဒီအချိန်တွေမှာလောက် ဘဝဟာ ရှင်းသန့်ပြီး အလားအလာတွေ ပြည့်ဝနေတာ မရှိဘူး။

ခြေထောက်တွေကို အဝတ်အစားတွေထဲကနေ ဆန့်ထုတ်တယ်။ သူတို့ကို ကျွန်တော်က ဒေါ်ကြီးဘယ်နဲ့ ဒေါ်ကြီးညာလို့ နာမည်ပေးထားတယ်။ နောက်ပြီး ဒီနေ့ ဘာတွေလုပ်ရမလဲ ဆိုတာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို တိုင်ပင်ခိုင်းတာပဲ။ ယုတ်စွအဆုံး အဒေါ်ကြီးညာက ဆွေးနွေးတယ်။ သူက သိပ်ဆရာကြီးလုပ်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ကြီး ဘယ်ကိုတော့ ကျွန်တော် မနိုင်ဘူးဗျ။ သူက ခေါင်းညိတ် သဘောတူတာလောက်နဲ့ပဲ ကျေနပ်နေတတ်တယ်လေ။

အဲ... ဒီနေ့အဖို့ မေမေနဲ့ ကျွန်တော် ဘာတွေ လုပ်ရမလဲ။ ခရစ္စမတ်နေ့မှာ ခရစ္စမတ်ဘိုးဘိုးကြီးက လူတစ်ဦးကို ဘာပေးသင့်သလဲ။ အိမ်မှာ စိုစိုပြည်ပြည်ရှိအောင် ဘာတွေ လုပ်သင့်သလဲ ဆိုတာတွေကို သူတို့နှစ်ယောက် ဆွေးနွေးကြ၊ ညှိနှိုင်းကြ။ ဥပမာ-ကလေးပေါက်စနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စကလေး

မျိုးပေါ့ဗျာ။ မေမေနဲ့ ကျွန်တော်ဆို အဲဒီကိစ္စကို တစ်ခါမှ ညှိလို့ မရပါဘူး။ ဒီတောင်စောင်းတစ်ဝိုက်မှာ ကလေးပေါက်စ မရှိတဲ့အိမ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ပဲရှိတယ်။ ဒါကို မေမေက ပြောတယ်လေ။ ဖေဖေ စစ်ပွဲက ပြန်မလာမချင်း မွေးလို့ မရဘူးတဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကလေးမွေးမယ်ဆိုရင် ပိုက်ဆံ တစ်ဆယ့်ခုနစ်ရှိလင်နဲ့ ခြောက်ပဲနိတောင် ကုန်ကျမှာမို့လို့တဲ့လေ။

အဲဒါ မေမေ ဘယ်လောက်ရိုးအသလဲ ဆိုတာ ပြနေတာပဲ။ လမ်းထဲ က ဂျင်နီတို့အိမ်မှာ ကလေးပေါက်စတစ်ယောက် ရှိတာပေါ့။ သူတို့မိသားစု တစ်ဆယ့်ခုနစ်ရှိလင်နဲ့ ခြောက်ပဲနိ မတတ်နိုင်ဘူးဆိုတာ လူတိုင်း သိနေတာပဲ ဟာ။ အင်းလေ၊ ကလေးက ဈေးပေါတဲ့ကလေး ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပေါ့။ မေမေ ကတော့ အကောင်းစားမှ လိုချင်တာကိုး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ထင်တယ်ဗျ။ မေမေက အရမ်းကိန်းကြီးခန်းကြီးနိုင်တာပဲလို့။ ဂျင်နီတို့ရဲ့ကလေးလေးလောက် ဆိုလည်း ကျွန်တော်တို့အတွက် အဆင်ပြေလောက်ပါတယ်။

တစ်နေ့တာအတွက် အစီအစဉ်တွေ ဆွဲပြီးတဲ့အခါ အိပ်ရာကထ၊ အထပ်ခိုးပြတင်းပေါက်အောက်မှာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးချ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ခေါင်းဖြူပြီး ကြည့်လို့ရအောင် ပြတင်းပေါက်ကို မတင်။ ဒီပြတင်းပေါက်က လှမ်းကြည့်ရင် ကျွန်တော်တို့အိမ်နောက်ဘက်က တောင်စောင်းအိမ်တန်းရဲ့ အိမ်ရှေ့ပန်းဥယျာဉ်တွေကို စီးမိုးမြင်နေရတယ်။ အဲဒါတွေရဲ့ ဟိုဘက်မှာတော့ တော်တော်နက်တဲ့ တောင်ကြားချိုင့်ဝှမ်းကြီး။ အဲဒီချိုင့်ဝှမ်းကြီးရဲ့ ဟိုဘက်က တောင်စောင်းမှာ အနီရောင်အုတ်တိုက်မြင့်မြင့်တွေ။ တောင်ကြားချိုင့်ဝှမ်းရဲ့ ကျွန်တော်တို့ဘက်ခြမ်းမှာ လင်းရှင်းနေပြီဖြစ်ပေမယ့် အဲဒီအုတ်တိုက်နီနီတွေ ကတော့ အမှောင်ရိပ်အောက်မှာပဲ ရှိနေသေးတယ်။ အရိပ်မည်းမည်းရှည်ရှည် ကြီးတွေနဲ့ အဲဒီအိမ်ကြီးတွေကို ကြည့်ရတာ အမြင်ဆန်းနေတယ်။ မာတောင် တောင်နဲ့ ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်နေသလိုပဲ။

အဲဒီနောက် ကျွန်တော် မေမေအခန်းကို သွား၊ ခုတင်ကြီးပေါ်တက်၊ မေမေ နိုးသွားတော့ ကျွန်တော်အစီအစဉ်တွေကို စပြော။ အဲဒီအချိန်မှာ ညဉ့်ဝတ် အင်္ကျီကလေးသာ ဝတ်ထားတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ သွေးခဲမတတ် အေးနေတာကို ကိုယ့်ဟာကိုယ်လည်း သတိမထားမိပါဘူး။ စကားတွေပြောရင်း ပြောရင်း တဖြည်းဖြည်း နွေးလာ၊ နောက်ဆုံး မေမေနံ့ဘေးမှာ အိပ်ပျော်သွား။ နောက်

တစ်ခါ ပြန်နိုးလာတော့ အောက်ထပ် စားဖိုဆောင်မှာ မေမေ မနက်စောစာ ပြင်ဆင်နေသံကို ကြားရတာပဲ။

မနက်စောစာ စားပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ မြို့ထဲ ထွက်၊ စိန့်ဩဂတ် စတင်း ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ ဝတ်တက်၊ ဖေဖေအတွက် ဝတ်ပြုဆုတောင်း၊ ပြီးတော့ ဈေးဝယ်ထွက်။ မွန်းလွဲပိုင်းက သာယောင့်သာယာ ရှိတယ်ဆိုရင် ရွာထဲဘက် လမ်းလျှောက်ထွက်ကြတယ်။ ဒါမှမဟုတ် မေမေမိတ်ဆွေတော်ကြီး မယ်တော် စိန့်ဒိုမနစ်ရှိတဲ့ သီလရှင်ကျောင်းကို သွားကြတယ်။ မေမေနဲ့ သူတို့ အားလုံး ဖေဖေအတွက် ဝတ်ပြုဆုတောင်းကြတာပဲ။ ကျွန်တော်ကလည်း ညအိပ်ရာဝင်တော့မယ်ဆိုရင် ဖေဖေကို စစ်ပွဲကနေ ဘေးမသီ ရန်မခ ကျွန်တော် တို့ဆီ ပြန်ပို့ပေးဖို့ ဘုရားသခင်ထံ ဆုတောင်းတယ်။ ဆုသာ တောင်းတာပါ။ ဘာအတွက် ဆုတောင်းနေမိတယ် ဆိုတာလည်း သိပ်သိလှတာ မဟုတ်ပါဘူး။

တစ်မနက် ကျွန်တော် ခုတင်ကြီးပေါ်တက်တော့ ခရစ္စမတ်ဘိုးဘိုး ကြီးရဲ့ အကျင့်အတိုင်း ဘယ်တုန်းက ရောက်နေမှန်းမသိတဲ့ ဖေဖေကို တွေ့ရ တယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်းကျတော့ သူက ယူနီဖောင်းဝတ်မယ့်အစား သူ့ရဲ့ အသားနားဆုံး အပြာရောင်ဝတ်စုံကိုပဲ ဝတ်တော့တယ်။ မေမေကြည့်ရ တာလည်း တော်တော်ကြီးကို ပီတိတွေ ဖြာလို့။ ကျွန်တော်ကတော့ ပီတိဖြာစရာ ရှာမတွေ့ပါဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ယူနီဖောင်းဝတ်မထားရင် စိတ်ဝင်စားစရာမှ မကောင်းတော့တာ။ ဒါပေမဲ့ မေမေကတော့ ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနဲ့။ ကျွန်တော်တို့ ဆုတောင်းပြည့်ပြီလို့လည်း ပြောတယ်။ နောက် ကျွန်တော်တို့မိသားစု ဘုရား ရှိခိုးကျောင်းကို သွားတယ်။ ဖေဖေကို အန္တရာယ်ကင်းစွာ အိမ်ပြန်ပို့ပေးတဲ့ အတွက် ဘုရားသခင်ရဲ့ ကျေးဇူးတော်ကို အောက်မေ့ဝတ်ပြုကြတယ်။

ဒီဖြစ်ရပ်မှာ ကံကြမ္မာရဲ့ သရော်ချက်ကလေးက ပါသေးတယ် ခင်ဗျ။ အဲဒီညက ကျွန်တော်တို့ ညစာစားဖို့ ဝင်လာကြတော့ ဖေဖေက သူ့ဘွတ်ဖိနပ် ကြီးတွေ ချွတ်ပြီး ညပ်ဖိနပ်တွေစီး၊ အိမ်မှာနေရင်း အအေးမမိ နှာမစေးအောင် ဆောင်းတဲ့ ညစ်ညစ်ပေပေ ကက်ဦးထုပ်ကို ဆောင်း၊ ခြေထောက်တစ်ချောင်း ပေါ် တစ်ချောင်းချိတ်တင်၊ ပြီးတော့ မေမေနဲ့ ခပ်တည်တည် စကားပြောနေ တော့တာပဲ။ ကြည့်ရတာ မေမေကတော့ စိုးရိမ်သောက ဖြစ်နေတဲ့ပုံပဲ။

မေမေ အဲဒီလို စိုးရိမ်သောကဖြစ်တာကို ကျွန်တော် မကြိုက်ပါဘူး။

ဘာလို့လဲဆို အဲဒီ အပူရုပ်က မေမေအလှတွေကို ဖျက်ဆီးပစ်လို့ပေါ့။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ဝင်ပြီး ကြားဖြတ်ပြောလိုက်တယ်။

“ခဏကလေးနေဦး လယ်ရီ”လို့ မေမေက ညင်ညင်သာသာ ပြောတယ်။

ဒီစကားက အိမ်ကို ငြီးငွေ့စရာကောင်းတဲ့ စည့်သည်တွေ လာရင် မေမေ ပြောလေ့ရှိတဲ့ စကားလေး။ ဒီတော့ ကျွန်တော် သိပ်အရေးမထားဘဲ စကားတွေ ဆက်ပြောတာပေါ့။

မေမေ စိတ်မရှည်တော့ဘဲ “တိတ်တိတ်နေစမ်း လယ်ရီ၊ မေမေ ဖေဖေကို စကားပြောနေတာ သား မကြားဘူးလား” လို့ ပြောတော့တယ်။

နိမိတ် သိပ်မကောင်းတဲ့ ဒီစကားလုံးတွေကို ကျွန်တော် ပထမဆုံး ကြားဖူးလိုက်တာပဲ။

“ဖေဖေကို စကားပြောနေတာ” တဲ့။ ဪ... ဝတ်ပြုဆုတောင်း တာတွေကို ဘုရားသခင်က ဖြည့်ဆည်းပေးလိုက်တာ ဒီလိုကြီးလားလို့ ကျွန်တော် မခံစားဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။ ဘုရားသခင်ဟာ ဝတ်ပြုဆုတောင်းသံတွေကို ဂရုစိုက်ပြီး နားမထောင်နိုင်ရှာဘူး ထင်ပါရဲ့။

“မေမေက ဘာဖြစ်လို့ ဖေဖေကို စကားပြောနေတာလဲဟင်” လို့ ကျွန်တော်က တတ်နိုင်သလောက် မသိကျိုးကျွန်လုပ်ပြီး ပြန်မေးလိုက်တယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ဖေဖေနဲ့ မေမေမှာ ဆွေးနွေးစရာတွေ ရှိနေလို့။ ဒီတော့ သား နောက်ထပ် မနှောင့်ယှက်နဲ့တော့”

ညနေပိုင်းကျတော့ မေမေ မေတ္တာရပ်ခံတာနဲ့ ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို လမ်းလျှောက်ခေါ်သွားတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ရွာထဲမသွားဘဲ မြို့ထဲ ထွက်ခဲ့ကြ တယ်။ အကောင်းမြင်တတ်တဲ့ ကျွန်တော့်အကျင့်အတိုင်း ဒါဟာ တိုးတက်မှု တစ်ရပ်ပဲလို့ ပထမတော့ ထင်လိုက်မိသေးရဲ့။

ဒါပေမဲ့ ဘယ်ကလာ တိုးတက်မှု ဟုတ်ရမှာလဲ။ မြို့ထဲ လမ်းလျှောက်တဲ့ နေရာမှာ ဖေဖေစိတ်ကူးနဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးက တခြားစီပဲဟာ။ ဓာတ်ရထား တွေ၊ သင်္ဘောတွေ၊ မြင်းတွေကို သူက ဟုတ်တိပတ်တိမှ စိတ်မဝင်စားဘဲ။ သူ့ကို အာရုံပြောင်းအောင် လုပ်နိုင်တယ်လို့ ထင်ရတာက သူနဲ့ သက်တူရွယ်တူ လူကြီးတွေနဲ့ စကားပြောတာလောက်ပဲ ရှိတာကိုး။ ကျွန်တော် ခဏရပ်ချင်တဲ့

အချိန်မှာ သူက ဆက်လျှောက်တယ်။ ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲပြီး သူ့နောက်က တရွတ်တိုက် ပါအောင် ခေါ်သွားတာပဲ။ သူ နားချင်တဲ့အခါမှာတော့ ကျွန်တော့် မှာ ရွေးစရာလမ်း မရှိဘူး။ သူ ရပ်ရင် လိုက်ရပ်ရဲ့ပဲ။

နံရံတစ်ခုခုကို မှီပြီး ရပ်နေပြီ ဆိုရင်တော့ သူ ကြာကြာနားချင်ပုံ ရတာကို ကျွန်တော် သတိထားမိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒုတိယတစ်ကြိမ် အဲဒီလို လုပ်နေတာ တွေရတော့ ကျွန်တော် စိတ်မရှည်တော့ဘူး။ သူ့ပုံစံက အဲဒီလိုပဲ တစ်သက်လုံး ရပ်နေတော့မယ့် ပုံစံမျိုး။ ကျွန်တော် သူ့ကုတ်အင်္ကျီကို ဆွဲတယ်။ ဘောင်းဘီကို ဆွဲတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သိပ်ပြီး ဇွတ်တရွတ်လုပ်တဲ့အခါ မျိုးမှာ သူက မေမေလိုမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူက ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်လာပြီး ‘လယ်ရီ ပြောစကား နားမထောင်ရင် မင်းကို ဖေဖေ နာနာရိုက်မှာနော်’ တဲ့လေ။ ဖေဖေက သဘောကောင်းပြီး ဘာသာလဝါနေတတ်တဲ့နေရာမှာတော့ ပြိုင်စံ ရှားတယ် ခင်ဗျ။ ကျွန်တော် သူ့ကို အက်ခတ်တယ်။ ငိုပစ်လိုက်ရကောင်းမလား စဉ်းစားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုလုပ်တာတောင် စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ် လောက်အောင် သူ့စိတ်က ပျံ့လွင့်နေပုံရတာကလား။ တကယ်ပဲ ကျွန်တော့်မှာ တောင်ကြီးတစ်တောင်နဲ့အတူ လမ်းလျှောက်လာရတဲ့အတိုင်းပဲ။ မြေကန်ပြီး ဆွဲနေတာတို့၊ လက်သီးနဲ့ အဆက်မပြတ် ထိုးနေတာတို့ကို သူက လုံးဝညသံ အမှုမထားဘဲ နေလား နေမယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဟိုး... အပေါ်ကနေပြီး သဘော တကျနဲ့ ပြုံးပြုံးကြီး ငုံ့ကြည့်နေလား နေမယ်။ ဖေဖေလောက် ကိုယ့်အတွေးထဲ ကိုယ် နစ်မြုပ်နေတတ်တဲ့လူမျိုး ကျွန်တော်ဖြင့် တစ်ယောက်မှ မတွေ့ပေါင်။

လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန်မှာတော့ ‘ဖေဖေကို စကားပြောနေတာ’ စလာပြန်ရော။ ဒီတစ်ခါ ဇာတ်လမ်းရှုပ်သွားပုံကတစ်မျိုး။ ဖေဖေက ညနေပိုင်း ထုတ် သတင်းစာတစ်စောင် ဖတ်နေတယ်။ မကြာမကြာဆိုသလို သတင်းစာကို အောက်နှိမ့်ချပြီး အထဲမှာပါတဲ့ သတင်းထူးတစ်ခုခုကို ပြောပြတယ်။ ဒါကြီး ကတော့ ညစ်ပွဲကြီးပဲဗျာ။ သူလည်း ယောက်ျား၊ ကိုယ်လည်း ယောက်ျားပဲ။ မေမေအရေးပေးမှုကိုအရယူဖို့ သူနဲ့ အချိန်မရွေး ယှဉ်ပြိုင်မယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော် က အသင့်ပြင်ထားတာပါ။ ဒါပေမဲ့ လူတွေက သူ့ကိုပဲ ဦးစားပေးနေကြတော့ ကျွန်တော် ဘယ်ယှဉ်လို့ ရပါတော့မလဲ။ သူတို့ ပြောနေတဲ့ အကြောင်းအရာကို ပြောင်းပစ်ဖို့ ကျွန်တော် အချိန်ကြီးစားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မအောင်မြင်ပါဘူး။

“လယ်ရီ၊ ဖေဖေ စာဖတ်နေရင် တိတ်တိတ်နေရမယ်လေ” လို့ မေမေက စိတ်မရှည်နိုင်ဘဲ ပြောတယ်။

ဒါဆိုရင် ရှင်းနေပါပြီ။ မေမေဟာ ကျွန်တော့်ကို စကားပြောရတာ ထက် ဖေဖေနဲ့ စကားပြောရတာကို အမှန်တကယ် သဘောကျနေတာ ဖြစ်မယ်။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် ထိတ်လန့်ချောက်ချားစရာ အကြောင်းတစ်ခုခုနဲ့ ဖေဖေက မေမေ့ကို အပိုင်ကိုင်ထားတာ ဖြစ်မယ်။ ဒီတော့ မေမေ့အနေနဲ့ သူ့စိတ်ရင်းမှန်ကို ထုတ်မပြောဝံ့တော့ဘူးပေါ့။

တစ်ည ကျွန်တော့်ကို သိပ်နေတုန်းမှာ “မေမေ... ဖေဖေ့ကို စစ်ထဲ ပြန်ပို့ပေးပါလို့ ဘုရားသခင်ဆီမှာ ကျွန်တော် အသည်းအသန် ဆုတောင်းသင့် တယ်လို့ မေမေ ထင်လားဟင်” လို့ မေးလိုက်တယ်။

မေမေ ခဏတော့ တွေ့သွားပုံရတယ်။

“မထင်ပါဘူး သားရယ်” တဲ့။ အပြုံးတစ်ချက်နဲ့ ပြောတယ်။

“ဘုရားသခင်ကလည်း ပြန်ပို့မယ် မထင်ပါဘူး”

“သူက ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မပို့မှာလဲ မေမေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ စစ်ကြီး မရှိတော့လို့ပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ ဘုရားသခင်က ဆန္ဒရှိတယ်ဆိုရင် နောက်ထပ် စစ်ပွဲကြီး တစ်ပွဲ ဖန်တီးလို့ မရဘူးလားဟင်”

“ဘုရားသခင်က စစ်ပွဲကို ဖန်တီးချင်မှာ မဟုတ်ဘူး သားရဲ့။ စစ်ပွဲတွေ ဖန်တီးတာ ဘုရားသခင် မဟုတ်ဘူးကွဲ့။ လူမိုက်တွေ ဖန်တီးတာ”

“ဪ...”

ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ ကျွန်တော် မကျေနပ်ဘူး။ ဘုရားသခင် လည်း စွမ်းသင့်သလောက် မစွမ်းပါကလားလို့ ကျွန်တော် တွေးစပြုလာတယ်။

နောက်နေ့ကျ ကျွန်တော် နိုးနေကျအချိန်မှာပဲ နိုးလာတယ်။ အမြှုပ် တွေ ပန်းထွက်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေတဲ့ ရှမ်းပိန်ပုလင်းခံစားချက်မျိုးနဲ့လေ။ ခြေထောက် တွေကို အပြင်ထုတ်တယ်။ ပြီးတော့ စကားအရှည်ကြီးပြောတဲ့ပွဲတစ်ပွဲ ဖန်တီး လိုက်တယ်။ စကားပွဲမှာ ဒေါ်ကြီးညာက သူ့အဖေကို ဘိုးဘွားရိပ်သာပို့တဲ့အထိ သူ့အဖေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒုက္ခရောက်ရတဲ့အကြောင်းတွေ ပြောတယ်။ ဘိုးဘွား ရိပ်သာဆိုတာ ဘယ်လိုဟာလဲလို့ ကျွန်တော် တိတိကျကျ မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့

အဲဒီနေရာဟာ ဖေဖေနဲ့ သင့်မြတ်လျော်ကန်မယ့်သဘော ရှိတယ်ဗျ။

နောက်တော့ ကျွန်တော် ကုလားထိုင်ကို ယူ၊ အထပ်ခိုးပြတင်းပေါက် ကနေ ခေါင်းပြုကြည့်တော့တာပဲ။ အရုဏ်ဦးက ခုမှ အလင်းရောင်သန်းစပဲ ရှိသေးတယ်။ သူ နောက်ကျနေတာကို ကျွန်တော်က လက်ပူးလက်ကြပ် ဖမ်းမိ သွားလို့ လိပ်ပြာမသန့်တဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ပေါ့။ ခေါင်းထဲမှာ ဇာတ်လမ်းတွေ၊ စီမံကိန်း တွေအပြည့်နဲ့ ဟိုဘက်အိပ်ခန်းဆီကို ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်သွားတယ်။ ပြီးတော့ အမှောင် တစ်ဝက်၊ အလင်းတစ်ဝက်ထဲမှာပဲ ခုတင်ကြီးပေါ် တက်လိုက်တယ်။ မေမေ့ ဘက်မှာ နေရာမရှိဘူး။ ဒီတော့ ဖေဖေနဲ့ မေမေ့ကြားကိုပဲ တိုးဝင်ရတာပေါ့။ လောလောဆယ်မှာ ဖေဖေအကြောင်း ကျွန်တော် မေ့နေမိတယ်။ ဒါနဲ့ တော်တော် ကြာတဲ့အထိ ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး စဉ်းစားတယ်။ သူ့ကို ဘာလုပ်လို့ ရမလဲ ဆိုတာ ဦးနှောက်ပေါက်ထွက်မတတ် အကြံထုတ်တယ်။ ကြည့်လေ၊ သူက သူ့ဝေစုထက် ပိုပြီး နေရာယူထားတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ချောင်ချောင်ချိချိ မရှိဘူး။ ဒါနဲ့ သူ့ကို အချက်ပေါင်း တော်တော်များများ ကန်လိုက်တယ်။ သူက အင်းအဲ လုပ်ပြီး ကိုယ်ကိုဆန့်တယ်။ နေရာကလေး နည်းနည်းကျယ်သွား တယ်။ ဒါပေမဲ့ မေမေ နိုးသွားပြီး ကျွန်တော့်ကို လှမ်းစမ်းတယ်။ မွေ့ရာရဲ့ နွေးထွေးမှုထဲမှာ သက်သောင့်သက်သာ ကျောဆန့်လိုက်တယ်။ ပါးစပ်ထဲမှာ လက်ထည့်လို့ပေါ့။

“မေမေ” လို့ အာပြုကြီးနဲ့ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။

“ရှူး...ဖေဖေ နိုးသွားဦးမယ်” တဲ့။ မေမေ့အသံက တိုးတိုးတိတ် တိတ်ကလေးရယ်။

ဒါက အဆင့်သစ်တစ်ခု။ ဖေဖေ့ကို စကားပြောနေတာထက်ပိုပြီး ခြိမ်းခြောက်မှုပါတဲ့ စကားမျိုး။ မနက်စောစော ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးပွဲတွေ မရှိတဲ့ ဘဝမျိုးကို ကျွန်တော် စိတ်ကူးလို့တောင် မရပါဘူး။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကျွန်တော် ခပ်တင်းတင်းပဲ မေးလိုက်တယ်။

“ဘာဖြစ်လို့ဆိုတော့ သနားစရာကောင်းတဲ့ဖေဖေခမျာ ပင်ပန်းနေလို့ ပေါ့ကွယ်”

ဒါကတော့ မပြည့်စုံ မလုံလောက်တဲ့ အကြောင်းပြချက်လို့ ကျွန်တော်

ထင်မိတယ်။ *သနားစရာကောင်းတဲ့ ဖေဖေမေမေ* ဆိုတဲ့ အကဲပိုသံကို နားကြား ပြင်းကတ်လွန်းလို့။ အဲဒီလို ပိုလွန်းတာကို ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ မနှစ်မြို့တဲ့ ကောင်ဗျ။ ဒီစကားမျိုးက ရိုးသားမှု မရှိဘူးလို့ ကျွန်တော် ယူဆတယ်လေ။

“ဪ...” လို့ ကျွန်တော် လွင်လွင်ကလေး ရေရွတ်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့မှ အအောင်မြင်ဆုံးလေသံမျိုးနဲ့ “ဒီနေ့လေ... ကျွန်တော် မေမေနဲ့ ဘယ်တွေကို သွားချင်တယ် ထင်သလဲဟင်” လို့ မေးလိုက်တယ်။

သူက သက်ပြင်းကြီးချပြီး “ဘယ်သိပါ့မလဲ သားရယ်” တဲ့။

“ဂလင်ကို သွားပြီး ကျွန်တော် ပိုက်အသစ်ကလေးနဲ့ ငါးတွေ ဖမ်း ချင်တယ်။ ပြီးတော့ ဖောက်စံနဲ့ ဟောင်းစံကို သွားချင်တယ်။ ပြီးတော့...”

“ဖေဖေ နိုးသွားမယ်”

မေမေ စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ ကျိတ်ပြီး ငေါက်တယ်။ ကျွန်တော့်ပါးစပ်ကို သူ့လက်ဝါးနဲ့ အုပ်ထားတယ်။

ဒါပေမဲ့ သူ နောက်ကျသွားပြီ။ ဖေဖေက နိုးသွားပြီ။ ဒါမှမဟုတ် နိုးသလောက် ဖြစ်သွားပြီလေ။ ဖေဖေက တစ်ချက်ညည်းပြီး မီးခြစ်ကို လှမ်းယူ တယ်။ သူ့လက်ပတ်နာရီကို မယုံနိုင်သလို ကြည့်တယ်။

“လက်ဖက်ရည်သောက်တော့မလားဟင်”

မေမေအသံက သိမ်မွေ့နူးညံ့ပြီး ညင်ညင်သာသာကလေးရယ်။ မေမေ ဒီအသံမျိုးနဲ့ ပြောတာ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မကြားဖူးပေါင်။ မေမေက ဖေဖေကို ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ ဖြစ်နေတဲ့ ပုံစံကြီး။

“လက်ဖက်ရည် ဟုတ်လား”

သူက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ရေရွတ်တယ်။

“ဘယ်အချိန်ရှိသေးလို့လဲ”

“အဲဒီက ပြီးရင် ရတ်သံကူနီလမ်းကို သွားချင်တယ်”

ကျွန်တော်က အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောလိုက်တယ်။ သူတို့ ဝင်နေဝင် နေတာကြောင့် ကျွန်တော့်အစီအစဉ်တွေထဲက တစ်ခုခု မေ့ကျန်သွားမှာ စိုးရိမ် နေတယ်။

“ခု ချက်ချင်း အိပ်စမ်း လယ်ရီ”

မေမေက ခပ်ဆတ်ဆတ် ငေါက်တယ်။

ကျွန်တော် မကျေမနပ် ငိုပစ်လိုက်တာပေါ့။ သူတို့နှစ်ယောက် လုပ် နေတဲ့ အချိုးတွေကြောင့် ကျွန်တော် အာရုံပျက်တယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ မနက် စောစော စီမံချက်တွေကို အောင့်အည်းမျှသိပ်ထားရတာ ပုခက်ထဲက ကလေး တစ်ယောက်ကို ယူပြီး မြေမြှုပ်သပြေပစ်လိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲ။

ဖေဖေက ဘာမှ မပြောဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဆေးတံကို မီးညှိတယ်။ အရိပ် တွေထဲကို လှမ်းကြည့်နေတယ်။ မေမေကိုရော ကျွန်တော့်ကိုပါ လှမ်းကြည့်ဖော် မရဘူး။ သူ စိတ်ဆိုးနေပြီ ဆိုတာ ကျွန်တော် သိတာပေါ့။

ကျွန်တော် စကားတစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းပြောလိုက်တိုင်း တိတ်တိတ်နေဖို့ မေမေက စိတ်ကသိကအောက်နဲ့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော် တော်တော်အခံရခက် တယ်။ ဒါ မတရားတာပဲဟာ။ ဒီကိစ္စမှာ မရိုးသားမှုတစ်ခုခုတောင် ရှိနေတယ်ဗျ။

ကျွန်တော် မေမေကို အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ပြောခဲ့တယ်။ ခုတင်တစ်လုံး ပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့သားအမိ အတူအိပ်လို့ ရပါလျက်နဲ့ ခုတင်နှစ်လုံး ခွဲထား တာ အမိပွယ်မရှိဘူးလို့။ ကျွန်တော် အဲဒီလို ပြောတိုင်း အိပ်ရာခွဲအိပ်တာ ကျန်းမာရေးနဲ့ ပိုပြီး ညီညွတ်တဲ့အကြောင်း မေမေက ပြောလေ့ရှိတယ်။

ကဲ- ခုတော့ကြည့်လေ။ သူစိမ်းပြင်ပြင် ဒီလူကြီးက မေမေကျန်းမာရေး ကိုမှ ငဲ့ဖော်မရဘဲ မေမေနဲ့ အတူတူ အိပ်လို့။

သူက ခပ်စောစော အိပ်ရာက ထတယ်။ လက်ဖက်ရည်ဖျော်တယ်။ မေမေဖို့ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ယူလာပေးတယ်။ ကျွန်တော့်ဖို့တော့ ဘာမှ ယူလာဖော် မရဘူး။

ဘယ်ရမလဲ။ “မေမေ၊ ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်သောက်ချင်တယ်” လို့ အော်ပစ်တာပေါ့။

မေမေက စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ “သောက်ရမှာပေါ့ သားရယ်။ မေမေ ပန်းကန်ပြားနဲ့သောက်နော်” တဲ့။

အဲဒီမှာ အဖြေက ရှင်းနေပြီ။ ဖေဖေ၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော် ဒီအိမ်က ထွက်သွားရလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော် မေမေပန်းကန်ပြားနဲ့ မသောက်ချင်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင်အိမ်မှာ ကျွန်တော့်ကိုလည်း လူလိုသူလို ဆက်ဆံစေချင်တာ ပေါ့။ ဒီတော့ မေမေ စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်စေချင်တာ သက်သက်ကြောင့် ကို လက်ဖက်ရည်တွေ အကုန်သောက်ပစ်လိုက်တယ်။ မေမေဖို့ တစ်စက်မှ

ချန်မထားဘူး။ မေမေကတော့ ဒါကိုလည်း ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ လက်သင့် ခံရှာတယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီည ကျွန်တော့်ကို အိပ်ရာပေါ်မှာ သိပ်တော့ မေမေက ညင်ညင်သာသာ ပြောလာတယ်။

“လယ်ရီ၊ သား မေမေ့ကို ကတိတစ်ခု ပေးစေချင်တယ်”

“ဘာကတိလဲ မေမေ”

“မနက် မနက်ဆို သနားစရာကောင်းတဲ့ ဖေဖေ့ကို လာပြီး မနှောင့် ယှက်ဖို့ သား ကတိပေးမလား”

လာပြန်ပြီ ‘သနားစရာကောင်းတဲ့ ဖေဖေ’၊ ဒီကတ်တီးကတ်ဖဲ့ လူကြီး နဲ့ ပတ်သက်သမျှ အရာရာတိုင်းကို ကျွန်တော် သံသယပွားလာပြီ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ” လို့ ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ သနားစရာကောင်းတဲ့ ဖေဖေခမျာ စိုးရိမ် စိတ်တွေ ပွားပြီး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ပြီး ညညမှာ ကောင်းကောင်းမအိပ်နိုင်ရှာ လို့ပေါ့ သားရဲ့”

“သူက ဘာကိစ္စ အိပ်မပျော်ရတာလဲ”

“အင်း... သူ စစ်ထွက်နေတုန်းက မေမေ့ဆီကို စာတိုက်ကနေ ပို့ပေးတဲ့ ပဲနီစေ့ကလေးတွေ မေမေ ရတယ်လေ။ ဒါကို သား သိတယ် မဟုတ်လား”

“မီးစိမက်ကာသီဆီကလား”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ မီးစိမက်ကာသီဆီမှာလည်း ပို့ပေးဖို့ ပဲနီစေ့တွေ မရှိတော့ဘူး။ ဒီတော့ ဖေဖေခမျာ မေမေတို့အတွက် အပြင်ထွက်ပြီး ပိုက်ဆံ နည်းနည်းပါးပါးရအောင် ရှာဖွေရတော့တာပေါ့။ သူ ရှာဖွေလို့ မရရင် ဘာဖြစ်မလဲ ဆိုတာ သိရဲ့လား”

“ဟင့်အင်း... ပြောပြပါဦး”

“အဲ... သောကြာနေ့တွေမှာ လိုက်ပြီးတောင်းစားနေတဲ့ အဘွားကြီး လို မေမေတို့ အပြင်ထွက် တောင်းစားရလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ တို့သားအဖိ ဒီလိုတော့ မဖြစ်ချင်ဘူးလေ။ သားက ဖြစ်ချင်လို့လား”

“ဟင့်အင်း မဖြစ်ချင်ဘူး”

ကျွန်တော် သဘောတူလိုက်တယ်။

“ဒီတော့ သား အခန်းထဲ ဝင်လာပြီး ဖေဖေ အိပ်ရာက နိုးအောင် မလုပ်ပါဘူးလို့ ကတိပေးမှာလား”

“ကတိပေးပါတယ် မေမေ”

ပြောလိုက်ပါရဲ့။ ကျွန်တော် လေးလေးနက်နက် ကတိပေးလိုက်တာ ပါ။ ပဲနီစေ့ကလေးတွေ ကိစ္စဟာ အရမ်းအရေးကြီးတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် သိတာပေါ့။ နောက်ပြီး သောကြာနေ့တွေမှာ လိုက်ပြီး တောင်းရမ်းနေတဲ့ အဘွားကြီးလို ကျွန်တော်တို့ လိုက်တောင်းရမှာကို လုံးဝ လက်မခံနိုင်ဘူး။ မေမေက ကျွန်တော့်ကစားစရာ အရပ်တွေ အားလုံးကို ကျွန်တော့်ခုတင်ဘေးမှာ ဝိုင်းကြီးပတ်ချာ တန်းစီချထားတယ်လေ။ ဒီတော့ ဘယ်ဘက်ကပဲ ထွက်ထွက် ကစားစရာတစ်ခုကို တိုက်မိဖို့ သေချာပေါက်ပေါ့။

အိပ်ရာက နိုးလာတော့ ကိုယ်ပေးထားတဲ့ကတိကို သတိရပါတယ်။ ကျွန်တော် အိပ်ရာပေါ်က ဆင်းတယ်။ ကြမ်းပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး ဆော့နေတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထင် နာရီပေါင်းများစွာ ကြာတယ် ထင်တာပဲ။ နောက်တော့ ကျွန်တော့်ကုလားထိုင်ကို ယူ၊ အထပ်ခိုး ပြတင်းပေါက်နေ ခေါင်းပြူးကြည့်၊ နောက်ထပ် နာရီပေါင်းများစွာပေါ့ဗျာ။ ဖေဖေ အိပ်ရာက နိုးစေချင်လှပြီ။ ထွက်ပြုစ နေမင်းကြီးလို တစ်စက်မှ စိတ်ထဲ မတက်ကြွမိပါဘူး။ အဲဒီလို ဖြစ်မယ့်အစား ပျင်းလိုက်၊ ငြီးငွေ့လိုက်တာ။ နောက်ပြီး အရမ်းအရမ်းကို ချမ်းလာတယ်။ အိအိစက်စက် ဧရာမငှက်မွေးမွေးကြီးကို တမ်းတမိတာများ မပြောပါနဲ့။

နောက်ဆုံး သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ ဟိုဘက်ခန်းကို သွားတယ်။ မေမေဘက်မှာ နေရာလွတ် မရှိ။ မေမေ့ကို ကျော်လွှားတက်၊ မေမေ ဆတ်ခနဲ လန့်နိုးသွား။

“လယ်ရီ”

ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ပြီး လေသံ တိုးတိုးနဲ့ ပြောတယ်။

“သား ဘာကတိပေးထားလဲ”

“ကျွန်တော် ကတိထိန်းပါတယ် မေမေ”

လက်ပူးလက်ကြပ်မိနေတော့ ကျွန်တော် ငိုပြလိုက်တယ်။
“ကျွန်တော် တိတ်တိတ်လေးနေတာ အကြာကြီး ကြာလှပါပြီ”
“အို... သားရယ်၊ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း အေးစက်လို့ပါလား”
ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးကို လျှောက်စမ်းကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းတဲ့
လေသံနဲ့ ပြောတယ်။

“ကဲ- မေမေ သားကိုနေခွင့်ပြုရင် စကားမပြောပါဘူးလို့ ကတိပေး
မလား”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က စကားပြောချင်တာ မေမေရဲ့”
ကျွန်တော် ငိုညည်းလိုက်တယ်။
“အဲဒါနဲ့ ဘာမှ မဆိုဘူး သား”
ကျွန်တော့်အတွက် အဆန်းဖြစ်နေတဲ့ ခိုင်မာတိကျမှုမျိုးနဲ့ မေမေက
ပြောလာတယ်။

“ဖေဖေက အိပ်ချင်နေတယ်၊ ခု မေမေ ပြောတာကို သား နားလည်
ရဲ့လား”

သိပ်နားလည်တာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်က စကားပြောချင်တယ်။ သူက
အိပ်ချင်တယ်။ နေစမ်းပါဦး။ ဒီအိမ်က ဘယ်သူ့အိမ်မို့လို့လဲ။

“မေမေ”
ကျွန်တော်လည်း မေမေခိုင်မာမှုမျိုးနဲ့ပဲ ပြန်ပြောတယ်။

“ဖေဖေဟာ သူ့အိပ်ရာနဲ့သူ အိပ်ရင် ပိုပြီး ကျန်းမာရေးနဲ့ ညီညွတ်
မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်”

ကျွန်တော့်စကားက မေမေကို ချက်ကောင်းထိသွားပုံ ရတယ်ဗျာ။
ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ သူ ခဏလောက် ဘာမှ မပြောနိုင်လို့ပဲ။

“ကဲ- မေမေ အပြတ်ပြောမယ်။ သား လုံးဝဥသံ တိတ်တိတ်ဆိတ်
ဆိတ်နေရမယ်။ မဟုတ်ရင် ကိုယ့်အိပ်ရာကိုယ် ပြန်အိပ်၊ ဘယ်ဟာလုပ်မလဲ”

ကျွန်တော် တော်တော်စိတ်ပျက်သွားတယ်။ မေမေက တရားမျှတမှု
မရှိဘဲ သူ့ပါးစပ်က ပြောတဲ့စကားတွေ ရှေ့နောက်မညီတာနဲ့ ကျိုးကြောင်း
မဆီလျော်တာကို ထောက်ပြပြီး သူ့အပြစ်ကို ဖော်ထုတ်လိုက်ပြီလေ။ ဒါကို
သူက ရှင်းပြဖို့တောင် အားမထုတ်ဘူး။ ဒီတော့ မလိုတမာစိတ်ကြီးစွာနဲ့

ဖေဖေကို တစ်ချက်ကန်ပစ်လိုက်တယ်။ ဒါကို မေမေ မမြင်လိုက်ဘူး။ ဖေဖေက
တော့ အင်းခနဲ ညည်းပြီး အလန့်တကြား မျက်လုံးတွေ ဖွင့်ကြည့်တယ်။

“ဘယ်အချိန် ရှိနေပြီလဲ”

ချောက်ချောက်ချားချား လေသံနဲ့ မေးတယ်။ မေမေကိုတောင်
မကြည့်ဘူး။ တံခါးပေါက်ကိုပဲ လှမ်းကြည့်တယ်။ အဲဒီမှာ တစ်ယောက်ယောက်
ရှိနေသလိုလို။

“စောပါသေးတယ်”

မေမေလေသံက ပြေရာပြေကြောင်း။

“သားလေး ဝင်လာလို့ပါ။ ရှင် ပြန်အိပ်လိုက်ဦးလေ၊ ကဲ- လယ်ရီ”
အိပ်ရာ ပေါ်က ဆင်းရင်း မေမေက ပြောတယ်။

“သားကြောင့် ဖေဖေ နိုးသွားပြီ။ ဒီတော့ သား ပြန်သွားရမယ်”

ဒီတစ်ချိန်တော့ မေမေလေသံ တိုးတိတ် အေးချမ်းနေပေမယ့် သူ
တကယ်ပြောနေပြီ ဆိုတာ ကျွန်တော် သိလိုက်တယ်။ နောက်ပြီး ကျွန်တော့်
ဘက်က ချက်ချင်းလက်ငင်း မတောင်းဆိုရင် ကျွန်တော့်ရဲ့ အခြေခံရပိုင်ခွင့်တွေ
နဲ့ အထူးခံစားခွင့်တွေ ဆုံးရှုံးတော့မယ်ဆိုတာလည်း သဘောပေါက်လိုက်တယ်။
မေမေက ကျွန်တော့်ကို ပွေ့ချီတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော် အာခေါင်ခြစ်ပြီး
အော်ပစ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်အသံဟာ ဖေဖေလောက် မပြောနဲ့။ လူသေ
တစ်ယောက်တောင် ငုတ်တုတ်ထထိုင်လောက်တယ် သိလား။ ဖေဖေ တစ်ချက်
ညည်းလိုက်တယ်။

“ဒီကောင်ကလေးကတော့ကွာ၊ ဒီကောင် အိပ်ရာ အိပ်ရဲ့လား”

“အကျင့်ဖြစ်နေလို့ပါရှင်”

မေမေ လေအေးအေးနဲ့ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရမ်းစိတ်အနှောင့်
အယှက်ဖြစ်နေတာ ကျွန်တော် မြင်နေရတယ်။

“အေး... အဲဒါဆိုလည်း အဲဒီအကျင့်ကို ပြင်ဖို့ ကောင်းနေပြီကွ”

ဖေဖေက အော်တယ်။ အိပ်ရာထဲမှာ သူ့ရင်ဘတ်ကြီး နိမ့်ချည်
မြင့်ချည် ဖြစ်လာတယ်။ သူ့အနီးအနားမှာရှိတဲ့ အိပ်ရာခင်းတွေကို ရုတ်တရက်
ဆုပ်ကိုင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ နံရံဘက်လှည့်သွားတယ်။ နောက်တော့ သူ
ပခုံးပေါ်က ကျော်ပြီး လှည့်ကြည့်တယ်။ ဒေါသသည်းပြီး မည်းမှောင်နေတဲ့

မျက်လုံးသေးသေးကလေးနှစ်လုံးနဲ့ ကြည့်တာ။ ဒီလူကြီးကြည့်ရတာ တော်တော် မနာလို ဝန်တိုစိတ် များမယ့်ပုံကြီး။

မေမေ တံခါးဖွင့်လို့ ရအောင် ကျွန်တော့်ကို ကြမ်းပေါ်ပြန်ချတယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော် အခွင့်ကောင်းယူပြီး အဝေးဆုံးထောင့်ကို ပြေးတာပေါ့။ ပါးစပ်ကလည်း သံကုန်အော်တာပေါ့။ ဖေဖေ တစ်ခါတည်း အိပ်ရာထဲမှာ ငုတ်တုတ်ကြီး ဖြစ်သွားတာပဲ။

“ပါးစပ်ပိတ်စမ်း ခွေးကောင်ကလေး”

ဒေါသကို ချုပ်တည်းထားသံနဲ့ ဟောက်တယ်။

ကျွန်တော် အအော်ရပ်လိုက်တယ်။ အံ့ဩလွန်းလို့။ အဲဒီလေသံမျိုးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူကမှ ဘယ်တုန်းကမှ မဟောက်ခဲ့ဖူးဘူး။ ကျွန်တော် သူ့ကို မယုံကြည်စွာ ကြည့်လိုက်တယ်။ မြင်ရတာကတော့ ဒေါသပွက်ပွက်ဆူနေတဲ့ သူ့မျက်နှာကြီးပဲပေါ့။ အဲဒီတော့မှ ဘုရားသခင်က ကျွန်တော့်ကို လှည့်စား နောက်ပြောင်လိုက်ပြီ ဆိုတာ ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်တော့တယ်။ ကျွန်တော့်ဆုတောင်းတွေ ဖြည့်ဆည်းပေးတဲ့အနေနဲ့ ဒီဘီလူးကြီးကို ဘေးမသိ ရန်မခ အိမ်အရောက် ပို့ပေးခဲ့တာလေ။

“ဖေဖေပဲ ပါးစပ်ပိတ်ထား”

ကျွန်တော် မာန်တင်းပြီး ရန်ထောင်လိုက်တယ်။

“ဘာပြောတယ်ကွ”

ဖေဖေ အော်ဟစ်ရင်း ခုတင်ပေါ်ကနေ ဝုန်းခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်တယ်။

“မစ်... မစ်...”

မေမေက ဟန့်တယ်။

“ကလေးဟာ ရှင်နဲ့ နေနေမကျသေးဘူးဆိုတာ ရှင် မသိဘူးလား”

“ငါ သိတာပေါ့။ ဒီကောင်ကို မင်း ဘာမှ မဆုံးမဘဲ အလိုလိုက်ထား

တာပဲ”

ဖေဖေက ဟောက်တယ်။ လက်သီးလက်မောင်းတန်းလို့။

“ဒီကောင်တော့ ဖင်လှန်ပြီး နာနာလေး အရိုက်ခံချင်နေပြီနဲ့တူတယ်”

စောစောက သူ အော်ခဲ့ငေါက်ခဲ့တဲ့ စကားတွေဟာ ခု ကျွန်တော့်ကို တိုက်ရိုက်စော်ကားလာတဲ့ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း စကားလုံးတွေနဲ့ ယှဉ်ရင် ဘာမှ

မပြောပလောက်တော့ဘူး။ ခု ပြောလိုက်တဲ့ စကားလုံးတွေကမှ ကျွန်တော့် သွေးကို ပွက်ပွက်ဆူစေတာပျ။

“ကိုယ့်ဖင်ကိုယ်ရိုက်၊ ကိုယ့်ဖင်ကိုယ်ရိုက်၊ ပါးစပ်ပိတ်ထား၊ ပါးစပ် ပိတ်ထား”

ကျွန်တော် အရူးတစ်ယောက်လို ကျူးအော်တယ်။

ခုတော့ သူ သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ကျွန်တော့်ကို ပြေးရိုက်တော့တာပဲ။ ရိုက်သာ ရိုက်တာပါ။ ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်နေတဲ့ မေမေမျက်စိရှေ့မှာ သူဟာ ယောက်ျားရင့်မာကြီးတစ်ယောက်ဆီက ဖြစ်ပေါ်လာမယ့် ဒေါသမျိုးနဲ့ မရိုက် နိုင်ပါဘူး။ ဒီတော့ သူ့ရိုက်ချက်ဟာ အသာကလေး လက်နဲ့ ပုတ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားတာပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလူကြီးက သွင်သွင်စိမ်းတဲ့ သူစိမ်းတစ်ရံဆံ ကြီး။ စစ်ထဲက ပြန်အလာမှာ ကျွန်တော့်ဘက်က မသိနားမလည်စွာ လျှော့ပေး တာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ပတ်ချွန်ချွန်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ခုတင်ကြီးပေါ် တိုးဝင်လာတဲ့လူကြီး။ ဒီလို သူစိမ်းပြင်ပြင် လူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ အရိုက်အပုတ် ကို ခံရတယ်ဆိုတာ ဘယ်လောက်သိက္ခာကျလိုက်သလဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်လောက်အောင် ဒေါသထွက်သွားတယ်။ ကျွန်တော် ခုန်ပေါက်ပြီး တအားကျူးအော်တယ်။ ဖေဖေကတော့ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ စစ်တပ်သုံး မီးခိုးရောင် ရှုပ်အင်္ကျီ လက်တိုကလွဲလို့ ဘာမှမရှိ။ တစ်ကိုယ်လုံး အမွေးထူထူနဲ့။ ကြည့်ရ တာ ကြောင်စိစိ ကိုးရိုးကားရားကြီး။ သူက လူသတ်တော့မယ့် ဘီလူးကြီး တစ်ကောင်လို မီးဝင်းဝင်းတောက်တဲ့ မျက်လုံးကြီးတွေနဲ့ ကြည့်နေတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူလည်း မနာလိုဝန်တိုနေပြီ ဆိုတာ အဲဒီအခိုက်မှာ ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်တယ် ထင်တာပဲ။

နောက်ပြီး မေမေ၊ ညဉ့်ဝတ်အင်္ကျီနဲ့ ငေါင်ငေါင်ကြီးမတ်တတ်ရပ်လို့။ သူ့သွင်ပြင်က ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ အသည်းနှစ်ခြမ်း ကွဲနေတဲ့ပုံ။ သူ့သွင်ပြင်အတိုင်း သူ တကယ်ဖြစ်ပါစေလို့ ကျွန်တော် ဆုတောင်းပစ်လိုက် တယ်။ ဒီခံစားချက်တွေ အားလုံး သူ ခံစားထိုက်တယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ် လေ။

အဲဒီ မနက်က စပြီး ကျွန်တော့်ဘဝဟာ ငရဲခန်းပါပဲ။ ဖေဖေနဲ့ ကျွန်တော် ရန်သူတွေ ဖြစ်သွားပြီ။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စစ်ကြေညာ

ထားတဲ့ အတိအလင်း ရန်သူတော်တွေ၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ကြုံရင် ကြုံသလို တိုက်ပွဲကလေးတွေ နွဲ့ကြတာပဲ။ သူက မေမေနဲ့ အတူနေတဲ့နည်းနဲ့ ကျွန်တော်အချိန်တွေကို ခိုးတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း အဲဒီနည်းသုံးပြီး သူ့အချိန် တွေကို ခိုးတယ်။ မေမေ ကျွန်တော်တစ်စွန်းမှာ ထိုင်ပြီး ပုံပြောပြနေချိန်မျိုးမှာ သူက အခန်းထဲ လိုက်လာတယ်။ စစ်ကြီးဖြစ်စတန်းက သူ ထားခဲ့တဲ့ ဘွတ်ဖိနပ် အဟောင်းကြီးကို ရှာတာတဲ့လေ။ သူ မေမေနဲ့ စကားပြောနေတဲ့အခါ ကျွန်တော် က သူတို့ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်တဲ့အနေနဲ့ ကိုယ့်အရပ်တွေနဲ့ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ကစားနေပြတယ်။ တစ်ညနေ သူ အလုပ်က ပြန်အလာမှာ အကြီးအကျယ် ဒေါသပုန်ထတော့တာပဲ။ သူကတော့အားကြီးထဲက တပ်ရင်းတံဆိပ်၊ ဂေါ်ရခါး ဓားတွေ၊ လက်ကိုင်တုတ်တွေနဲ့ ကျွန်တော် ဆော့နေတာ တွေသွားလို့လေ။ မေမေက ထပြီး ကတ်ထူဘူးကြီးကို ကျွန်တော်လက်ထဲက သိမ်းသွားတယ်။

“ဖေဖေက ခွင့်မပေးဘဲ ဖေဖေကစားစရာအရပ်တွေနဲ့ မဆော့ရဘူး လယ်ရီ”

မေမေက ခပ်ထန်ထန် ပြောတယ်။
 “ဖေဖေက သားရဲ့ကစားစရာ အရပ်တွေနဲ့မှ မဆော့တာ”

အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ဖေဖေဟာ မေမေကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းကြည့် တယ်။ သူ့မျက်နှာကို မေမေက ဖြတ်ရိုက်တာ ခံလိုက်ရတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့။ နောက် မျက်မှောင်ကြီးကြွတ်ပြီး တစ်ဖက်ကို လှည့်သွားတယ်။

“အဲဒါတွေဟာ ကစားစရာ အရပ်တွေ မဟုတ်ဘူးကွ”
 အသံက မကျေမချမ်းသံကြီး။ ကျွန်တော်များ တစ်ခုခု အလစ်သုတ် ထားမလား ဆိုပြီး သူ့ဘူးကြီးကို ပြန်ချပြီး ကြည့်တယ်။

“ဒီအထဲက ဆန်းဆန်းပြားပြား ပစ္စည်းတချို့ဆို သိပ်ရှားပြီး သိပ်တန်ဖိုး ရှိတာ”

ဒါပေမဲ့ အချိန်တွေ ကြာလာတာနဲ့အမျှ ကျွန်တော်နဲ့ မေမေ စိမ်းသွား အောင် သူ ဘယ်လောက် သွေးခွဲတယ် ဆိုတာ ပိုပိုပြီး သိလာ မြင်လာတယ်။ ဆိုးသထက် ဆိုးတာကတော့ သူ သုံးတဲ့ နည်းဗျူဟာကို ကျွန်တော် အကဲခတ်လို့ မရတာပဲ။ ဒါမှမဟုတ် သူ့မှာ ဘယ်လို ဆွဲဆောင်မှုတွေ ရှိနေတယ် ဆိုတာ စဉ်းစားလို့ မရတာပဲ။ အမှန်တော့ ဘယ်ဘက်က စမ်းစမ်းပါ။ သူ ကျွန်တော်

လောက် မဖြစ်ထွန်းပါဘူး။ သူ စကားပြောတဲ့လေသံက သာမန် သူလိုကိုယ်လိုပဲ။ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင် အသံမြည်တယ်။ သူ သတင်းစာဖတ်ပြတာကိုများ မေမေ စိတ်ဝင်စားတာလားလို့ ကျွန်တော် တွေးမိတယ်။ ဒါနဲ့ မေမေကို ဖတ်ပြဖို့ ကျွန်တော်ကိုယ်ပိုင် သတင်းကလေးတွေတောင် ဖန်တီးလိုက်မိသေး။ နောက် တော့ သူဆေးတံသောက်တာကို သဘောကျတာ ဖြစ်မယ်လို့ တွေးမိပြန်ရော။ ဒါနဲ့ သူ့ဆေးတံတွေကို ကိုက်ပြီး အိမ်ထဲလျှောက်သွား၊ ဆေးတံတွေထဲ တံတွေး တွေ ဝင်။ နောက်ဆုံး ဖေဖေနဲ့ ပက်ပင်းတိုး။ ကျွန်တော်က လက်ဖက်ရည် သောက်တာတောင် အသံတွေ ထွက်အောင် လိုက်သောက်တာဗျ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုသောက်တာ ရွံစရာကောင်းတယ်လို့ မေမေက ဆူပြန်ရော။

ဒါတွေ အားလုံးဟာ အတူတူအိပ်တာ ကျန်းမာရေးနဲ့ မညီညွတ်ဘူးလို့ ပြောတာနဲ့ အခြေခံသဘောတရားချင်း တူနေသလို ရှိတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် သူတို့အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ပြီး လျှောက်စပ်စုတယ်။ ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ကြည့် တယ်။ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း စကားတွေ ပြောလို့ပေါ့။ ဒါမှ သူတို့ကို အကဲခတ်နေတယ်ဆိုတာ မရိပ်မိအောင်လေ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် တွေ့ရ သလောက် ဘာမှ မသင်္ကာစရာ မရှိဘူးဗျ။ နောက်ဆုံး ဒီအလုပ်ကို လက်လျှော့ လိုက်တယ်။ ကြည့်ရတာ အရွယ်ရောက်လာပြီး လူတွေကို လက်စွပ်တွေ ပေးတဲ့ အပေါ် မူတည်နေပုံရတယ်။ အဓိပ္ပာယ်က ငါအရွယ်ရောက်အောင် စောင့်ရလိမ့် ဦးမယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်မိတယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို သဘောပေါက်မိတာနဲ့ တစ်ချိန်တည်းမှာ ကျွန်တော် ဟာ အရှုံးပေးလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ အချိန်စောင့်နေတာသာ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ လည်း ဖေဖေ သိစေချင်သေးတယ်လေ။ တစ်ညမှာတော့ သူ့ကိုယ်က ထူးထူး ခြားခြား အနံ့ဆိုးတွေ ထွက်လို့။ ကျွန်တော်ခေါင်းပေါ်က ကျော်ပြီး မေမေနဲ့ စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့လို့။ အဲဒီမှာတင် သူ သိအောင် ကျွန်တော် ကြေညာပစ် လိုက်တယ်။

“မေမေ... ကျွန်တော် ကြီးလာရင် ဘာလုပ်မယ် ဆိုတာ မေမေ သိလားဟင်”
 “ဘယ်သိပါ့မလဲကွယ်၊ သားက ဘာလုပ်မှာလဲဟင်”
 “မေမေကို လက်ထပ်ယူမယ်”

ကျွန်တော် ခပ်အေးအေး ပြောလိုက်တယ်။

ဖေဖေက ဝါးခနဲ ဟားတိုက်ရယ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကို အရေးမလုပ်ဘူး။ ကျွန်တော် သိတာပေါ့။ ဒါ သူ ဟန်လုပ်နေတယ်ဆိုတာ။ နောက်ပြီး ဘာကြီးပဲ ဖြစ်နေဖြစ်နေ မေမေက ပီတိဖြစ်နေတယ်။ တစ်နေ့ကျရင် သူဟာ ဖေဖေလက်က လွတ်ခွင့်ရတော့မယ်ဆိုတာ သိရလို့ ပီတိဖြစ်သွားတာ နေမှာလို့ ကျွန်တော် ခံစားရတယ်။

“အဲဒါဆို မကောင်းဘူးလားကွယ်” လို့ မေမေက ပြုံးပြုံးကြီး မေးတယ်။

“အဲဒါဆို သိပ်ကောင်းမှာပေါ့ မေမေ”

ကျွန်တော် ယုံယုံကြည်ကြည်ကြီး ပြောလိုက်တယ်။

“ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့က ကလေးတွေ အများကြီး မွေးမှာ ဖို့လို့ပေါ့”

“ဟုတ်တာပေါ့ သားရယ်”

မေမေက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ပြောတယ်။

“ခု မကြာခင်မှာတောင် တို့များ တစ်ယောက်ရလိမ့်ဦးမယ် ထင် တယ်ကွဲ့။ အဲဒီအခါကျ သားမှာ အဖော်တွေ အများကြီး ဖြစ်လာမှာပေါ့နော်”

ဒီအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် ကြည်နူးလို့ မဆုံးဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ မေမေဟာ ဖေဖေကို အလျှော့ပေးနေပေမယ့်လည်း ကျွန်တော့်ဆန္ဒတွေကို ထည့်တွက်ဖော် ရသေးတယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရလို့ပဲ။ ဒါ့အပြင် ကျွန်တော်တို့ကို ဂျင်နီတို့မိသားစု မိမှာ မဟုတ်တော့ဘူးလေ။

ဒါပေမဲ့ ဒီအတိုင်း ဖြစ်မလာပါဘူးဗျာ။ စပြောရမယ်ဆိုရင် မေမေ ဟာ အတွေးတစ်ခုခုထဲမှာ နစ်နစ်မျောမျောကြီး ဖြစ်နေတော့တယ်။ ကျွန်တော့် အထင်ပြောရရင် ပိုက်ဆံ တစ်ဆယ့်ခုနစ်ရှိလင်နဲ့ ခြောက်ပဲနီကို ဘယ်မှာ ရှာရပါ့မလဲ ဆိုတာမျိုးပေါ့ဗျာ။ နောက်ပြီး ဖေဖေဟာ အိမ်ပြန်နောက်ကျလေ့ရှိ ပေမယ့် ကျွန်တော့်အတွက် ထူးထူးခြားခြား အခြေအနေ တိုးတက်မလာပါဘူး။ မေမေက ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပြီး လမ်းလျှောက် မထွက်တော့ဘူး။ စိတ်တို စိတ်ဆတ်ပြီး အထိမခံ ရွှေပန်းကန် ဖြစ်လာတယ်။ တစ်ခါတလေများ ဘာဆို ဘာမှ မဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော့်ကို အသားကုန် တီးတော့တာပဲ။ တစ်ခါတလေ

တော့လည်း ဒီအမြင်ကတ်စရာ ကလေးအကြောင်း မဟာမိခွဲရင် ကောင်းသားလို့ တွေးမိပါရဲ့။ ကျွန်တော်ဟာလေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျအောင် လုပ်တဲ့နေရာမှာ သူမတူအောင် ထူးချွန်သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပုံပဲဗျ။

အမှန်တော့ တကယ့်ကို ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျတာပါပဲဗျာ။ ဆန်နီဆိုတဲ့ ကောင်စုတ်ကလေးက သူကသာ ဘာမှ မတတ်နိုင်တယ်။ စိတ်ညစ်စရာ အကောင်းဆုံး ဆူညံပူညံတွေနဲ့ ရောက်လာတော့တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ကို တွေ့တွေ့ချင်းကိုပဲ မနှစ်မြို့တာဗျ။ ဒီကောင် ကတ်တီးကတ်ဖဲ့ကလေး ရယ်။ ကျွန်တော် သိသလောက် ပြောရရင် အမြဲတမ်း ကတ်တီးကတ်ဖဲ့နိုင်တာ ကလား။ နောက်ပြီး သူ့ကို ဂရုစိုက်အောင် မတရား တောင်းဆိုလွန်းလှတယ်။

ဒီကောင်ကလေးနဲ့ ပတ်သက်လာရင် မေမေက တော်တော်ကြီးကို ညှဉ်ဖျင်းတာဗျ။ ဒီကောင် ဘယ်အချိန်မှာ ဟန်လုပ်နေတယ်ဆိုတာလည်း မေမေ မသိဘူး။ ကျွန်တော့်အဖော်အနေနဲ့ကတော့ ဒီကောင်ဟာ သုံးမရတာထက်တောင် ဆိုးသေး။ တစ်နေ့လုံး အိပ်တော်မူတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ်တော်ကလေး မနိုးအောင် အိမ်ထဲမှာ ခြေဖျားထောက်ပြီး လျှောက်ရတယ်။ ခုတော့ ‘ဖေဖေ နိုးသွားဦးမယ်’ မဟုတ်တော့ဘူး။ လက်ရှိကြွေးကြော်သံက ‘ဆန်နီ နိုးသွား ဦးမယ်’ ဖြစ်နေပြီလေ။ ဒီကောင်စုတ်ကလေး ဘာကိစ္စ အိပ်ချိန်ရောက်မှ မအိပ်ရတာလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့ကို မရဘူး။ ဒီတော့ မေမေ ကျောခိုင်းလိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော် ဒီကောင်ကို နိုးအောင် ဆိတ်ဆိတ်ဆွဲသေး တယ်။ တစ်နေ့ မေမေ မိသွားပြီး ကျွန်တော့်ကို ရေရေလည်လည် ဗျင်းတော့ တာပဲ။

တစ်ညနေ ဖေဖေ အလုပ်က ပြန်လာတော့ ကျွန်တော် အိမ်ရှေ့ခြံထဲ မှာ ရထားတွဲတွေ လုပ်တမ်း ဆော့နေတယ်။

သူ ပြန်လာတာ မသိယောင်ဆောင်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စကားပြော သလို အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

“တကယ်လို့များ ပြဿနာကောင်လေး နောက်တစ်ကောင် ဒီအိမ်ထဲ ရောက်လာလို့ကတော့ ငါ ဒီအိမ်ပေါ်က ဆင်းပြီသာမှတ်”

ဖေဖေ တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ငဲ့ကြည့်တယ်။ “မင်း ဘာပြောလိုက်တာလဲ” လို့ ခပ်ထန်ထန် မေးတယ်။

“ကျွန်တော့် ကိုယ့်ဘာသာ စကားပြောနေတာ”

ထိတ်လန့်မှုကို ဖုံးကွယ်ပြီး ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“ဒီစကားက ကျွန်တော့်ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပါ”

သူ တစ်ဖက်ပြန်လှည့်ပြီး တစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ အိမ်ထဲ ဝင်သွားတော့ တယ်။ ကျွန်တော် ပြောမယ်။ အဲဒီစကားကို ကျွန်တော်က လေးလေးနက်နက် သတိပေးချက်အဖြစ် ရည်ရွယ်ပြီး ပြောလိုက်တာဗျ။ ဒါပေမဲ့ အကျိုးသက် ရောက်မှုကတော့ ခုတ်ရာ တခြား ရှရာ တခြားပါပဲဗျ။ ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဆက်ဆံစပြုလာတယ်လေ။ ဒါကို ကျွန်တော် သဘောပေါက် တာပေါ့ဗျ။ မေမေက ဆန်နီနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အဖြစ်သည်းနေတာကိုး။ ထမင်း စားနေတုန်းမှာတောင် ထမင်းဝိုင်းက ထပြီး ပုခက်ဆီကို သွား၊ ပေါကြောင် ကြောင် အပြုံးကြီးနဲ့ ကိုးရိုးကားရား အသံတွေ လုပ်ပြီးချော။ နောက်ပြီး သူ့လို လိုက်လုပ်ဖို့ ဖေဖေကို ပြောသေး။ ဖေဖေက အမြဲတမ်း လိုက်လိုက်လျောလျော ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မေမေ ပြောတာတွေကို နားမလည်ချင်ဘဲ ဦးနှောက်ခြောက်နေပုံ ရတာတော့ သိသာ မြင်သာတယ်ဗျ။

ဆန်နီ ညဘက် ထထင်တော့ ဖေဖေက ညည်းတယ်။ ဒါကို မေမေ က စိတ်ဆိုးတယ်လေ။ ဆန်နီဟာ တစ်ခုခု မဖြစ်ဘဲ ဘယ်တော့မှ မငိုဘူးလို့ လည်း ပြောသေးတယ်။ ဒါ မေမေ အလိမ်ကြီး လိမ်တာ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဆန်နီ ဘယ်တော့မှ တစ်ခုခု မဖြစ်ဘူး။ သူ ငိုတာ သူ့ကို အရေးပေးစေချင်လို့ ဗျ။ မေမေ ဒီလောက် ရိုးရ၊ အရသလား ဆိုပြီး ကျွန်တော် ရင်နာမိပါရဲ့။ ဖေဖေက ရုပ်မချောဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဉာဏ်ကောင်းတယ်။ သူက ဆန်နီအကြောင်း ကောင်းကောင်း သိတယ်။ ဒီကောင့်အကြောင်း ကျွန်တော်လည်း ကောင်း ကောင်း သိတယ်ဆိုတာ ခုတော့ ဖေဖေ သိနေပြီလေ။

တစ်ည...

ကျွန်တော် အိပ်ပျော်နေရာက လန့်နိုးလာတယ်။ ကျွန်တော့်ခုတင်ပေါ် ကျွန်တော့်နံဘေးမှာ တစ်ယောက်ယောက် ရောက်နေတယ်။ ဒါ... မေမေပဲ ဖြစ်မယ်လို့ တစ်ချက်တော့ စိတ်ကူးယဉ်လိုက်မိသေး။ မေမေတစ်ယောက် အသိအမြင်တွေ ပေါက်ပြီး ဖေဖေကို အပြီးအပိုင် စွန့်ခွာခဲ့တာ ဖြစ်မယ်ပေါ့ လေ။ ဒါပေမဲ့ ဟိုဘက်အခန်းထဲက အာဖြင့်နေတဲ့ ဆန်နီအသံနဲ့ နောက်ပြီး

‘အေ... အေ... အေး’ ဆိုတဲ့ မေမေအသံတွေကို ကြားလိုက်ရတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်နံဘေးမှာ လဲလျောင်းနေတာ မေမေ မဟုတ်ဘူးလို့ သိလိုက်တယ်။ လက်စသတ်တော့ ဖေဖေကိုး။ သူ ကျွန်တော့်နံဘေးမှာ လဲလျောင်းနေတယ်။ နိုးနိုးကြားကြားပဲ။ အသက်ပြင်းပြင်း ရှူနေတယ်။ အကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုး နေမှန်း သိသာတယ်။

ခဏနေမှ ကျွန်တော် အထာပေါက်သွားတယ်။ သူ ဘာကို စိတ်ဆိုး နေတာလဲ ဆိုတာ။ ခုတော့ ဖေဖေကြီးအလှည့် ရောက်ပြီပေါ့။ ကျွန်တော့်ကို ခုတင်ကြီးပေါ်က နှင်ချပြီးတဲ့နောက် ခု သူ့ကိုယ်သူ နှင်လိုက်ရပြီလေ။

ခုချိန်မှာ မေမေက ဘယ်သူ့အတွက်မှ ခေါင်းထဲထည့်တာ မဟုတ် ဘူး။ ဟို ဂျီကောင်လေး ဆန်နီအတွက်ပဲ စဉ်းစားတာ။ ကျွန်တော် ဖေဖေကို မသနားဘဲ မနေနိုင်တော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်က ဒီဝေဒနာတွေကို ခံစားခဲ့ရ ပြီးသား။ အဲဒီ အသက်၊ အဲဒီ အရွယ်မှာကိုပဲ ကျွန်တော်က သဘောထားကြီး ခဲ့ရတဲ့ ကောင်လေ။ ကျွန်တော် ဖေဖေကို ပွတ်သပ်ပေးပြီး ‘အေး... အေး’ လို့ ရွတ်လိုက်တယ်။ သူ့ဘက်က တိတိပပ တုံ့ပြန်မလာဘူး။

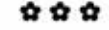
“မင်းကလည်း မအိပ်သေးဘူးလား” လို့ ရန်ထောင်တယ်။

“အာ... လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ဖေဖေလက်မောင်းနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဖက်ထားလိုက်စမ်းပါ ဖေဖေရာ”

ကျွန်တော် ပြောတော့ သူက ကျွန်တော့်ကို ဖက်သလို ဖြစ်အောင် ကျွန်တော့်အပေါ် လက်တင်တယ်။ ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ သတိကြီးစွာနဲ့ အသာ ကလေး တင်လိုက်တာ။ သူ့လက်က အရိုးငေါင်းစင်းကြီး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာမှ မရှိတာထက်တော့ တော်သေးတာပေါ့လေ။

ခရစ္စမတ်ပွဲတော်နေ့ကျတော့ ဖေဖေက သူ့အစဉ်အလာကို ဖောက်ဖျက် ပြီး ကျွန်တော့်အတွက် ကစားစရာ မီးရထားလှလှကလေးတစ်စီး ဝယ်ပေး တယ်ဗျ။

Ref: My Oedipus Complex by Frank O'Conner
စာညွှန်း- လိုက်ဖဲစတိုင်လ်တူဒေးစာနုမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၄၊ အမှတ် ၈၊
ဩဂုတ်လ၊ ၂၀၀၁။ စာ-၈၁-၉၀။

Colette

Colette (1873 - 1954)

ပြင်သစ်

ဆီဒိုနီဂောရီယဲလ်ကလောဒင်းကိုလက်သည် စိန့်ဆူဗျာ အင်ပွီဆေး အမည်ရှိ ခရိုင်မြို့ကလေးတွင် မွေးဖွားခဲ့၏။ သူ့ဝတ္ထုများသည် ပြင်သစ်စာပေ၏ အကြီးမြတ်ဆုံးတွေထဲတွင် နေရာတစ်နေရာ ရခဲ့၏။ သူ့ထက်များစွာ အသက် ကြီးသည့် သူ့ခင်ပွန်းသည်၏ အတင်းအကျပ် တိုက်တွန်းမှုကြောင့် ရေးသား ခဲ့သော သူ၏စောစောပိုင်းလက်ရာများကို သူ၏ စာပေအကြံပေးဆရာဖြစ်သော ခင်ပွန်းသည်၏ အမည်ဖြင့် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့၏။ သူ၏ နောက်ပိုင်းလက်ရာတွေ ထဲတွင် Cheri နှင့် Gigi ဝတ္ထုများ ပါဝင်သည်။

သဟဇာတစာပေ

မျှော်တော်ပုံ

ဘူယူး ဆိုတဲ့ ကောင်မကလေးက ချစ်စရာကောင်းလွန်းသည့်အတွက် ကျွန်မတို့ ကလေးချင်းပင် ဂရုထားမိကြသည်။ ကိုယ့်အချင်းချင်းထဲက တစ်ယောက်ယောက်၏ အလှကို အသိအမှတ်ပြုပြီး မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချီးပစကား ဆိုခြင်းသည် ကျွန်မတို့မိန်းကလေးတွေ လုပ်လေ့လုပ်ထရှိသော အကျင့် မဟုတ်။ သို့ပေမဲ့ ပြစ်မျိုးမဲ့ထင်သော သူ့အလှနှင့် ပတ်သက်လာလျှင်တော့ ကျွန်မ တို့ချင်း ဘယ်လိုမျှ အငြင်းပွားစရာအကြောင်း မပေါ်ပါချေ။

အိမ်မှာ ဆိုလျှင် မေမေက နှင်းဆီပန်းအဝါကလေးကို၊ အပွင့်နီနီတွေ ပွင့်နေသည့် ဇောင်းကြမ်းပင်ကလေးကို၊ သို့မဟုတ် အပွေးထနေသည့် ထင်းရှူး ပင်အခေါက်ပေါ်မှာ ငြိမ်းချမ်းစွာ နားစက်နေသည့် မိုးပြာရောင်လိပ်ပြာကလေး ကို အပေါ်မှ စီးမိုးပြီး ကြည့်နေကျ ဖြစ်၏။

ဘူယူး ကောင်မကလေးနှင့် လမ်းပေါ်မှာ ဆုံတွေ့တိုင်း မေမေက သူ့ကို တားထားတတ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့အကျင့်အတိုင်း ခါးကိုင်းပြီး သူကလေးကို ပုံကြည့်လေ့ ရှိသည်။ ရွှေရောင်စွက်သည့် နီညိုညို ဆံပင်ကောက် ကွေးတွေကို ပွတ်သပ်ကြည့်သည်။ ပြေပြေကလေး အရောင်တင်ထားသည့် ပါးနီနီဖောင်းဖောင်းကလေးတွေကို ကိုင်ကြည့်သည်။ မည်းနက်ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးတွေပေါ်မှာ တဖျပ်ဖျပ်ခါနေသည့် မျက်တောင်ရှည်ရှည်ကော့ကော့ ကြီးတွေကို ငေးကြည့်သည်။ ပြိုင်ဘက်ကင်းအောင် လှသည့် နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာ ကြားက ဖြူဖွေးညီညာသော သွားကလေးတွေကို စိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ

ကလေးမကလေးကို သူ့လမ်းသူ ဆက်သွားဖို့ လွှတ်ပေးတတ်သည်။ ထို့နောက် ဘူယူးကောင်မကလေးကို နောက်မှ လှမ်းကြည့်ရင်း 'တော်တော်ပါရမီထူးတဲ့ ကလေးမကလေး'ဟု တီးတိုး မှတ်ချက်ချလေ့ရှိ၏။

နှစ်ကာလတွေ ကုန်လွန်လာတော့ ဘူယူးကောင်မကလေး၏ အလှ ကျက်သရေတွေ ပို၍ ပို၍ တိုးလာဝေဆာလာသည်။ သူ့အပေါ် ကျွန်မတို့၏ အထင်ကြီး အားကျမှုကြောင့် ကျွန်မတို့ခေါင်းထဲတွင် မှတ်မှတ်ရရ ဖြစ်နေသည့် ဖြစ်ရပ်ကလေးတွေ ရှိ၏။ ဆုပေးပွဲတစ်ပွဲတွင် သင်ခန်းစာတစ်ပုဒ်ကို ပြန်လည် ရွတ်ဆိုပြသော သူ့အသံသည် တိုးတိုးကလေး ဖြစ်နေသည်။ ဗလုံးဗထွေး ဖြစ်နေသည်။ ရက်ရွံ့မှုကြောင့် မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းနေသည့် သူ့မျက်နှာကလေး သည် နွေမှာ ရွာသော မိုးရေထဲက မက်မွန်သီးကလေးလို ရွန်းလှဲဝင်းပနေသည်။ ဤရုပ်သွင်ကလေးသည် ကျွန်မတို့ မျက်စိထဲမှာ စွဲနေ၏။ ဘူယူး ကောင်မ ကလေး ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ကပွဲတက်ခြင်းကတော့ စကားတင်းဆိုစရာ ဖြစ်သွား၏။ ထိုနေ့ ညဦးပိုင်း ဘုရားဝတ်ပြုချိန် အပြီးမှာပင် သူသည် သူ့ဖခင် လှသမားကြီးနှင့်အတူ ကာဖေးချူကိုမစ်ဆိုင်တွင် ဘီယာသောက်နေသည်ကို တွေ့ကြရ၏။ ထိုညတွင် ဘောဒန်ကပွဲမှာ သူဝင်ကသည်။ အဖြူရောင် ညှပ်ဖိနပ် စီးထားသော သူသည် နည်းနည်းလေး ဒယ်မ်းဒယ်ိုင် ဖြစ်နေသည် ဆို၏။ နောက်ပြီး အရွယ်ရောက်ပြီး မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ပမာ ပျံတတ် ကလက် တက်တက် ပြုမူနေထိုင်ခဲ့သည် ဆို၏။

နောက်ပိုင်း ကျောင်းမှာ တွေ့ကြတော့ ကျွန်မတို့ကို ဆက်ဆံလေ့ ရှိသည့် သူ့ပုံစံအတိုင်း သူ အလုပ်သင်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ခပ်ထည်ထည် ခပ်ဝါဝါ ပြောပြ၏။

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူ့ဆီမှာလဲ”

“မဒမ်အဒေါ့ဖ်ဆီမှာလေ”

“ဟယ်... ဒါဆို နင် လခပါ တစ်ခါတည်း ရမှာလားဟင်”

“ဘယ်ရည်းမလဲဟဲ့။ ငါက ခုမှ ဆယ့်သုံးနှစ် ရှိသေးတာကို။ နောက် နှစ် ဆိုရင်တော့ စပြီး လခရမှာပေါ့”

သူ တစ်စက်ကလေးမျှ သံယောဇဉ်လည်ဝင်ခြင်းမရှိဘဲ ကျွန်မတို့ကို မှု့စွာသွား၏။ ကျွန်မတို့ကလည်း သူ့ကို ခပ်စိမ်းစိမ်းပင် ငယ်စာရင်း ဖျက်လိုက်

ကြ၏။ စင်စစ် သူ၏အလှက သူ့ကို သင်းကွဲမျောက် ဖြစ်စေခဲ့၏။ ကျောင်းမှာ သူ့သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်း ဟူ၍ မရှိ။ ပညာလည်း ဟုတ်တိပတ်တိ မတတ်ခဲ့။ သူ၏ တနင်္ဂနွေနေ့များနှင့် ကြာသပတေးနေ့များက ကျွန်မတို့နှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်အောင် ဖန်တီးပေးနိုင်။ သူက ထိုနေ့များတွင် ကျွန်မတို့နှင့် ပေါင်းမည့်အစား မပေါင်းသင့်ဟု အများက သတ်မှတ်ထားသည့် မိသားစု တစ်စုနှင့် သွားပေါင်းသည်။ ထိုမိသားစုတွင် အနေအထိုင် ပေါ့ပြက်ဟော့ရမ်း သည်ဟု လူသိများသော အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်အရွယ် ဝမ်းကွဲ ညီအစ်မတွေ ရှိသည်။ သူတို့၏ မောင်တွေက ရက်ကန်းစက် အလုပ်သင် အလုပ်သမားတွေ။ အသက်ဆယ်လေးနှစ်မှာ လည်စည်းတွေ တကားကားနှင့် လူကြီးဂိုက် ဖမ်းနေ သူတွေ။ သူတို့၏ အစ်မများကို ပါရီမှာ ကျင်းပသည့် ပျော်ပွဲ ရွှင်ပွဲများသို့ လိုက်ပို့သည့် အခါမျိုး၊ သို့မဟုတ် ပီမောလ် ဆိုသည့် မိန်းမကြီးက လူစည် အောင် ဖန်တီးထားကာ ဟေးလားဝါးလား လုပ်လို့ ရသည့် ဘားဆိုင်သို့ သွားကြသည့်အခါမျိုးတွင် ဆေးလိပ်ဖွာလေ့ရှိသည့် ညီအစ်မကိုတွေ။

သူ အလုပ်သင်တော့မည်ဟု ကြေညာပြီး နောက်နေ့ မနက်ပိုင်းမှာပင် ကျွန်မကျောင်းသို့အသွား စောရ်လမ်းထောင့်တွင် ဘူယူးမိန်းကလေးနှင့် ဆုံမိ သည်။ စက်ချုပ်သမကြီး၏ အလုပ်ခန်းသို့ သွားနေသော နာနာဘူယူးကို တွေ့လိုက်တော့ ကျွန်မ မလုပ်နိုင် မရှားနိုင် ဖြစ်သွားသည်။ ကြောကြော မော့မော့ကလေး လှမ်းသွားသည့် သူ့ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မ အားကျ မနာလိုစိတ် ဖြင့် မှင်တက်မိနေသည်။ သူက ကလေးဝတ် ဂါဝန်ပွနှင့် ရှင်မီးအင်္ကျီတို့ကို စကတ်အရှည်နှင့် ပန်းရောင်ဘလောက်စံအင်္ကျီတို့နှင့် ပြောင်းလဲဝတ်ဆင်ထား ၏။ နောက်ပြီး အနက်ရောင် အယ်လ်ပတ်ကား ခါးစည်း ရှေ့ဖုံးစကိုလည်း ဆင်မြန်းထားသေးသည်။ သန်စွမ်းသော ဆံပင်များကို အင်္ဂလိပ်ဂဏန်း ရှစ်ပုံစံ ထုံးဖွဲ့ပြီး လုံးလုံးဝန်းဝန်း ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ကပ်တင်ထားရာ သံခမောက် ဆောင်းထားသလို ရှိ၏။ သည်ဆံကေသာ ထုံးဖွဲ့မှုတွင် ကလေးဆန်သည့် လက္ခဏာဆိုလို့ စိုးစဉ်းမျှ မရှိတော့။ နုပျိုလန်းဆန်းခြင်းနှင့် မျက်ကန်းတစ္ဆေ မကြောက် ရွှေဘုံပေါ်မှာ စံချင်သည့် တောသူအရိုင်းမကလေး သွင်ပြင်ကိုသာ တွေ့မြင်ရ၏။

ထိုနေ့နံနက်မှာတော့ ကျွန်မတို့ကျောင်းသူတစ်သိုက် ပျားတွေ တပီပီ

ပျံသလို တီးတိုး တီးတိုး တွတ်ထိုးကြတော့၏။

“နာနာဘူယူးကို ငါ တွေ့ခဲ့တယ်ဟဲ့။ သူက စကတ်အရှည်ကြီး ဝတ်လို့တော်။ နင်တို့ ယုံကြုံရဲ့လား။ နောက်ပြီး ဆံထုံးလည်း ထုံးထားသေး တယ်။ သူ့ခါးက ခါးပတ်မှာ ကတ်ကြေးတစ်စုံ တွဲလောင်းချထားသေး တယ်ဟဲ့”

နေ့လယ်ကျတော့ သည်သတင်းကို ဖောက်သည်ချချင်စောဖြင့် ကျွန်မ အိမ်သို့ အမောတကော ပြေးခဲ့၏။

“မေမေ၊ သမီးလေ လမ်းမှာ နာနာဘူယူးကို တွေ့ခဲ့တယ် မေမေရဲ့။ သူက သမီးတို့အိမ်ရှေ့က ဖြတ်သွားတာ။ သူ ဝတ်ထားတာက စကတ်အရှည် ကြီး သိလား။ မေမေရယ်၊ မြင်ယောင်ကြည့်စမ်းပါ။ စကတ်အရှည်ကြီးနဲ့လေ။ ဆံပင်တွေကို ဆံထုံးထုံးလို့။ နောက်ပြီး ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်နဲ့။ နောက်ပြီး...”

“စားမှာစားစမ်း သမီးလေး၊ စားစရာရှိတာကို စား။ မဟုတ်ရင် အာလူးကက်တလိပ်တွေ အေးကုန်လိမ့်မယ်”

“နောက်ပြီး ခါးစည်းရှေ့ဖုံးလည်း စည်းထားသေးတယ် မေမေရဲ့။ လှလိုက်တဲ့ အယ်လ်ပတ်ကား ခါးစည်းစကလေး မေမေရယ်။ ပိုးသားကလေး ကျနေတာပဲ။ မေမေ... သမီးကော...”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ သမီးကလေးရယ်၊ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

“နာနာဘူယူးတောင် ဝတ်လို့ရရင်...”

“မှန်တယ်၊ ဆယ့်သုံးနှစ်သာရှိသေးတဲ့ ဘူယူးမိန်းကလေးက အဲဒီလို ဝတ်စားလို့ ရတယ်။ ဆံထုံးနဲ့ခါးစည်းစနဲ့၊ စကတ်ရှည်နဲ့... အဲဒါ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိရှိသရွေ့ ဘူယူးမိန်းကလေးတွေ အသက်ကလေး ဆယ့်သုံးနှစ်နဲ့ ဝတ်လေ့ ဆင်လေ့ရှိတဲ့ အဝတ်အစားလေ။ အဲဒီနောက်တော့ စိတ်ဆင်းရဲစရာပဲ ရှိတော့ တယ်”

“ဒါပေမဲ့...”

“သိတယ်၊ မေမေ သိတာပေါ့။ ဘူယူးမိန်းကလေး ဝတ်တဲ့ ဝတ်စုံ အပြည့်အစုံအတိုင်း သမီးလေးလည်း ဝတ်ချင်တယ် ဆိုတာ။ အဲဒီဝတ်စုံမှာ သမီးလေး မျက်စိနဲ့ မြင်လိုက်တာတွေ အကုန်လုံး ပါမယ်လေ။ ဒါ့အပြင် နည်းနည်း ရှိသေးတယ်။ ခါးစည်းစ အိတ်ထဲမှာ လုံလုံခြုံခြုံ ဝှက်ထားတဲ့

စာတစ်စောင် ရှိဦးမယ်။ အပေါ်စား ဆေးပြင်းလိပ်နဲ့ အရက်နဲ့သင်းနေတဲ့ ပိုးပန်းသူတစ်ယောက်က ပေးတဲ့စာလေး။ နောက်တော့ ပိုးပန်းသူနှစ်ယောက်၊ နောက်တော့ သုံးယောက်။ နောက်တော့ နည်းနည်းလေး ကြာလာတော့ မျက်ရည်မိုး ရွေ့ရော။ နောက်တော့ အထုပ်အထည် မပေါ်အောင် လပေါင်း များစွာ ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း စည်းနှောင်ထားတဲ့ အတွင်းခံအဝတ်အစားတွေရဲ့ ဒဏ်ကြောင့် လူစဉ်မီဘဲ မွေးလာတဲ့ ကလေးကို အဝေးတစ်နေရာမှာ သွားဝှက် ထား။ အဲဒါပဲ သမီးလေးရေ၊ အဲဒါဟာ ဘူယူးမိန်းကလေးလို မိန်းကလေးတွေ ဆင်မြန်းရလေ့ ရှိတဲ့ တူညီဝတ်စုံပဲ။ သမီးကလေး အဲဒီဝတ်စုံကို ဝတ်ချင်တုန်း လား”

“ဟင့်အင်း၊ မဝတ်ချင်ပါဘူး မေမေ။ သမီးက ဆံထုံးထုံးကြည့်ရင် ဘယ်လိုနေမလဲ ဆိုတာ သိချင်တာလောက်ပါ”

သို့သော် မေမေက ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါသည်။ ပြက်ချော်ချော်။ သို့ဖြစ်သည့်တိုင် လေးလေးနက်နက် ပုံစံဖြင့်။

“မရဘူးလေ၊ မရဘူး။ သမီးကလေး ခါးစည်းမဝတ်ဘဲ ဆံထုံးမထုံး ဘူး။ ဝှက်ထားဖို့ စာမရှိဘဲ ခါးစည်းစ မစည်းဘူး။ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ် မစီးဘဲ စာမရဘူး။ ကျန်တာတွေ အားလုံး တသီတတန်းကြီး ဆက်စပ်နေတာချည်းပဲ။ ရွေးချယ်တတ်ဖို့ပဲ လိုတယ်”

ကျွန်မ အားကျမနာလိုစိတ်တွေ ချက်ချင်းလက်ငင်း ကုန်ခန်းသွား သည်။ အလွန်တရာ သားနားသော ဘူယူးမိန်းကလေးသည် ကျွန်မ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ သဘောထားသည့် သူလိုကိုယ်လို ဖြတ်သွားဖြတ်လာ တစ်ဦးသာ ဖြစ်သွားတော့၏။ သူက ဆောင်းတွင်းရော နွေကာလမှာပါ ခေါင်းဆောင်း ဆောင်းလေ့ မရှိ။ အရောင်တောက်တောက် ဘလောက်စံအင်္ကျီများကို သီတင်း တစ်ပတ်နှင့် တစ်ပတ် မထပ်ရအောင် ထည်လဲ ဝတ်ဆင်၏။ အလွန်အေးသည့် ရာသီမှာပင် သူ၏ ပခုံးသား လှလှကလေးတွေကို လည်စည်းပဝါကလေးဖြင့် မလုံမခြုံ စည်းလား စည်းထား၏။ သူက ဆူးဖက်သည့် နှင်းဆီပန်းကလေး တစ်ပွင့်လို လန်းဆန်းပြီး မတ်မတ်ရပ်ရပ် ရှိ၏။ သူ့မျက်တောင်ရှည်ရှည် ကော့ကော့ကြီးတွေက တဖျပ်ဖျပ် ခတ်နေမည်။ သို့မဟုတ် မည်းမှောင်ပြီး ရီဝေနေသည့် မျက်လုံးရွဲကြီးများကို တစ်ဝက်တစ်ပျက် လှစ်ပြနေမည်။

သူ့ကို လူတွေက ငေးကြည့်ကြသည်၊ ချစ်ကြသည်၊ မြတ်နိုးကြသည်။ လက်ဝတ်ရတနာများဖြင့် အလှဆင်ပေးကြသည်။ သူသည် တစ်နေ့တခြား အလှဘုရင်မတစ်ပါး ဖြစ်လာသည်။ နီညိုရောင် ဆံပင်ကောက်ကွေးတွေကို ပြန်စင်နေအောင် ဖြီးသင်ထားသည့်တိုင် ဝင်းဝါသော လည်ကုပ်နှင့် နားရွက်များ နောက်မှာတော့ ဆံခွေကလေးတွေ ကွေးနေဆဲ။ သမင်ပျိုမကလေးတစ်ကောင်၏ နှာခေါင်းပေါက်များလို သေးငယ်ပြီး ချောမွတ်နေသည့် သူ့နှာခေါင်းပေါက်များ နှင့် ပတ်သက်လိုတော့ သူသည် အခါမလပ် စိတ်မလုံမလဲ ဖြစ်နေပုံရ၏။

ခုဆို သူ့အသက် ဆယ့်ငါးနှစ်၊ ဆယ့်ခြောက်နှစ် ရှိနေပြီ။ ကျွန်မနှင့် ရွယ်တူပါပဲ။ တစ်ခုပဲ ရှိသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့များတွင် သူက သူ့အစ်ကိုတွေ၊ သို့မဟုတ် သူ့ဝမ်းကွဲ အစ်မတွေ လက်မောင်းများကို ဖက်ကာ တွယ်ကာဖြင့် သူ့သွားဖြူဖြူတွေ ပေါ်အောင် အထိန်းမဲ့ အကွပ်မဲ့ ရယ်တတ်လွန်းသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နာနာဘူယူးက နေတတ်ထိုင်တတ်ပါသည်။ ‘ဘူယူး သူငယ်မ ကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ အတော်ကြီးကို အနေအထိုင် တော်ရှာပါတယ်’ ဟူသော စကားသည် အများသူငါ၏ မှတ်ချက် ဖြစ်လေသည်။

သူ ဆယ့်ခုနှစ်နှစ် ဖြစ်လာသည်။ နောက် ဆယ့်ရှစ်နှစ်။ သူ့အသား အရေက ဝင်းမှည့်စိုပြည်လာသည်။ သူ့တွင် နတ်ဘုရားမကလေးတစ်ပါး၏ သွင်ပြင်လက္ခဏာမျိုး ရှိသည်။ သူ့အကြည့်ကို ဘယ်သူမျှ အာမခံနိုင်ကြ။ သူက ပွဲလမ်းသဘင်များ၏ ကကွင်းတွေထဲ ခြေချလေပြီ။ ကြုံရာလူနှင့် တွဲကသည်။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ထိ ပြင်ပမှာ နေသည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက် ယောက်က သူ့ခါးကို ဖက်လျက်ဖြင့် လမ်းကြိုလမ်းကြားတွေထဲမှာ လမ်း သလား နေတတ်၏။ သူက ဘယ်တော့မျှ ညှာတာစိတ်၊ ထောက်ထားစိတ် ထားသူ မဟုတ်။ သို့ပေမဲ့ ရယ်မောရွှင်ပျတော့ ရှိသည်။ သူ့ကို ချစ်နေရလျှင် ကျေနပ်ရောင့်ရဲနေသူများကို လက်ရဲဇက်ရဲ ဖြစ်လာအောင် နှိုးဆွလား နှိုးဆွ တတ်၏။

ထို့နောက်မှာတော့ စိန်ဂျွန်းမွေးနေ့ပွဲ အကြိုညသို့ ရောက်လာသည်။ အနံ့အသက်ဆိုးပြီး ခပ်မှိန်မှိန်သာ လင်းသော ရေနံဆီမီးအိမ်များ ထွန်းညှိထား သည့် ဂရောင်းဂျီခန်းမ၏ ကကွင်းထဲမှာ သူ့ရောက်နေသည်။ ကကွင်းကြမ်းခင်း ပျဉ်စပ်များကြားမှ ဖုန်တွေ လွင့်ထွက်လာအောင် သံခွာရိုက် ဘတ်ဖိနပ်များကို

နင်းကြ ဆောင့်ကြသည်။ ကပ္ပဲလာ လူငယ်ကလေး အားလုံးပင် ထုံးတမ်း စဉ်လာအတိုင်း ဦးထုပ်ဆောင်းလျက် ကကြသည်။ ဘော်လီအင်္ကျီကျပ်ကျပ် ဝတ်ထားသည့် ရွှေဝါရောင် ဆံပင်နှင့် ကောင်မကလေးတွေသည် စပျစ်ရည်လို အနီရောင် ကောင်မကလေးတွေ ဖြစ်သွားသည်။ လယ်ကွင်းယာကွင်းအလုပ် ကြောင့် နေလောင်ခံထားရသည့် အသားညိုညို မိန်းကလေးတွေကတော့ မည်းမည်းနက်နက် မိန်းကလေးတွေ ဖြစ်နေသည်။ သို့ပေမဲ့ အသားလွတ် မာန်ဝင့်နေသော အလုပ်သမားများကြားထဲတွင် စာထိုးပန်းပွင့်ကလေးတွေ ပုံဖော် ထားသည့် နွေဝတ် ဂါဝန်ကလေးနှင့် လှချင်တိုင်း လှနေသော နာနာဘူယူး ရှိနေ၏။ ကကွင်းဆီသို့ ပါရီမြို့သားများ ရောက်လာချိန်တွင် သူက သံပရာရည် စပ်ထားသည့် ဝိုင်နီကို သောက်နေခိုက် ဖြစ်၏။

ပါရီမြို့သားနှစ်ယောက်က နွေကာလတွင် ကျေးလက်ဒေသ၌ မြင်ရ တွေ့ရလေ့ရှိသည့် တခြားမြို့သားတွေလိုပါပဲ။ ရွာနီးချုပ်စပ်က မြေရှင်တစ်ဦး ဦး၏ မိတ်ဆွေတွေ၊ အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်ပြီး ငြီးငွေ့နေသူတွေ။ အညှီရောင် ပိုးသားဘောင်းဘီ၊ အဖြူရောင် သိုးမွေးအပေါ်အင်္ကျီတို့နှင့် သားသားနားနား ဝတ်စားထားသည့် ပါရီမြို့သားနှစ်ဦးက ကျေးရွာ၏ နွေလယ်ပွဲသဘင်သို့ ကဲ့ရဲ့ဖို့၊ ပြက်ရယ်ပြုဖို့ ခဏတစ်ဖြုတ် လာကြည့်ကြခြင်း ဖြစ်၏။

နာနာဘူယူးအား မြင်တွေ့လိုက်ချိန်တွင်မူ သူတို့နှစ်ယောက် အရယ် ရပ်သွားသည်။ ကောင်မကလေးကို ပိုပြီး သေသေချာချာ ကြည့်လို့ ရအောင် အရက်ကောင်တာနားမှာ ထိုင်ကြသည်။ အသံကို နှိမ့်ပြီး ထင်မြင်ချက်များ ဖလှယ်ကြသည်။

သူတို့ပြောသံကို နာနာဘူယူးက မကြားဟန် ပြုနေ၏။ တကယ်တော့ သူက အလှဘုရင်မကလေးအဖြစ် ဂုဏ်မောက်နေသူ။ သည်ဂုဏ်မောက်မှုက ထိုလူတွေဘက်သို့ မကြည့်ဖြစ်အောင်၊ သူ့သူငယ်ချင်းတွေလို ခိုးခိုးခစ်ခစ် မရယ်ဖြစ်အောင် ထိန်းပေးထားသည်။ ထိုလူနှစ်ယောက် ပြောနေသည့် စကား လုံးများကို သူ ကြားနေရသည်။

“ငန်းရိုင်းတွေကြားက ငွေငန်းဖြူကလေးပဲဟေ့။ အလိုလေးဗျာ ဒီလောက် ရင်သပ်ရှုမောစရာ ကောင်းတဲ့ အလှအပကို ဒီနေရာမျိုးမှာ တိမ်မြုပ် နေထိုင်ပြုထားကြတာတော့ ပြစ်မှုကြီးတစ်ခု ကျူးလွန်ရာ ရောက်ပါတယ်ကွာ”

အဖြူရောင်အပေါ်အင်္ကျီနှင့် လူငယ်က ဘူယူးမိန်းကလေးအား တွဲက ခွင့်တောင်းသောအခါ မိန်းကလေးက အံ့သြခြင်း အလျှင်းမရှိဘဲ ထိုင်ရာက ထသည်။ ပြီးတော့ နှုတ်ဆိတ်စွာ၊ ဣန္ဒြေရစွာဖြင့် ထိုလူငယ်နှင့် တွဲကသည်။ မျက်စောင်းပျော့ပျော့ တစ်ချက်ထက်ပင် ပိုလှပြီး ပိုချစ်စရာကောင်းနေသည့် သူ့မျက်တောင် ရှည်ရှည်ကော့ကော့များက ထိုလူငယ်၏ ရေးရေးမျှ ရှိသော နှုတ်ခမ်းမွှေးများနှင့် မကြာမကြာ ပွတ်မိ ခတ်မိသည်။

တွဲကပြီးသောအခါ ပါရီမြို့သားနှစ်ယောက် ထွက်ခွာသွားသည်။ နာနာဘူယူးက အရက်ကောင်တာနားမှာ ထိုင်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ယပ်ခတ်နေသည်။ မကြာမီအတွင်း သူ့ထံသို့ လူငယ်ကလေး လိုဟီးရှ် ချဉ်းကပ်လာသည်။ နောက် အူအတ်တ်။ ပြီးတော့ ဆေးရောင်းသူ အုံစံ။ နောက်ပြီး အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ လက်သမား ပိုစီ။ သူက အသက်တော့ ကြီးပြီ။ သို့ပေမဲ့ အကကောင်းသူ တစ်ဦး။ သူတို့ အားလုံးကို နာနာဘူယူးက ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ပင်ပန်းနေလို့ပါ” ဟု ပြောပြီး ငြင်းလွတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ည ၁၀ နာရီခွဲတွင် ကပ္ပဲခန်းမထဲမှ ထွက်ခွာသွားတော့၏။

သည်ဖြစ်ရပ်၏ နောက်ပိုင်းတွင်တော့ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်ရပ် ဟူ၍ ဘာမျှ မရှိတော့။ ပါရီမြို့သား နှစ်ယောက်က ပြန်မလာ။ သူတို့နှစ်ယောက်သာ မဟုတ်။ တခြား သူတို့လို လူစားတွေလည်း ရောက်မလာကြ။ အူအတ်တ်၊ အုံစံ၊ လူငယ်ကလေး လိုဟီးရှ်၊ ရွှေကြိုးဆိုင် အိတ်ဆောင်နာရီများ ဆောင်လေ့ ရှိသည့် ကုန်သည်ခရီးသွားတွေ၊ ခွင့်နှင့် ပြန်လာသည့် စစ်သားတွေ၊ နယ်စီး ရဲအရာရှိ၏ စားရေးစာချီတွေ သူတို့အားလုံး အပ်ချုပ်သမကလေး အလုပ်သွား ချိန်ကို ရွေးပြီး ကျွန်မတို့လမ်းထဲသို့ လာကြသည်။ ဆံကေသာကို ကြော့ကြော့ မော့မော့ ထုံးထားသည့် အပ်ချုပ်သမကလေးက သူတို့ကို ဝတ်ကျေတမ်းကျေ ခေါင်းဆတ် နှုတ်ဆက်ပြီး ခပ်တည်တည် ကျော်ဖြတ်သွားလေ့ ရှိ၏။

သူတို့က သူ့ကို ကပ္ပဲတွေမှာ ရှာသည်။ ကပ္ပဲတွေမှာ သူက အခြားသူ များနှင့် မရောဘဲ အချိုရည်သောက်ရင်း ထိုင်နေတတ်၏။ သူတို့၏ တွဲကဖို့ ဖိတ်ခေါ်ချက်များကို သူက အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ မကတော့ပါဘူး။ ကျွန်မ ပင်ပန်းနေလို့ပါ” ဟူသော စကားဖြင့် ငြင်းပယ်လေ့ ရှိသည်။ အောင်သီးအောင်သက်ဖြစ်ရသော သူတို့က သူ့အကြောင်း တိုးတိုး

တိတ်တိတ် ကျိတ်ပြီး ရယ်ပွဲပွဲကြတော့၏။

“ပင်ပန်းနေလို့တဲ့လား။ သူ့ပင်ပန်းမှုမျိုးက သုံးဆယ့်ခြောက်ပတ်လောက် ကြာမှာကွ”

နောက်ပြီး သူ့ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားကို စေ့စေ့စပ်စပ် စောင့်ကြည့်အကဲခတ်ကြသည်။

သို့သော် ဘူယူးမိန်းကလေးမှာ ဘာမျှ ဖြစ်မလာ။ ကာလသားတွေ သံသယပွားသလိုလည်း ဖြစ်မလာ။ တခြားလည်း ဘာမျှ ဖြစ်မလာ။ တကယ်တော့ သူက စောင့်မျှော်နေခြင်းသာ ဖြစ်၏။ သူ့ကို ကြည့်ပြီး မှတ်ချက်ချသွားသော ပါရီမြို့သားနှစ်ဦး၏ စကားကို ရင်ဝယ်ထွေးပွေ့ပြီး စိတ်ကြီးဝင်နေခြင်းသာ ဖြစ်၏။ သူ စောင့်မျှော်နေပါသည်။ အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့် ပါရီမြို့သားကလေး ပြန်အလာကို မဟုတ်။ စွဲမက်လောက်သည့် သားသားနားနား သူစိမ်းတစ်ဦးဦးကို စောင့်မျှော်နေခြင်း ဖြစ်၏။ သူ၏ မာန်ချီသော ငုံ့မျှော်မှုက သူ့ကို နှုတ်ဆိတ်နေစေ၏။ ရှင်းသန့်စင်ကြယ်နေစေ၏။

ဆေးဆိုင်ပိုင်ရှင်၏ တရားဝင် ဇနီးအဖြစ် လက်ခံဖို့ကမ်းလှမ်းလာသည့် အံ့စံကို သူက အံ့သြပြီးကလေးဖြင့် ငြင်းပယ်ခဲ့၏။ နယ်စီးရဲအရာရှိ၏ စာရေးကြီးကိုတော့ သူက အရေးအရာလုပ်ပြီး စကားထဲပင် ထည့်ပြောမနေတော့။

သူ့အပြုံးတွေ၊ ဖျိုးခနဲ ဖျတ်ခနဲ အကြည့်တွေ၊ ပါးပြင်ရဲရဲကလေးတွေ၊ နီတွေးလတ်ဆတ်သော နှုတ်ခမ်းလွှာတွေ၊ မိုးမိုမောက်မောက် ကြားကြားရွားရွားရင်သားတွေ၊ ကြမ်းတမ်းသော ကျေးတောရွာကလေးတွင် ပါရီမြို့ထူးစွာ ငွားငွားစွင့်စွင့် ပွင့်ချင်တိုင်းပွင့်၊ လှချင်တိုင်းလှနေသည့် သည်အလှတွေကို ပွေ့ဖက်လျက် သူက တစ်ချက်မျှ စိတ်ပျက်ခြင်း အားလျော့ခြင်း မရှိဘဲ စောင့်မျှော်နေပါသည်။ ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ပေါ်လာမည်မှန်းမသိသည့် ရွှေမင်းသားကလေးနှင့် စုံဖက်ပြီး အချစ်နိုင်ငံတော်ကြီး တည်ထောင်ဖို့ စောင့်မျှော်နေခြင်းပါ။

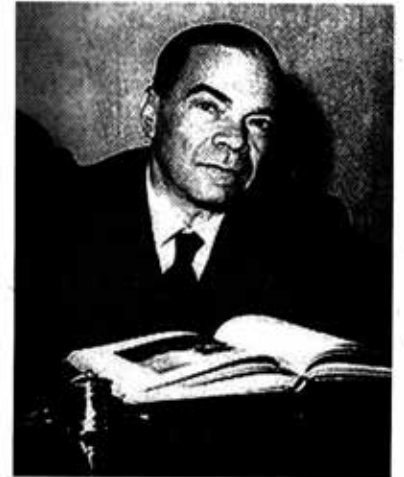
နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာ အကြာ၊ ကျွန်မ၏ ဇာတိမြေ တောရွာကလေးကို ဖြတ်သန်းသွားရသောအခါ ‘ဘူယူးသူငယ်မကလေးတွေရဲ့ တူညီဝတ်စုံ’ ဟု ကင်ပွန်းတပ်ပြီး ကျွန်မအား ချစ်မြတ်နိုးစွာ တားမြစ်ခဲ့သည့် ချစ်မေမေ၏ အငွေ့အသက်ကိုပင် ရှာလို့မရတော့။ သို့သော် လမ်းတစ်လမ်းပေါ်တွင် ကားကို ခပ်နှေးနှေး မောင်းသွားရာ စင်စစ် သိပ်မနှေးလှပါ။ နောက်ပြီး သည်လမ်းပေါ်

တွင် ရပ်နားစရာ အကြောင်းမရှိသည့်အတွက် နှေးသင့်သလောက် မနှေးဘဲ မောင်းသွားရာ ကားကို ရှောင်ရန် နောက်ဆုတ်လိုက်သည့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို သတိပြုမိ၏။ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်။ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ထုံးထားသည့် ဆံပင်ပုံစံက ရှေးခေတ်ပုံစံ။ အနက်ရောင် ခါးစည်းစပေါ်ရှိ ခါးပတ်သောကွင်းတွင် တွဲလောင်းကျနေသည်မှာ အပ်ချုပ်သမသုံး ကတ်ကြေးနှစ်လက်။ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်နေသည့် မျက်လုံးရွဲကြီးတွေ၊ ကာလရှည်လွန်းစွာ နှုတ်ဆိတ်စကားနည်းခဲ့သည့် အတွက် တင်းတင်းရင်းရင်း စေ့နေသည့် နှုတ်ခမ်းတွေနှင့် မိန်းမ။ မီးရောင်အောက်မှာချည်း အလုပ်လုပ်ရသည့်အတွက် ပါးချောင် နားချောင်ကျနေသည့် မိန်းမ။ အသက်လေးဆယ့်ငါးနှစ်လောက်။ ဘယ်ဟုတ်ရမှာလဲ။ သုံးဆယ့်ရှစ်နှစ်လောက်။ ကျွန်မနှင့် သက်တူရွယ်တူလောက်ပါပဲ။ သည့်အတွက် ဒွိဟဖြစ်စရာမလို။

သူ လမ်းဖြတ်ကူးလို့ ရအောင် ကားရပ်ပေးလိုက်သောအခါ ‘ဘူယူးမိန်းကလေး’ က ကားထဲသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့အကြည့်က မျှော်လင့်ခြင်း ကြီးစွာသော အကြည့်။ ခါးသီးနာကြည်းသော အကြည့်။ ကားထဲတွင် ကြာတောင့်ကြာရှည် စောင့်စားခဲ့ရသည့် ရွှေမင်းသား ပါမလာကြောင်း သိရသောအခါ စိတ်မဝင်စားဟန်ဖြင့် သူ့လမ်းသူ မတ်မတ်ရပ်ရပ် ဆက်လျှောက်သွားတော့၏။

Ref: (The Little Bouilloux Girl by Sidonie Gabrielle Claudine Colette)
စာညွှန်း- သရဖူမဂ္ဂဇင်း၊ ဇွန်လ၊ ၂၀၀၂။

Corrado Alvaro

Corrado Alvaro (1895 - 1956)

အိတလီ

အယ်လ်ဗာရိုသည် သူ့ဘဝသက်တမ်းတစ်လျှောက်တွင် ရောမမြို့၌ အနေများ၏။ သို့ဖြစ်သည့်တိုင် သူ၏ လက်ရာအမြောက်ဆုံး ဝတ္ထုများသည် သူ့ဇာတိ ကလာဘရီယာမြို့မှ ရိုးသားသော တောသူတောင်သားအကြောင်း ရေးသားသည့် ဝတ္ထုများ ဖြစ်၏။ ဝတ္ထုတွေ လှိုင်လှိုင်ရေးသော ဝတ္ထုရေးဆရာ ဖြစ်သည့်တိုင် သူသည် အယ်ဒီတာနှင့် သတင်းစာဆရာအဖြစ်လည်း ကြည့်ညှိ လေးစားခြင်းခံရသူ ဖြစ်၏။

တန်ဖိုး

နေ့စဉ်ထုတ်သတင်းစာတွေက သတင်းတစ်ပုဒ်ကို ဖော်ပြလိုက်၏။ ယင်းသတင်းကြောင့် မြို့ကလေးတစ်မြို့လုံး တစ်နေ့ကုန် တီးတိုး တီးတိုးနှင့် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ယင်းသတင်းသည် တစ်ကမ္ဘာလုံး သို့ပင် ပျံ့နှံ့သွားတော့၏။

သတင်းမှာ နာမည်ကျော် လူသိများပြီး တန်ဖိုးလည်း ကြီးမားကာ သစ်အယ်သီးလောက် အရွယ်အစားရှိသည့် ပတ္တမြားကြီးတစ်လုံး ပျောက်ဆုံး သွားသည် ဆို၏။ မြောက်အမေရိကတိုက်ရှိ မြို့တစ်မြို့သို့ လာရောက်လည်ပတ် သည့် အိန္ဒိယမဟာရာဇာ၏ သားတော်တစ်ဦးက ၎င်းပတ္တမြားကြီးကို အဆင် တန်ဆာအဖြစ် ဆင်မြန်းထားသည်။ သားတော်က သူ့ကိုယ်ရံတော်တွေရော ပုလိပ်အဖွဲ့ကိုပါ မျက်ခြည်ဖြတ် ရုပ်ဖျက်ကိုယ်ယောင်ပျောက်ကာ အငှားကား တစ်စီးဖြင့် လစ်ထွက်ခဲ့သည်။ အငှားကားက သူ့အား မြို့ဆင်ခြေပုံးရပ်ကွက် တစ်ခုတွင် ချပေးခဲ့ပြီးမှ သူ့ဦးပေါင်းမှာ အလှဆင်ထားသည့် ပတ္တမြားကြီး ပျောက်ဆုံးနေမှန်း ရုတ်တရက် သတိပြုမိသည် ဆို၏။

သို့ဖြင့် ရှာဖွေရေးတပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို အရေးပေါ် ဖွဲ့စည်းကြသည်။ နောက်နေ့ နံနက်ကျတော့ အဖိုးတန်ကျောက်ကြီး ပျောက်ဆုံးမှုကို တစ်မြို့လုံး သိသွားသည်။ နာမည်ကျော် ပတ္တမြားကြီး မိမိတို့ နေထိုင်သည့်လမ်းထဲမှာ ကျနေမည်လား ဆိုသည့် မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် လူတွေ နေ့တစ်ဝက်ကျိုးသည့်တိုင် တင့်ငွဲ့ ရှာဖွေကြသည်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုက လူတိုင်း၏

မျှော်လင့်ချက်များကို မြင့်မားစေသည့်အတိုင်း မြို့သူမြို့သားအားလုံး အားတက် သရော ဖြစ်နေ၏။ တက်တက်ကြွကြွ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေ၏။ ပုလိပ်အဖွဲ့ အား ပြောပြသည့် သားတော်၏ အစစ်ခံချက်မှာ သိပ်ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မရှိလှ။ သို့သော် သူ့အစစ်ခံချက်အရဆိုလျှင် သူနှင့်အတူ အငှားကားစီးခဲ့သည့် အမျိုး သမီးသည် ပျောက်ဆုံးမှုနှင့် ပတ်သက်၍ တာဝန်ကင်းနေ၏။ ထို့ကြောင့် ပုလိပ်အဖွဲ့က အဆိုပါ အမျိုးသမီးကို ဆက်သွယ်စုံစမ်းဖို့ အားထုတ်မနေတော့။

အငှားကားမောင်းသူကတော့ ပုလိပ်အဖွဲ့သို့ ရောက်လာသည်။ အလွန် တန်ဖိုးထိုက်သည့် ဦးပေါင်းကို ဆင်မြန်းထားသည့် အိန္ဒိယလူမျိုးတစ်ဦးကို မိမိကားဖြင့် လိုက်ပို့ခဲ့ကြောင်း၊ မြို့ဆင်ခြေပုံးရှိ ဟိုတယ်ရှေ့တွင် ၎င်းအိန္ဒိယ လူမျိုးနှင့် အမျိုးသမီးကို ချပေးခဲ့ကြောင်း အစစ်ခံသည်။ အမျိုးသမီးမှာ ဥရောပသူ တစ်ဦး ဖြစ်၏။ တစ်ခုတည်းသော ထူးခြားချက်မှာ ၎င်းအမျိုးသမီးသည် ချမ်းသာ ကြွယ်ဝသော အိန္ဒိယအမျိုးသမီးများ ဆင်မြန်းလေ့ရှိသလို ပဲစေ့ခန့် ရှိသည့် စိန်ကြီးတစ်လုံးကို သူ၏နှာခေါင်း ဘယ်ဘက်တွင် ဆင်မြန်းထားခြင်း ဖြစ်သည် ဆို၏။ ဤအသေးစိတ်အစစ်ခံချက်က ပျောက်ဆုံး ပတ္တမြားကြီးအပေါ် မြို့သူ မြို့သားများ၏ အာရုံစူးစိုက်မှုကို ယာယီ လျော့ပါးသွားစေ၏။ နောက်ပြီး သူတို့၏ စပ်စုဆိုင်စိတ်တွေ ပိုမို ပြင်းပြလာစေ၏။

အငှားကားမောင်းသူက သူ့ကား၏ အတွင်းပိုင်းကို နှံ့နှံ့စပ်စပ် ချောင်ကြိုချောင်ကြား မကျန် ရှာဖွေကြည့်ရှုပြီးပြီ။ ပြီးတော့ ထိုနေ့ နံနက်ပိုင်းက သူ့ကား ငှားစီးသူများကို ပြန်လည် ရေတွက်ကြည့်သည်။ ပထမတစ်ဦးမှာ နိုင်ငံခြားသား စီးပွားရေးသမား တစ်ယောက်။ သူ့အား ဆိပ်ကမ်းသို့ ပို့ခဲ့ရ သည်။ ထိုသူသည် ဥရောပသို့ သင်္ဘောစီးသွားမည်ဆိုတာ သိသာသည်။ ထိုလူ ပြီးတော့ မိန်းမတစ်ယောက်က ငှားစီးပြန်သည်။

အိတာလျံလူမျိုးမှန်း သိသာသည့် ထိုလူသည် နိုင်ငံခြားသားများ စုပေါင်းနေထိုင်သည့် အိမ်တစ်လုံးထဲမှ ထွက်လာသည်။ နိုင်ငံခြားသားများ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသည့် ဘောင်းဘီပွပွကြီးနှင့် ခုံထူထူ ရှူးဖိနပ်တွေ ဝတ်ဆင်ထား ၏။ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်ကို ရှင်းသန့်နေအောင် ရိတ်ထားသည်။ နဖူးရေတွန့်တွန့် နှင့် မျက်နှာသွယ်သွယ် ရှိသည်။ ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ဦးထုပ်အမာ ဆောင်းထား သည်။ သူ့မှာပါလာသည့် ဝန်စည်စလယ်များမှာ ကြီးတုတ်တုတ်ကြီး ဆိုင်းထား

သည့် အဝတ်အစားသေတ္တာကြီးတစ်လုံး။ နောက်ပြီး သံမဏိဖြင့် ပြုလုပ်ထား ဟန်ရှိသော ဘူးလေးလေးကြီး တစ်ဘူး။ ထိုလူသည် ထိုနေ့မှာပင် ကားငှားစီး ၏။ သို့သော် သူ့အပေါ်ထားရှိသည့် သံသယများကို ချက်ချင်း ဖယ်ရှားပစ်လိုက် ကြ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုလူသည် သူ့ဘဝမှာ ယခုမှ ပထမဦးဆုံး အကြိမ် အငှားကားစီးဖူးသကဲ့သို့ လိုက်လာသောကြောင့် ဖြစ်၏။ သူသည် ကားတံခါးကို အံကျအောင် မပိတ်နိုင်။ လမ်းပေါ်သို့ ရုတ်တရက် လွင့်စဉ်ကျမှာ စိုးရိမ်သည့်အလား ကားရှေ့တံခါးကို တစ်ချိန်လုံး ဖက်တွယ်ထားသည်။ ပြီးတော့ သည်မြို့မှ အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာသွားတော့မည့်ပမာ တရိပ်ရိပ် ကျန်ခဲ့သည့် လမ်းတွေကို ငေးမောကြည့်ရင်း လိုက်ပါလာသည်။

မြို့ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်ရှိ ဟိုတယ်ရှေ့တွင် အိန္ဒိယလူမျိုးကို ချပေးပြီး နောက် ချက်ချင်းလို ကားငှားစီးသူ ရှိသေးသည်။ ထိုသူကိုတော့ အငှားကား မောင်းသူက မသင်္ကာမဖြစ်။ ထိုလူက အီတာလျံ အလုပ်သမားများ နေထိုင်သည့် ရပ်ကွက်သို့ မောင်းပို့ဖို့ ညွှန်ကြားသည်။ သူ ညွှန်ကြားသည့် နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ဆိပ်ကမ်းသို့ လိုက်ပို့ရသည့် နိုင်ငံခြားသားက ထပ်ငှားခဲ့ သည်။ ပထမလူသည် အီတာလျံရပ်ကွက်မှာ နေတာ ဖြစ်ရမည်။ သို့သော် သူ့ကို လိုက်ရှာလို့ မတွေ့။ ပျောက်ဆုံး ပတ္တမြားကြီးကို တွေ့သူအား ဆုငွေ အများကြီး ပေးမည့်အကြောင်း ကြေညာထားသည်ကိုလည်း တုံ့ပြန်ခြင်း မရှိ။ သည်တော့ ပတ္တမြားကြီးကို ရသွားသူမှာ ထိုလူ မဟုတ်ဟုပဲ ကောက်ချက်ဆွဲ ရတော့မည်။

မည်သို့ဆိုစေ ပျောက်ဆုံးသွားသော ကျောက်မျက်ရတနာကြီးသည် ကမ္ဘာကျော် ဖြစ်၏။ အလွယ်တကူ မှတ်မိနိုင်သော ပတ္တမြားကြီး ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်ရာ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ အနွေးနှင့်အမြန် ပြန်ပေါ်လာလိမ့်မည်ဟုသာ မျှော်လင့်ရတော့၏။

ထိုအချိန်တွင် အီတလီတောင်ပိုင်းရှိ ဇာတိချက်ကြွ တောမြို့ကလေး မှ ငါးနှစ်လုံးလုံး လာရောက်နေထိုင်ခဲ့သည့် တစ်ပြည်သား အီတာလျံကတော့ တစ်မြို့လုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေသည်ကို သိလည်း မသိ၊ ကြားလည်း မကြား။ သူ စုဆောင်းလာခဲ့သည့် တိုလီမိုလီ ပစ္စည်းကလေးများမှာ သူလို တစ်ပြည်သားတစ်ဦးအနေဖြင့်ပင် ကတ်သီးကတ်သတ်နိုင်လှသည့် ပစ္စည်းကလေး

တွေ ဖြစ်နေ၏။ သူက သားရေအစစ်ဟု ထင်သော်လည်း သားရေတုဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် အဝတ်အစားသေတ္တာ တစ်လုံး။ ထိုအထဲတွင် လျှော်ဖွပ်ပြီး မီးပူတိုက်ထားသည့် အပြာရောင် ဘောင်းဘီပွ တစ်ထည်။ သူ့ဒေသခံများသည် များသောအားဖြင့် နွားကျောင်းသားများသာ ဖြစ်၏။ ဒါဇင်ဝက်ထက် မပိုသော လူတွေလောက်သာ စက္ကူပေါ် ကလောင်တံ တင်ရမှန်း သိကြ၏။ သို့စင်လျက် သည်အချက်ကို မေ့လျော့ပြီး သူက ဖောင်တိန်ပင် ဆယ့်နှစ်ချောင်းတိတိ ဝယ်လာခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ဖောင်းကြွရုပ်လုံးဖော် စားပွဲတင်ပစ္စည်း အနည်းငယ်။ သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များကို ညှပ်ညှပ်ပေးခဲ့သည့် ဆံညှပ်တစ်စုံ။ နောက်ပြီး သတ္တုပစ္စည်းတစ်ခု။ သည်သတ္တုပစ္စည်းကတော့ ဘာလုပ်ဖို့မှန်း သူလည်း မသိ။ ပုံစံက ပစ္စတိုတစ်လက်လို့။ သို့ပေမဲ့ ကျည်မထွက်။ တစ်ကိုက်စီ ဖြတ်ထားသော အမေရိကန်ပိတ်စ ဆယ့်နှစ်စလည်း ပါသည်။ ပြီးတော့ သူ့မိန်းမ၊ သူ့သားနှင့် သူ့မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေ မက်မောသဘောကျစေမည့် ဆန်းဆန်းပြားပြား ပစ္စည်းကလေးတွေ။ သူ့ဝန်စည်စလယ်တွေထဲတွင် အလေးလံဆုံး ပစ္စည်းကတော့ သံမဏိမီးခံသေတ္တာ ဖြစ်၏။ သည်သေတ္တာကို အင်နီနာ ဆိုသော စာလုံးပေါင်း အတွဲနှင့်မှ ဖွင့်လို့ရသည်။ ငွေသားအနေဖြင့်တော့ ဒေါ်လာတစ်ထောင် ပါလာ သည်။ ထိုအထဲက သုံးရာကို သူ ခရီးမထွက်ခင်က ချေးငှားခဲ့သူများအား ပြန်ဆပ်ရမည်။

သူ၏ ခါးပြတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲတွင် အနီရောင် ကျောက်တစ်လုံး ပါလာ သည်။ တာကွက်တွေ အများကြီး ဖော်ထားသည့် အဆိုပါ ကျောက်သည် သစ်ကြားသီးလုံးလောက် ရှိသည်။ သည်ကျောက်ကို ဆိပ်ကမ်းသို့ လိုက်ပို့သည့် အငှားကားပေါ်မှာ မထင်မှတ်ဘဲ ကောက်ရခဲ့၏။ ကောက်ရလို့သာ ယူလာ သည်။ သည်ကျောက်ကို ဘယ်နေရာမှာ အသုံးချရမည်ဖြစ်ကြောင်း သူ မသိ။ ကားထိုင်ခုံ ကူရှင်နောက်နားတွင် သူ့လက်ချောင်းတွေနှင့် သွားထိမိသောကြောင့် သာ ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သည်ကျောက်ကို လာဘ်ပွင့်ကျောက်အဖြစ် သူ သိမ်းထားသည်။ ကိုးလိုးကန့်လန့် ဖြစ်နေသည်မှာ ကျောက်တုံးတွင် အပေါက် မပါခြင်း ဖြစ်၏။ သည်တော့ ကြိုးထည့်ပြီး ဆွဲဖို့မလွယ်။ ထို့ကြောင့် သည် ကျောက်သည် မြို့ကြီးသူတွေ ဆွဲကြီးမှာ ဆွဲသည့် ကျောက်မျိုးတော့ မဖြစ်နိုင်။ ပြည်ပနိုင်ငံတစ်ခုမှ ခွဲခွာခါနီးတွင် ဟိုစပ်စပ် သည်စပ်စပ် ရွေးယူ

စုဆောင်းလာသည့် တိုလီမိုလီ ပစ္စည်းကလေးများသည် ထူးခြားသော အမှတ် တရ တန်ဖိုးတွေ ရှိနေတတ်၏။ ၎င်းပစ္စည်းကလေးများက တစ်ဦးတစ်ယောက် အား ဝေးကွာခြင်းနှင့် လွမ်းမောတသခြင်း ရသများကို ပေး၏။ သည်ကျောက် တုံးကြီးကလည်း ကိုင်ကြည့်လျှင် အေးစက်နေ၏။ တိုးလျှိုပေါက် မမြင်နိုင် သော်လည်း အလင်းပေါက်၏။ ပြီးတော့ သကြားချောင်းတစ်ချောင်းလို ကြည်စင် ရှင်းသန့်နေ၏။ ဤဂုဏ်သတ္တိများကြောင့် တစ်ပြည်သား အီတာလုံက ဤ ကျောက်ကြီးကို မြတ်နိုးနေခြင်း ဖြစ်၏။

သူက သူ စုဆောင်းလာသော ပစ္စည်းကလေးတွေ ခင်းကျင်းပြီး အရောင်းဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင် ဖွင့်ထားသည်။ မီးခံသေတ္တာကို နံရံမှာ ကပ်ချ ထားသည်။ အရောင်းကောင်တာတစ်ခု ပြုလုပ်သည်။ ထိုကောင်တာပေါ်မှာ ဖောင်တံနံပင်တွေ ထည့်ထားသည့်ဘူး။ ဖောင်းကြွရပ်လုံးဖော် စားပွဲတင်ပစ္စည်း များ၊ နောက်ပြီး အမေရိကန်ပိတ်စအပိုင်းများ တင်ထားသည်။ အမေရိကန်ပိတ်စ တစ်စချင်းတွင် လီဘာတီ ကျောက်ရုပ်ကြီး၏ပုံ၊ ပိတ်စထောင့်တွေတွင် တမန်တော် နတ်သူငယ်ကလေးများ၊ နတ်သူငယ်ကလေးတွေက အမေရိကန် လွတ်လပ်ရေး ဖခင်ကြီးများ၏ ပုံတွေကို ကိုင်ထားသည်။ ပြီးတော့ အပြာရောင်နှင့် အဖြူရောင် ကြယ်ပွင့်များဖြင့် အလှဆင်ထားသည်။ ဤအရာများကား မြောက်အမေရိက တိုက် မြို့တစ်မြို့တွင် ငါးနှစ်လုံးလုံး သွားရောက်နေထိုင်ပြီး ပြည်တော်မပြန်မီ စိတ်ရှည်လက်ရှည် စုဆောင်းခဲ့သည့်ပစ္စည်းများပေတည်း။ ထိုသို့ စုဆောင်းရာ၌ ဈေးပေါပေါ အဟောင်းတန်းသို့ သွားပြီး ဝယ်ခဲ့သည်။ ၎င်းပစ္စည်းများသည် ဘယ်ကလာမှန်း မသိ။ တစ်ပြည်သား အလုပ်သမားထုထဲတွင် တစ်လက်က တစ်လက် လက်ဆင့်ကမ်း ကူးပြောင်းနေသည့်ပစ္စည်းတွေလည်း ရှိ၏။ မည်သို့ ဖြစ်စေ သူကတော့ သူ့နယ်သူ နယ်သားတွေအတွက် အဆန်းဖြစ်မည့် ပစ္စည်း ကလေးတွေကို ရွေးချယ်ဝယ်ခဲ့သည်။

သည်တော့ နေ့စားအလုပ်သမားအဖြစ် ဘဝကို စခဲ့သော သူသည် ယခု ပစ္စည်းမျိုးစုံရောင်းသည့် ဆိုင်ရှင် ဖြစ်နေပြီ။ သည်လိုရောင်းဖို့ အကြံပေါ် လာခြင်းမှာ မီးခံသေတ္တာကြီးကြောင့် ဖြစ်၏။ သည်သေတ္တာကြီးကြောင့်က လွဲလျှင် တခြား ဘာအကြောင်းကြောင့်မျှ မဟုတ်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် သူသည် သူ့ဌေးကြီးတစ်ဦးပမာ ခံစားရ၏။ ဘာကြောင့်ဆို သူ့အိတ်ထဲမှာ ထည့်လာသည့်

နိုင်ငံခြားငွေတွေကို မိမိ နိုင်ငံသုံး ငွေဖြင့် လဲလှယ်လိုက်လျှင် အများကြီး ပွားလာမည် ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။ အားလပ်ချိန်ကလေး နည်းနည်းရသည်နှင့် သူပိုင်ဆိုင်လာမည့် ငွေပမာဏကို စိတ်တွက်ဖြင့် တွက်ကြည့်သည်။ သည်သို့ တွက်ချက်ကြည့်ရခြင်းကို အစွဲကြီး စွဲနေမိ၏။

သူ့အိတ်ထဲမှ အနီရောင် ကျောက်တုံးကြီးကို စမ်းမိသောအခါမျိုးတွင် မူ သူသည် ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ပျော်ရွှင်ကြည်နူးရ၏။ ခုတော့ သည် ကျောက်တုံးကို သူ၏ လက်ဖွဲ့အဆောင်တစ်ခုလို သဘောထားနေမိပြီ။

ကျွန်တော်တို့သည် ကိုယ့်အတွက် ဘယ်လိုမျှ အသုံးမတည့်သည့် ပစ္စည်းပစ္စယကလေးတွေကို ဘဝတစ်လျှောက်လုံး မြတ်နိုး တွယ်တာစွာ ပိုက်ထွေးထားတတ်ကြ၏။ နောက်တော့ အဆိုပါ ပစ္စည်းကလေးတွေသည် ကျွန်တော်တို့နှင့် ခွဲမရသည့် ပစ္စည်းကလေးတွေ ဖြစ်လာသည်။ နောက်တော့ ကျွန်တော်တို့၏ မျိုးဆက်သစ်များကို လက်ဆင့်ကမ်း ပေးအပ်ခဲ့သည့် အမွေ ပစ္စည်းတွေ ဖြစ်လာတော့၏။ ယခု သည်ကျောက်တုံးသည်လည်း ထိုပစ္စည်းမျိုး ဖြစ်လာချေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ အရိပ်တကြည့်ကြည့် ထားသည်။ သို့မဟုတ် ကျွန်တော်တို့ လုံလုံခြုံခြုံ သိမ်းဆည်းထားသည့် အရေးကြီးသည့် ပစ္စည်းများ သည် ပျောက်ရှသွားတတ်၏။ သို့ပေမဲ့ အထက်ဖော်ပြပါ ပစ္စည်းမျိုးတွေကတော့ ဘယ်တော့မျှ ပျောက်ခြင်း၊ ဆုံးခြင်း မရှိ။ ကျွန်တော်တို့၏ စိတ်တွေကလည်း အချိန်ရလျှင်ရသလို ထိုပစ္စည်းများနှင့် ပတ်သက်သည်တို့ကို ပြန်လည် သတိရ နေတတ်၏။ ပမာဆိုရလျှင် ကျွန်တော်တို့၏ တစ်ပြည်သား အီတာလုံကြီးသည် သဘောစီးပြီး ပြန်လာပြီး ရက်အနည်းငယ်အကြာတွင် ထိုကျောက်တုံးကို စမ်းကြည့်မိသည်။ ကျောက်တုံးက သူ စီးခဲ့သည့် အငှားကားနှင့် အငှားကား၏ အတွင်းပိုင်းကို သတိရစေ၏။ နောက်ပြီး တရိပ်ရိပ် ကျန်ခဲ့သည့် လမ်းမများကို ပြဇာတ်တစ်ခု၏ ဇာတ်သိမ်းပိုင်း ကြည့်နေရသလို ပြန်လည် မြင်ယောင်စေခဲ့၏။

သူ့အရောင်းဆိုင်ကို တောင်သူလယ်သမားများနှင့် နွားကျောင်းသား များသာ နေထိုင်သည့် တောမြို့ကလေး အထက်ဘက်ပိုင်းမှာ ဖွင့်သည်။ သူ ပြန်ရောက်ပြီး သီတင်းနှစ်ပတ် အကြာတွင် တောင်သူလယ်သမားတစ်ဦး၏ တံကုပ် မြေလွှာပေါ်တွင် ရှည်လျားသော အရောင်းကောင်တာနှင့် ပစ္စည်းတင် သည့် စင်များ ရိုက်လိုက်၏။ ထိုစင်များပေါ်တွင် အိမ်ရှင်မများအတွက် အပြာ

ရောင် အထုပ်များဖြင့် ထုပ်ထားသော ဂျုံကော်ရည်နှင့် အပြာရောင် ပိတ်ပါးစများ နေရာရသွားသည်။ ဆိုင်၏ တစ်ဖက်ခြမ်းရှိ မြင်းခုံနှစ်ခုပေါ်တွင် ဝိုင်စည်တစ်လုံးနှင့် စားဆီ မြေအိုးတစ်လုံး တင်ထားသည်။ မီးခံသေတ္တာကိုတော့ နံရံကို မှီပြီး ချထားသည်။ ဈေးဝယ်သူများရှေ့တွင် သည်သေတ္တာကြီးကို ဖွင့်ရတာ သူ အလွန်ဂုဏ်ယူသည်။ သည်သေတ္တာကြီးထဲတွင် စာရင်းစာအုပ် ထည့်ထားသည်။ ပြီးတော့ ကောက်ရိတ်ချိန်၊ သို့မဟုတ် နွားဈေးအပြီးတွင် ငွေချေမည့် ရောင်းကုန်ပစ္စည်းမျိုးစုံကို ရေးမှတ်ထားသည့် မှတ်စုစာအုပ်လည်း ထည့်ထားသည်။

သူ့ဆိုင်သည်လည်း တခြားဆိုင်များနှင့် တဖြည်းဖြည်း တူလာပြီ။ သူ့ဆိုင်မှာ သူ့နည်း သူ့ဟန်နှင့် ထူးခြားမှုကလေးတွေ ရှိသည်။ နံရံပေါ်တွင် စာမရေးတတ်သည့် သူမိန်းမ မြေဖြူဖြင့် တေးမှတ်ထားသည့် ကြွေးစာရင်းတွေ ရှိသည်။ ကျောင်းနေပြီး ဖောက်သည်များ၏ နာမည်များကို မှတ်ပုံတင်စာအုပ် ထဲတွင် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ရေးနိုင်ပြီ ဖြစ်သည့် သူ့သားငယ်တော့ ရှိ၏။ သားငယ်က တစ်ခါတစ်ခါတွင် ဆိုင်မှာ ကူဖော်လောင်ဖက်ရသည်။ ပူပြင်းသော မွန်းလွဲပိုင်းများတွင် တခြားဘယ်ပစ္စည်းမျှ အရောင်းအဝယ် ဖြစ်လေ့မရှိ။ နေ့လယ်နေ့ခင်း တစ်မှေးစက်ရာက ထလာသည့် ယောက်ျားကြီးတွေသာ ရေခဲစိမ့်အချိုရည်များ လာဝယ်လေ့ရှိသည်။ ထိုအခါမျိုးတွေတွင်လည်း သားငယ်က မျက်နှာလွှဲထားလို့ ရသည်။

သူမိန်းမ၏ အမေရိကန်ပိနပ်ပုံစံ ညှပ်ဖိနပ် ရှည်မျောမျောကလေးတွင် တဖြည်းဖြည်း တွန့်ရာ ခေါက်ရာတွေ ထင်လာပြီ။ သူ့ဘဝသူ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေသော အမျိုးသမီးသည် ဆိုင်ရှင်၏ ဇနီးမယား ပီသစွာ ခုံခုံသန့်သန့်ကြီး ဖြစ်လာ၏။ သူ့ယောက်ျား သယ်လာသည့် ပစ္စည်းအသစ်များသည် လက်ကျန်ပစ္စည်း အဟောင်းအနွမ်းတွေနှင့် ရောနှောသွားလေပြီ။ ခုတော့ အဝတ်အစား ဗီရိထဲ ထည့်ထားသည့် ဦးထုပ်အမာကြီးတစ်လုံးသာ သစ်သစ်လွင်လွင် ရှိတော့သည်။ အမေရိကန်ပိတ်စများကို အရေးပါ အရာရောက်သော ဖောက်သည်များအား လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးဝေပစ်လိုက်ပြီ။ ဖောင်တိန်ပင်တွေကိုမူ လိုချင်သူ တစ်ယောက်မျှ မရှိ။ တစ်ယောက်ယောက်က ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်း ရေးခြစ်ကြည့်ခဲ့သည့်အတွက် ကလောင်သွား အကျိုးအပဲ့တွေ ခုထိ ဘူးထဲမှာ ရှိနေသေး

သည်။ ကလေးဆန်သည့် ဆိုင်ရှင်က ကလောင်သွားများသည် ရွှေစင်အတိဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည်ဟု တွေးသည်။ သူက ၎င်းကလောင်များကို ချောကလက် အထုပ်မှ ခွာထုတ်ထားသည့် ရွှေရောင် ခဲပတ်များပမာ တန်ဖိုးထား မြတ်နိုးသည်။ သူက အင်္ဂလိပ်သတင်းစာ အဟောင်းကြီး တစ်စောင်ကိုပင် နံရံမှာ ကပ်ထားလိုက်သေးသည်။ သူ့မှာ ကုန်ထုပ်စက္ကူ မရှိတော့သည့်တိုင် သည်သတင်းစာအဟောင်းကြီးကို အသုံးပြုဖို့ ငြင်းဆန်ခဲ့၏။ တစ်ခါတစ်ရံ သည်သတင်းစာကြီးကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေတတ်၏။ သတင်းစာထဲမှာ ပါသော ကြော်ငြာသရုပ်ဖော်ပုံတွေက သူ့အား အတိတ်ကာလများကို ပြန်လည် မြင်ယောင်စေ၏။ ရွှေရောင်အစီခံနှင့် စီးကရက်များကို သောက်သူတွေ၊ လမ်းပေါ်က တောလေကြမ်းပိုးတွေ၊ ဓာတ်စက်တွေ၊ ပြောရလျှင်တော့ သူ တစ်ခါတလေမှ ရောက်သည့် မြို့လယ်မြင်ကွင်း အားလုံးကို ပြန်လည်မြင်ယောင်မိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျောက်တုံးကြီးနှင့် ပတ်သက်၍မူ တစ်နေ့တွင် သည်အတုံးကြီးကို သူ သတိရသွားသည်။ သို့ဖြင့် သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ မွေးနေ့ပွဲ ကျင်းပရင်း ဆော့ကစားနေသည့် သူ့သားတော်မောင်ကို ပေးလိုက်၏။ ထိုအချိန်တွင် သားတော်မောင်နှင့် သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်က သစ်အယ်သီးများကို ရဲတိုက်ပုံစံ စုပုံပြီး ပိုကြီးသော၊ ပိုလေးသော သစ်အယ်သီးဖြင့် ထိအောင် ပစ်တမ်းကစားနေကြသည်။ ရဲတိုက် ပြိုကျအောင် ပစ်နိုင်သူက ၎င်းသစ်အယ်သီးများကို အပိုင်ရသည်။ ပစ်ခိုးကို ရွေးချယ်ပုံကတော့ ပညာသားပါသည်။ သစ်အယ်သီး အလုံးကြီးကြီးကို ရွေးသည်။ အခွဲမာကို အပေါက်ကလေး ဖောက်ပြီး အထဲရှိ အဆန်များကို ထုတ်ပစ်သည်။ ပြီးတော့ ထိုအပေါက်မှပင် ခဲတုံးကလေးတွေ ထည့်သည်။ ထိုအခါ လေးပြီး၊ ကြီးပြီး ပစ်မှတ်အထိ ရောက်အောင် ပစ်လို့ရသည် ပစ်ခိုးကို ရသည်။

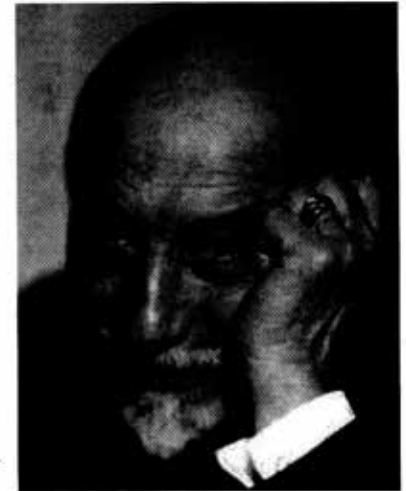
ကျောက်တုံးကြီးကလည်း တော်တော်ကောင်းသည့် ပစ်ခိုးကြီး ဖြစ်နေသည်။ တော်တော် လေးသည်။ ပစ်မှတ်ဆီရောက်အောင် ပစ်လို့ကောင်းသည်။ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကတော့ လင်မနစ်ပုလင်းထဲက ရသည့် ဖန်လုံးတစ်လုံးကို ပစ်ခိုးအဖြစ် သုံးသည်။ ဆိုင်ရှင်၏ သားက သူ့ပစ်ခိုးက ပိုပြီး လှသည်ဟု ပြောသည်။ ဘာကြောင့်ဆို သူ့ပစ်ခိုးက နီရဲနေသောကြောင့်၊ နောက်ပြီး အမေရိက

မှလာသော ကျောက်တုံးဖြစ်သောကြောင့်ဟု ဆို၏။ သည်လို ပစ္စည်းမျိုးဆိုလျှင် မြတ်မြတ်နိုးနိုးနှင့် ဘယ်တော့မျှ အပျောက်မခံတတ်သည့် ကလေးသူငယ်များ အကျင့်အတိုင်း သူလည်း သည်ကျောက်တုံးကြီးကို တယုတယ သိမ်းထားသည်။

သူ့ဖခင်ကတော့ သားတော်မောင်၏ ကစားစရာ ဖြစ်သွားသည့် ထူးထူးဆန်းဆန်း ကျောက်တုံးကြီးအကြောင်း စဉ်းစားသည်။ တွေးတောသည်။ သူစိတ်က မကြာမကြာ ဆိုသလို ကမ္ဘာအနှံ့ ခြေဆန်ခဲ့သည့် ခရီးစဉ်များဆီသို့ ပြန်ရောက်သွားတတ်သည်။ ကမ္ဘာကြီးမှာ အဖိုးထိုက် အဖိုးတန် ပစ္စည်းများဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ ၎င်းအဖိုးတန်ပစ္စည်းများကို တချို့က ပျောက်ဆုံးသွားပြီး ကံကောင်းထောက်မသူများက တွေ့ရှိသွားကြ၏။ ၎င်းခရီးစဉ်တွေထဲက တစ်ခေါက်တွင် သူလည်း သည်နည်း သည်ပုံအတိုင်း တွေ့ရှိခဲ့သည်လေ။ သည်တော့ နောက်ခရီးစဉ်များမှာလည်း ထိုနည်းထိုပုံ တွေ့လိမ့်နိုးနိုး ထင်မိ ယောင်မှားခဲ့၏။ သင်္ဘောပေါ်တွင် ခင်းထားသော ကြမ်းခင်းများအောက်ကို လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် စမ်းစမ်းကြည့်သည်။ ဘတ်စ်ကားများ၊ မီးရထား များတွင် တပ်ဆင်ထားသည့် သားရေကူရှင်များနောက်နားကို ဟိုစမ်းသည်စမ်း စမ်းကြည့်ခဲ့သည်။ သို့ပေမဲ့ ဘာဆိုဘာမျှ မတွေ့ခဲ့။ ဪ... တစ်ခါတော့ ရှိသည်။ လမ်းပေါ်မှာ ငါးဒေါ်လာ ကောက်ရဖူးသည်။ ဟုတ်သည်။ သူ မှတ်မိနေပါသေးသည်။ ထိုနေ့က မိုးတွေ ရွာနေသည်လေ။

Ref: The Ruby by Corrado Alvaro

စာညွှန်း- နယ်နိမိတ်စင်၊ မတ်လ၊ ၂၀၀၂။

Luigi Pirandello

Luigi Pirandello (1867 - 1936)

အီတလီ

နှစ်ဆယ်ရာစုများ၏ ဇာတ်သဘင်လောကတွင် ကြီးကျယ်ထင်ရှားသူ တစ်ဦးဖြစ်မလာမီက လွီဂျီပီရန်ဒယ်လိုသည် ကဗျာဆရာ၊ ဝတ္ထုရေးဆရာ၊ ဝတ္ထုတိုရေးဆရာ ဖြစ်၏။ စစ်စလီကျွန်းတွင် မွေးဖွားပြီး ရောမတက္ကသိုလ်တွင် ပညာဆည်းပူးခဲ့သည်။ သူသည် ဂျာမန်ဘာသာဗေဒနှင့် ဒေါက်တာဘွဲ့ ရယူ ခဲ့၏။ ၁၉၃၄ ခုနှစ်တွင် စာပေဆိုင်ရာ နိုဗဲလ်ဆုမရမီနှင့် နိုင်ငံတကာက အသိအမှတ်မပြုမီ သူ့ဘဝမှာ ဆင်းရဲမွဲတေပြီး ကြမ်းတမ်းခဲ့လေသည်။

လွမ်းသူ့ပန်းခွေ

မြို့စွန့် တောင်ကုန်းတစ်ကုန်းပေါ်ရှိ ပြည်သူ့ဥယျာဉ် ဝင်ပေါက်ရှေ့တွင် ဒေါက်တာစီးမား ခဏနားလိုက်၏။ သူက အုတ်တိုင် နှစ်တိုင်ကြားတွင် ကန့်လန့်ဖြတ်တားထားသော သံချေးတက် သံတန်းကြီးကို ကြည့်ရင်း တစ်ဖြုတ်မျှ ယောင်ပေပေ လုပ်နေသည်။ အုတ်တိုင်နှစ်တိုင်၏ နောက်ဘက်မှာတော့ စိုက်ပရပ်စ်ထင်းရှူးပင်ကြီး နှစ်ပင်က ငူငူငေါင်ငေါင် ထိုးထိုးထောင်ထောင်။ သူတို့၏အရောင်ရင့်ရင့် သစ်ကိုင်းများပေါ်တွင် ကျောက်နှင့်ဆီနွယ်တွေ ရစ်ကာပတ်ကာ တက်နေသည့်ကြားကပင် သည်အပင်ကြီးနှစ်ပင်က ငူနေသေး၊ ငေါင်နေသေးသည်။ ဂိတ်ဝမှ ခပ်မတ်မတ် တက်ရသည့် လူသွားလမ်းကလေးအတိုင်း လိုက်သွားလျှင် သစ်ပင်တွေကြားထဲမှာ ထင်ရှားနေပြီး စင်ထိုးပန်းပင်တွေ အုပ်မိုးနေသည့် အများပြည်သူ နားနေရာ စခန်းကလေးသို့ ရောက်မည် ဖြစ်၏။

သူက လူသူကင်းရှင်းသော ဥယျာဉ်အိုကြီးထဲမှာ အေးအေးလူလူ လမ်းလျှောက်ဖို့ စိတ်ကူးသည်။ သို့အတွက် နံနက်ခင်းနေခြည်၏ နွေးထွေးမှုကို အရသာခံရင်း ထိုင်းမိုင်းမှုတွေ ပြယ်ပျောက်သွားအောင် ပျင်းရိစွာ စောင့်နေလိုက်သည်။ မြောက်ဘက်တောင်စောင်း၏ အေးမြသော အရိပ်အာဝါသထဲတွင် ရနံ့စုံ ရောနှောသင်းပျံ့နေ၏။ ပင်စိမ်းပင်ရနံ့တွေ၊ ဆီးပင်က ရနံ့တွေ။ အနီးအနား သစ်ပင်များပေါ်မှာတော့ ငှက်ကလေးတွေ။ သူတို့က တစ်ကျော့ပြန် နွေဦးကို ကြိုဆိုသည့်အနေဖြင့် မရပ်မနား တေးသီနေကြ၏။

ဆရာဝန်က မွှေးရနံ့ သင်းထုံသောလေကို နှစ်သက်မက်မောစွာ

ရှုသည်။ ပြီးတော့ လျှောက်လမ်းကလေးအတိုင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်း စတက်သည်။ သစ်ပင်အားလုံးမှ ပွင့်အန်ထွက်လာသည့် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် အစိမ်းရောင်တွေ၊ ပန်းခင်းတွေပေါ်မှာ တဖျပ်ဖျပ် ပျံနေသည့် လိပ်ပြာဖြူဖြူကလေးတွေ။ ဒါတွေက သူ၏ အတွေးခွမ်းခွမ်းများကို မှေးမှိန်ဝေဝါးသွားစေ၏။ ငြိမ်းချမ်းသော၊ သာယာသော သည်ပန်းဥယျာဉ်ကြီးက ဘယ်လောက် လှလိုက်ပါသလဲ။ သည်အထဲမှာ အေးအေးလူလူ လမ်းလျှောက်ဖို့ လာသူ ရှိသည် ဆိုလျှင်ပင် ထိုသို့ လာသူ အလွန်နည်းပါလိမ့်မည်။

ဒီဥယျာဉ်ကြီးသာ ငါပိုင် ဖြစ်လိုက်ရင်ဟု သူ စိတ်ကူးယဉ်သည်။ သည်တောင့်တမှုကို သူ၏သက်ပြင်းရှည်ကြီးက ပဲ့တင်ထပ်ပြသည်။

သည်နေရာသို့ လာရောက် လမ်းလျှောက်သူတွေထဲက ဘယ်လောက် များများသည် ဒီဥယျာဉ်ကြီးသာ ငါပိုင်ဖြစ်လိုက်ရင်ဟု မိမိ တွေးသလို တွေးပြီး သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချကြမည်လဲ မသိ။ လူတိုင်းပိုင်သည့် တစ်စုံတစ်ခုကို တကယ်တမ်း ဘယ်သူမျှ တိတိပပ ပိုင်ခွင့်မရခြင်းနှင့် ပတ်သက်လို့တော့ ကံကြမ္မာကိုပဲ ယိုးမယ်ဖွဲ့ရတော့မည်။ လမ်းချိုးလမ်းကျွတ်တိုင်းမှာ စိုက်ထူထားသည့် ဆိုင်းဘုတ်တွေကို ကြည့်။ 'ပန်းခင်းများပေါ် လမ်းမလျှောက်ရ'၊ 'အပင်များကို မဖျက်ဆီးပါနှင့်'၊ 'ပန်းမခူးရ' သည်ဆိုင်းဘုတ်တွေကို သင် လမ်းလျှောက်ရင်း မြင်နိုင်တွေ့နိုင်သည်။ ဆိုင်းဘုတ်တွေက ဆိုလိုသော ပိုင်ရှင်မှာ 'ကျွန်ုပ်' ဖြစ်၏။ 'ကျွန်ုပ်တို့' မဟုတ်။ 'ကျွန်ုပ်' ဆိုသည့် တစ်ဦးတည်းသော ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ဥယျာဉ်မှူးသာ ဖြစ်နိုင်၏။ တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ ပိုင်ရှင်အစစ်မှာ သူသာ ဖြစ်၏။ သည်အတွက် သူ့ကို လခပေးထားရသည်။ နေဖို့ အိမ်တစ်လုံး ပေးထားရသည်။ ပြီးတော့ လူတိုင်းပိုင်သည့် ပန်းများကို သူတစ်ဦးတည်းသာ ခူးခွင့်ပေးထားရသည်။ သူက လွဲပြီး တခြား ဘယ်သူမျှ ခူးခွင့် မရှိ။ သူက ပန်းတွေကို ခူးမည်။ ထိုအထဲမှ တချို့တစ်ဝက်ကို သူ့ကိုယ်ကျိုးအတွက် ရောင်းစားသေးသည်။

ငှက်ကလေးတစ်ကောင်၏ တေးသီသံက တခြားငှက်များ၏ တေးသံကို ကျော်လွှားပြီး စူးစူးရှရှ ပေါ်ထွက်လာသည်။ သည်တေးသံကို ကြားရတော့ ဟိုးတစ်ချိန်တုန်းက ထွက်ခဲ့သည့် အားလပ်ရက် အပန်းဖြေခရီးကို ကောက်ကာ ငင်ကာ သတိရမိ၏။ ပင်လယ်နှင့် မလှမ်းမကမ်း မြေပြန့်လွင်ပြင်၏ တောအုပ်

ထဲတွင် ပျောက်နေသည့် နို့ထွက်ပစ္စည်း ထုတ်လုပ်ရေးခြံသို့ သွားခဲ့သည့် ခရီးစဉ်ပေါ့။ အဲသည်တုန်းကဆို သူသည် ချာတိတ်ပဲ ရှိသေးသည်။ သို့ပေမဲ့ သူက အလွန်မတန် အမဲလိုက် ဝါသနာပါသူ။ ၎င်းနေ့တစ်နေ့တွင်း ၎င်းကလေး တွေ ဘယ်နှကောင်လောက် သူ ပစ်သတ်ခဲ့ကြောင်းကို ဘယ်လိုမျှ မှတ်မိနိုင် တော့မည် မဟုတ်။

သူ့အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း လုပ်ငန်းမှာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကြုံနေရသည့် ပြုစုကုသမှုနှင့် ပြဿနာတွေကို လောလောဆယ် ယာယီအခိုက်အတန့်တော့ ဘေးချိတ်ထားလို့ ရသည်။ သို့ပေမဲ့ နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် ကြုံခဲ့သည့် မွေးနေ့ သည် သူ၏ နှစ်လေးဆယ်မြောက် မွေးနေ့ဖြစ်ကြောင်းတော့ မေ့လို့မရ။ သူ့ အတွက်တော့ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးဖွယ် ငယ်ဘဝကို ကျော်လွန်ခဲ့ပြီဟု တွေးသည်။ သူသည် လူငယ်လူရွယ်ဘဝ၏ အရသာကို နှစ်နှစ်ကာကာ ခံစားခဲ့ရသည်ဟု ဘယ်တုန်းကမျှ မပြောနိုင်ခြင်းမှာ ကံမကောင်း အကြောင်းမလူမှု တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်၏။ လူ့ဘဝမှာ အံ့ဩစရာတွေ အများကြီးပါ။ ဘဝတစ်ခုသည် အရမ်း လှပသောဘဝမျိုး ဖြစ်နိုင်သည်။ ဝင်းပသော သည်မနက်ခင်းမျိုးက မြောက်မြား စွာသော သောကတွေ၊ မြောက်မြားစွာသော အဆင်မပြေမှုတွေကို ပြေပျောက် စေနိုင်ပါသည်။

စိတ်ကူးတစ်ခု ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာသည့်အတွက် သူ ခဏရပ်လိုက်၏။ အိမ်ပြန်ပြေးပြီး သူ၏ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ဇနီးသည်ကလေးကို ခေါ်ရကောင်း မလား။ သူတို့ လက်ထပ်ခဲ့ကြတာ ခုဆို ခုနစ်လ ရှိပြီ။ ခုလို ကြည်နူးစရာ လမ်းလျှောက်ခြင်းမျိုးကို သူ့ဇနီးသည်နှင့်အတူ ဝေမျှခံစားချင်သည်။ သို့သော် ခဏတာမျှ ချိတ်ချတုံ ဖြစ်နေပြီးနောက် ရှေ့ဆက်လျှောက်ခဲ့၏။ နေပါစေတော့။ သည်ကြည်နူးစရာသည် မိမိတစ်ဦးတည်းအတွက်ပဲ ဖြစ်ရမည်။

ခုလို လမ်းအတူလျှောက်ဖို့ မိမိက မတိုက်တွန်းရဘဲ သူ့သဘောနှင့်သူ လိုက်လာမည်ဆိုလျှင်တော့ ကြည်နူးမှုကို သူ့မိန်းမ ခံစားရကောင်း ခံစားရ နိုင်မည်။ နှစ်ယောက်အတူဆိုလျှင် ကြည်နူးစရာကလေး ပျောက်ပျက်သွား နိုင်မည်။ ခုတောင် သည်အကြောင်း စဉ်းစားရင်း ရွှင်လန်းတက်ကြွမှုတချို့ လျော့ပါးသွားပြီး စောစောပိုင်းတုန်းက ရင်ထဲမှာ ခိုတွယ်နေသည့် ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းစိတ်တွေ ထကြွလာပြန်သည်။

အင်း... သည်မိန်းကလေးက သနားစရာကလေးပါ။ မိမိအနေဖြင့် သည်မိန်းကလေးကို ဘာအကြောင်းကြောင့်မျှ အပြစ်ဆိုစရာ မရှိ။ အထူးသဖြင့် မိမိ၏ နားသယ်ဆံပင်တွင် ဖြူလာခြင်းနှင့် မုတ်ဆိတ်မွေးတွေမှာ အဖြူရောင် စွက်လာခြင်းတို့နှင့် ပတ်သက်၍ သည်မိန်းကလေးကို ဘယ်လိုလုပ် အပြစ်ဆိုရ မလဲ။ တကယ်တော့ သူ့ခမျာ အသက်နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးသည်။ မိမိထက် ဆယ့်ရှစ်နှစ်တောင် ငယ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဆုံတွေ့ခဲ့ကြသည့် တိုတောင်း သော ကာလအတွင်း သူ့ဘက်က ပြသခဲ့သည့် အရိုက်ကလေးတွေသည် လက်ထပ် ပြီးနောက်ပိုင်း အချစ်အဖြစ် ပြောင်းလဲလာလိမ့်မည်ဟု မိမိ မျှော်လင့်ခဲ့၏။ မိမိခေါင်းမှာ ဆံပင်တွေ ဖြူနေသည့်တိုင် လူငယ်ကလေးတစ်ယောက်ပမာ သူ့အပေါ် ဘယ်လောက် အချစ်ကြီး ချစ်ခဲ့ကြောင်းကိုလည်း သည်မိန်းကလေး သဘောပေါက်ခဲ့ပါသည်။ သည်မိန်းကလေးသည် မိမိ၏ အချစ်ဦး။ မိမိဘဝမှာ တခြား မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘယ်တုန်းကမျှ မချစ်ဖူးခဲ့။

တကယ်တော့ အချည်းနှီး အိပ်မက်တွေပါကလား။ မိမိ မိန်းမ၏ ရင်ထဲမှာ အချစ်၊ အချစ်စစ် အချစ်မှန်ကို မိမိ လှုပ်နှိုးနိုင်စွမ်း မရှိခဲ့။ လှုပ်နှိုးနိုင် စွမ်း ရှိတော့မည်လည်း မထင်။ သူက မိမိကိုမြင်လျှင် ပြုံးပြသည်။ မိမိကို နှစ်သက်သဘောကျကြောင်း အမူအရာကလေးတွေ ပြခဲ့သည်။ သို့ပေမဲ့ ဒါက အချစ်မှ မဟုတ်ဘဲ။

မိမိ မိန်းမ၏ ဘဝမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကသာ စိုးမိုး မနေလျှင် မိမိ၏ဝေဒနာတွေ သည့်ထက် လျော့ပါးသွားနိုင်သည်။ ထုံးစံအားဖြင့် တခြား ကိစ္စဝိစ္စ အများစုကို မိမိသဘောထားကြီး ခွင့်လွှတ်ခဲ့စမြဲပါ။ သို့ပေမဲ့ သည်ဖြစ်ရပ်နှင့် ပတ်သက်လို့ကတော့ မိမိ ခါတိုင်းလို သဘောမထားနိုင်။

သည်မိန်းကလေးသည် အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ် လူငယ်ဘာဝ တက်ကြွနေချိန်တွင် လူငယ်ကျောင်းသားကလေးတစ်ယောက်နှင့် ချစ်ကျွမ်း ဝင်ခဲ့၏။ သို့သော် ကောင်ကလေးက တိုက်ဖျိုက်ရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်သွား သည်။ သည်အကြောင်းကို မိမိ သိနေသည်။ အကြောင်းမှာ ကောင်ကလေးကို ကုသပေးခဲ့သည့် ဆရာဝန်သည် မိမိ ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။ ဒါ့အပြင် မိန်းကလေးခမျာ ရူးမတတ် ခံစားခဲ့ရကြောင်း၊ သူ့အခန်းကို သော့ခတ်ပြီး မှောင်ထဲမည်းထဲမှာ အခန်းအောင်းနေခဲ့ကြောင်း၊ ထိုအချိန်မှစပြီး အိမ်ထဲမှ

အိမ်အပြင်သို့ မထွက်တော့ဘဲ ဘယ်သူနှင့်မျှ အတွေ့မခံတော့ကြောင်းတွေကို လည်း သိခဲ့ရ၏။ သူသည် သီလရှင်ဘဝကို ခံယူဖို့ပင် ဆန္ဒဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုစဉ်က လူတိုင်းပါးစပ်ဖျားမှာ သေခြင်းတရားက ခွဲစပ်ခဲ့သည့် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ချစ်သူ နှစ်ယောက်၏ ကံအကြောင်းမလှပုံက လွဲပြီး တခြား ဘာမျှ ပြောစရာမရှိသလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ကောင်ကလေးက ဇဝနဉာဏ် ရှင်သည်။ ခင်မင်နှစ်လိုစရာ ကောင်းသည်။ အနေအထိုင် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သည်။ သို့ကြောင့် လူချစ်လူခင် များသည်။ သည်ကောင်ကလေး သေသွားသည့်အတွက် ဖြေမဆည်နိုင်လောက် အောင် ပူဆွေးသောကရောက်နေရာသည့် မိန်းကလေးကတော့ တစ်မြို့လုံးမှာ အချောဆုံး၊ အလှဆုံးအဖြစ် သတ်မှတ်ခံထားရသူ။

တစ်နှစ်ကျော်သွားမှ မိတ်ဆုံပွဲ အနည်းအကျဉ်းသို့ သွားဖြစ်အောင် သူမိဘတွေက သူ့အား ဖျောင်းဖျားချနိုင်ခဲ့၏။ သူ၏ ခပ်ယိုယို အနေအထိုင်၊ သူ၏ ကြေကွဲသော အသွင်အပြင်နှင့် ခပ်ယုယု အပြုံးတို့ကို တွေ့မြင်ရသူတိုင်း ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခတ်ခံစားကြရ၏။ အထူးသဖြင့် ယောက်ျားကလေး ပရိသတ်က ပေါ့။ သူ့အချစ်ကို ရရေး၊ ချစ်သူနှင့် ကွေကွင်းရခြင်း ဆင်းရဲညွှန်တွင်းမှ သူ့အား ကယ်တင်ရေး၊ သူ့အား ပြန်လည်အသက်သွင်းပေးရေး၊ ငယ်ရွယ် ပျိုမျှစ်သော ဘဝကို ပြန်လည်ရရှိရေးတို့မှာ လူတိုင်း၏အိပ်မက် ဖြစ်လာသည်။ ပုရိသယောက်ျားကလေးတိုင်း၏ ရည်မှန်းချက် ဖြစ်လာသည်။

သို့သော် သူက ပရိဒေဝမီးကို ဖက်တွယ်ထားသည်။ သူ့အနေအထိုင် သို့သိပ်သည်။ ရိုကျိုးသည်။ သို့ပေမဲ့ မိန်းကလေးသည် သူ့အချစ်နှင့် သူ့ တွယ်တာမှုကို ထင်ဟပ်ပြသသည့် ပူဆွေးသောကရားကို ဖက်တွယ်ပြပြီး ဂုဏ်ယူနေတာ ဖြစ်ရမည် ဟူသော အညှာအတာမဲ့ ကောလာဟလစကားတွေ စတင်ပျံ့နှံ့လာသည်။ သို့သော် ဒါကလည်း သူ့အား မနာလိုမှု၊ ဒေါသဖြစ်မှုတို့ ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော အမနာပ စကားတွေသာ ဖြစ်၏။ မည်သို့ဖြစ်စေ သူ့ခံစားချက်များ အစစ်အမှန် ဖြစ်ကြောင်းကို လအနည်းငယ်အတွင်း သက်သေ ထုနိုင်ခဲ့သည်။ အကြောင်းမှာ ပိုပြီး ထိုက်ထိုက်တန်တန်ရှိသော လူငယ်ကလေး ငါးဦးက လက်ထပ်ခွင့် တောင်းလာသည်ကို သူက ငြင်းပယ်လိုက်သော ကြောင့်ပင်။

သို့ဖြင့် ကြေကွဲစရာ ဇာတ်လမ်းကြီး ဖြစ်ပေါ်ပြီး နှစ်နှစ်မျှ ကြာသွား

သည်။ ဤအချိန်တွင် သူ့အား ဘယ်သူကောင်းသားကမျှ ချဉ်းကပ်ပြီး လက်ထပ်ခွင့် မတောင်းဝံ့တော့။ ထိုသို့ ခွင့်တောင်းလျှင် အငြင်းပယ်ခံရမှာ မြေကြီးလက်ပုတ်မလွဲ ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ သို့သော် ဒေါက်တာ ဖရန်ဆတ်စကိုစီးမားက လက်ထပ်ခွင့် တောင်းသည်။ ကောင်မကလေးက မဆိုင်းမတွပင် လက်သင့်ခံခဲ့သည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ အဦးဆုံးအကြိမ် အံ့ဩတကြီး ဖြစ်ရပြီးသည့်နောက် ဒေါက်တာစီးမား၏ အောင်ပွဲကို လူတိုင်းက ကြီးစားပြီး အဖြေရှာကြည့်ကြ သည်။ ကောင်မကလေး ခေါင်းညှိတံခွဲခြင်းမှာ ဆရာဝန်သည် ငယ်ရွယ်နုပျိုသူ မဟုတ်သောကြောင့် ဖြစ်ရမည်။ သူ့အား ကောင်မကလေး လက်ထပ်ခြင်းမှာ အချစ်ကြောင့် မဟုတ်နိုင်။ အချစ်စစ်အချစ်မှန်ဖြင့် လက်ထပ်သည်ဟု ဘယ်သူ ကမျှ မထင်။ ကောင်မကလေးက သဘောတူခဲ့ခြင်းမှာ ဆရာဝန်သည် ဆင်ခြင် တုံတရားရှိသူ ဖြစ်သောကြောင့်၊ ကောင်မကလေး၏ တုံပြန်အချစ်ကို လူငယ် တစ်ဦးလို မျှော်မှန်းထားသူ မဟုတ်သောကြောင့်၊ ကောင်မကလေးက ကြင်နာမှု၊ ကြည်ညိုမှု၊ ကျေးဇူးတင်မှုတို့ဖြင့် တုံပြန်ဖော်ရလျှင်ပင် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မည့်သူ ဖြစ်သောကြောင့်ဟု တွက်ဆကြသည်။

ဤတွက်ဆချက် ဘယ်ရွေးဘယ်မျှ မှန်ကန်ကြောင်း မကြာမီအတွင်း သူ သိမြင်ခဲ့ရသည်။ သည်တော့လည်း ရင်နာရသည်ပေါ့။ သူ့မှာ သူ၏ရင်တွင်း ဝေဒနာ ပေါ်လွင်သွားမည်စိုးသောကြောင့် အနေအထိုင် အပြောအဆိုတိုင်းကို မပြတ်ထိန်းသိမ်း ဂရုစိုက်နေခဲ့ရသည်။ ကောင်မကလေး၏ ကြည်ညိုလေးစားမှု ဆုံးရှုံးသွားမှာကို စိုးရိမ်မည့်အတွက် လူငယ်တစ်ယောက်လို ခံစား၍ သူ၏ ပြင်းပြသော အချစ်ကို ဖော်ထုတ်ပြလိုစိတ်အား ထိန်းထားရသည်မှာလည်း စိတ်ဆင်းရဲစရာ ကောင်းလှပါသည်။

တကယ်တော့ သူသည် မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်ပဲ ငယ်ရွယ်နုပျိုသူ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုမိန်းမကား လွန်ခဲ့သည့်သုံးနှစ်က ကွယ်လွန်သွားသည့် သူ့ မိခင်အိုကြီး ဖြစ်ပါသည်။ မေမေ ဆိုလျှင်တော့ သာယာလှပသော သည် နံနက်ခင်းတွင် သူ့ကြည်နူးမှုကို မျှဝေခံစားပေမည်။ သူကလည်း နှစ်ခါပြန် စဉ်းစားမနေဘဲ မေမေကို ပြေးခေါ်မိမည် ဖြစ်၏။ ဩ... စိုးရိမ်သောက ကြီးတတ်လွန်းသည့် မေမေ။ ထောင့်တစ်ထောင့်မှာ ကုပ်ကုပ်ကလေး ထိုင်၊

လက်ထဲမှာ စိပ်ပုတီးကိုကိုင်၊ ပြီးတော့ သူ တာဝန်ယူ ကုသနေသည့် လူနာ အားလုံးအတွက် ကျန်းမာချမ်းသာစေကြောင်း မေတ္တာပို့နေသည်ကို တွေ့ရစမြဲ။ ဒေါက်တာစီးမားက တောင်တက်လမ်းကလေးအတိုင်း တက်ရင်း သူ့မေမေကို လွမ်းဆွတ်တသစ္စာ ပြုံးပြီး ခေါင်းကို ယမ်းလိုက်၏။ သူတော်ကောင်း အမေအို ကြီးသည် သူ့လူနာအတွက် ဆုတောင်းသမှုပြုခြင်းဖြင့် သူ့အပေါ်၊ သို့မဟုတ် သူ၏ ကုသမှုစွမ်းရည်အပေါ် ယုံကြည်မှုနည်းပါးကြောင်း ပြသခဲ့သည်။ တစ်ခါ မှာတော့ သူက ရွယ်ရွန်းဖတ်ရွန်းဖြင့် သည်အကြောင်းကို သူ့မေမေအား ပြော ပြသည်။ သည်တော့ မိခင်ဖြစ်သူက မဆိုင်းမတွ ပြန်ပြောသည်။ သူ ဆုတောင်း နေသည်မှာ သား၏လူနာများအတွက် လုံးဝ မဟုတ်ကြောင်း၊ သို့သော် ထို လူနာတွေကို သားဖြစ်သူက ပြုစုကုသရာ၌ ဘုရားသခင်က ကူညီစောင့်ရှောက် ပါရန် ရိုးရိုးကလေး အသနားခံနေခြင်းသာ ဖြစ်သည် ဟူ၏။

“ဒီလိုဆို မေမေ ထင်တာက ဘုရားသခင်ရဲ့ ကူညီစောင့်မမှု မပါရင်”
သူ စကားစသည်။ သို့သော် အဘွားကြီးက သူ့စကားကို ဆုံးအောင် ပြောခွင့် မပြု။

“မင်း ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ။ ဘုရားသခင်ရဲ့ ကူညီ စောင့်မမှုကို တို့တစ်တွေ အမြဲတမ်း လိုအပ်တယ်ကွဲ့ သားရဲ့”

မေမေသည် နံနက်မိုးလင်းသည်မှ ညဉ့်မိုးချုပ်သည်အထိ ဘုရား ဝတ်ပြုဆုတောင်းသည်။ သူ့မှာ သူ့မေမေ သည်လောက်အထိ လူပင်ပန်း၊ စိတ်ပင်ပန်း မဖြစ်ရအောင် သူ့ဆီ လူနာနည်းနည်းပဲ လာပါစေဟု ဆုတောင်း မိမတတ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူ့အပြုံး ပြန်ပေါ်လာသည်။ သူ့မေမေကို သတိရ တမ်းတမိတော့ သူ့အတွေးတွေသည် အရှိတရားနှင့် ကင်းကွာသော အိပ်မက် တစ်ခုလို ပြန်လည် ပေါ့ပါးလန်းဆန်းလာသည်။ ပြီးတော့ သည်နေ့စွဲ၏ စွဲမက် စရာတွေလည်း ပြန်လည် ပေါ်ထွန်းလာသည်။

အထက်ဘက်နားရှိ မြက်ထူထူ စိုက်ခင်းတစ်ကွက်တွင် ပေါင်းသင် နေသော ဥယျာဉ်မှူးအသစ်ကို မြင်လိုက်ရသည့်အတွက် သူ့အတွေးစဉ် ရုတ်တရက် ပြတ်သွားသည်။

“ကျွန်တော် ဒီမှာနော် ဆရာ။ ဆရာ ကျွန်တော့်ကို အကြာကြီး လိုက်ရှာနေရသလားဟင်”

“ကျွန်တော်လား၊ ဟင့်အင်း... တကယ်တော့”

“ဟိုဟာက အသင့်ဖြစ်နေပြီ၊ အသင့်ဖြစ်ပြီး အသင့်စောင့်နေတာ မနက် ရှစ်နာရီကတည်းကပဲ”

ဥယျာဉ်မှူး ပြောပြီး ရှေ့တိုးလာသည်။ ကက်ဦးထုပ်ကို လက်ထဲမှာ ကိုင်လျက်။ သူ့နဖူးမှာ ချွေးဥတွေ သီးလျက်။

“ဆရာ ကြည့်ချင်တယ်ဆိုရင် ပန်းစင်အောက်က နားနေစခန်းမှာ ရှိနေတယ် ဆရာ။ ကျွန်တော်တို့ ခုပဲ သွားကြည့်လို့ ရတယ်လေ”

“ဘာကို သွားကြည့်ရမှာလဲ”

ဆရာဝန်က ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်း မေးသည်။

“ကျွန်တော် မသိ...”

“ဟာ... ဆရာကလည်း ဟိုလွမ်းသူ့ပန်းခွေလေ”

“လွမ်းသူ့ပန်းခွေ ဟုတ်လား”

ဥယျာဉ်မှူးက ဆရာဝန်ကို ကြည့်၏။ သူလည်း အလားတူ အံ့အား သင့်နေဟန်။

“ခွင့်လွှတ်ပါနော်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ ၁၂ ရက်နေ့ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဆရာပဲ တစ်နေ့က ဆရာအိမ်ဖော်အမျိုးသမီးကို လွှတ်ပြီး ဒီနေ့ အမိ ပန်းခွေတစ်ခု လုပ်ပေးဖို့ အော်ဒါမှာခိုင်းခဲ့တယ်လေ၊ သတိရပြီလား”
ကျွန်တော်က -

“ဆယ်နှစ်ရက်နေ့အတွက် ဟုတ်လား၊ ဪ... ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ”
ဆရာဝန် သတိရဟန်ဆောင်လိုက်၏။

“ကျွန်တော် ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကျွန်တော့်အိမ်ဖော်မိန်းမကို လွှတ်ခဲ့တာပဲ”

“မိုင်အိုလက်ပန်းတွေနဲ့ နှင်းဆီပန်းတွေလေ၊ ဆရာ သတိမရသေး ဘူးလား”

ဥယျာဉ်မှူး ပြော၏။ ဆရာဝန်၏ မေ့လျော့တတ်ပုံကို ပြုံးနေ၏။

“ဒီမနက် ရှစ်နာရီကတည်းက အဆင်သင့် ဖြစ်နေတာ။ ဆရာ လိုက်ကြည့်ဦးလေ”

ဥယျာဉ်မှူးက ရှေ့မှ လျှောက်သွားလို့ တော်သေးသည်။ ဖရန်ဆက်

စကိုစီးမား၏ မျက်နှာပျက်နေသည်ကို မမြင်တော့။ စက်ရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်လို ငှုငှုငိုငိုခိုင် စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ကြီးစွာဖြင့် လိုက်လာသည်ကိုလည်း သတိမထားမိ။

ဪ... လွမ်းသူ့ပန်းခွေတဲ့လား။ သူ့မိန်းမသည် လွမ်းသူ့ပန်းခွေ တစ်ခွေ တိတ်တဆိတ် မှာခဲ့တာ ဖြစ်မည်။ သုံးနှစ် သုံးမိုး ကြာခဲ့တာတောင် ခုထိ ဖြေမပြေ ဖြစ်နေတုန်းလား။ ယခု မိမိနှင့် လက်ထပ်ထားသည့်တိုင် သူက ပန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးဖြင့် လွမ်းသူ့ပန်းခွေ ပို့ချင်နေသေးသည်။ ကြောက်တတ် လန့်တတ်လွန်းသည့် မိန်းကလေး။ သိုသိပ်ပိပြားစွာ နေထိုင်တတ်လွန်းသည့် မိန်းကလေး။ ခုတော့ သည်မိန်းကလေးသည် အတင့်ရဲလွန်းလှပါကလား။ သည်လိုဆိုတော့ ဟိုကောင်ကလေးကို သူချစ်နေတုန်းပေါ့။ သည်ကောင်ကလေး ကို သူနှလုံးသားထဲမှာ သေတစ်ပန် သက်တစ်ဆုံး သယ်ဆောင်သွားတော့မှာ လား။ ဒါဆိုလည်း ဘာကိစ္စ မိမိကို လက်ထပ်ခဲ့သေးလဲ။ သူနှလုံးသားကို ကွယ်လွန်သူ ကောင်ကလေးက ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပြီး နောင်လည်း တစ်သက်လုံး ပိုင်ဆိုင်သွားတော့မည် ဆိုသည့်နောက် ဘာကိစ္စ မိမိကို လက်ထပ်ခဲ့သလဲ။ ဘာကိစ္စလဲ။ ဘာကြောင့်လဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။

လမ်းလျှောက်သွားရင်း ရင်ထဲမှာ ဒေါသတွေ ဗလောင်ဆူလာသည်။ လွမ်းသူ့ပန်းခွေကို ကြည့်ချင်သည်။ ဟုတ်သည်။ သူ့မိန်းမသည် သည်လောက် လိမ်ညာတတ်ပြီး သည်လောက် သစ္စာမဲ့မည် ဆိုသည်ကို ယုံကြည်လက်ခံခြင်း မပြုမီ သူ့ရဲ့ လွမ်းသူ့ပန်းခွေကို မိမိမျက်စိဖြင့် တပ်အပ်မြင်လိုက်ချင်သေးသည်။

သံစားပွဲပေါ်မှာ တင်ပြီး နံရံကိုမှီထောင်ထားသည့် ပန်းခွေကို မြင်ရ တော့ သည်ပန်းခွေသည် မိမိအတွက် ရည်ရွယ်ပြီးလုပ်ထားသည်သို့ ခံစားရ၏။ ခု ထိုနေရာမှာ ရပ်နေသည်။ ပန်းခွေကို ငေးကြည့်ရင်း အကြာကြီး ရပ်နေ မိသည်။

ဆရာဝန်၏ နှုတ်ဆိတ်မှုသည် ပန်းခွေလက်ရာကို သဘောကျနေတာ ဖြစ်မည်ဟု ဥယျာဉ်မှူးက ကိုယ့်ဘက်ကိုယ် ဆွဲတွေးသည်။

“လှတယ် မဟုတ်လားဟင်။ နှင်းဆီနဲ့ ဗိုင်အိုလက်တွေ အားလုံး လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ချည်းပဲ။ ဒီမနက် အရုဏ်တက်ကမှ ခူးထားတာ။ လိုင် ယာတစ်ရာတည်းပါ ဒေါက်တာ။ ဒီဗိုင်အိုလက်ပန်းကလေးတွေကို တစ်ပွင့်စီ သီဖို့ ဆိုတာ ဘယ်လောက် လက်ဝင်သလဲ သိလား။ နောက်ပြီး နှင်းဆီတွေက

ကော၊ ဒီပန်းတွေက ဆောင်းတွင်းဆို တယ်ရှားတာကလား။ ဒီရာသီ ရောက်လာ တာနဲ့ လူတိုင်းက နှင်းဆီတွေကို လိုချင်ကြတော့တာပဲ။ လိုင်ယာတစ်ရာ ဆိုတာ သိပ်ကို နည်းပါတယ်။ တကယ်တမ်း ပြောရရင် အနည်းဆုံး နောက်ထပ် နှစ်ဆယ်တော့ တန်တယ် ခင်ဗျ”

ဆရာဝန်စကားပြောဖို့ ကြိုးစား၏။ သို့သော် သူ့မှာ အသံမကျန်တော့။ သနားစရာ အပြုံးကို ပြုံးရင်း နှုတ်ခမ်းတွေကို ဟ၏။ တော်တော်ကြီးကြာမှ စကားလုံးတွေ ထွက်လာသည်။

“အဲဒီအတွက် ကျွန်တော် ပေးပါ့မယ်။ လိုင်ယာတစ်ရာ သိပ်ကို နည်းတယ်။ နှင်းဆီတွေနဲ့ ဗိုင်အိုလက်တွေ၊ ဟုတ်တာပေါ့။ ကဲ- ရော၊ ဟောဒီမှာ တစ်ရာနှစ်ဆယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

ဥယျာဉ်မှူး ပြောသည်။ ငွေတွေကို ခပ်သွက်သွက် ယူသည်။

“အရမ်းတန်ပါတယ် ဆရာ”

“အဲဒါကို ဒီမှာပဲ သိမ်းထားလိုက်ဦး”

ပိုက်ဆံအိတ်ကို အင်္ကျီအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ရင်း ဆရာဝန် ပြော၏။

“တကယ်လို့ အိမ်ဖော်မိန်းမ လာရင် မပေးလိုက်နဲ့။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် လာယူမယ် သိလား”

နားနေစခန်းအပြင်ကို ထွက်ပြီး လေတဖြူးဖြူးတိုက်နေသော လျှောက် လမ်းကလေးအတိုင်း ဆင်းခဲ့၏။ ဥယျာဉ်မှူး၏ မျက်ကွယ်သို့ ရောက်ပြီး သူတစ်ကိုယ်တည်း ရှိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရပ်လိုက်၏။ လက်သီးတွေ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့မျက်နှာ မဲ့ရွဲသွားပြီး ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်သည်။

“အင်း... ပန်းခွေဖိုး ပေးလိုက်ရတာက ငါပါကလား”

ခု မိမိ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ထိခိုက်စေမည့် စကားတွေ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောမနေတော့ဘဲ သည်မိန်းမကို သူ့ဖအေအိမ် ပြန်ပို့လိုက်ရမလား။ မိမိအား မတော်မတရား လှည့်စားမှုတွေ လုပ်မနေရသည့် ဝေးတစ်နေရာမှာ သွားပြီး တမလွန်ဘဝက သူ့ကောင်ကလေးအတွက် ငိုနေပေတော့။ တကယ်ဆို တခြား ဘာကြောင့်မျှ မဟုတ်တောင် ဖြောင့်မတ်သော ယောက်ျားတစ်ဦး၏ နှလုံးသား

ကိုတော့ သည်မိန်းမ တန်ဖိုးထားလေးစားသင့်သည်။ ခုတော့ သည်လိုမဟုတ်။ မိမိအား ချစ်လည်း မချစ်၊ လေးစားမှုလည်း မရှိ။ သည်မိန်းမကလေးက လူငယ် လူရွယ်တွေကို ငြင်းပယ်ပြီး မိမိကို လက်ခံခဲ့သည်။ ဘာကြောင့်ဆို မိမိက အသက်ကြီးနေလို့။ နောက်ပြီး မိမိက သူ့အချစ်ကို တောင့်တမည် မဟုတ်ဟု ယုံကြည်လို့။ သူ့အား လောင်မြိုက်ဝါးမျိုနေသော ပူဆွေးသောကများကို မုတ်ဆိတ်မွေးဖြူဖြူနှင့်လူကြီးက မျက်စိနှစ်ဖက်စလုံးတောင် မှိတ်ပြီး မသိယောင် ဆောင်နေလိမ့်မည် တွက်ဆထားလို့ပေါ့။

အဘိုးကြီးတစ်ယောက်အနေဖြင့် ဘာမျှ ကန့်ကွက်လို့ မရ။ သည်တော့ သည်ကောင်မက လွမ်းသူ့ပန်းခွေကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ပို့ဖို့ စီစဉ်ခဲ့သည်။ သူက အိမ်ထောင်သည် ဖြစ်နေတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် သွားပို့ဖို့ မသင့်တော်ကြောင်း လောက်တော့ တွေးခဲ့ပုံရသည်။

သို့ဖြစ်သည့်တိုင် သူ့မျက်စိထဲမှာ သူ့ယောက်ျားကို ဘယ်လောက်ပဲ အိုကြီးအိုမဟု မြင်နေရသည်ဖြစ်စေ ခုလို ကြံစည်တာကတော့ တော်တော်ကို လွန်လွန်းသည်။ သူသည် ထာဝရ ရှင်သန်နေမည့် သူ့အချစ်ကို သက်သေပြ သည့် အနေဖြင့် အိမ်ဖော်မိန်းမကို လွှတ်ပြီး လွမ်းသူ့ပန်းခွေ မှာခိုင်းသည်။ ပြီးတော့ အိမ်ဖော်မိန်းမက ပန်းခွေယူပြီး ကောင်ကလေး၏ အုတ်ဂူမှာ သွားချ လိမ့်မည်။

တကယ်တော့ သည်ကောင်ကလေး သေသွားတာ အနိုင်ဖြင့် ပိုင်းသလို ဖြစ်သွားသည်။ သည်ကောင်ကလေးသာ မသေဘဲ ယောက်ျားရင့်မာကြီး ဖြစ် လာကာ လောကဓံတရား၏ လှည့်ကွက်ကလေးများနှင့် ယဉ်ပါးလာချိန်တွင် သူ၏ ချစ်လှစွာသော ကောင်မကလေးနှင့် လက်ဆက်ခဲ့သော်...။ ဆယ်ရှစ်နှစ် သမီးအရွယ်တွင် ချစ်သူအား ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်ပြီး ချစ်စိတ်တွေ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်နေရခြင်းက တစ်မျိုး။ အချစ်ဦး၏ အချစ်ရူးစိတ်ကလေး ပျောက်ကွယ်ကာ နေ့စဉ်ဘဝ၏ အရှိတရား ခပ်ကြမ်းကြမ်းများနှင့် ရင်ဆိုင် ရပြီး ဆင်းရဲပင်ပန်းမှုဒဏ်များကြောင့် လင်မယားရန်ပွဲများနှင့် ရင်ဆိုင်ရခြင်းက တစ်ကဏ္ဍ ဖြစ်ကြောင်းကို သည်မိန်းမကလေး သိပ်မကြာမီအတွင်း သိသွားပေ လိမ့်မည်။ အဲသည်အချိန်မှာ ငယ်ရွယ်သော လင်ယောက်ျားက သူ့ကို စိတ်ပျက် ငြီးငွေ့လာမည်။ အဲသည်အချိန်မှာ သူ့မိန်းမအပေါ် သစ္စာဖောက်ဖို့ ပထမဦးဆုံး

အကြိမ် စဉ်းစားလာမည်။ သည်မိန်းမ သူ့ကောင်ကလေးနှင့် သည်အတွေ့အကြုံ မျိုးသာ တွေ့ကြုံခဲ့လျှင် အင်း... မိမိလို အဘိုးကြီးကို။

လက်သီးနှစ်လုံးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လွန်းသဖြင့် လက်သည်း တွေက လက်ဝါးထဲကိုပင် စူးဝင်နေ၏။ ဖြူဖွေးပြီး တုန်ယင်နေသော လက်တွေကို ငုံ့ကြည့်ပြီး သူ့စိတ်သူ ထိန်းလိုက်၏။ ကနဦး တုန်လှုပ်မှုအဆင့်ကို ကျော်သွား ပြီ။ သူက ထိုနေရာမှာပင် မတ်တတ်ရပ်နေဆဲ။ တစ်နေရာကို ငေးစိုက်ကြည့် လျက်။ ထိုနောက်တွင်မှ မလှမ်းမကမ်းရှိ ခုံတန်းရှည်ကို မြင်မိသည်။ ထိုနေရာ သို့ တောင့်တောင့်ကြီး လျှောက်သွားပြီး ခုံတန်းပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်၏။

နောက်ဆုံးတော့ အဘိုးကြီးလည်း တခြား လူငယ်လူရွယ်တွေနည်းတူ ကြမ်းပစ်လိုက်ဖို့ ကြံစည်နေပါကလား။ ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲဖို့၊ ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ် ရန်ပွဲတစ်ပွဲ ဖန်တီးဖို့၊ ထိုအခါ သည်မိန်းမကလေး ဘာကြောင့် သူ့ကို လက်ခံခဲ့ကြောင်း ကြံဆခဲ့သူအားလုံးက တအံ့တဩ ပြောကြတော့မည်။

“ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာကွာ။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟ။ လွမ်းသူ့ ပန်းခွေ ဟုတ်လား။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဒီမိန်းမကလေးက ၁၂ ရက်နေ့တိုင်း သုသာန်ကို လွမ်းသူ့ပန်းခွေ ပို့နေကျပဲဟာ။ ဒါပေမဲ့ ဒါကို ဥယျာဉ်မှူးအသစ် က သိမထားဘူးလေ။ ဒီနှစ်လည်း ထုံးစံအတိုင်း ကောင်မကလေးက သတိရ ရှာမှာပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ သူ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်လာအောင် ဆရာဝန်ကြီးကမှ မစွမ်းဆောင်နိုင်ဘဲဟာ။ ဒီမိန်းမကလေး မှားတာတော့ မှားတာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ လူတစ်ဦးဟာ နှလုံးသားနဲ့ ပတ်သက်လာရင် မဆင်ခြင်နိုင် တော့ဘူးလေ။ နောက်ဆုံးတော့လည်း ကောင်ကလေးက သေနေပြီပဲဟာ”

နောက်ဆုံးကျတော့လည်း သည်စကားမျိုးတွေ အပြောခံရလိမ့်မည်။ သည်တော့ မိမိ ဘာလုပ်သင့်သလဲ။ သည်အတိုင်း လွှတ်ထားလိုက်ရမလား။ သည်ကိစ္စကို ဘာမျှ မသိသလို ဟန်ဆောင်နေရမလား။ ဥယျာဉ်မှူးဆီ ပြန်သွား ပြီး မိမိ မိန်းမနှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့ဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး သိမ်းထားခိုင်းသည့် ပန်းခွေကို အိမ်ဖော်အမျိုးသမီး လာလျှင် ပေးလိုက်ဖို့ ပြောရမလား။

ဟင့်အင်း၊ သည်လို မဟုတ်သေး။ ဥယျာဉ်မှူးဆီ ပြန်သွား၊ ကိုယ့် ပိုက်ဆံ ကိုယ်ပြန်တောင်း။ သည်ကိစ္စ ဘယ်သူမျှ မပြောဖို့ တိုးတိုးတိတ်တိတ် မှာထားခဲ့။

ပြီးတော့ကော။ အိမ်ပြန်ပြီး အကျိုးမဲ့ ရှင်းလင်းချက်တွေ တောင်းဆို မလား။ အောက်တန်းကျသော လိမ်လည်လှည့်ဖြားမှုအတွက် မိန်းမနှင့် ရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းမလား။ သူ့ကို အပြစ်ဒဏ်ပေးမလား။ ဒါတွေအားလုံး ဘယ်လောက် စက်ဆုပ်စရာကောင်းသလဲ။ ဘယ်လောက် အော့နှလုံးနာစရာကောင်းသလဲ။

အခြေအနေက ဆိုးသည်။ ရင်ထဲ နှင့်နေအောင် ခံစားရသည်။ ဘာကြောင့် အခြေအနေဆိုးသလဲ။ မိမိ မိန်းမက မိမိအပေါ်ထားသည့် သဘောထား အစစ်အမှန်ကို လူသိရှင်ကြားဖြစ်သွားလျှင် ရယ်သွမ်းသွေးမှုတွေ ဘယ်လောက် ဖြစ်ပေါ်လာမည်လဲ။ သည်တော့ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ထိန်းမှ ဖြစ်မည်။ မိမိသည် ရင့်ကျက်ပြီး သင်္ချိုင်းသို့ ခြေတစ်ဖက်ရောက်နေသူဟုပင် လူတိုင်းက သတ်မှတ် ယုံကြည်ထားချိန်တွင် လူငယ်ကလေးတစ်ဦးလို စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြုကျင့်ခြင်း သည် မသင့်ကြောင်း သဘောပေါက်ရမည်။ အလွန်မတန် ငယ်နုသေးသော လူငယ်တစ်ယောက်ကတော့ စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ လုပ်ကောင်းလုပ်လိမ့်မည်။ သို့ပေမဲ့ မိမိလို ယောက်ျားရင့်မာကြီးအနေဖြင့် မိမိမိန်းမ၏ လေးစားမှုကို တစ်နည်းတစ်လမ်းဖြင့် အရယူရမည်။

သူ မတ်တတ်ထသည်။ ခုတော့ တည်ငြိမ်မှုအပြည့် ရသွားပြီ။ သို့တိုင် စိတ်ထဲ နှမ်းနေသည်။ ၎င်းကလေးတွေက ဥယျာဉ်ထဲမှာ ရွှင်လန်းစွာ တေးဆို နေဆဲ။ ဪ... စောစောကလေးက ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့် စွဲလမ်းမက်မောစရာတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပါလိမ့်။

ဖရန်ဆက်စကိုစီးမား ဥယျာဉ်ထဲမှ ထွက်ပြီး အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။ အိမ်တံခါးဝရေသို့ ရောက်သောအခါ သူတည်ငြိမ်မှုတွေ လွင့်ပျောက်သွားသည်။ ရုတ်ခြည်း မောဟိုက်လာသည်။ သည်လောက် ဒူးတွေ တုန်နေလျက်နှင့် လှေကားထစ်တွေကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တက်ခဲ့ပါလိမ့်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အံ့ဩနေ၏။ အင်း... ယခု မိမိ မိန်းမကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ရဦးမှာပါကလား။ ယနေ့ ခါတိုင်းထက် ပိုပြီး ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေပေလိမ့်မည်။ သို့ပေမဲ့ သူ့အလွမ်းကို ဘယ်လို ဖုံးဖိကွယ်ဝှက်ရမည် ဆိုတာ သိမှာပါ။

မိမိ သူ့ကို ချစ်သည်။ ဪ... ဘယ်လောက်ထိ ရင်နှင့်အမျှ ချစ်လိုက် ရပါသလဲ။ တကယ်တော့ သည်မိန်းကလေးသည် နှစ်နှစ်ကာကာ မြတ်မြတ်နိုးနိုး အချစ်ခံထိုက်သူကလေး ဖြစ်ကြောင်း မိမိရင်ထဲ၊ အသည်းထဲက သိနေသည်။

ဘာကြောင့် ဆိုသည်မှာ သည်မိန်းကလေးက အလွန်တော် အလွန်ကောင်းသည့် ကလေးမမို့ပါ။ သူ၏ နုနယ်သိမ်မွေ့သော ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်၊ နက်မှောင်ပြီး ရွဲနေသော မျက်လုံးကလေးတွေ၊ ချစ်စရာကောင်းလှသော ဖြူဖျော့ဖျော့ မျက်နှာ ကလေး။ ဒါတွေနှင့် လိုက်လျောညီထွေဖြစ်အောင် တော်သည့်၊ ကောင်းသည့် ကလေးမကလေးမို့ပါ။

အိမ်ဖော် အမျိုးသမီးက တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ သည်မိန်းမကို မြင် လိုက်ရတော့ စိတ်ထဲ ကသိကအောက် ဖြစ်သွားသည်။ သည်အဘွားကြီးက တိတ်တိတ်ပုန်း အစီအစဉ်မှာ ပါဝင်သူ။ ပူးပေါင်းကြံစည်သူဟု ပြောလိုရသည်။ သည်အဘွားကြီးက မိမိမိန်းမကို သစ္စာခံနေသူ။ သည်တော့ သည်မိန်းမကြီး ဆီက တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှ ထွက်လာလိမ့်မည် မဟုတ်။ နောက်ပြီး မိမိလုပ်မည့် အစီအစဉ်ကို သည်မိန်းမကြီး အကဲဖြတ်နိုင်စွမ်း ရှိမှာ မဟုတ်။ နားလည်ချင် မှတောင် နားလည်မည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူက အပြင်လူ။ သည်ကိစ္စသည် မိမိနှင့် မိမိ မိန်းမကြားမှာ ပေါ်ပေါက်သည့် လျှို့ဝှက်ကိစ္စတစ်ခုပဲ ဖြစ်စေ ချင်သည်။

မိန်းမ၏ အခန်းသို့ တောက်လျှောက်သွားသည်။ မှန်ရေ့မှာ ဆံပင်ပြီး နေသည်ကို တွေ့၏။ မြှောက်ထားသည့် လက်နှစ်ဖက်ကြားမှာ သူ့မျက်နှာပုံရိပ် ကို မြင်ရသည်။ သည်အချိန်မှာ အိမ်ပြန်လာသည့် သူ့ကို မြင်လိုက်ရသည့် အတွက် အံ့ဩရိပ်ကလေး ထင်နေသည်။

“ကိုယ်နဲ့အတူ အပြင်လိုက်ခဲ့ဖို့ မင်းကို ခေါ်မလို့ ပြန်လာတာကွ”
“ခုလား”

လက်မောင်းတွေ မချဘဲ လှည့်ပြီးမေးသည်။ သဲ့သဲ့ကလေး ပြုံးနေ သည်။ ချစ်စရာကောင်းပြီး နူးညံ့နက်မှောင်သော ဆံကေသာ အိအိတွေက ခေါင်းပေါ်မှာ စုစုပုံပုံကလေး။

မိန်းကလေး၏ အပြုံးယဲ့ယဲ့က သူ့ကို မျက်ရည်ကျမတတ် ရင်ထဲ ထိခိုက်သွားစေ၏။ သည်အပြုံးတွေထဲတွင် မိမိ၏ မေတ္တာတရားအတွက် မိမိ အပေါ် ထောက်ထားစာနာမှုကလေးရော သူ၏ကိုယ်ပိုင် ကြေကွဲမှုပါ ကိန်း အောင်းနေသည်ဟု ဆရာဝန် တွေးမိ၏။

“ဟုတ်တယ် ခုပဲ၊ အပြင်မှာ သိပ်သာယာတယ်ကွ။ မြန်မြန်လုပ်။

ကိုယ်တို့ ပန်းဥယျာဉ်ကလေးကို သွားမယ်။ ပြီးတော့ မြို့ထဲဘက် ဆက်သွားကြမယ်။ မြင်းရထား ငှားသွားမယ်လေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေ့မှ သွားချင်တာလဲ”

မိန်းကလေးက ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားမနေဘဲ မေးလိုက်၏။

သည်မေးခွန်းကို ကြားရတော့ မိမိ ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်နေပြီလားဟု ဆရာဝန် မလုံမလဲ ဖြစ်သွားသည်။ အသံကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဖြစ်အောင် မနည်းကြီး အားထုတ်ရသည်။

“မင်းက ဒီနေ့ အပြင်မထွက်ချင်လို့လား။ အပြင်ထွက်လည်လိုက်ရင် မင်း စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားလိမ့်မယ်။ မြန်မြန်လုပ်ကွာ။ ကိုယ်က မင်းကို ကိုယ်နဲ့ လိုက်စေချင်လို့ပါ”

သူ တံခါးပေါက်ဆီသို့ သွားသည်။ ပြီးတော့ သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်သည်။

“ကိုယ် ရုံးခန်းထဲက စောင့်နေမယ်နော်”

အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာပင် မိန်းကလေး အဆင်သင့် ဖြစ်သွားသည်။ သည်လိုကိစ္စတွေမှာတော့ မိန်းကလေးက ဆရာဝန် ဖြစ်စေချင်သည့်အတိုင်း လိုက်နာတတ်စမြဲ။ အဲ- သူ့နှလုံးသားနှင့် ပတ်သက်တာက လွဲလို့ပေါ့။ သူ့နှလုံးသားကိုတော့ ဆရာဝန်လည်း သိမ်းသွင်းနိုင်စွမ်း မရှိ။ မိန်းကလေးက မဆိုစလောက်သာ ဆန့်ကျင်ကန့်ကွက်မှုကလေးတော့ ပြုခဲ့သည်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေ့မှ သွားချင်တာလဲတဲ့။ သို့တိုင် သူ့ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေသည့် သည်လို နေ့မျိုးမှာပင် ခင်ပွန်းသည်၏ စကားကို နှာခံသည်။ သူ့ခင်ပွန်းသည် သွားချင်ရာကို သွားဖို့၊ မြို့ထဲမှာ မြင်းရထားလျှောက်စီးဖို့ အသင့်ဖြစ်နေသည်။

နှစ်ယောက်အတူ အပြင်ထွက်ခဲ့သည်။ မြို့ကလေးထဲတွင် ခဏကြာအောင် လမ်းလျှောက်ကြသည်။ ထို့နောက် မြင်းရထားတစ်စီးငှားပြီး ပန်းဥယျာဉ်ကလေးရှေ့မှာ ရပ်ပေးဖို့ ပြောသည်။ ပန်းဥယျာဉ်ပေါ်သို့ ဆရာဝန်တစ်ယောက် တည်း တက်သွားသည်။ ထိုရှေ့မှာပင် ခဏစောင့်နေဖို့ သူ့မိန်းမကို ညင်ညင်သာသာ မှာခဲ့သည်။

လူသွားလမ်းကလေးအတိုင်း သူ ပြန်ဆင်းလာသည်။ လွမ်းသူ့ပန်းခွေကြီးကို ကိုင်ပြီး သူ့နောက်က လိုက်လာသူက ဥယျာဉ်မှူး။ ဒါကို တွေ့လိုက်ရ

တော့ ကောင်မကလေး ကြက်သေသေနေသည်။ မူးမေ့လဲမတတ် ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် သူက ကောင်မကလေးကို အကြည့်တစ်ချက်ဖြင့် အားပေးသည်။

“သူ့သန်ကို မောင်း”

မြင်းရထားဆရာကို ပြောပြီး မြင်းရထားပေါ်သို့တက်သည်။ မြင်းရထား စထွက်သွားသည်နှင့် ကောင်မကလေး မျက်ရည်တွေ သွန်ချတော့၏။ ပြီးတော့ မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် အုပ်ထားသည်။

“မငိုပါနဲ့ကွယ်”

နူးညံ့ညင်သာ ပြောသည်။

“ဒီကိစ္စကို ကိုယ် အိမ်မှာ မပြောချင်ဘူး။ ခုလောလောဆယ်လည်း ဘာမှမပြောချင်ဘူး။ တစ်ဆိတ်လောက် မငိုပါနဲ့လား။ ကိုယ်လည်း မထင်မှတ်ဘဲ သိလာတာပါ။ ဒီမနက် ဥယျာဉ်ထဲမှာ လမ်းလျှောက်ဖို့သွားတော့ ဥယျာဉ်မှူးက ဒီပန်းခွေကို ကိုယ်မှာထားတာ ထင်ပြီး ပြောတော့တာကိုး။ ငိုမနေနဲ့ကွယ်။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အတူသွားပြီး အဲဒီမှာ ချခဲ့ကြတာပေါ့”

သင်္ချိုင်းဂိတ်ဝတွင် မြင်းရထားရပ်ချိန်အထိ ကောင်မကလေးက သူ့မျက်လုံးတွေကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် အုပ်ထားသည်။

ဆရာဝန်က မိန်းကလေးကို မြင်းရထားပေါ်မှ ဖေးဖေးမမ ချပေးသည်။ ပြီးတော့ ပန်းခွေကို ကိုင်ပြီး သူ့သန်ထဲသို့ ကောင်မကလေးနှင့်အတူ သွားသည်။

“လာ”

ဘယ်ဘက်သို့ ဝင်၊ အရင်ဦးဆုံး တွေ့ရသော လမ်းကလေးအတိုင်း လိုက်သွားသည်။ ပြီးတော့ အတန်းလိုက် ရှိနေသော အုတ်ဂူတွေကို တစ်လုံးချင်း လိုက်ကြည့်သည်။

လမ်းတစ်လျှောက်ရှိ ဒုတိယ နောက်ဆုံးအုတ်ဂူကို တွေ့သည်။ သူက ဦးထုပ်ကို ချွတ်ပြီး အုတ်ဂူရင်းတွင် ပန်းခွေချသည်။ ပြီးတော့ တိတ်ဆိတ်စွာ နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်၏။ မိန်းကလေး ဆုတောင်းမေတ္တာပို့ဖို့ အချိန်ပေးသည့်အနေဖြင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ခွာပေးသည်။ သို့ပေမဲ့ မိန်းကလေးက ထိုနေရာမှာပင် ရပ်နေသည်။ တိတ်ဆိတ်စွာ မျက်လုံးတွေကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ဖိကပ်ထားဆဲ။ သွားလေသူ ကောင်မကလေးအတွက် သူ့မှာ အတွေးတစ်ခုမျှ

မရှိတော့။ မျက်ရည်တစ်စက်မျှ မထွက်တော့။ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့သလို သူ ချာခနဲ လှည့်လိုက်၏။ သူ့ယောက်ျားကို ကြည့်၏။ ယခင် ဘယ်တုန်းကမျှ မကြည့်ဖူးသော အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်လိုက်ခြင်း။

“ခွင့်လွတ်ပါ၊ ကျွန်မကို ခွင့်လွတ်ပါ ဖရန်ဆက်စကို။ ကျွန်မကို အိမ်ပြန်ခေါ်သွားပါတော့နော်”

သူ့လက်မောင်းကို ဖက်တွယ်ပြီး မိန်းကလေး ငိုသည်။

Ref: *The Wreath by Luigi Pirandello*
စာညွှန်း- ဒီဃာယုမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၁၊ အမှတ် ၁၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၂၀၀၁။

Albert Camus

Albert Camus (1913 - 1960)

ပြင်သစ်

ပြိုင်ကားမှောက်ပြီး ကွယ်လွန်ချိန်တွင် အဲလ်ဘတ်ကမူးသည် ကမ္ဘာ့ ပညာတတ်အသိုင်းအဝိုင်းတွင် ထင်ပေါ်ကျော်ကြား ဩဇာညောင်းနေပြီ ဖြစ်၏။ အယ်လ်ဂျီးရီးယားပြည်တွင် မွေးဖွားပြီး ဆင်းရဲတွင်းနက်ခဲ့သော ကမူးသည် မတရားမှု၊ သို့မဟုတ် ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုကဲ့သို့သော တစ်ဖက်စောင်းနင်းကိစ္စများ ကို ခါးသီးနာကြည်းမှုအပြည့်ဖြင့် ကြီးပြင်းခဲ့သည်။ နာဇီများ သိမ်းပိုက်အုပ်ချုပ် သည့် အမှောင်ဆုံးကာလများတွင် ပြင်သစ်တော်လှန်ရေး၌ တက်ကြွစွာ ပါဝင် ခဲ့၏။ နောင်တွင် Combat အမည်ရှိ မြေအောက်သတင်းစာကို တည်းဖြတ် ထုတ်ဝေခဲ့၏။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အပြီးတွင် ဘဝမှာ ကြုံရသော ကြေကွဲဖွယ်များ၊ မထော်မနမ်း ဖြစ်ရပ်များနှင့် ၎င်းအဖြစ်များကို လူသားများက တိုက်ဖျက်ပြီး ထိန်းချုပ်နိုင်အောင် အားထုတ်ဖို့ လိုအပ်ကြောင်း ရေးသားတင်ပြသည့် သူ့ဝတ္ထု များနှင့် ရသစာတမ်းများကြောင့် အောင်မြင်ကျော်ကြားလာသည်။ ၁၉၅၇ ခုနှစ်တွင် စာပေဆိုင်ရာ နိုဗဲလ်ဆုချီးမြှင့်ခြင်းဖြင့် သူ့စွမ်းဆောင်ချက်ကို အသိ အမှတ်ပြုခဲ့ကြသည်။

ဧည့်သည်

ကျောင်းဆရာက သူတူရူသို့ တရွေ့ရွေ့ တက်လာသူနှစ်ဦးကို ကြည့်နေ၏။ တစ်ဦးက မြင်းစီးလျက်။ တစ်ဦးက ခြေကျင်။ တောင်ခါးပန်းပေါ်မှာ ဆောက်ထားသည့် သူ့ကျောင်းသို့ ရောက်အောင် မတ်စောက်သော တောင်ကြောတစ်နေရာကို တက်ရမည်။ ထိုလူနှစ်ဦးသည် ထိုတောင်ကြောသို့ပင် မရောက်သေး။ လူသူကင်းမဲ့ပြီး ကျယ်ပြောသော ကုန်းပြင်မြင့်ပေါ်ရှိ ကျောက်တုံးတွေကြားမှာ ကျနေသည့် နှင်းတွေကို ကျော်ဖြတ်နေရသည့်အတွက် သိပ်ပြီး ခရီးမတွင်လှ။ ကြိုးစားပမ်းစားတက်နေကြရသည်။ မြင်းက မကြာခဏ ခလုတ်တိုက်နေသည်။ သူတို့ဆီက ဘာသံမျှ မကြားရသော်လည်း မြင်း၏ နှာဝမှ မှုတ်ထုတ်လိုက်သော အငွေ့တွေကို ကျောင်းဆရာ မြင်နေရ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်တော့ သည်နယ်မြေကို ကျွမ်းသည်။ သူတို့သည် တောင်တက်လမ်းကလေးအတိုင်း တက်လာသည်။ သို့တိုင် တောင်တက်လမ်းကလေးမှာ လွန်ခဲ့သည့် ရက်တွေကတည်းက ညစ်ပေသော နှင်းဖြူများအောက်တွင် ပျောက်နေလေပြီ။ သည်လူနှစ်ယောက် တောင်ကုန်းပေါ် ရောက်ဖို့ နာရီဝက်တော့ ကြာလိမ့်မည်ဟု ကျောင်းဆရာ တွက်သည်။ သူက ဆွယ်တာအင်္ကျီယူဖို့ ကျောင်းထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့၏။

တိတ်ဆိတ်ပြီး ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသည့် စာသင်ခန်းကို ဖြတ်သွားသည်။ ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်တွင် မြေဖြူခဲအရောင်လေးမျိုးဖြင့် ဆွဲထားသည့် ပြင်သစ်ပြည်၏ မြစ်လေးစင်းသည် သက်ဆိုင်ရာ မြစ်ဝများဆီသို့ စီးဆင်း

နေသည်မှာ လွန်ခဲ့သည့် သုံးရက်ကတည်းက ဖြစ်၏။ ရှစ်လလုံးလုံး မိုးခေါင်နေရာမှ ရာသီအကူးအပြောင်းအဖြစ် မိုးကလေး တစ်ပြိုက်ပင် မရွာဘဲ အောက်တိုဘာလလယ်ကြီးမှ ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့် နှင်းတွေ ကျလာသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဤကုန်းပြင်မြင့်ပေါ် နေရာအနှံ့အပြားမှာ နေထိုင်ကြသည့် တပည့်နှစ်ဆယ်လောက်သည် ကျောင်းမလာနိုင်တော့။ ရာသီဥတု သာယာလာမှ သူတို့ ပြန်လာကြလိမ့်မည်။

ဒါရူးက စာသင်ခန်းနှင့် ဆက်နေပြီး ကုန်းပြင်မြင့်၏ အရှေ့ဘက်ခြမ်းကို လှမ်းမြင်နေရသည့် တစ်ခန်းတည်းသော သူ့အိပ်ခန်းကို အပူငွေ့ပေးလိုက်၏။ စာသင်ခန်းပြတင်းပေါက်များနည်းတူ သူ့အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်များမှ လှမ်းကြည့်လျှင် တောင်ဘက်ခြမ်းကိုလည်း မြင်ရ၏။ တောင်ဘက်ခြမ်းရှိ တောင်စောင်းကုန်းဆင်းနှင့် ကျောင်းသည် ကီလိုမီတာ အနည်းငယ်ပဲ ကွာဝေးသည်။ ရာသီဥတု ကြည့်ကြည့်လင်လင် ရှိလျှင် ခရမ်းပြာရောင် တောင်တန်းကြီးတွေကို လှမ်းမြင်နေရ၏။ ၎င်းတောင်တန်းကြီးတွေနှင့် ဒါရူး၏ကျောင်း ရှိသည့် ကုန်းပြင်မြင့်ကြားမှာတော့ လွင်တီးခေါင်ကြီး ရှိသည်။

နည်းနည်းနွေးသွားပြီဖြစ်သော ဒါရူးက စောစောက လူနှစ်ယောက်အား သူ လှမ်းကြည့်ခဲ့သည့် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ပြန်သွားသည်။ သူတို့ကို မမြင်ရတော့။ တောင်စောက်ကို တက်နေကြတာ ဖြစ်မည်။ ညတုန်းက နှင်းအကျရပ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် မိုးကောင်းကင်သည် သိပ်ပြီး မည်းမှောင်မနေတော့။ မနက်ကဆို နံနက်ခင်းသည် ညစ်ပေပေ အလင်းရောင်ဖြင့် ပွင့်လာသည်။ မိုးသားတိမ်တိုက်တွေ လွင့်စဉ်သွားလည်း အလင်းရောင်က နည်းနည်းကလေးမျှ ပိုပြီး ထွန်းတောက်မလာ။ မွန်းလွဲ နှစ်နာရီ ရှိတော့ ယခုမှ နေ့သစ်တစ်နေ့ ပွင့်လာသလို အလင်းရောင်ကလေး ထွက်လာသည်။ သို့သော် သည်အနေအထားသည် လွန်ခဲ့သည့် သုံးရက်က အနေအထားထက် သာသည် ဆိုရုံကလေးပဲ ရှိ၏။ လွန်ခဲ့သည့်သုံးရက်ကဆို ပိန်းပိတ်နေသည့် အမှောင်ထုထဲမှာ နှင်းတွေ သိပ်သိပ်သည်းသည်း ကျခဲ့၏။ သည်ကြားထဲ စာသင်ခန်း တံခါးမကြီး၏ ရင်စေ့တံခါးနှစ်ချပ်ကို တဖြောင်းဖြောင်း အသံထွက်နေစေအောင် လေပြင်းက ဆောင့်ဆောင့်တိုက်သေးသည်။ ဒါရူးသည် နာရီပေါင်းများစွာ ကြာအောင် သူ့အခန်းထဲမှာပဲ အောင်းနေခဲ့၏။ ကြက်တွေကို အစာကျွေးရန်၊ သို့မဟုတ်

ကျောက်မီးသွေးသယ်ရန် တင်းကပ်သို့ သွားဖို့ အကြောင်းရှိမှသာ အခန်းထဲမှ ထွက်သည်။ တော်သေးသည်။ နှင်းတွေ သည်းသည်းလှုပ်မကျမီ နှစ်ရက်အလို တုန်းက ရိက္ခာပို့သည့်ကား လာသွားပေလို့။ ရိက္ခာကားက ကျောင်း၏ မြောက်ဘက် တာဂျစ် ဆိုသည့် အနီးဆုံးရွာမှ လာပို့ခြင်း ဖြစ်၏။ လေးဆယ့်ရှစ်နာရီ ပြည့်လျှင် ထိုကား တစ်ခေါက်လာလိမ့်ဦးမည်။

ထို့အပြင် သူ ကျောင်းအပြင်သို့ ခြေတစ်လှမ်းမျှ မထွက်နိုင်လည်း အကြောင်းမဟုတ်။ သူ့အခန်းကလေးထဲမှာ ဂျုံအိတ်တွေ အများကြီး ရှိသည်။ မိုးခေါင်သည့်ဒဏ်ကြောင့် အတိဒုက္ခရောက်ကြရသော ကျောင်းသားများ၏ မိသားစုများအား ဝေမျှထောက်ပံ့ရန် ကျောင်းအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့က ပေးထားသည့် ရိက္ခာတွေ။ တကယ်တော့ သူတို့အားလုံး သဘာဝဘေးဒဏ်၏ သားကောင်တွေ ချည်းပါပဲ။ ဘာကြောင့်ဆို သူတို့အားလုံး ဆင်းရဲမွဲတေသူများချည်း ဖြစ်သော ကြောင့်ပင်။ ဒါရူးက ကလေးတွေအား ခွဲတမ်းအတိုင်း နေ့စဉ် ပေးဝေရမည်။ ရာသီဥတု ဆိုးရွားသည့် သည်ရက်တွေအတွင်း ကလေးတွေ ခွဲတမ်းလွတ်ကုန် ပြီ ဆိုတာ သူ သိနေသည်။ သည်နေ့ မွန်းလွဲပိုင်းလောက်မှာတော့ ဖအေ တစ်ယောက်ယောက်၊ သို့မဟုတ် အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်ယောက် ရောက် လာတန်ကောင်းသည်။ သို့ဆိုလျှင် သူတို့မိသားစုတွေအတွက် ဂျုံခွဲတမ်းကို ပေးလိုက်လို့ ရသည်။ သည်ရိက္ခာတွေကို နောက်တစ်ရာသီ ကောက်ရိတ်ချိန်ထိ လုံလောက်အောင် ထိန်းပေးသွားဖို့ပဲ လိုသည်။ ခုဆို ပြင်သစ်မှ လာသည့် ဂျုံသင်္ဘောတွေ ရောက်လာပြီ။ ငတ်မွတ်သည့် အနေအထားသို့ ရောက်မည် မဟုတ်တော့။

သို့သော်...

သည်ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးခြင်း ဘေးဒုက္ခကြီးကို လွယ်လွယ်နှင့် မေ့ ပျောက်လို့ရမည် မဟုတ်ပါ။ နေပူကျဲကျဲထဲတွင် အစုလိုက် အပြုံလိုက် ဦးတည် ရာမဲ့ လျှောက်သွားနေသည့် စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့် တစ္ဆေသရဲရုပ် ပေါက်နေသူ တွေ။ မီးလောင်မှုကြောင့် တစ်လပြီး တစ်လ မီးသွေးခဲတွေလို ဖြစ်လာသည့် ကုန်းမြင့်မြေတွေ၊ အပူဒဏ်ကြောင့် ရှုံ့တွအက်ကွဲလာသည့် မြေကြီးတွေ၊ တစ်ဦး တစ်ယောက်၏ ခြေဖဝါးအောက်တွင် အမှုန်ဘဝရောက်အောင် ကြေမွသွားသည့် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲတွေ။ ထောင်ပေါင်းများစွာသော သိုးတွေ သေကျေခဲ့

သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ လူမသိ သူမသိ ဟိုနေရာ တစ်ယောက်၊ သည်နေရာ တစ်ယောက် သေနေသည့် လူအချို့ပင် ရှိခဲ့သည်။

သည်ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးမှု ဘေးဒုက္ခကြီးက သည်မျှ ကြောက်စရာ ကောင်းလှသည့်တိုင် ဝေးလံသီခေါင်သော ကျောင်းအဆောက်အအုံကလေး၌မူ သူသည် ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးလို ဖြစ်နေ၏။ သူ့မှာ ရှိတာကလေး အနည်း အကျဉ်းနှင့် ရောင့်ရဲနေ၏။ ဘဝကြမ်းကြီးနှင့် နေရသည်ကို ကျေနပ်နေ၏။ သူ့အခန်းနံရံများကို ဆေးဖြူသုတ်ထားသည်။ တစ်ယောက်အိပ် ခုတင်တစ်လုံး ရှိသည်။ ဆေးသုတ်မထားသည့် စာအုပ်စင်တွေ ရှိသည်။ ရေတွင်းတစ်တွင်း ရှိသည်။ တစ်ပတ်တစ်ခါ ပို့ပေးသည့် သောက်ရေနှင့် စားနပ်ရိက္ခာတွေ ရှိသည်။ သည်ကမ္ဘာကလေးတွင် သူသည် နယ်စားပယ်စားကြီးတစ်ဦးလို ငြိမ့်နေသည်။

သည်လောက် ကြည်နူးနှစ်သိမ့်စရာ ကောင်းနေသည့်အထဲမှ မိုးတစ်ပြိုက်ကလေးတောင် ရှေ့ပြေးအဖြစ် ရွာဖော်မရဘဲ သည်နှင့်ထုကြီးက ပြိုကျလာခဲ့သည်။ သည်နယ်မြေ၏သဘာဝကိုက သည်အတိုင်း ဖြစ်၏။ လူနေ သူနေ ခေါင်းပါးလှသည့်တိုင် အသက်ရှင်နေထိုင်ရတာ ကြမ်းတမ်းခက်တရော် လှ၏။ လူနေသူနေ များလည်း အကြောင်းထူးမည် မဟုတ်။ ဘဝက ကြမ်းမြဲ ကြမ်းနေမည်သာ။ သို့သော် ဒါရူးက သည်နယ်မြေမှာ မွေး၊ သည်နယ်မြေမှာ ကြီးလာသူ။ သူ တခြားဘယ်နေရာမျိုးကိုပဲ ရောက်ရောက် တစ်ကျွန်းသို့ အပို့ခံရသည်ဟု ခံစားရသူ ဖြစ်၏။

သူက ကျောင်းအဆောက်အအုံရှေ့ မြေညီပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ စောစောက လူနှစ်ယောက်သည် မတ်စောက်သော တောင်စောင်းအလယ် လောက်သို့ ရောက်နေပြီ။ မြင်းပေါ်က လူသည် ဘော်လ်ဒူချီ ဖြစ်ကြောင်း မှတ်မိလိုက်၏။

သူနှင့် သိကျွမ်းခဲ့တာ ကြာပြီဖြစ်သော ပုလိပ်ကြီး ဘော်လ်ဒူချီက ကြီးတစ်ချောင်း၏အစကို ကိုင်ထားသည်။ ထိုကြီးမှာ သူ့နောက်မှ ခေါင်းငုံ့ပြီး လိုက်လာသော အာရပ်လူမျိုးတစ်ဦး၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ပူးချည်ထားသည့်ကြီး။ ပုလိပ်ကြီးက လက်ကို ဝှေ့ယမ်းပြပြီး နှုတ်ဆက်သည်။ ဒါရူးက တုံ့ပြန် နှုတ်ဆက်ခြင်း မပြု။ ခေါင်းပေါ်မှာ ဦးပေါင်း၊ ကိုယ်ပေါ်မှာ အရောင်ပြယ်နေပြီ ဖြစ်သည့် ဝတ်ရုံအပြာကြီး၊ ညှပ်ဖိနပ်စီးထားသည့် ခြေထောက်တွင် သိုးမွေး

ခြေအိတ်ထူထူကြီး စွပ်ထားသည့် အာရပ်လူမျိုးကို ကြည့်ပြီး သူ အတွေးနက်နေ၏။ သူတို့က တရွေ့ရွေ့ တက်လာနေဆဲ။ မြေကျင်လိုက်လာသည့် အာရပ်အား ညှာတာသောအားဖြင့် ဘော်လ်ဒူချီက မြင်းဇက်ကို ချုပ်ထားသည်။ သူတို့အုပ်စု၏ ရွေ့လျားမှုက နှေးကွေးလှ၏။

“အဲလ်အမြာက သုံးကီလိုမီတာပဲ ဝေးတဲ့နေရာကို တစ်နာရီကြာ အောင် လာခဲ့ရတယ်ဟေ့”

ကြားလောက်သည့် နေရာသို့ ရောက်တော့ ဘော်လ်ဒူချီ လှမ်းအော်ပြောသည်။ ဒါရူး ပြန်မဖြေ။ ဆွယ်တာအထူးကြီးဝတ်ထားသဖြင့် ပုဆိန်အိုင် ဖြစ်နေသော သူက သူတို့အုပ်စု တက်လာသည်ကို စောင့်ကြည့်နေ၏။ အာရပ်က တစ်ချက်ကလေးမျှ ခေါင်းမဖော်။ သူတို့တွေ အိမ်ရှေ့မြေညီပြင်သို့ ရောက်မှ ဒါရူးက နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ဟဲ့လို၊ နွေးနွေးထွေးထွေး ဖြစ်အောင် အထဲဝင်ကြလေ”

ဘော်လ်ဒူချီ မြင်းပေါ်မှ ပင်ပင်ပန်းပန်း ဆင်းလိုက်၏။ ကိုင်ထားသည့် ကြိုးကိုမူ မလွှတ်။ သူက ကျောင်းဆရာအား ထိုးထိုးထောင်ထောင် နှုတ်ခမ်းမွေးများအောက်မှ ပြုံးပြလိုက်သည်။ နေလောင်ပြီး ညိုမည်းနေသည့် နဖူးပြင်အောက်တွင် မျက်တွင်းနက်နက်ထဲမှ မျက်လုံးကလေးများက မည်းမှောင်နေ၏။ အရေးအကြောင်းများ ဝန်းရံနေပြီဖြစ်သော ပါးစပ်ပုံစံက ဂရုတစိုက်နှင့် ကြိုးစားပမ်းစား အလုပ်လုပ်တတ်သူ ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေ၏။

ဒါရူးက မြင်းဇက်ကြိုးကို ယူလိုက်၏။ မြင်းကို တင်းကုပ်ဆီသို့ ဆွဲသွားသည်။ ပြီးမှ ကျောင်းထဲမှာ စောင့်နေသူနှစ်ဦးထံ ပြန်ခဲ့သည်။ သူတို့ကို သူ့အခန်းထဲ ခေါ်ခဲ့သည်။

“ကျွန်တော် စာသင်ခန်းကို နွေးအောင် လုပ်လိုက်ဦးမယ်။ အဲဒီမှာဆို ကျွန်တော်တို့ ပိုပြီး သက်သောင့်သက်သာ ရှိမယ်ဗျ”

သူ့အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသောအခါ ဘော်လ်ဒူချီက သူ့ဘက်ပေါ်မှာ ထိုင်နေ၏။ စောစောက အာရပ်၏ လက်ထိတ်ကြိုးစတစ်ဖက်ဖြင့် သူ့ကိုပါ ချည်နှောင်ထား၏။ ယခု ကြိုးစကို သူ့လက်မှ ဖြေထားပြီ။ အာရပ်၏ လက်နှစ်ဖက်ကိုတော့ ဖြေမပေးသေး။ အာရပ်က မီးဖိုခန်းဘေးတွင် ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်နေ၏။ ဦးခေါင်းကို နောက်ဘက်သို့ တွန်းလှန်ထားပြီး ပြတင်းပေါက်

ဘက်သို့ ကြည့်နေ၏။ ပထမတော့ ဒါရူးက သည်လူ၏ချောမွတ်ပြီး ထူထဲသည့် နှုတ်ခမ်းတွေကိုပဲ သတိထားလိုက်မိ၏။ နီဂရိုးတစ်ဦး၏ နှုတ်ခမ်းမျိုး။ သို့ပေမဲ့ သည်လူ့နာတံက ဖြောင့်စင်းသည်။ မည်းမှောင်သော မျက်လုံးတွေထဲမှာတော့ ဂနာမငြိမ်မှု အရိပ်လက္ခဏာတွေ ပြည့်လျှမ်းနေ၏။ နောက်သို့ လှန်ထားသော ဦးပေါင်းက ခေါင်းမာမည့် လက္ခဏာရှိသော နဖူးပြင်ကို ဖော်ပြနေ၏။ နေကြမ်းလေကြမ်းကြောင့် ညိုမှောင်နေသည့် အသားသည် အအေးဒဏ်ကြောင့် ဖြူဖျော့နေ၏။ သူ့မျက်နှာကို ဒါရူးဘက် လှည့်လိုက်၏။ ဒါရူးကို တည့်တည့်ကြီး စိုက်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာတစ်ခွင်လုံးတွင် စိတ်လှုပ်ရှားမှုများနှင့် ဂျစ်ကန်ကန် အရိပ်များ လွှမ်းနေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဟိုဘက်ခန်းကို သွားကြလေ။ ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည် ဖျော်လိုက်ဦးမယ်”

ကျောင်းဆရာက ပြောတော့ ဘော်လ်ဒူချီက “ကျေးဇူးပဲ” ဟု ပြောသည်။

“ပင်ပန်းပါ့ကွာ၊ ငါလည်း အနားယူချင်လှပြီ”
ထို့နောက် သူ အကျဉ်းသားဘက်လှည့်ပြီး “လာ... ဟေ့ကောင်”
ဟု အာရေဗျဘာသာစကားဖြင့် ပြောလိုက်၏။

အာရပ် မတ်တတ်ထသည်။ တုပ်နှောင့်ထားသော လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့ဘက်တွင် အသာအယာ ချကာ စာသင်ခန်းထဲသို့ လိုက်သွားသည်။

ဒါရူးက လက်ဖက်ရည်နှင့်အတူ ကုလားထိုင်တစ်လုံး ယူလာသည်။ သို့သော် ဘော်လ်ဒူချီက အရင်ဆုံး တွေ့ရသော ကျောင်းသားသုံး စာရေးခုံတစ်လုံးပေါ်တွင် မြိန်မြိန်ကြီး ထိုင်နေပြီ။ အာရပ်ကတော့ ကျောင်းဆရာ စာသင်သည့်စင်မြင့်ကို မှီပြီးထိုင်နေ၏။ စာရေးခုံနှင့် ပြတင်းပေါက်ကြားမှာ ရှိသည့် မီးဖိုဘက်သို့ မျက်နှာမူထားသည်။ ဒါရူးက လက်ဖက်ရည်ဖန်ခွက်ကို အကျဉ်းသားအား လှမ်းပေးသောအခါ ကြိုးချည်ထားသော လက်နှစ်ဖက်ကို မြင်ပြီး ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်သွားသည်။

“သူ့ကို ကြိုးဖြေပေးလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”
“ရတယ်လေ”ဟု ဘော်လ်ဒူချီ ပြောသည်။
“လမ်းခရီးမှာ စိတ်ချရအောင် ချည်ထားတာပါ”

သူ ထိုင်ရာကထစို့ ဟန်ပြင်သည်။ သို့သော် ဒါရူးက လက်ဖက်ရည် ခွက်ကို ကြမ်းပေါ်ချပြီး အကျဉ်းသား နံဘေးတွင် ခူးထောက်သည်။ အာရပ်က စကားတစ်လုံးမျှ မပြောဘဲ ဂနာမငြိမ်သော မျက်လုံးများဖြင့် ဒါရူးကို လိုက်ကြည့်နေ၏။ သူ့လက်နှစ်ဖက် အနှောင်အဖွဲ့ကင်းသွားသည်နှင့် ရောင်ကိုင်းနေသော လက်ကောက်ဝတ်များကို ပွတ်သပ်သည်။ လက်ဖက်ရည်ဖန်ခွက်ကို ယူသည်။ ပြီးတော့ ပူပူလောင်လောင် လက်ဖက်ရည်ကို ခပ်သွက်သွက် စုပ်ကာ စုပ်ကာ သောက်သည်။

“ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါထက် ခင်ဗျားတို့က ဘယ်ကို သွားမလို့လဲ”

ဘော်လ်ဒူချီက သူ့နှုတ်ခမ်းမွှေးကို လက်ဖက်ရည်ခွက်နှင့် ခွာပြီး

“ဒီကို လာခဲ့တာ သားရေ” ဟု ပြောသည်။

“တပည့်ဆိုးတွေပေါ့လေ။ ဒီတော့ ဒီည ခင်ဗျား ဒီမှာ အိပ်မှာလား”

“မအိပ်ဘူး။ ငါ အဲလ်အမြာကို ပြန်မှာ။ မောင်ရင်က ဒီကောင်ကို

တင်ဂွစ်ကို သွားအပ်လိုက်။ သူ့ကို ဌာနချုပ်က လိုချင်နေတယ်”

ဘော်လ်ဒူချီက ဒါရူးအား ဖော်ရွေသော အပြုံးသဲ့သဲ့ဖြင့် ကြည့်နေ၏။

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို လာနောက်နေ

တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး သားရယ်၊ အဲဒါ အမိန့်တွေပဲကွဲ့”

“အမိန့်တွေ ဟုတ်လား၊ ဟင့်အင်း ကျွန်တော်...”

ဒါရူး စကားဆိုင်းလိုက်၏။ ကော်ဆီကန်အဘိုးကြီး အောင့်သည်း

အောင့်သက် ဖြစ်မသွားစေချင်။

“ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက အဲဒါ ကျွန်တော့်အလုပ်မှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဘာကွ၊ မောင်ရင်စကားက ဘာအချိုးလဲ။ စစ်ဖြစ်နေတဲ့ကာလမှာ

လူတွေအားလုံး အလုပ်မျိုးစုံ လုပ်ကြရတာကွ”

“ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော် စစ်ကြေညာချက်ကို စောင့်လိုက်ဦးမယ်ဗျာ”

ဘော်လ်ဒူချီ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကောင်းပါလေ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ အမိန့်တွေကတော့ ရှိနေတာပဲ။ အဲဒီ

အမိန့်တွေဟာ မောင်ရင်နဲ့လည်းဆိုင်တယ်လေ။ ကြည့်ရတာ အခြေအနေတွေ ယိုယွင်းလာပုံရသကွ။ ပုန်ကန်မှုတစ်ခု ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ပြောဆိုနေကြတယ်။

တစ်နည်းအားဖြင့် တို့တစ်တွေကို အသင့်ဖြစ်နေအောင် ဆင့်ခေါ် စုစည်းလိုက်တဲ့ သဘောပေါ့”

ဒါရူး၏သွင်ပြင်မှာ အလျှော့မပေးလိုသည့်အရိပ်များ ထင်ဟပ်နေဆဲ။

“ဒီမယ် သား၊ မောင်ရင်ပြောတာကို ငါသဘောကျပါတယ်။ ဒါပေမဲ့

မောင်ရင် သဘောပေါက်ထားရမယ်လေ။ တို့ရဲ့ စီရင်စုနယ်မြေကြီးတစ်ခုလုံး

ကို ကင်းလှည့်စောင့်ကြပ်နေဖို့ ဆီးစေ့လောက်ရှိတဲ့ တို့ရဲ့ အဲလ်အမြာ ပုလိပ်ဌာန

မှာ လူအင်အားက တစ်ဒါဇင်လောက် ရှိတာ သားရဲ့။ ဒါကြောင့် ငါ အမြန်

ပြန်ပြေးရမှာ။ ဒီကောင်ကို မောင်ရင်လက်ထဲ လွှဲပေးပြီးရင် ချက်ချင်း ပြန်လာ

ရမယ်လို့ ငါ့ကို အမိန့်ပေးလိုက်သကွ”

“သူ့ကို ဟိုမှာ ထိန်းထားလို့ မဖြစ်ဘူး။ သူ့ရွာက လှုပ်လှုပ်ရွရွ

လှုပ်လာပြီ။ သူတို့လူကို ပြန်လိုချင်နေကြပြီ။ မောင်ရင်က မနက်ဖြန် နေမကုန်မီ

ဒီကောင်ကို တင်ဂွစ်ကို သွားပို့ရမယ်။ မောင်ရင်လို အားကောင်းမောင်းသန်ကြီး

တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကီလိုမီတာ နှစ်ဆယ်လောက်ဆိုတာ မပြောပလောက်ပါ

ဘူး။ သူ့ကို အပ်ပြီးတာနဲ့ ကိစ္စပိစွ အားလုံးပြီးသွားပြီ။ မောင်ရင် တပည့်တွေဆီနဲ့

မောင်ရင်ရဲ့ ငြိမ်းချမ်းတဲ့ ဘဝကလေးထဲကို ပြန်လာလို့ ရပြီပေါ့ကွာ”

နံရံ၏ နောက်ဘက်ဆီမှာ မြင်းနာမှုတ်သံနှင့် ခွာရုပ်သံကို ကြားနေ

ရသည်။ ဒါရူးက ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်နေ၏။ ကံသေကံမ

ပြောလို့ ရသည်မှာ ရာသီဥတု ကြည်လင်စပြုလာပြီ ဖြစ်ကြောင်းပင်။ နှင်းဖုံး

သော ကုန်းပြင်မြင့်ပေါ်မှာ လင်းရှင်းသည်ထက် လင်းရှင်းလာပြီ။ နှင်းတွေ

အားလုံး အရည်ပျော်ကျသွားသောအခါ ရှင်နေမင်းက တစ်ကျော့ပြန် မင်းမူ

ဦးမည်။

ကျောက်တုံးကျောက်ခဲပြွမ်းသည့် မဟာပထဝီမြေကြီးကို လောင်မြိုက်

စေလိမ့်ဦးမည်။ အပြောင်းအလဲ မရှိသည့် မိုးကောင်းကင်ကြီးက သူ၏ ပူလောင်

သော အလင်းရောင်များဖြင့် ခြောက်သယောင်းသော မြေလွှာပေါ်သို့ ရက်ပေါင်း

များစွာ ကြာအောင် ဖျန်းပက်လိမ့်ဦးမည်။ ပြောသာ ပြောရသည်။ ခြောက်ကပ်

ပူလောင်သော သည်မြေလွှာကြီးသည် လူတွေနှင့် ဘယ်လိုမျှ အဆက်အစပ်

မရှိပါချေ။

“ဒါထက် နေစမ်းပါဦး။ သူက ဘာအမှုတွေ ကျူးလွန်ခဲ့လို့လဲ” ဟု

ကျောင်းဆရာက ပုလိပ်ကြီးဘက် လှည့်ပြီး မေးသည်။ ပြီးတော့ ပုလိပ်ကြီး ပါးစပ်မဟာနိုင်မိမှာပင် ဆက်ပြီး “သူ ပြင်သစ်စကား ပြောတတ်လား” ဟု မေးသည်။

“ဟင့်အင်း၊ တစ်လုံးမှ မပြောတတ်ဘူး။ ငါတို့ ဒီကောင်ကို ရှာနေ တာ တစ်လလောက် ရှိသွားပြီကွ။ သူတို့က ဒီကောင်ကို ဝှက်ထားကြတာ ကလား။ ဒီကောင်က သူ့မယားညီအစ်ကိုကို သတ်ခဲ့တယ်လေ”

“သူက ကျွန်တော်တို့ကို ဆန့်ကျင်တဲ့လူလား”

“ငါတော့ မထင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တပ်အုပ်ကြီးလည်း မပြောနိုင်ဘူးလေ”

“သူက ဘာဖြစ်လို့ သတ်တာလဲ”

“မိသားစုပြဿနာရှိလို့ ထင်တာပဲ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပေးစရာ ဂျုံအကြေး ရှိပုံရတယ်။ တိတိကျကျတော့ မသိပါဘူး။ တိုတိုပြောရ ရင်တော့ သူ့မယားညီအစ်ကိုကို ဓားကောက်နဲ့ လှီးသတ်ခဲ့တယ်။ သိတယ် မဟုတ်လား။ သိုးတစ်ကောင်ရဲ့ လည်ပင်းကို တိခနဲ ဖြတ်သလိုလေ”

ဘော်လ်ဒူချီက လည်ပင်းကို ဓားဖြင့် ဖြတ်သည့်ပုံစံ လုပ်ပြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ပြောနေသည်ကို အာရုံပြုမိသော အာရပ်က ဘော်လ်ဒူချီအား စိတ်လှုပ်ရှားသော မျက်နှာပေးဖြင့် ကြည့်နေသည်။ သည်လူကို ဒါရူး တော်တော် စက်ဆုပ်သွားသည်။ သည်လူကိုသာ မဟုတ်၊ ကောက်ကျစ်ယုတ်မာသော အာယာတတွေ၊ မကုန်ခန်းနိုင်သော အမုန်းတရားတွေ၊ သွေးဆာမှုတွေ ပြည့်နေ သော လူအားလုံးကို စက်ဆုပ်မိခြင်း ဖြစ်၏။

သို့သော် မီးဖိုပေါ်ရှိ ရေခွေးကရားက တေးသီနေပြီ။ သူက ဘော်လ် ဒူချီအား လက်ဖက်ရည် ထပ်ပေးသည်။ ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြင့် အာရပ်ကိုလည်း ထပ်ထည့်ပေးသည်။ အာရပ်က လက်ဖက်ရည်ကို ဒုတိယအကြိမ် နွားငတ် ရေကျ သောက်သည်။ မြောက်ထားသော လက်တွေကြောင့် သူ့ကိုယ်ပေါ်က ဝတ်ရုံ ပွင့်ဟသွားသည်။ ပိန်လို့သော်လည်း ကြွက်သား အမြောင်းမြောင်းထနေ သည့် သူ့ရင်အုံကို ကျောင်းဆရာ တွေ့မြင်ရ၏။

“ကျေးဇူးပဲ ကလေးရေ၊ က- ငါ သွားပြီဟေ့”

ဘော်လ်ဒူချီ ပြောပြီး မတ်တတ်ရပ်သည်။ အာရပ်ရှိရာသို့ သွားသည်။ သူ့အိတ်ထဲမှ ကြိုးတစ်ချောင်း ထုတ်သည်။

“ထားလိုက်ပါ”

ပုလိပ်ကြီး ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်သွားသည်။

“မောင်ရင့်သဘောပဲ။ အေးလေ၊ မင်းမှာ လက်နက်ရှိသားပဲ”

“ကျွန်တော့်မှာ နှစ်လုံးပြူးတစ်လက် ရှိတယ်”

“ဘယ်မှာလဲ”

“သေတ္တာထဲမှာ”

“မောင်ရင့်အိပ်ရာနားမှာ ထားသင့်သကွ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကျွန်တော့်မှာ ကြောက်စရာမှ မရှိတာ”

“မောင်ရင့်က တော်တော်ကြောင်ပါကလား။ တော်လှန်အုံကြွမှုရယ် လို့ ဖြစ်လာပြီဆိုရင် ဘယ်သူမှ အန္တရာယ်မကင်းဘူးကွ။ ငါတို့အားလုံး တစ်လှေ တည်း စီး၊ တစ်ခရီးတည်းသွားတွေ့ချည်းပါပဲကွာ”

“သူတို့ တက်လာတာကို မြင်ရလောက်အောင် ကျွန်တော် အချိန်ရမှာ ပါ။ ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်မှာပေါ့”

ဘော်လ်ဒူချီ ရယ်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရုတ်ခြည်းပင် သူ သွားတွေကို သူ့နှုတ်ခမ်းမွေးက ပြန်ပြီး ဖုံးအုပ်သွားသည်။

“မောင်ရင့် အချိန်ရမယ်၊ ဟုတ်လား။ ကောင်းပါလေဗျာ။ ငါပြော နေတာလည်း အဲဒါပဲပေါ့။ မောင်ရင့်ဟာ အမြဲတမ်း နည်းနည်းကလေးကို ကြောင်နေတာကလား။ အဲဒါကြောင့် မောင်ရင့်ကို သဘောကျတာပေါ့။ ငါ့သား ကလည်း အဲဒီလိုပဲလေ”

ပြောရင်းဆိုရင်း သူ့ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ထုတ်ယူပြီး စားပွဲပေါ် တင်လိုက်၏။

“အဲဒါ မောင်ရင့် ယူထားလိုက်။ ဒီကနေ အဲလ်အမြာကို ပြန်ဖို့ သေနတ်နှစ်လက် မလိုပါဘူးကွာ”

အနက်ရောင် ဆေးသုတ်ထားသော စားပွဲပေါ်တွင် ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်သည် တလက်လက် အရောင်ထွက်နေသည်။ ပုလိပ်ကြီး သူ့ဘက်လှည့် လိုက်သောအခါ ကျောင်းဆရာသည် သားရေနဲ့နှင့် မြင်းအနံ့ကို ရလိုက်၏။

“ဒီမယ် ဘော်လ်ဒူချီ”

ကျောင်းဆရာက ကောက်ကာငင်ကာ ပြောသည်။

“အဲဒါတွေ အားလုံးကို ကျွန်တော် အော့နှလုံးနာတယ်ဗျာ။ အဓိက ကတော့ ဟောဒီ ခင်ဗျားကောင်ကိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သူ့ကို သွားမအပ် နိုင်ဘူး။ လိုအပ်ရင် ကျွန်တော် လက်နက်ကိုင်ပြီး တိုက်မယ်။ ဒါပေမဲ့ သွားအပ် ရတဲ့ အလုပ်တော့ မလုပ်ဘူး”

ပုလိပ်ကြီးက သူ့ရှေ့မှာ ရပ်ပြီး သူ့ကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်သည်။

“မောင်ရင်ဟာ အရူးပဲ”

ဟု ဖြည်းလေးစွာ ပြောသည်။

“ဒါမျိုးတွေ လုပ်ရတာ ငါလည်း မနှစ်မြို့ပါဘူး။ မောင်ရင်ဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာ တွေ့ဖူး ကြုံဖူးလျက်နဲ့တောင် လူတစ်ယောက်ကို ကြိုးနဲ့ တုပ်တာကို အဆန်းတကြယ် လုပ်နေသေးတယ်။ ဒီလိုလုပ်တာကို မောင်ရင်က ရှက်တောင် ရှက်နေသေး။ ဟုတ်တယ်၊ ရှက်တော်မူနေသေးတယ်။ တစ်ခု ရှိတာက ဒီကောင်တွေက သူတို့ စိတ်ထင်တိုင်း လျှောက်လုပ်နေခွင့်ပေးလို့ မရဘူးကွ”

“ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ကို ခေါ်သွားပြီး အပ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါဟာ အမိန့်ပဲ သားရေ၊ အဲဒီအမိန့်ကို ငါ ထပ်ပြီး ပြောလိုက် ပါရဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ပြောလိုက်တာကိုလည်း သူတို့ကို ပြန်ပြောပြလိုက်ပါ။ ကျွန်တော် သူ့ကို သွားမအပ်ဘူးလို့”

ဘော်လ်ဒူချီ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်ပင် ကြိုးစားအကြံထုတ်သည်။ သူက အာရပ်ကို ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဒါရူးကို ကြည့်သည်။ နောက်ဆုံးတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“မပြောပါဘူးကွာ၊ သူတို့ကို ငါ ဘာဆို ဘာမှ ပြန်မပြောပါဘူး။ ငါတို့ သိက္ခာကျစေချင်သပဆိုရင် မောင်ရင် လုပ်ချင်တာသာလုပ်။ ငါ အပြစ် မပြောဘူး။ ငါ့ကို အမိန့်ပေးလိုက်တာက အကျဉ်းသားကို မောင်ရင်ဆီလွှဲပေး ဖို့ပဲ။ အဲဒီ အမိန့်အတိုင်း ငါ ဆောင်ရွက်တယ်။ ဒီတော့ မောင်ရင်က ဒီစာရွက် ပေါ်မှာ လက်မှတ်ကလေး ထိုးပေးလိုက်ရဲ့ပဲ”

“မလိုပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ဆီမှာ ဒီလူကို ထားခဲ့တယ် ဆိုတာကို ကျွန်တော် ငြင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ငါ့အပေါ် မတွန့်တိုစမ်းပါနဲ့ကွာ။ မောင်ရင်က အမှန်အတိုင်း ပြောမယ် ဆိုတာ ငါသိပါတယ်။ မောင်ရင်က ဒီနယ်သားပဲဟာ။ နောက်ပြီး ယောက်ျားရင့်မာကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီလေ။ ဒီတော့ကွာ ငါ့ကို ငဲ့တဲ့အနေနဲ့ ဒီစာရွက်ကလေးမှာ လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်ပါ”

ဒါရူး စာရေးစားပွဲအံ့ဆွဲကို ဆွဲဖွင့်သည်။ ခရမ်းရောင်လေးထောင့် မင်ဘူးကလေးနှင့် သူ လက်မှတ်ထိုးတော့မည် ဆိုလျှင် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ ကိုင်လှေ့ရှိသည့် ‘တပ်စုမှူး’ စာတန်းပါ ကလောင်တံ အနီကလေးကို ထုတ်ယူ သည်။ လက်မှတ်ထိုးပေးသည်။ ပုလိပ်ကြီးက စာရွက်ကို တလေးတစား ခေါက်ပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ ထည့်သည်။ ထို့နောက် တံခါးဝဆီသို့ သွားသည်။

“ကျွန်တော် လိုက်ပို့မယ်လေ” ဟု ဒါရူးက ပြောသည်။

“မလိုဘူး၊ ခုမှ ယဉ်ကျေးနေလို့ အပိုပဲ။ မောင်ရင် ငါ့ကို စော်ကားပြီး ပြီပဲဟာ”

စောစောက နေရာမှာပင် မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေသော အာရပ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ကျွဲမြီးတိုစွာ နှာခေါင်းရှုံ့သည်။ ပြီးတော့ တံခါးပေါက်ဘက် လှည့်ထွက်သွားသည်။ “သွားပြီ သားရေ” ဟု ပြောသည်။ တံခါးကို ပိတ် သည်။ ပြတင်းပေါက်၏ အပြင်ဘက်တွင် ဘော်လ်ဒူချီ ရုတ်တရက် ပေါ်လာ သည်။ နောက် ပြန်ပျောက်သွားသည်။ နှင်းတွေကြောင့် သူ့ခြေသံခပ်အုပ်အုပ်ပဲ ထွက်သည်။ တစ်ဖက်နံရံ၏ ဟိုမှာဘက်ဆီမှ မြင်းလှုပ်ရှားသံ ကြားရသည်။ ကြက်ကလေးတွေ အလန့်တကြား ထပျံကြသည်။ ခဏနေတော့ ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်တွင် မြင်းကို ဆွဲလာသည့် ဘော်လ်ဒူချီ ပေါ်လာပြန်သည်။ သူက နောက်ကြောင်းကို လှည့်မကြည့်ဘဲ မြေညီပြင်ကလေးဆီသို့ သွားသည်။ သူ့နောက်က မြင်းကို ဆွဲပြီး မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ကျောက်တုံးကြီးကြီးတစ်တုံး တောင်စောင်းတစ်လျှောက် တဝန်းဝန်း ကျသွားသံ ကြားရ၏။ အကျဉ်းသားရှိရာဘက်သို့ ဒါရူး ပြန်လှည့်သည်။ အကျဉ်းသားက အလှုပ်အရှား မရှိဘဲ သူ့ကို ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ကြည့်နေ၏။ ဒါရူးက အာရေဗျစကားဖြင့် “နေဦး” ဟုပြောပြီး အိပ်ခန်းဆီသို့ သွားသည်။ တံခါးပေါက်ကို ကျော်ဖြတ်ဝင်ပြီးမှ အတွေးတစ်ခု ပေါက်ဟန်ဖြင့် စာရေးစားပွဲ ရှိရာသို့ သွားသည်။ ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်ကို ကောက်ယူပြီး အင်္ကျီအိတ်

ထဲသို့ ထိုးထည့်သည်။ ထို့နောက် လှည့်ကြည့်မနေတော့ဘဲ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။

ခုတင်ပေါ်မှာ တော်တော်ကြာအောင် လဲလျောင်းနေ၏။ တိတ်ဆိတ် ခြင်းကို နားစွင့်နေ၏။ တဖြည်းဖြည်း မိုးမှောင်လာသည်ကို ကြည့်နေ၏။ စစ်ကြီးအပြီး သည်နေရာသို့ ရောက်ခါစ ရက်များတုန်းကတော့ ဤတိတ်ဆိတ် ခြင်းကို မခံနိုင်သလို ဖြစ်ခဲ့၏။ သူက တောင်ခြေမြို့ကလေး တစ်မြို့တွင် စခန်းချခွင့်ပြုဖို့ မေတ္တာရပ်ခံခဲ့၏။ ၎င်းမြို့ကလေးမှာ တောင်ပေါ်မြေနှင့် လွင်တီး ခေါင်ကို စည်းခြားထားသည့် မြို့ကလေး ဖြစ်၏။ မြောက်ဘက်စူးစူးတွင် စိမ်းညိုမည်းမှောင်သော တောင်တံတိုင်းကြီးတွေ ရှိ၏။ တောင်ဘက်စူးစူးမှာ တော့ ပန်းရောင်နှင့် ပန်းခရမ်းရောင် လွင်တီးခေါင်ကြီး။ ဤကား ထာဝစဉ် ကျရောက်နေသည့် နွေ၏ နယ်ခြားစည်း ဖြစ်၏။

သူ့ကို တာဝန်ချပေးလိုက်တော့ ထိုမြို့ကလေး၏ မြောက်ပိုင်းပိုကျ သော တောင်ကုန်းပေါ်မှာ ဖြစ်၏။ ကနဦးပိုင်းတုန်းကတော့ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲတွေသာ ရှိသည့် ဤဖုန်းဆိုးမြေပေါ်တွင် ဘာအသံဗလံမျှ မကြားရဘဲ အထီးတည်းနေရသည့်ဒဏ်ကို မခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ စိုက်ပျိုးရေး လုပ်ဖို့ ပြင်ဆင်သည့် ထွန်ရေးထွန်ကြောင်းများကို တွေ့ရ မြင်ရသည်။ သို့သော် သူတို့ တူးဆွ ဖယ်ရှားပစ်လိုက်သည့် ကျောက်ခဲများအောက်တွင် အိမ်ဆောက် ဖို့ပဲကောင်းသည့် ကျောက်တုံးကြီးတွေသာ ပေါ်ပေါ်လာ၏။ သည်နယ်မြေ၊ သည်ဒေသတွင် ကျောက်ခဲတွေပဲ စိုက်လို့ ပျိုးလို့ ရမည်။ တစ်နေရာမဟုတ် တစ်နေရာရှိ ချိုင့်တွေ၊ ကျင်းတွေထဲတွင် ရှားရှားပါးပါး မြေဆီမြေနှစ်ကလေး တွေ စုလာတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ၎င်းတို့ရေရှားရေ မြေဆီမြေလွှာများကို တူးယူပြီး ရွာက ဆီးစေ့လောက်ရှိသည့် ဥယျာဉ်တွေမှာ ဖြည့်ဆည်းကြရသည်။ အနေအထားက သည်အတိုင်းပါပဲ။ သည်နယ်မြေ တစ်ခွင်လုံး၏ လေးပုံ သုံးပုံမှာ ကျောက်တုံးတွေ လွှမ်းနေသည်။ မြို့ကလေးတွေ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ စည်ကားလာသည်။ ထို့နောက် ပြန်ပျောက်သွားသည်။ လူတွေ လာကြသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချစ်ကြခင်ကြသည်။ သို့မဟုတ် ခါးခါးသီးသီး တိုက်ကြခိုက် ကြသည်။ ထို့နောက် သေဆုံးကုန်ကြသည်။ စင်စစ် သည်ကန္တာရကြီးထဲတွင် လာရောက်နေထိုင်သည့် သူလည်း အရေးမပါ။ သူ့စဉ်သည်လည်း အရေးမပါ။

ဘယ်သူဆို ဘယ်သူမျှ အရေးမပါ။ သို့ဖြစ်သည့်တိုင် သည်ကန္တာရကြီး၏ ပြင်ပတွင် ဘယ်သူမျှ ရှင်သန်နေထိုင်လို့ မရဆိုတာကို ဒါရူး သိနေသည်။

သူ ခုတင်ပေါ်က ထတော့လည်း စာသင်ခန်းဘက်ဆီက ဘာသံမျှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း မရှိ။ ဟိုအာရပ် ထွက်ပြေးသွားပြီ ထင်သည်။ သည်အတွေး ကို တွေးမိရုံမျှဖြင့် သူ့ရင်ထဲတွင် ရှင်းသန့်ကြည်နူးသွားသည်။ ဆုံးဖြတ်ချက် ချစရာမလိုဘဲ သူတစ်ကိုယ်တည်း စိတ်အေးချမ်းသာ နေရတော့မည် မဟုတ် လား။ သို့သော် အကျဉ်းသားက စာသင်ခန်းထဲမှာ ရှိနေသည်။ မီးဖိုနှင့် စာရေးခုံ ကြားတွင် ကိုယ်ကို ဆန့်ထားတာပဲ ပြောင်းလဲမှု ရှိသည်။ မျက်လုံးတွေ ဖွင့်ပြီး မျက်နှာကြက်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ ထိုအနေအထားအတိုင်း ကြည့်တော့ နှုတ်ခမ်းထူထူများက ပိုပြီး သိသာမြင်သာ ဖြစ်နေ၏။ နှုတ်ခမ်းစုထားသလိုမျိုး။

“လာ” ဟု ဒါရူး ပြော၏။

အာရပ် ထိုင်ရာက ထပြီး နောက်က လိုက်လာသည်။ အိပ်ခန်းထဲ ရောက်တော့ ကျောင်းဆရာက ပြတင်းပေါက်အောက် တည့်တည့်ရှိ စားပွဲနားက ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ အာရပ်က မျက်လုံးတွေကို ဒါရူးထံမှ မခွာဘဲ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်သည်။

“ဗိုက်ဆာနေပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့” ဟု ဖြေသည်။

ဒါရူးက စားပွဲခုံကို နှစ်ယောက်ထိုင်လို့ရအောင် ပြင်ဆင်သည်။ ဂျုံနှင့် စားဆီ ယူသည်။ ဂျုံကို ဒယ်အိုးထဲတွင် ကိတ်မုန့်ပုံစံ ပြုလုပ်သည်။ ဓာတ်ငွေ့ပုလင်းဖြင့် မီးတောက်သော မီးဖိုကလေးကို မီးတို့သည်။ ဆီကြော်မုန့် ကို ကြော်နေတုန်း အိမ်ပြင် တင်းကုပ်ဆီသို့ သွားသည်။ ဒိန်ခဲ၊ ကြက်ဥ၊ စွန်ပလွံသီးနှင့် နို့ဆီဘူးတို့ကို ယူလာသည်။ ဆီကြော်မုန့် ကျက်သွားတော့ အအေးခံဖို့ ဒယ်အိုးကို ပြတင်းဘောင်ပေါ် တင်ထားလိုက်၏။

နို့ဆီကို ရေနှင့်မွှေပြီး အပူပေးသည်။ ကြက်ဥတွေကို ခေါက်ပြီး ကြက်ဥမွှေကြော် ကြော်သည်။ ထိုသို့ လှုပ်ရှားရှားရင်း တစ်ချို့တွင် အင်္ကျီ ညာဘက်အိတ်ထဲ ထည့်ထားသည့် ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်ကို တိုက်မိ၏။ သို့ဖြင့် ဟင်းခွက်ကို ချသည်။ စာသင်ခန်းထဲသို့ သွားသည်။ စားရေးစားပွဲ အံ့ဆွဲထဲတွင် သေနတ်ကို ထည့်ခဲ့သည်။ အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ရောက်တော့ မီးဖွင့်

သည်။ အာရပ် စားဖို့ ပြင်ဆင်ပေးသည်။ “စား” ဟု ပြောသည်။ အာရပ်က ဆီကြော်မှန်တစ်ဖုံကို ယူသည်။ ပါးစပ်ဆီသို့ အားတက်သရော မြှောက်လိုက်၏။ ပြီးမှ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။

“ဆရာရော” ဟု မေးသည်။

“ခင်ဗျားပြီးမှ၊ ကျုပ်လည်း စားမှာပါ”

နှုတ်ခမ်းထူထူတွေ မဟာတဟ ဖြစ်သွားသည်။ အာရပ်သည် ဆုတ်ဆိုင်းနေ၏။ ပြီးမှ စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်ဟန်ဖြင့် ဆီကြော်မှန်ကို ကိုက်လိုက်၏။

စားပြီးသွားတော့ အာရပ်က ကျောင်းဆရာကို ကြည့်သည်။

“ဆရာက တရားသူကြီးလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို မနက်ဖြန်ထိ လက်ခံထားရုံ သက်သက်ပဲ”

“ဆရာက ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်နဲ့အတူ စားတာလဲ”

“ကျုပ် ဗိုက်ဆာနေပြီလေ”

အာရပ် နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။ ဒါရူး ထိုင်ရာကထပြီး အပြင်ထွက်သည်။ တင်းကုပ်ထဲမှ ခေါက်ခုတ်တစ်လုံး ယူလာသည်။ စားပွဲနဲ့ မီးဖိုကြားတွင် သူ့ခုတ်ခြေရင်းနှင့် ထိပ်တိုက်ကျကျ ခင်းသည်။ အခန်းထောင့်တွင် စာရွက်တွေ တင်သည့် စင်တစ်စင်လို ထောင်ထားသည့် အဝတ်အစားသေတ္တာကြီးထဲမှ စောင်နှစ်ထည် ထုတ်သည်။ ခေါက်ခုတ်ပေါ်မှာ ခင်းသည်။ ထို့နောက် လှုပ်ရှားမှုတွေ ရပ်လိုက်၏။ ဘာမျှ အသုံးမဝင်တော့သလို သူ့ဘာသာ သူ ခံစားရသည်။ သူ့ခုတ်ပေါ် ထိုင်ချလိုက်၏။ နောက်ထပ် ဘာမျှ လုပ်စရာ မရှိတော့။ ပြင်ဆင်စရာလည်း မရှိတော့။ သည်လူကို ကြည့်ရုံပဲ ရှိတော့သည်။ ထို့ကြောင့် သည်လူကို ကြည့်၏။ ဒေါသသည်းထန်နေသည့် သည်လူမျက်နှာကို အာရုံထဲမှာ ပုံဖော်ကြည့်သည်။ သို့သော် ပုံဖော်လို့ မရ။ မည်းမှောင်သော်လည်း အရောင်တလက်လက် ထွက်နေသည့် မျက်လုံးများနှင့် ရမ္မက်ထန်မည့် ပါးစပ်ကြီးက လွဲလို့ ဘာကိုမျှ မမြင်။

“ခင်ဗျား ဟိုလူကို ဘာကြောင့် သတ်ခဲ့တာလဲ”

သူ မေးလိုက်သည့်အသံမှာ ရန်စွယ်နှင့်ငေါငေါ ဖြစ်နေသဖြင့် သူ့ဘာသာသူပင် အံ့အားသင့်သွား၏။

အာရပ် မျက်နှာလွဲသွား၏။

“သူ ထွက်ပြေးတယ်။ ကျွန်တော် သူ့နောက်က ပြေးလိုက်တယ်”

သူက ဒါရူးကို မော့ကြည့်လိုက်ပြန်၏။ သူ့မျက်လုံးများတွင် စိတ်ဒုက္ခ ပြွမ်းသည့် မေးခွန်းများ ပြည့်လျှံနေသည်။

“ခု သူတို့ ကျွန်တော့်ကို ဘာလုပ်ကြမှာလဲဟင်”

“ခင်ဗျား သွေးကြောင်နေပြီလား”

အာရပ် တောင့်တင်းသွားသည်။ အကြည့်ကို လွဲလိုက်၏။

“ခင်ဗျား စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေသလား”

အာရပ်က ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ သည်လူ သဘောမပေါက်တာ သိသာသည်။ ဒါရူး ပို၍ ပို၍ စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်လာသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် သည်လူကိုယ်ခန္ဓာကြီး ခုတင်နှစ်လုံးကြားမှာ ညပ်နေသည်ကို ကြည့်ပြီး အသိစိတ်ဝင်သွားသည်။ မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်သွားသည်။

“အဲဒီမှာ အိပ်လေ၊ အဲဒါ ခင်ဗျားအိပ်ရာပဲ” ဟု စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ပြောသည်။

အာရပ်က မလှုပ်။ ဒါရူးကို မေးသည်။

“ပြောပြပါ ဆရာ”

ကျောင်းဆရာ ထိုလူကို ကြည့်၏။

“ပုလိပ်ကြီး မနက်ဖြန် ပြန်လာမှာလားဟင်”

“မသိဘူး”

“ဆရာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ လိုက်မှာလား”

“မပြောတတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အကျဉ်းသား မတ်တတ်ထသည်။ စောင်တွေပေါ်တွင် ခြေဆန့် လက်ဆန့် လဲလျောင်းသည်။ ခြေထောက်တွေက ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ ဆန့်လျက်။ လျှပ်စစ်မီးလုံးမှ အလင်းရောင်က သူ့မျက်လုံးတွေထဲသို့ တည့်တည့် ကျနေရာ သူက မျက်စိတွေကို စုံမှိတ်ပစ်လိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ခုတင်နံဘေးမှာ ရပ်ပြီး ဒါရူး ထပ်မေးသည်။

အာရပ်က စူးလင်းသော အလင်းရောင်အောက်မှာပင် မျက်စိတွေ ဖွင့်လိုက်၏။ မျက်တောင်မခတ်မီအောင် ကြိုးစားနေသည်။

“ကျွန်တော်တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ”

ညဉ့်လယ် ရောက်သည့်တိုင် ဒါရူး အိပ်မပျော်သေး။ သူ့အဝတ်အစား အားလုံး ချွတ်ပြီး အိပ်ရာဝင်ခဲ့၏။ သူက ကိုယ်လုံးတီး အိပ်နေကျ။ သို့သော် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ဘာမျှ မရှိကြောင်း ရုတ်တရက် သတိပြုမိတော့ နည်းနည်း တွန့်သွားသည်။ သူ့မှာ ဘာအကာအကွယ်မျှ မရှိ။ အဝတ်အစားတွေ ပြန်ဝတ်ဖို့ စဉ်းစားသည်။ နောက်တော့ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်၏။ တကယ်တော့ သူက သူငယ်နှစ်စားကလေးမှ မဟုတ်တော့ဘဲ။ အကယ်၍ လိုအပ်လာလျှင် သူ့ရန်သူကို နှစ်ပိုင်းပြတ်သွားအောင် လုပ်ပစ်နိုင်သည်။

မိမိ အိပ်ရာကနေပြီး သည်ငဲ့ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုရသည်။ ငနဲ သားက ပက်လက်လှန်နေသည်။ အလှုပ်အရှား မရှိသေး။ စူးရှအလင်းရောင် အောက်တွင် မျက်စိတွေ မှိတ်ထား၏။ ဒါရူး မီးပိတ်လိုက်တော့ အမှောင်ထုက ချက်ချင်းလက်ငင်း သိပ်သည်းလာသယောင် ရှိ၏။ ညသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်လည် အသက်ဝင်လာသည်။ ပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်လျှင် မြင်နေရသည့် ကြယ်မဲ့ ကောင်းကင်ကြီးသည် ညင်သာစွာ လှုပ်ရှားနေသည်။ သူ့ခြေရင်းက ခုတင်ပေါ်မှာ အခံသား အိပ်နေသည့် လူလုံးလူထည်ကို ကျောင်းဆရာ မကြာခင် ပြန်ပြီး မြင်သာထင်သာ ဖြစ်လာ၏။ အာရပ်က ခုထိ အလှုပ်အရှား မရှိသေး။ သို့သော် မျက်လုံးတွေတော့ ဖွင့်ထားပုံရသည်။ လေပြည်သဲ့သဲ့ ကလေးက ကျောင်းအဆောက်အအုံထဲသို့ ဝင်ပြီး မွေ့နေ၏။ သည်လေပြည်က တိမ်တိုက်တွေကို မောင်းထုတ်ပြီး နေလုံးကြီး ပြန်ထွက်လာအောင် စွမ်းဆောင် နိုင်လေမည်လား။

ညဉ့်နက်ပိုင်းတွင် လေတိုက်နှုန်း ပိုပြင်းလာသည်။ ကြယ်တွေ တောင်ပံ ရိုက်သံ တဖျပ်ဖျပ် ကြားရသည်။ ပြီးတော့ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ အာရပ်က ဘေးစောင်း ပြောင်းအိပ်သည်။ ဒါရူးကို ကျောပေးလျက်။ သည်လူ ညည်းနေ သည်ဟု ဒါရူး ထင်သည်။ ထို့နောက် သူ့စဉ်သည်၏ အသက်ရှူသံလေးလား၊ မှန်လာသည်ကို နားထောင်နေ၏။ သူနှင့် နီးကပ်လွန်းသည့် အသက်ရှူသံကို နားထောင်ရင်း ဆက်မအိပ်နိုင်ဘဲ အတွေးနက်နေမိ၏။ တစ်နှစ်လောက် ကြာ

အောင် တစ်ကိုယ်တည်း အိပ်ခဲ့သည့် သည်အခန်းထဲတွင် တခြားလူတစ်ယောက် ရောက်နေခြင်းက သူ့ကို စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်နေစေ၏။ သို့သော် သူ ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိသည့် ညီအစ်ကိုစိတ်ဓာတ်ကလည်း ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ထွန်း နေသည်။ လက်ရှိ အနေအထားမျိုးနှင့် သည်စိတ်ဓာတ်ကို ရှေ့တန်းတင်လို့ မရ ဆိုတာ သိနေသည်။ ထိုအတွက်လည်း စိတ်စနောင့်စနင်း ဖြစ်ရ၏။ ပင်ပန်း နှမ်းလျှပြီး စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်တွေ မက်ရသော ဟိုးရှေးရှေးက လူ့အသိုင်း အပိုင်းထဲမှာပင် လူတွေ အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ အတူအိပ်ကြရ၏။ ထိုသူတွေ သည် စစ်သားတွေ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ အကျဉ်းသားတွေ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ သူတို့သည် ညတိုင်း ညီရင်းအစ်ကိုတွေလို စကားစမြည် ပြောကြသည်။ သူတို့သည် သူတို့၏ ခြားနားချက်များကို ကျော်လွှားပြီး သူတို့၏ အဝတ်အစား များနှင့်အတူ အဆောင်အယောင်များကို ခွာချကြသည်။ ပြီးတော့ ထူးခြားသော ညီရင်းအစ်ကိုစိတ်ဓာတ်ကို ပေါက်ဖွားစေခဲ့ကြ၏။

သို့သော်...

ဒါရူး သူ့ကိုယ်သူ လှုပ်နှိုးလိုက်၏။ သည်လို အတွေးခေါင်မှုမျိုးတွေ ပေါ်ပေါက်နေသည်ကို မကြိုက်။ ခုချိန်မှာ အိပ်ဖို့က အရေးကြီးနေသည်။

သို့ဖြစ်သည့်တိုင် ခဏအကြာတွင် အာရပ်က မဆိုစလောက်ကလေး လူးလွန်လှုပ်ရှားသည်။ ထိုအချိန်ထိ ဒါရူး အိပ်မပျော်သေး။ အကျဉ်းသား ဒုတိယအကြိမ် လှုပ်ရှားလာသောအခါ သူတစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားသည်။ သတိအပြည့်နှင့် ဖြစ်နေသည်။ အာရပ်က လက်ထောက်ပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း ကုန်းထသည်။ သူ့လှုပ်ရှားမှုက အိပ်မက်မက်ပြီး လမ်းလျှောက်နေသူတစ်ဦးလို။ ခုတင်ပေါ်မှာ မတ်မတ်ထိုင်၏။ တစ်စုံတစ်ရာကို ဂရုတစိုက် နားစွင့်နေသလို ငြိမ်ပြီး စောင့်နေ၏။ ဒါရူးဘက်သို့ ခေါင်းမလှည့်။ ဒါရူး တစ်စက်မျှ မလှုပ်။ သူ့ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်သည် စာရေးစားပွဲ အံ့ဆွဲထဲမှာ ရှိနေတာကို သတိရ သည်။ ချက်ချင်း လက်ငင်း လှုပ်ရှားလိုက်လျှင် ပိုကောင်းမည်။ သို့တိုင် သူက အကျဉ်းသားကို ဆက်ပြီး အကဲခတ်နေမိ၏။

အာရပ်က စောစောကအတိုင်း အသာကလေး ကြမ်းပြင်ပေါ် ခြေချ သည်။ ခဏစောင့်နေပြန်သည်။ ပြီးတော့ ဖြည်းဖြည်းချင်း မတ်တတ်ထသည်။ ဒါရူး လှမ်းခေါ်လိုက်မည့်ဆဲဆဲမှာပင် အာရပ် စတင်လှမ်းလျှောက်သည်။

သူ လျှောက်ပုံက အေးအေးဆေးဆေးပင်။ သို့သော် အလွန်အလွန် တိတ်ဆိတ်စွာ လျှောက်သွားခြင်းမျိုး။ တင်းကုပ်ဘက်ရှိ တံခါးပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွား၏။ မင်းတုပ်ကို သတိကြီးကြီးထားပြီး ဖြုတ်သည်။ တံခါးဖွင့်ပြီး ထွက်သွားသည်။ တံခါးကို ပြန်မပိတ်ခဲ့။ ဒါရူး မလူးလွန် မလှုပ်ရှား။

“ဒီလူ ပြေးပြီ”ဟုသာ တွေးသည်။
“သူ့သဘော သူ ဆောင်သွားတာပေါ့”

သို့တိုင် သူက အာရုံစိုက်ပြီး နားစွင့်သည်။ ကြက်တွေ လှုပ်လှုပ် ခတ်ခတ် မဖြစ်ကြ။ ဧည့်သည်တော်သည် ကုန်းပြင်မြင့်ပေါ် ရောက်သွားတာ ဖြစ်မည်။ သဲ့သဲ့မျှသော ရေကျသံ သူ့ဆီ လွင့်လာသည်။ တံခါးဝတွင် အာရပ် ပြန်ပေါ်လာသည်။ တံခါးကို ဂရုတစိုက် ပိတ်သည်။ အိပ်ရာဆီသို့ အသံ တစ်စက် မထွက်စေဘဲ ပြန်လာသည်။ သည်တော့မှပဲ ဒါရူး အဓိပ္ပာယ်ပေါက် သွားသည်။ ထို့နောက်မှာတော့ ဒါရူး အကျဉ်းသားကို ကျောခိုင်းလိုက်၏။ ပြီးတော့ အိပ်ပျော်သွားတော့၏။

သို့တိုင်...

နောက်ပိုင်း အိပ်မောကျနေသည့်အထဲမှာပင် ကျောင်းအဆောက်အအုံ အတွင်း ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လျှောက်နေသော ခြေသံများကို ကြားရသလို ဖြစ်နေ၏။

“ငါ အိပ်မက် မက်နေတာ၊ ငါ အိပ်မက် မက်နေတာ”

သူ့ကိုယ်သူ အထပ်ထပ် အခါခါ ပြောမိ၏။ ပြီးတော့ ဆက်အိပ်နေ လိုက်၏။

အိပ်ရာက နိုးလာတော့ မိုးကောင်းကင်တစ်ခွင်လုံး ကြည်လင်နေပြီ။ ဟနေသည့် ပြတင်းပေါက်က သန့်ရှင်းသော လေအေးအေးစိမ့်စိမ့်ကို ဝင်ခွင့် ပေးထား၏။ အာရပ် အိပ်ပျော်နေသည်။ စောင်တွေအောက်တွင် ကွေးကွေး ကလေး။ ပါးစပ်က ဟနေသည်။ စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် အိပ်ပျော်နေသည့်ပုံ။ သို့သော် ဒါရူးက လှုပ်နှိုးလိုက်သောအခါ သူ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည်။ ဒါရူးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးသလို မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးဖြင့် ကြောင်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာသွင်ပြင်သည် ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ် ဖြစ်လွန်းနေ သည့်အတွက် ကျောင်းဆရာမှာ နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်ပေးလိုက်ရသည်။

“မကြောက်ပါနဲ့၊ ကျုပ်ပါ။ ခင်ဗျား တစ်ခုခု စားမှ ဖြစ်မယ်”

အာရပ် ခေါင်းညိတ်ပြီး “ဟုတ်ကဲ့”ဟု ပြောသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ် တွင် တည်ငြိမ်မှုကလေး ပြန်ပေါ်လာပြီ။ သို့သော် သူ့သွင်ပြင်က ကြောင်စိစိနှင့် ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေ၏။

ကော်ဖီ အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက် ခေါက်ခုတ်ပေါ်မှာ အတူထိုင်ပြီး ဆီကြော်မှုန့်ကို စားသည်။ ကော်ဖီသောက်သည်။ ထို့နောက် ဒါရူးက အာရပ်ကို တင်းကုပ်ဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။ မျက်နှာသစ်ဖို့ ရေပိုက် ခေါင်းကို ပြသည်။ သူကတော့ အခန်းထဲ ပြန်ခဲ့သည်။ စောင်တွေ ခေါက်သည်။ ခေါက်ခုတ်ကို ပြန်ခေါက်သည်။ မိမိအိပ်ရာကို သိမ်းသည်။ အခန်းကို နေသားတကျဖြစ်အောင် သိမ်းဆည်းသည်။

ထို့နောက် စာသင်ခန်းကို ဖြတ်ပြီး အိမ်ရှေ့ မြေညီပြင်သို့ ထွက်သည်။ ကောင်းကင်ပြာပြာထဲတွင် နေလုံးကြီး ထွက်ပြူးနေပြီ။ တောက်ပသော အလင်း ရောင်နုနုက လူသူကင်းမဲ့သော ကုန်းပြင်မြင့်ကို လွှမ်းခြုံထား၏။ တောင်တန်း ပေါ်တွင် နှင်းတွေ အကွက်လိုက် အကွက်လိုက် အရည်ပျော်နေ၏။ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲတွေ ပြန်ပြီး ခေါင်းပြူးတော့မည်။

ကျောင်းဆရာက တောင်ကုန်းအစွန်းတွင် ဝပ်ပြီး လွင်တီးခေါင် တစပြင်ကြီးကို ကြည့်သည်။ သူက ဘော်လ်ဒူချီအကြောင်း တွေးမိ၏။ အဘိုး ကြီး နာကြည်းအောင် သူ လုပ်လိုက်မိပြီ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အဘိုးကြီး နှင့် မပတ်သက်ချင်သည့် အချိုးမျိုး ချိုးပြီး အဘိုးကြီးကို နှင်ထုတ်လိုက်မိသော ကြောင့်ပင်။ ပုလိပ်ကြီး၏ နှုတ်ဆက်သံကို သူ ကြားယောင်မိနေဆဲ။

နောက်ပြီး ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ စိတ်ထဲမှာ ဟာလာဟင်းလင်းကြီး ဖြစ်နေသည်။ အားနွဲ့သလို ဖြစ်နေသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကျောင်းအဆောက် အအုံ၏ ဟိုဘက်ခြမ်းဆီမှ ပေါ်ထွက်လာသော အကျဉ်းသား၏ ချောင်းဆိုးသံကို ကြားရသည်။ ဒါရူး နားစွင့်နေသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်သူ အမြင်ကတ်မိသည်။ ထို့နောက် ဒေါသတကြီးဖြင့် ကျောက်ခဲတစ်လုံး ကောက်ယူပြီး တအားလွှဲပစ် လိုက်၏။ ကျောက်ခဲကလေးသည် လေထုကို ဝှီးခနဲ ဖြတ်ကျော်ကာ နှင်းတော ထဲသို့ ကျသွားသည်။

ထိုလူ၏ မိုက်မဲသော ရာဇဝတ်မှုကို သူ အော့နှလုံးနာသည်။ သို့သော်

ထိုလူအား ပုလိပ်တွေထံ လွှဲပြောင်းပေးအပ်ဖို့ကတော့ မိမိ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်စေသည်။ သည်အကြောင်း စဉ်းစားရုံဖြင့်ပင် သူ ရှက်လှပြီ။ သည်အာရပ် အား သူ့ဆီ ပို့ပေးလိုက်သည့် သူ့လူတွေကို ကျိန်ဆဲမိ၏။ တစ်ချိန်တည်းတွင် လူတော့ သတ်ရဲပြီး လွတ်အောင် ပြေးနိုင်စွမ်းမရှိသည့် အာရပ်ကို ကျိန်ဆဲပစ်၏။ ဒါရူး မတ်တတ်ထသည်။ ကျောင်းရှေ့ ကမူပေါ်တွင် ချာလည်ပတ်လည် လျှောက်နေ၏။ မလှုပ်မယှက် စောင့်နေ၏။ ထို့နောက် ကျောင်းဆောင်ထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့၏။

အာရပ်က တင်းကုပ်ရှိ သမံတလင်းခင်းပေါ်တွင် ခါးကိုင်းပြီး သူ့ သွားတွေကို လက်နှစ်ချောင်းဖြင့် တိုက်နေ၏။ ဒါရူး သူ့ကို လှည့်ကြည့်ပြီး “လာခဲ့” ဟု ပြောသည်။ အကျဉ်းသားရှေ့က ဦးဆောင်ပြီး သူ့အခန်းထဲသို့ သွားသည်။ သူ့ဆွယ်တာပေါ်တွင် အမဲလိုက် ဂျာဂင်တစ်ထည် ထပ်ဝတ်သည်။ ပတ္တမြန်ပုံ စီးသည်။ အာရပ် သူ့ဝတ်ရုံကြီးဝတ်ပြီး ညှပ်ဖိနပ် စီးပြီးသည်အထိ ရပ်စောင့်နေသည်။ နှစ်ယောက်သား စာသင်ခန်းထဲ သွားသည်။ ကျောင်းဆရာ က အပေါက်ဝကို ညွှန်ပြပြီး ပြောသည်။

“ရှေ့က သွား”

အာရပ်က မလှုပ်။

“ကျုပ်လည်း လိုက်မှာ” ဟု ဒါရူး ပြောလိုက်၏။

အာရပ် အပြင်ထွက်သွားသည်။ ဒါရူးက အခန်းထဲ ပြန်သွားပြီး မှန်ကြွပ်၊ စွန်ပလွံသီးနှင့် သကြားတွေကို အထုပ်တစ်ထုပ်ထုပ်သည်။ စာသင် ခန်းထဲရောက်တော့ အပြင်ထွက်မီ စာရေးစားပွဲရှေ့မှာ ခဏမျှ ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်း လုပ်နေ၏။ ထို့နောက် အဝင်ဝကို ကျော်ဖြတ်ပြီး တံခါးကို သော့ခတ်လိုက်၏။

“အဲဒီဘက်ကို သွား”

ပြောပြီး အရှေ့ဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။ အကျဉ်းသားက သူ့ နောက်က လိုက်သည်။ သို့သော် ကျောင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းပဲ ရောက်သေး သည်။ သူတို့နောက်ဘက်ဆီမှ အသံသဲ့သဲ့ ကြားလိုက်သလို ထင်မိ၏။ သူ နောက်ကြောင်းပြန်လျှောက်သွားသည်။ ကျောင်း၏ ဘေးဘီကို ကြည့်သည်။ ဘယ်သူမျှ မရှိ။ အာရပ်က နားမလည်ဟန်ဖြင့် သူ့ကို ကြည့်နေသည်။

ဒါရူး ပြောလိုက်၏။

“လာ...”

တစ်နာရီလောက် လျှောက်သွားကြသည်။ ထိပ်ချွန်ချွန် ထုံးကျောက် ကြီးနံဘေးမှာ နားကြသည်။ နှင်းတွေ အရည်ပျော်သည်မှာ မြန်သည်ထက် မြန်လာပြီ။ ရှင်နေမင်းက ရေပွက်ကလေးတွေကို တစ်မဟုတ်ချင်း သောက်သုံး ပစ်၏။ ကုန်းပြင်မြင့်ကို အလျင်အမြန် သန့်စင်ပစ်၏။ ခုတော့ ကုန်းပြင်မြင့် သည် တဖြည်းဖြည်း ခြောက်သွေ့လာပြီး လေထုနည်းတူ ရင်တုန်နေရပြီ။

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ကျော့ပြန် လမ်းလျှောက်ကြသောအခါ သူတို့ ခြေထောက်တွေအောက်မှာ မြေကြီးက တတောက်တောက် မြည်သံကို ထုတ် လွှင့်ပေးနေ၏။ ငှက်ကလေးတစ်ကောင်က မကြာမကြာ သူတို့ရှေ့မှ ပျံပြေးပြီး မြူးမြူးကြွကြွ တေးသံကို ဟစ်ကြွေး၏။ ဒါရူးက နံနက်ခင်း၏ လတ်ဆတ် သော အလင်းရောင်ကို တဝကြီး အရသာခံသည်။ ယခုအခါ အပြာရောင် မိုးကောင်ကင်ကြီးအောက်တွင် တစ်ခွင်တစ်ပြင်လုံးနီးပါး အဝါရောင် သန်းနေ ပြီဖြစ်သည့် မြေပြင်ကျယ်ကြီးကို ကြည့်ပြီး ဒါရူး ကြည်နူးသလိုလို ပျော်သလို လို ခံစားရ၏။

နောက်ထပ် တစ်နာရီလောက် လျှောက်ကြ၏။ တောင်ဘက်စူးစူးသို့ ဆင်းကြသည်။ ကြေမ္မလွယ်သော ကျောက်ခဲတွေ လွှမ်းသည့် ကုန်းမြင့်တစ်ခု သို့ ရောက်သည်။ ကုန်းပြင်မြင့်သည် ထိုနေရာကစပြီး အရှေ့ဘက်စူးစူးသို့ နိမ့်ဆင်းသွားသည်။ သည်အတိုင်း ဆင်းသွားလျှင် ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် သစ်ပင်များ ပေါက်နေသည့် မြေနိမ့်လွင်ပြင်သို့ ရောက်မည်။ တောင်ဘက်စူးစူးဆီမှာတော့ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲတွေသာ ပေါက်ရောက်နေသည့် ပွစာကျ ရှုခင်းကို တွေ့ရမည်။

ဒါရူးက လမ်းနှစ်သွယ်ကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း ပေါ်မှာ မေးတင်နေသည့် ကောင်းကင်ပြင်ကြီးက လွဲပြီး ဘာမျှ မရှိ။ လူတစ်ဦး တစ်လေပင် မမြင်ရ။ သူ့အား ကြောင်စီစီ ကြည့်နေသော အာရပ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။ ဒါရူးက လက်ထဲမှ အထုပ်ကို လှမ်းပေးသည်။

“ဒါကို ယူသွား။ အထဲမှာ စွန်ပလွံသီးတွေ၊ ပေါင်မုန့်တွေ၊ သကြား တွေ ပါတယ်။ ခင်ဗျား နှစ်ရက်လောက်တော့ တောင့်ခံနိုင်လိမ့်မယ်။ ဟောဒီ ဖရန့်ငွေ တစ်ထောင်လည်း ယူသွား။ ဒီမှာကြည့်”

ကျောင်းဆရာက အရှေ့ဘက်စူးစူးသို့ ညွှန်ပြရင်း ပြောသည်။

“အဲဒီမှာ တင်ဂွမ်ကို သွားတဲ့လမ်း ရှိတယ်။ နှစ်နာရီလောက် လျှောက်ရင် ရတယ်။ တင်ဂွမ်မှာ မြို့နယ်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့နဲ့ ပုလိပ်ဌာန ရှိတယ်။ သူတို့က ခင်ဗျားကို မျှော်နေတယ်”

အာရပ်က အထုပ်နှင့် ပိုက်ဆံတွေကို ရင်ဘတ်မှာ ကပ်ထားလျက်နှင့် ပင် အရှေ့ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ဒါရူးက အာရပ်၏ တံတောင်ဆစ်ကို ကိုင်ပြီး တောင်ဘက်သို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲလှည့်လိုက်၏။ သူတို့ရပ်နေသည့် ကုန်းမြင့်၏ ခြေရင်းဆီတွင် လူသွားလမ်းကလေး ပျံ့ပြန့်နေသည်။

“အဲဒီကုန်းပြင်မြင့်ကို ဖြတ်သွားတဲ့လမ်းကလေးပဲ။ ဒီကနေ တစ်ရက် ကြာအောင် လျှောက်သွားရင် စားကျက်မြေတွေနဲ့ ခြေသလုံးအိမ်တိုင် လူမျိုးစု တွေ တွေ့ရလိမ့်မယ်။ သူတို့က ခင်ဗျားကိုခေါ်ပြီး သူတို့ရဲ့ ဥပဒေအတိုင်း စောင့်ရှောက်ထားလိမ့်မယ်”

ခုတော့ အာရပ်က ဒါရူးဘက် လှည့်လာသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ရိပ်များ ထင်းထင်းပေါ်နေသည်။

“ဒီမယ်” ဟု သူ ပြောသည်။

ဒါရူးက ခေါင်းကို ယမ်းခါလျက် “တိတ်တိတ်နေစမ်း၊ ခု ကျုပ် ခင်ဗျားကို ထားခဲ့တော့မယ်” ဟု ပြောသည်။ အာရပ်ကို ကျောပေးလိုက်၏။ ကျောင်းရှိရာဘက်သို့ ခြေလှမ်းကျကြီး နှစ်လှမ်းလှမ်းသည်။ မလှုပ်မယှက် ရပ်နေသော အာရပ်ကို တုံ့ဆိုင်းစွာ ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဆက်လျှောက်သွား ပြန်သည်။ မိနစ်အနည်းငယ် ကြာသည့်တိုင် အေးစက်သော မြေကြီးပေါ်မှာ လျှောက်နေသည့် သူ့ခြေသံကလွဲပြီး ဘာသံမျှ မကြားရ။ သူက နောက်ကြောင်း ကို လှည့်မကြည့်။ သို့ဖြစ်သည့်တိုင် ခဏနေတော့ သူ့ကိုယ်ကို နောက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။ အာရပ်က တောင်ကုန်းအစွန်းတွင် ရပ်နေဆဲ။ ခုတော့ လက်နှစ် ဖက်ကို တွဲလောင်းချထားပြီး သူက ကျောင်းဆရာကို ကြည့်နေသည်။

ဒါရူး လည်ချောင်းထဲ တစ်ဆိုသလို ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် စိတ်တို တိုနှင့် ဆဲပစ်လိုက်သည်။ လက်ပြသလို လက်ကို လှုပ်ပြသည်။ ပြီးတော့ ကိုယ့် လမ်းကို ဆက်လျှောက်သည်။ တော်တော်ဝေးဝေးသို့ ရောက်သွားမှ သူ ရပ်လိုက် ပြန်သည်။ ရပ်ကြည့်သည်။ တောင်ကုန်းပေါ်တွင် ဘယ်သူမျှ မရှိတော့။

ဒါရူး တုံ့ဆိုင်းနေ၏။ နေက တော်တော်မြင့်နေပြီ။ သူ့ဦးခေါင်းကို စတင် ထုထောင်းနေပြီ။ ကျောင်းဆရာ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်သည်။ ပထမ တော့ မရေမရာ ခြေလှမ်းများဖြင့်။ နောက်ပြန်သွားသော ခြေလှမ်းများဖြင့် တောင်ကုန်းကလေးသို့ ရောက်သောအခါ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေ ရွဲနှစ် နေ၏။ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ မြန်နိုင်သမျှ မြန်အောင်တက်သည်။ တောင်ကုန်း ထိပ်သို့ ရောက်တော့ ရပ်လိုက်၏။ အသက်ပင် ကောင်းကောင်းမရှုနိုင်။ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲတွေ လှမ်းသော ကွင်းပြင်ကို ကောင်းကင်ပြာ နောက်ခံ ထားပြီး ထင်းထင်းရှင်းရှင်း မြင်ရသည်။ သို့သော် အရှေ့ဘက်ရှိ မြေပြန့်ပေါ် မှာတော့ အပူငွေ့တထောင်းထောင်းထနေပြီ။ အဆိုပါ ဝေဝါးဝါးမြင်ကွင်းထဲ တွင် အကျဉ်းထောင်ရှိရာသို့ သွားသည့် လမ်းကြောင်းအတိုင်း လျှောက်သွား နေသည့် အာရပ်ကို ဒါရူး ရင်လေးစွာ မြင်လိုက်ရ၏။

ခဏအကြာတွင် စာသင်ခန်း ပြတင်းပေါက်ရှေ့မှာ ရပ်လျက် ကုန်းပြင်မြင့်တစ်ခွင်လုံးအား ကြည့်စင်သော အလင်းရောင်တွေ လှမ်းနေသည် ကို ကြည့်နေမိ၏။ သို့သော် သည်မြင်ကွင်းကို သူ မမြင်။ သူ့ကျောဘက်ရှိ ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်မှာ ကွေ့လိမ် စီးဆင်းနေသည့် ပြင်သစ်ပြည်၏ မြစ်များ ကြား၌ မြေဖြူဖြင့် မသေမသပ် ရေးထားသည့် စာတစ်ကြောင်း ရှိနေ၏။ ၎င်းစာကြောင်းကို ခုကလေးပဲ ဒါရူး ဖတ်ကြည့်ပြီးပြီ။

“ငါတို့အစ်ကိုကို မင်း သွားအပ်တယ်။ ဒီအတွက် မင်း ဒဏ်ခတ်ခံ ရမယ်”

ဒါရူး ကောင်းကင်ပြင်ကြီးကို ကြည့်သည်။ ကုန်းပြင်မြင့်ကို ကြည့် သည်။ ပြီးတော့ ဟိုမှာဘက်ရှိ ပင်လယ်ဆီသို့ ဆန်ထွက်သွားသည့် မမြင်ရသော မြေကမ္ဘာများကို လှမ်းကြည့်သည်။ တကယ်တော့ သူ အလွန်စုံမက်ပြီး အလွန်မြတ်နိုးလှသော ဤမြေပြင်ကျယ်ကြီးထဲတွင် သူသည် တစ်ယောက် တည်းပါကလား။

Ref: The Guest by Albert Camus

ဇာညွှန်း- စိမ်းရောင်လွင် ရသနံမဂ္ဂစင်း၊ အမှတ် ၃၆၊ မေလ ၂၀၀၃။

Hj. Söderberg

Hjalmar Söderberg (1869 - 1941)

ဆွီဒင်

ဆွီဒင်စကားပြေ အရေးအသားတွင် ဆရာတစ်ဆူအဖြစ် အသိအမှတ်
အပြုခံရသည့် ဆိုဒါဘာဂျ်သည် အစိုးရအမှုထမ်းအဖြစ် ယာယီအလုပ်လုပ်
ခဲ့၏။ ထို့နောက် စာရေးဆရာဘဝကို ခံယူဖို့ စတင် ကြိုးပမ်းသည်။ သူ၏
လူသိများ ကျော်ကြားသော လက်ရာများမှာ Martin Brick's Youth ဝတ္ထုနှင့်
Little Histories ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် ဖြစ်၏။

မီးသင့်မြို့တော်

ဆောင်းနံနက်ခင်း၏ လေးထောင့်ရှည်မျောမျော အလင်းကွက် နှစ်ကွက်သည် မှန်ကူကွက်အဆင် ခန်းဆီးတွေ ကာထားသည့် ပြတင်းပေါက် နှစ်ပေါက်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး နူးညံ့သော ကော်စောအစိမ်းပေါ်တွင် ကျရောက် နေ၏။ အဆိုပါ နွေးထွေးသော နေခြည်ကွက်ထဲတွင် သူငယ်ကလေးတစ်ယောက် ခုန်ပေါက်ကစားနေသည်။ သူက ကမ္ဘာလောကကြီးအကြောင်း နည်းနည်း ပါးပါးပဲ သိသေးသူ။ သူသည် ငယ်သေးသည်။ နောက်တော့ ကြီးပြင်းလာမည် ဆိုတာ သူ သိသည်။ သို့သော် သူ့ကို မွေးဖွားလာသည် ဆိုတာ သို့မဟုတ်၊ တစ်နေ့ သေလိမ့်မည် ဆိုတာတွေတော့ သူ မသိ။ သူ့အသက် လေးနှစ် ရှိပြီ။ မကြာမီ ငါးနှစ်ဖြစ်တော့မည် ဆိုတာ သူ သိသည်။ သို့ပေမဲ့ တစ်နှစ်ဆိုတာ ဘာကို ပြောတာလဲ သူ မသိ။ အချိန်ဆိုတာ မနေ့၊ သည်နေ့၊ နက်ဖြန်တို့ဖြင့်သာ သူက တိုင်းထွာနေတုန်း ဖြစ်၏။

“ပါပါ”

သူက ကောက်ကာငင်ကာ သူ့ဖေဖေကို ခေါ်လိုက်၏။ သူ့ဖေဖေက နံနက်စောစော စားအပြီး တစ်နေ့တာ၏ ပထမဆုံး ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးညှိစပဲ ရှိသေးသည်။ သူကတော့ အချိန်ကာလကို ဆေးပြင်းလိပ်များဖြင့် တိုင်းထွာသူ။

“ပါပါ၊ မနေ့ညကလေး သားသား အိပ်မက်တွေ အများကြီး မက် တယ် သိလား။ ဒီအခန်း တစ်ခန်းလုံးအကြောင်း မက်တာ။ ကုလားထိုင်တွေ အကြောင်း၊ ကော်စောစိမ်းကြီးအကြောင်း၊ ကြည့်မှန်အကြောင်း၊ နောက်ပြီး

တိုင်ကပ်နာရီအကြောင်း၊ မီးလင်းဖိုအကြောင်း၊ တရုတ်ကတ်တွေအကြောင်း၊ ကြောင်အိမ်တွေအကြောင်း အကုန်မက်တာ ပါပါရဲ့”

ထိုသို့ ပြောရင်း တဖျစ်ဖျစ် မြည်သံနှင့်အတူ မီးတောက်မီးလျှံများ တက်နေသည့် မီးလင်းဖိုဆီသို့ ခုန်ပေါက်ပြေးသွားသည်။ ပြီးတော့ ကျွမ်းထိုး လိုက်သည်။ မီးလင်းဖိုနှင့် မီးလင်းဖိုရှေ့ နေရာသည် တစ်ခန်းလုံးတွင် အရေး အကြီးဆုံးနှင့် ကျက်သရေ အရှိဆုံးနေရာ ဖြစ်သည်ဟု သူ ယူဆသည်။

ဖအေဖြစ်သူက သတင်းစာထောင့်စွန်းပေါ်မှ ကျော်ပြီး ကြည့်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ရယ်မောသည်။ သားငယ်ကလည်း ပြန်ပြီး ရယ်သည်။ အူလှိုက်သည်လှိုက် ရယ်မောရင်း ပြေးထွက်သွားသည်။ သူ့အသက်အရွယ်က ရယ်မောခြင်းသည် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုကို ထုတ်ဖော်ပြသခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ရယ်စရာတစ်ခုခုကို အသိအမှတ်ပြုခြင်း ဟူ၍ နားမလည်သေးသည့် အရွယ်။ ဟိုတစ်ည ပြတင်းပေါက်နားမှာ သွားရပ်စဉ် သူသည် လမင်းကြီးကို ကြည့်ပြီး ရယ်မောခဲ့၏။ ထိုသို့ ရယ်မောခြင်းမှာ လမင်းကြီးသည် ရယ်စရာကြီးဟု မြင်တွေ့သောကြောင့် မဟုတ်။ ဖိုးလမင်း၏ ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက် မျက်နှာကြီးက သူ့ကို ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှု ပေးသောကြောင့်သာ ဖြစ်၏။

ယခုလည်း ရယ်မောလို့ အားရတော့ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ် တက် သည်။ နံရံပေါ်ရှိ ပန်းချီကားတွေထဲမှ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို လက်ညှိုးထိုး ပြသည်။

“နောက်ပြီး အဲဒီ ပန်းချီကားအကြောင်း အများဆုံး မက်တာပဲ”

ပန်းချီကားမှာ ရှေးဟောင်း ဒတ်ချ်ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ဓာတ်ပုံ ရိုက်ကူးထားခြင်း ဖြစ်၏။ ပန်းချီကား အမည်မှာ မီးသင့်မြို့တော်။

“ဪ... သားသားက ဘာတွေ မက်လို့လဲကွ”

“မသိတော့ပါဘူး”

“ပြန်စဉ်းစားကြည့်လေကွာ”

“ဪ... သိပြီ၊ သားသား မက်တာက အဲဒါကြီး မီးလောင်နေ တယ်။ သားသားက ခွေးတစ်ကောင်ကို လက်နဲ့ ပုတ်ပေးနေတယ်”

“ဟေ့... ခါတိုင်းတော့ သားသားက ခွေးတွေကို ကြောက်တယ်

မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ပန်းချီကားတွေထဲမှာတော့ သားသားက ခွေးတွေကို ကောင်းကောင်းကြီး လက်နဲ့ ပုတ်ပေးလို့ ရတယ် ပါပါရဲ့”

ထို့နောက် ရယ်မောပြီး ခုန်ပေါက်မြူးထူးနေပြန်၏။

နောက်ဆုံးတွင် သူ့ဖေဖေအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီး -

“ပါပါရယ်၊ အဲဒီ ပန်းချီကားကို အောက်ချပေးပါ။ မနေ့က သားသားကို ပါပါ ပြသလိုမျိုး ပြစေချင်လို့ပါ”

သည်ပန်းချီကားသည် သည်အခန်းထဲသို့ အသစ်ရောက်လာသည့် ပန်းချီကား။ တမြန်နေ့ကမှ ရောက်လာသည်။ နံရံပတ်လည်မှာ ချိတ်ထားသည့် အခြားပုံတွေကိုတော့ သူငယ်ကလေး သိမြင်နေတာ ကြာပြီ။ ဦးလေး စထရင်း ဘတ်နှင့် ဦးလေးရှီပေါ-(ရှီပင်ဟော)။ ပြီးတော့ ဦးလေးနုပိုလီယံ၊ နောက်ပြီး ရုပ်ဆိုးဆိုးအဘိုးကြီး ဂိုထေး၊ နောက်ပြီး ဘွားဘွား ငယ်ငယ်ကပုံ။ သို့သော် မီးသင့်မြို့တော်ကတော့ အသစ်။ ဒါတင်မကသေး သည်ပန်းချီကားကို ကြည့်ရတာ အခြားပန်းချီကားတွေထက် အများကြီး ပိုပြီး ပျော်စရာကောင်းသည်။

ဖအေကြီးသည် သားငယ်၏ ဆန္ဒကို လိုက်လျောသည်။ နံရံပေါ်က ဓာတ်ပုံကို ဖြုတ်ချပေးသည်။ နောက်ပြီး နှစ်ယောက်အတူ ကြည့်ကြသည်။ ပင်လယ်ဆီသို့ ကွေ့ဝိုက်ပြီး စီးဝင်သွားသည့် မြစ်ဝကျယ်ထဲတွင် တစ်ပင်တိုင် ရွက်သင်္ဘောတွေ၊ လှော်လှေတွေ အပြည့်။ မြစ်ပေါ်တွင် ခိုင်ခံ့သော မျှော်စင် တစ်ခုပါသည့် တံတားခုံးခုံးတစ်စင်း ဖြတ်ကူးထားသည်။ ဘယ်ဘက်ကမ်းခြေ တွင်တော့ မီးလောင်နေသော မြို့ကြီး။ အိမ်တွေ၏ မြင်းမိုရ်ချွန်ချွန်များ၊ ခေါင်မြင့်မြင့်များနှင့် တန်းစီနေသည့် ရှည်မျောမျောအိမ်တွေ၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေ၊ ပြီးတော့ မျှော်စင်တွေ၊ လူအုပ်ကြီးက ရှုပ်ယှက်ခတ် ဟိုပြေးသည်ပြေး ပြေးနေကြသည်။ မီးပင်လယ်ကြီးထဲမှာ မီးတောက်မီးလျှံတွေ၊ မီးခိုးလုံးကြီးတွေ။

အိမ်နံရံများကို မှီထောက်ထားသည့် မီးသတ်လှေကားတွေ၊ ကျောပေါ်မှာ ယိမ်းထိုးနေသည့် ဝန်စည်စလယ်များနှင့် ပြေးလွှားနေသည့် မြင်းတွေ၊ စည်ပိုင်းတွေ၊ အထုပ်တွေ၊ တိုလီမုတ်စများ စုပုံနေသည့် သင်္ဘောဆိပ်။ မြစ်ထဲတွင် မှောက်တော့မလို ဖြစ်နေသည့် လှော်လှေတစ်စီးပေါ်တွင် လူတွေအပြည့်။ တံတားခုံးခုံးပေါ်မှာ အသက်လူပြီး ပြေးလွှားနေသည့် လူတွေ။ သူတို့နှင့်

အလှမ်းဝေးသည့် ရှေ့ဘက်ခြမ်းတွင် တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် အနံ့ခံနမ်းကြည့်နေသည့် ခွေးနှစ်ကောင် ရှိ၏။ သို့သော် ပင်လယ်ထဲသို့ စီးဝင်သွားသည့် မြစ်ဝကျယ်၏ ဟိုး နောက်ဘက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းပေါ်မှာတော့ သေးသေးဝိုင်းဝိုင်းကလေး ဖြစ်နေသည့် လမင်းကြီး။ လမင်းကြီးက လောက၏ အနိဋ္ဌာရုံများကို မှိန်ပျူ တိမ်တွေကြားမှာ ညှိုးငယ်ကြေကွဲစွာ ချောင်းကြည့်နေ၏။

“ပါပါ အဲဒီမြို့ကြီးက ဘာဖြစ်လို့ မီးလောင်နေတာလဲဟင်” ဟု ကလေးငယ်က စပ်စုသည်။

“တစ်ယောက်ယောက်က မီးကို ပေါ့ဆလို့ပေါ့ကွ”

“ပေါ့ဆတာ ဘယ်သူလဲဟင်”

“အင်း... ဒီလောက်အကြာကြီးမှတော့ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ ဘယ်တိတိကျကျ ပြောလို့ ရတော့မလဲ”

“ဒီလောက် အကြာကြီး ဆိုတာ ဘာကို ပြောတာလဲ”

“အဲဒီမြို့ကြီး မီးလောင်ပြီးနောက်ပိုင်း နှစ်ပေါင်းရာချီပြီး ကြာခဲ့တာကို ပြောတာကွဲ့”

သည်စကားကြားတော့ သားငယ် နည်းနည်း ဦးနှောက်ခြောက်သွားသည်။ ဒါကို ဖခင်ဖြစ်သူက သဘောပေါက်သည်။ သို့ပေမဲ့ သူ့အနေဖြင့် အဖြေတစ်ခုတော့ ပေးရမည် မဟုတ်လား။ သားငယ် ခဏကြာငြိမ်ပြီး ထိုင်နေသည်။ စဉ်းစားနေသည်။ သူ့ခေါင်းထဲ အတွေးသစ်တွေ အမြင်သစ်တွေ လှုပ်ရှားလာသည်။ ပြီးတော့ အတွေးဟောင်းတွေ၊ အမြင်ဟောင်းတွေနှင့် ပေါင်းစပ်သွားသည်။ သူက မီးလောင်နေသော မြို့ကြီးကို လက်ညှိုးကလေးဖြင့် ဓာတ်ပုံမှန်ပေါ် ထောက်ပြလျက် ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ဒီမြို့ကြီးက မနေ့က မီးလောင်နေတယ်။ ခု ဒီနေ့လည်း မီးလောင်နေတာပဲနော်”

ဖအေကြီးက ပန်းချီကားများနှင့် အရှိတရားတို့၏ ခြားနားချက်ကို ရှင်းပြဖို့ ကြိုးစားသည်။

“အဲဒါက တကယ်ရှိတဲ့မြို့ကြီး မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါက ပန်းချီကားလေ။ တကယ်ရှိတဲ့မြို့ကြီး မီးလောင်ပြာကျသွားတာက ဟိုးရှေးရှေးတုန်းကကွဲ့။ ခု အဲဒီမြို့ကြီး မရှိတော့ဘူး။ အဲဒီမှာ ခြေကားရား လက်ကားရားနဲ့ ပြေးနေတဲ့

လူတွေလည်း သေကုန်ပြီ။ အိမ်တွေ ပြာဖြစ်သွားပြီ။ မျှော်စင်ကြီးတွေ ပြိုပျက်ကုန်ပြီ။ အဲဒီအထဲက တံတားလည်း မရှိတော့ဘူး။”

“မျှော်စင်ကြီးတွေက မီးလောင်ကုန်တာလား၊ ပြိုကျတာလားဟင်”

“မီးလောင်ပြီး ပြိုကျကုန်တာကွဲ့”

“အဲဒီအထဲက မီးသင်္ဘောကြီးတွေလည်း သေကုန်ကြပြီလား ပါပါ”

“အဲဒီသင်္ဘောတွေ မရှိတော့တာလည်း ကြာလှပြီ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေဟာ မီးသင်္ဘောတွေ မဟုတ်ဘူး။ ရွက်သင်္ဘောတွေ သားသားရဲ့။ အဲဒီခေတ်တုန်းက မီးသင်္ဘောတွေ မရှိဘူး”

သားငယ်က မကျေနပ်ဟန်ဖြင့် အောက်နှုတ်ခမ်းကို ထော်လိုက်၏။

“ဒါပေမဲ့ အဲဒါ မီးသင်္ဘောကြီးတွေဆိုတာ သားသား တွေ့နေတာပဲဟာ။ အဲဒီ မီးသင်္ဘောကြီးရဲ့ နာမည်က ဘာတဲ့လဲ ပါပါ”

သည်ကလေးက စွဲမိစွဲရာ စွဲနေတတ်သည့် တစ်ဇွတ်ထိုးကလေး။

ကြိုးစားပမ်းစား ညွှန်ပြ ရှင်းပြနေရတာကို ဖအေကြီး စိတ်ညစ်လာပြီ။ သည်တော့ ခပ်မဆိတ်ဘဲ နေလိုက်၏။ သားငယ်က ဒတ်ချ်ကုန်သင်္ဘောကြီးတွေကို လက်ညှိုးဖြင့် ထောက်ထောက်ပြီး တတွတ်တွတ် ပြောနေသည်။

“ဒီမီးသင်္ဘောကြီးရဲ့ နာမည်က ဘာရေဂျီ၊ ဒီတစ်စီးက ဟီလာစီး၊

ပြီးတော့ ဟောဒီတစ်စီးက ပရင့်ဆက်အင်ဂ်ဘာဂ်။ ပါပါရေ...”

ဗြန်းခနဲ ထအော်လိုက်သည်။

“ဒီအထဲက လမင်းကြီးလည်း မရှိတော့ဘူးလားဟင်”

“ဟင့်အင်း၊ လမင်းကြီးက ခုထိ ရှိသေးတယ်။ အဲဒီအထဲကဟာတွေ

အားလုံးထဲမှာ ခုထိရှိနေသေးတာ လမင်းကြီးပဲ ရှိတယ်ကွဲ့။ ဟိုညက သားသားရဲ့ ကစားခန်းပြတင်းပေါက်က ကြည့်ပြီး သားသား ရယ်ပြနေတာ အဲဒီလမင်းကြီးပဲပေါ့”

သားငယ် ငြိမ်သွားပြန်သည်။ စဉ်းစားနေပြန်သည်။ နောက်တော့ မေးခွန်းတစ်ခု ထွက်လာပြန်သည်။

“ပါပါ၊ ဒီမြို့ကြီး မီးလောင်သွားတာ အရမ်းကြာလှပြီနော်။ အဲဒီ

ကြာတာဟာ သားသားတို့ ပရင့်ဆက်အင်ဂ်ဘာဂ် သင်္ဘောကြီးတွေ စီးသွားတုန်းကလောက် ကြာပြီလားဟင်”

“ဒီထက်မက အများကြီး အများကြီး ပိုကြာတာပေါ့ကွယ်။ အဲဒီမြို့ကြီး မီးလောင်တုန်းက ဖေဖေရော၊ မေမေရော၊ ဘွားဘွားကြီးတို့ရော ဒီမှာ မရှိသေးဘူးကွဲ့”

သားငယ်၏မျက်နှာ ချက်ချင်းလက်ငင်း လေးလေးနက်နက်ကြီး ဖြစ်သွားသည်။ အတွေး ရှုပ်သွားတာ သိသာသည်။ စဉ်းစားတွေးတောရင်း တော်တော်ကြာအောင် ထိုင်နေသည်။ သို့ဖြစ်သည့်တိုင် သူ ကျေနပ်လောက်သည့် အဖြေကို ရဟန်မရှိ။ နောက်ဆုံးကျမှ သူက မေးခွန်းထုတ်သည်။

“သားသားကို ပြောပြစမ်းပါ ပါပါရယ်။ အဲဒီမြို့ကြီး မီးလောင်တုန်းက သားသား ဘယ်ရောက်နေတာလဲ။ အဲဒီတုန်းက သားသားနဲ့ မေမေနဲ့ ဂရင်နာကို ရောက်နေတဲ့ အချိန်လားဟင်”

“မဟုတ်သေးဘူး ဟကောင်ကြီးရ။ အဲဒီမြို့ကြီး မီးလောင်တုန်းက သားသား လူတောင် မဖြစ်သေးဘူးကွဲ့”

သားငယ်က အောက်နှုတ်ခမ်းကို ထော်လိုက်ပြန်၏။ ‘ဟင့်အင်း၊ အဲဒီစကားကိုတော့ သားသား လက်မခံနိုင်ဘူး’ ဆိုသည့် သဘော။ ထို့နောက် သူက အထူးအလေးပေးပြီး ထပ်မေးသည်။

“ထားပါတော့၊ ဒါဆို အဲဒီတုန်းက သားသားက ဘယ်ရောက်နေလို့လဲ”

“သားသားက လူကို မဖြစ်သေးတာကွဲ့”

သားငယ်က သူ့ဖေဖေကို ပိုင်းစက်နေသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာကလေး ရုတ်ခြည်း ဝင်းပသွားသည်။ သူ့ဖေဖေ အနားမှ ခွာလိုက်၏။ ပြီးတော့ ကော်ဇောအစိမ်းပေါ်မှာ ကျရောက်နေသော နေကွက်များ ပေါ် ခုန်ပေါက်မြူးထူးနေပြန်သည်။ နောက်ပြီး ပါးစပ်ကလည်း အာခေါင်ခြစ်ပြီး အော်နေ၏။

“အိုးဟိုး... ရှိပါတယ်ဗျ၊ ရှိပါတယ်။ သားသား တစ်နေရာမှာ ရှိနေပါတယ်။ တစ်နေရာမှာ ရှိပါတယ်”

သူ့ဖေဖေက သူ့ကို နောက်ပြောင်ကျီစယ်နေသည်ဟု သူ ထင်သည်။ ဖေဖေ ပြောပုံဆိုပုံက တော်တော်ရယ်စရာကောင်းသည်။ တစ်ခါတစ်ရံဆို အိမ်ဖော် မိန်းမတွေကလည်း သူ့ကို ကျီစယ်သောအားဖြင့် ပေါက်ကရစကား

တွေ ပြောတတ်သည်။ ယခု ဖေဖေလည်း နောက်နေပြန်ပြီဟု သူ တွေးသည်။
သည်တော့ သူက နေရောင်ခြည်ထဲတွင် ခုန်ပေါက်ဆော့ကစားနေ
လိုက်၏။

Ref: *The Burning City* by Hjalmar Söderberg

စာညွှန်း- လိုက်ဖ်စတိုင်း တူးဒေးမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၄၊ အမှတ် ၁၁၊ နိုဝင်ဘာ၊ ၂၀၀၁။

Lilika Nakos

Lilika Nakos (1905 -)

ဂရိတ်

အေသင်မြို့တွင် မွေးဖွားပြီး ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံ၊ ဂျီနီဗာမြို့တွင် ပညာ
သင်ကြား တတ်မြောက်ခဲ့သော လီလီကာ နာကော့စ်သည် ငယ်စဉ်ကတည်းက
စာရေးဝါသနာပါခဲ့၏။ ဂျီနီဗာတက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရပြီး ဂရိတ်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။
ထိုအချိန်မှ စပြီး သတင်းစာဆရာ ဘဝကို ခံယူခဲ့သည်။ သူ၏ ဝတ္ထုတိုများနှင့်
ဝတ္ထုပေါင်း များစွာကို ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့၏။

နိချိုတစ်ဝက်

သူတို့ မာဆေးလ်သို့ ရောက်နေတာ တစ်လကျော်ပြီ။ သည်တော့ မြို့ဆင်ခြေဖုံးရှိ အာမေးနီးယန်း ဒုက္ခသည်စခန်းသည် ရွာကလေးတစ်ရွာလို ဖြစ်နေတော့သည်။ သူတို့က ကိုယ့်အခြေအနေကိုယ် ဖြစ်သလို နေထိုင်ကြ သည်။ အချမ်းသာဆုံး လူတွေက ရွက်ဖျင်တဲများဖြင့်၊ တခြားလူတွေက တဲစုတ် များဖြင့်။ သို့သော် ဒုက္ခသည်အများစုကတော့ တုတ်ချောင်း လေးချောင်းပေါ်မှာ ကော်စောမိုးပြီး နေကြရသည်။ သည့်ထက်ပိုပြီး အဆင်ပြေမည့် ပစ္စည်းကိရိယာ တွေလည်း ရှာလို့ မရကြ။ အကြည့်စူးစူးများကို ကာကွယ်ဖို့ ဘေးပတ်လည်ကို ကာရန်အစတစ်စရလျှင်ပင် ကံထူးလှပြီဟု သူတို့ မှတ်ယူကြသည်။ အဲသည် လောက် အဆင်ပြေလျှင်ပင် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာဖြင့် နေရသလို ဖြစ်နေပြီ။ ဆာလောင်မူဒဏ်ကို မခံရရန်နှင့် သူတို့ကလေးတွေ စားဖို့ တစ်ခုခု ရရန် ယောက်ျားတွေက ရရာကြုံရာ အလုပ်ကို ရှာလုပ်ကြ၏။

သူတို့အထဲတွင် ဘာအလုပ်မျှ မလုပ်နိုင်သူကတော့ မီခါလီ ဖြစ်၏။ အိမ်နီးချင်းတွေ ပေးကမ်းသလောက် ပေါင်မုန့်ကို စားရသည်။ သည်လိုချည်း စားနေရသည့်အတွက် သူ စိတ်မချမ်းသာ။ ဘာကြောင့်ဆို သူက အသက် ၁၄ နှစ် ရှိနေပြီ။ လူလားမြောက်နေပြီ။ နောက်ပြီး ကျန်းမာသည်။ သန်စွမ်း သည်။ သို့ပေမဲ့ မွေးကင်းစ ကလေးတစ်ယောက်ဆိုသည့် ဝန်ထုပ်ကို သူ့ကျော မှာ လွယ်ထားရသည့်နောက် သူ အလုပ်ရှာလုပ်ဖို့ ဘယ်လို ဖြစ်နိုင်ပါ့မည်လဲ။ သူ့အမေ သေဆုံးဖို့ အကြောင်းရင်းဖြစ်လာသည့် သည်ကလေးက မိုးလင်းမှ မိုးချုပ်ထိတိုင် ဆာလောင်မွတ်သိပ်စွာ တပြုပြု ငိုနေသည်။ သည်ကောင်ကလေး

တပြုပြု မပြတ်ငိုနေသည့်အတွက် တခြားလူတွေ တစ်ညလုံး အိပ်လို့ မရကြ။ ကြာတော့ မီခါလီကို သူတို့စခန်းမှ မောင်းထုတ်လိုက်ကြသည်။ သည်တော့ မီခါလီ ကိုယ်တိုင်လည်း မူးရီမူးဝေ ဖြစ်နေပြီ။ ဦးခေါင်းထဲမှာ ဘာမျှ မရှိတော့။ အိပ်ပျက်တာတွေ၊ အားနည်းတာတွေကြောင့် လူလည်း သေတော့မလို ဖြစ်နေ ပြီ။ သူက လိပ်ပြာလွင့်နေသူတစ်ယောက်လို ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားနေ မိ၏။ သည်ကောင်ကလေးကား ကမ္ဘာလောကကြီးထဲကို ဝင်ရောက်လာဖို့ အချိန်အခါအရွေး မှားလွန်းသည်။ သည်ကောင်ကလေးကား သူကိုယ်တိုင် အတွက်ရော မိမိအတွက်ပါ ကံဆိုးခြင်းကို သယ်ဆောင်လာသူ။ ပြီးတော့ မိမိအား အမြဲမပြတ် ဝန်ပိနေစေသူ။ ဒုက္ခပေးနေသူ။ သူငိုသံကို လူတိုင်းက စိတ်ဆင်းရဲစွာဖြင့် အောင့်အည်းနားထောင်နေကြရသည်။ သူတို့အားလုံးကပင် သည်ကောင်လေး သေသွားလျှင် ဝဋ်ကျွတ်မှာဟု ကရုဏာစိတ်ဖြင့် ဆန္ဒပြု ကြသည်။

သို့ပေမဲ့ လူ့ဘဝကြီးမှာ နေထိုင်ဖို့ အသည်းအသန် အားထုတ်နေသည့် ကောင်ကလေးက မသေ။ ဆာလောင်လွန်းသည့်အတွက် ပို၍ ပို၍ပင် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ငိုနေလိုက်သေးသည်။ နားညည်း။ အာရုံပျက်သည့် မိန်းမတွေက သူတို့၏ နားများကို ပိတ်ဆို့ထားကြသည်။ မီခါလီကတော့ အရက်မူးသမားတစ်ယောက်လို ဟိုလျှောက်လိုက်။ သည်လျှောက်လိုက်။ သူ့ညီ ပေါက်စကလေးကို နို့ဝယ်တိုက်ဖို့ သူ့အိတ်ထဲမှာ ခြူးတစ်ပြားတောင် မရှိ။ စခန်းမှာရှိသည့် မိန်းမတွေထဲမှာလည်း နို့တိုက်နိုင်သည့် အနေအထားမျိုး တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိ။ လူတစ်ဦး ရူးသွားနိုင်လောက်သည့် အခြေအနေမျိုး။

မီခါလီ သည်အတိုင်း ဆက်ပြီး ဒဏ်မခံနိုင်တော့သည့်အဆုံး တစ်နေ့ တွင် အနာတိုလီယန်တွေ နေထိုင်သည့် စခန်းတစ်ဖက်ခြမ်းသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ သူတို့သည်လည်း အာရှမိုင်းနားတွင် တာဒ်(တူရကီလူမျိုး)တို့၏ အစုလိုက် အပြုံလိုက် သတ်ဖြတ်မှုများကြောင့် အသက်လုပြီး ပြေးလာသူတွေ ဖြစ်၏။ ထိုနေရာတွင် သားသည်အမေတစ်ဦး ရှိသည်။ ထိုမိန်းမကတော့ သူ့ညီကလေး ကို သနားသောအားဖြင့် နို့တိုက်ကောင်း တိုက်လိမ့်မည်ဟု သူတို့က ပြောပြကြ သည်။ ထို့ကြောင့် သူ မျှော်လင့်ချက် အပြည့်အဝဖြင့် သွားသည်။

သူတို့စခန်းသည်လည်း မိမိတို့ စခန်းလိုပါပဲ။ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေက

အတူတူပါပဲ။ အဘွားကြီးတွေက ပျဉ်ပြားပေါ်မှာ ဝပ်စင်းနေကြ၏။ ကလေးတွေက ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် ရေအိုင်များထဲမှာ ဆော့ကစားနေကြ၏။ သူ အနားရောက်သွားတော့ အဘွားကြီးတွေက စပြီး ဘာလိုချင်လို့လဲဟု မေးကြ၏။ သို့သော် သူက ရှေ့ဆက်လျှောက်ခဲ့သည်။ မယ်တော်မာရီ၏ ရုပ်ပုံတော်ချိတ်ဆွဲထားသည့် ရွက်ဖျင်တဲတစ်တဲ၏ အဝတွင် ရပ်လိုက်၏။ မွေးကင်းစကလေးတစ်ဦး၏ တဝါးဝါး ငိုသံ ရွက်ဖျင်တဲထဲမှ လွင့်ပျံလာသည်။

“သင် ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ မယ်တော်မာရီနဲ့ နာမတော်ကို တပ်ပြီး ကျွန်တော် အသနားခံပါရစေခင်ဗျာ”

သူက ဂရိဘာသာစကားဖြင့် ပြော၏။

“ဟောဒီ သနားစရာ မိဘမဲ့ကလေးလေးကို ကရုဏာထားတဲ့အနေနဲ့ နို့ချိုနည်းနည်း တိုက်ကျွေးပါ။ ကျွန်တော်က ဆင်းရဲသား အာမေးနီးယန်း တစ်ယောက်ပါ”

သူ့အသနားခံချက်ကြောင့် အသားညိုညိုနှင့် ချစ်စရာ မိန်းမ တစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ မွေးစကလေးငယ်တစ်ဦး။ မျက်စိတွေ မှေးစင်းပြီး ချမ်းသာသုခ အပြည့်ဖြင့် မိခင်နို့ကို စို့နေသည်။

“ကလေးကို ကြည့်ရအောင်လေ။ ယောက်ျားကလေးလား၊ မိန်းကလေးလား”

ဝမ်းသာပျော်ရွှင်မှုကြောင့် မိခင်လီ ရင်တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာသည်။ ကလေးငယ်ကို ကြည့်ဖို့ အိမ်နီးချင်းတွေ ဝိုင်းအုံလာသည်။ ပြီးတော့ သူ့စလွယ်သိုင်းအထုပ်ထဲမှ ညီကလေးကို ထုတ်ဖို့ ဝိုင်းကူကြသည်။ မြင်ချင်စေဖြင့် ခါးကိုင်းကြည့်ကြသည်။ ဖုံးထားသည့် အဝတ်စကို ဆွဲလှန်ကြသည်။

မိန်းမတွေထဲမှ ထိတ်လန့်တကြား အော်သံမျိုးစုံ ထွက်လာသည်။ ကလေးငယ်မှာ လူရုပ်မပေါက်တော့။ ကြောက်စရာ သတ္တဝါကလေးတစ်ကောင် ဖြစ်နေပြီ။ ဦးခေါင်းက အဆမတန် ကြီးနေ။ ပိန်လို့လွန်းသော ကိုယ်ခန္ဓာက ရှုံ့တွဲပြီး ကျုံ့ဝင်နေ၏။ ယခုချိန်အထိ သူ့လက်ကိုသာ သူ စုပ်ခဲ့ရသည်ဖြစ်ရာ သူ့လက်မကလေးသည် သူ့ပါးစပ်နှင့် မဆုံလောက်အောင် ဖူးရောင်နေပြီ ဖြစ်၏။ သူ့ကြည့်ရတာ သည်းခြေပျက်လောက်စရာ။ မိခင်လီ ကိုယ်တိုင်ပင် ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“မယ်တော်မာရီ”

အဘွားကြီးတွေထဲက တစ်ယောက်က ရေရွတ်၏။

“သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်ကလေးပါလား။ ဒီကလေးဟာ တကယ့် သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်ကလေးဟေ့။ ကျုပ်မှာ နို့ထွက်နေသေးရင်တောင် ကျုပ်တော့ နို့မတိုက်ပဲပေါင်”

“ဒိဋ္ဌိအစစ်ကလေးတော့”

နောက်တစ်ယောက်က လက်နှစ်ဖက်ကို ကြက်ခြေခတ်လျက် ကြွေးကြော်သည်။

“တုခံရဲ့ သွေးစစ်စစ်ပါပဲတော်”

အဘွားအိုတစ်ယောက် အနားကပ်လာသည်။ ကလေးငယ်ကို မြင်ရတော့ “အောင်မယ်လေး” ဟု ငယ်သံပါအောင် အော်သည်။

“ဒီဟာကလေးဟာ နတ်ဆိုးကိုယ်တိုင်ပါပဲလား”

နောက် မိခင်လီဘက် လှည့်ပြီး အော်ငေါက်သည်။

“ဒီနေရာက ထွက်သွားစမ်း။ အကုသိုလ်ပြုဟ်ဆိုးကလေး။ နောက်ပြီး ဒီနေရာကို ဘယ်တော့မှ မလာနဲ့တော့။ နင်ဟာ ငါတို့ဆီကို ကြမ္မာဆိုးတွေပဲ သယ်လာမယ့်ဟာကလေး”

နောက်တော့ သူတို့အားလုံးက သူ့အား ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်းဖြင့် မောင်းထုတ်ကြသည်။ သူ့မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ လျှံတက်လာသည်။ ထိုနေရာမှ ထွက်လာခဲ့၏။ ဆာလောင်လွန်းသဖြင့် အာခေါင်ခြစ် ငိုကြွေးနေဆဲ ကလေးငယ်ကို သယ်ပိုးလျက်။

သူ ဘာမျှ မကြံတတ်တော့။ သည်ကလေးက ငတ်သေဖို့ ကြမ္မာပါလာသူ။ မိခင်လီကိုယ်တိုင် ကူကယ်ရာမဲ့ အထီးကျန်ဝေဒနာကို ပြင်းပြင်းပြပြ ခံစားရသည်။ သည်လောက် ထိတ်လန့်စရာကောင်းသည့် သတ္တဝါကလေးကို မိမိ သယ်ပိုးထားရပါကလားဟူသော အတွေးကြောင့် သူ့ကျောထဲ အေးစိမ့်သွား၏။ ခရီးသွားများ နားခိုသည့် ဇရပ်တစ်ဆောင်၏ အရိပ်တွင် အရပ်ကြိုးပြတ် ထိုင်ချလိုက်၏။ ရာသီဥတုက ပူလောင်နေဆဲ။ သူ့ရှေ့ရှိ မြင်ကွင်းမှာ ခြောက်သွေ့ပြီး အမှိုက်သရိုက်တွေ လွှမ်းနေသည့် လွင်တီးခေါင်ကြီး။

တစ်နေရာဆီမှ မွန်းတည့်ချိန် အချက်ပေးသံ ထွက်လာသည်။ သည်

အချက်ပေးသံက မနေ့ကတည်းက သူ ဘာမျှ မစားရသေးကြောင်း သူ့ကို သတိပေးလိုက်၏။ သည်အတိုင်းဆို သူ လမ်းတကာ လျှောက်သွားရတော့မည်။ ဆိုင်အပြင်ဘက်မှာ ခင်းကျင်းရောင်းချသည့် စားသောက်ဆိုင်များသို့ သွားပြီး စားကြွင်းစားကျန်များကို အလစ်သုတ်ရတော့မည်။ သည်လိုမှ မဟုတ်လျှင် တော့ အမှိုက်ပုံသို့ သွားပြီး ခွေးမစားဘဲ ကျန်နေသည့် စားစရာတစ်ခုခုကို ရှာရတော့မည်။

လူ့ဘဝသည် သူ့အတွက် ထိတ်လန့်ချောက်ချားစရာတွေ ပြည့်နှက်နေ သလို ရုတ်ခြည်းဖြစ်လာသည်။ မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ သည်းသည်းထန်ထန် ငိုကြွေးနေမိ၏။

သူ ခေါင်းမောလိုက်ချိန်တွင် သူ့ရှေ့မှာ လူတစ်ယောက် ရပ်နေသည်။ သူ့ကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။ မိခါလီ မှတ်မိသည်။ သူတို့အခန်းသို့ မကြာမကြာ လာပြီး စက္ကူဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် အလှအပ ပစ္စည်းကလေးတွေ ရောင်းလေ့ ရှိသည့် တရုတ်ကြီး။ သူ့ပစ္စည်းတွေကို ဘယ်သူကမျှ မဝယ်။ မဝယ်ရုံမက သူ့အသားရောင်နှင့် မျက်စိမှေးမှေးတို့ကြောင့် မကြာခဏ ဝိုင်းပြီးသရော် လှောင်ပြောင်လိုက်ကြသေးသည်။ နောက်ပြီး ကလေးတွေက သူ့နောက်မှ အတင်းလိုက်ပြီး “လီလင့် လီလင့်၊ ဟောင်စောန်တဲ လီလင့်” ဟု အော်ဟစ် တတ်ကြသည်။

ထိုလူကြီးက သူ့ကို ကြင်နာစွာ ငုံ့ကြည့်နေ၏။ တစ်ခုခုပြောတော့မလို နှုတ်ခမ်းတလှုပ်လှုပ် လုပ်နေသည်ကို မိခါလီ တွေ့၏။

နောက်ဆုံးတွင် တရုတ်ကြီးက ပြောသည်။

“မင်း မငိုရဘူးလေ ကောင်ကလေး”

ထို့နောက် ခပ်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

“ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့လေ”

မိခါလီ အဖြေမှာ ခေါင်းခါပြရုံမျှသာ။ သူ ထွက်ပြေးချင်နေပြီ။ အရှေ့တိုင်းသားတွေ၏ နှလုံးသွေးပျက်စရာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုများ အကြောင်းတွေ သူ့ကြားဖူးနေသည်။ စခန်းမှာ ဘယ်လောက်ထိ ပြောကြသလဲ ဆိုရင် သူတို့မှာလည်း ဂျူးတွေ၏အကျင့်မျိုး ရှိသတဲ့။ ခရစ်ယာန်ကလေးငယ် များကို ခိုးသွားတတ်သတဲ့။ နောက် အဲသည်ကလေးတွေကို သတ်ပြီး အဲသည်

ကလေးတွေရဲ့ သွေးကို သောက်တတ်ကြသတဲ့။

သို့တိုင် ထိုလူကြီးက ရပ်မြဲ ရပ်နေသည်။ နေရာရွေ့မသွား။ သည် တော့ စိတ်အဆင်းရဲကြီး ဆင်းရဲနေသည့် မိခါလီက မထူးဇာတ် ခင်းလိုက် သည်။ ထိုလူကြီးနောက်သို့ လိုက်သွားသည်။ သန်းခေါင်ထက် ပိုပြီး ညဉ့်နက် စရာ ရှိသေးလို့လား။ လျှောက်သွားကြရင်း သူက ခနော်နီခနော်နီဖြင့် ခလုတ် တိုက်မိသည်။ ကလေးတစ်ဖက်ဖြင့် လဲတော့မလို ဟပ်ထိုး ဟပ်ထိုး ဖြစ်သွား သည်။ တရုတ်ကြီး သူ့ဆီလာသည်။ ကလေးကို လှမ်းယူပြီး သူ့ရင်ခွင်မှာ တယုတယ ထွေးပွေထားလိုက်၏။

မြေကွက်လပ် တော်တော်များများကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ကြ၏။ ထို့နောက် တရုတ်ကြီးက လမ်းသွယ်ကလေးတစ်ခုထဲ ချိုးကွေ့ဝင်သည်။ လမ်းသွယ် အတိုင်း လိုက်သွားတော့ ပန်းဥယျာဉ်သေးသေးကလေး ဝန်းရံထားသည့် သစ်သားအိမ်ကလေး တစ်လုံးဆီသို့ ရောက်သည်။ ထိုလူကြီးက အိမ်ရှေ့ တံခါးရှေ့မှာ ရပ်သည်။ လက်ခုပ်နှစ်ချက် တီးသည်။ အိမ်ထဲဆီက ခြေသံဖွဖွ များ ကြားရသည်။ လူကောင်သေးသေးညှက်ညှက်ကလေးတစ်ယောက်က တံခါးဖွင့်ပေးသည်။

တရုတ်ကြီးကို မြင်တော့ အမျိုးသမီး၏မျက်နှာ နီမြန်းသွားသည်။ ပြီးတော့ ပျော်ရွှင်သွားသောအပြုံးဖြင့် ဝင်းပသွားသည်။ အမျိုးသမီးက သူတို့ ကို ကြိုဆိုသမှုပြုသည်။ မိခါလီကတော့ ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်း။ အိမ်ဝ ခြေခင်းခုံတွင် အမြစ်တွယ်နေသည့်နှယ်။ သည်တော့ တရုတ်ကြီးက လှမ်းပြောသည်။

“အထဲဝင်လေကွာ၊ မကြောက်ပါနဲ့။ သူက ငါ့မိန်းမလေ”

မိခါလီ အခန်းထဲ ဝင်သည်။ အခန်းတော်တော်ကျယ်နေသယောင် ရှိ၏။ အလယ်တည့်တည့်တွင် ဆေးဆိုးစက္ကူဖြင့် ကန့်ထားသည်။ ကြည့်ရတာ တော်တော်ကြီး ဆင်းရဲနွမ်းပါးပုံ။ သို့ပေမဲ့ အားလုံး အလွန်သန့်ရှင်းပြီး သပ်ရပ် နေသည်။ အခန်းထောင့်တစ်ထောင့်တွင် သစ်သားပုခက်တစ်လုံးကို သူ သတိ ပြုမိ၏။

“အဲဒါက တို့ရဲ့ကလေးလေ”

ငယ်နုသော အမျိုးသမီးက မေတ္တာတရား အပြည့်ဖြင့် ခေါင်းကို စောင်းငဲ့ပြသည်။ သူ့ကိုလည်း ပြုံးပြသည်။

“သားကလေးက သေးသေးကလေးနဲ့ သိပ်ချောတာကွဲ့၊ လာလေ...
လာကြည့်ပါဦး”

မိခင်၏ ပုခက်နား ကပ်သွားသည်။ နှုတ်ဆိတ်အားကျစွာ ကြည့်
သည်။ မိခင်၏ ဝမ်းဗိုက်အမှောင်ထုထဲမှ သိပ်မကြာမီကမှ တိုးထွက်လာခဲ့သူ
ကလေး။ မျက်နှာကလေးက ဝိုင်းစက်နေ၏။ ခြုံပေးထားသည့် ရွှေရောင်
ဖဲသားစအောက်တွင် ဘုရင်ကလေးတစ်ပါးလို ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း အိပ်ပျော်
နေ၏။

ထို့နောက် ယောက်ျားဖြစ်သူက သူ့မိန်းမကို လှမ်းခေါ်သည်။ မြက်ဖျာ
ပေါ်မှာ ထိုင်ခိုင်းသည်။ သူကတော့ သူ့မိန်းမရှေ့တွင် ခါးချိုးလိုက်သည်။ ပြီးတော့
စကားတစ်ခွန်းမျှ ပြောမနေဘဲ အမျိုးသမီး၏ ပေါင်ခွင်ပေါ်တွင် ဆာလောင်
မွတ်သိပ်နေသည့် ကလေးငယ်ကို တင်ပေးလိုက်သည်။

အမျိုးသမီးက တအံ့တဩဖြင့် ခါးကိုင်းသည်။ ကလေးအား ပတ်
ထားသည့် အဝတ်ကို လှန်လိုက်သည်။ အထဲက ထွက်ပေါ်လာသည်မှာ
သွေးပျက်လောက်စရာ ကမ္မဋ္ဌာန်းရုပ်ကလေး။ အမျိုးသမီးထံမှ အသံတစ်သံ
ထွက်လာသည်။ စိတ်မကောင်းကြီးစွာဖြင့် ရေရွတ်လိုက်သည့် အသံ။ ပြီးတော့
ကလေးကို သူ့နှလုံးသားဆီသို့ ဆွဲကပ်ပြီး နို့တိုက်တော့၏။ ထို့နောက် အနေ
အထိုင် ဆင်ခြင်သောအားဖြင့် နို့ချိုများဖြင့် တင်းရင်းနေသည့် ရင်သားကို
အင်္ကျီဖြင့် ဆွဲဖုံးသည်။ ငတ်ပြတ်နေသော သနားစရာ ကလေးငယ်မှာ နို့ချိုကို
အငမ်းမရ တပြုတ်ပြုတ် စို့နေသည်။

Ref: *Maternity by Lilika Nakos (Greece)*

စာညွှန်း- ဒီဃာယုအတွဲ ၁၊ အမှတ် ၃၊ ဧပြီလ၊ ၂၀၀၁၊ ၈၁-၃၂-၃၆။

Bertolt Brecht

Bertolt Brecht (1898 - 1986)

ဂျာမနီ

ဘာတို့ဘရက်ကို ဂျာမနီပြည်၊ အော့စ်ဘာ့ခ်မြို့တွင် မွေးဖွားသည်။
နှစ်ဆယ်ရာစု ဇာတ်သဘင်လောကတွင် အောင်မြင်ကျော်ကြားသူများအနက်
တစ်ဦးအပါအဝင် ဖြစ်သည်။ သူသည် သိပ္ပံပညာနှင့် ဆေးပညာကို သင်ယူ
လေ့လာခဲ့သည်။ သို့သော် သူ အဓိက စိတ်ဝင်စားသည်မှာ ဇာတ်သဘင်ပညာ
ဖြစ်ကြောင်း မကြာမီ သိခဲ့သည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် ကတ်ဝိုင်းလ်
(Kurt Weil)နှင့် ပူးပေါင်းရေးသားတင်ဆက်သည့် Three Penny Opera
သည် လျှမ်းလျှမ်းတောက် အောင်မြင်ခဲ့သည်။

မြေဖြူစည်းဝိုင်းဖြတ်ထုံး

‘နှစ်သုံးဆယ်စစ်ပွဲ’ကာလအတွင်းက ဂျာမနီနိုင်ငံ အော့စ်ဘာ့ခ်မြို့တွင် ဆွစ်လူမျိုး ပရိုတက်စတင့်ဘာသာဝင် ဇင်ဂလီ ဆိုသူတစ်ဦး ရှိ၏။ သူက သားရေအရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းလုပ်ပြီး သူ့မှာ သားရေနယ်စက်ရုံတစ်ရုံ ရှိသည်။ အော့စ်ဘာ့ခ်မြို့သူတစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး သားကလေးတစ်ယောက် ပွားစီးသည်။ မြို့ကို ကက်သလစ်ဝိုင်းသားတွေ စီးနင်းဝင်ရောက်တော့ သည်မြို့ကို စွန့်ခွာထွက်ပြေးဖို့ သူမိတ်ဆွေများက အပြင်းအထန် တိုက်တွန်းကြ၏။ သို့သော် သူ့မိသားစုကလေးကို တွယ်တာနေသောကြောင့်လား၊ သို့မဟုတ် သားရေနယ်စက်ရုံကို မစွန့်ပစ်ရက်သောကြောင့်လား မသိ၊ သူသည် အချိန်မလင့်မီ ထွက်ပြေးဖို့ စိတ်နှလုံး တုံတုံးမချနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

သို့ဖြစ်ရာ ထိုညက ဘုရင့်တပ်သားတွေ မြို့ကို ဝင်ရောက်စီးနင်းတိုက်ခိုက်ချိန်အထိ ဇင်ဂလီသည် သူ့အိမ်မှာပဲ ရှိနေသည်။ သူက ခြံဝိုင်းထဲရှိ သားရေဆိုးဆေးများ သိုလှောင်သည့် ကျင်းထဲ ဝင်ပုန်းနေသည်။ သူ့ဇနီးက သားငယ်ကို ခေါ်ပြီး ဆွေမျိုးများရှိရာ မြို့ဆင်ခြေဖုံးသို့ ပြေးဖို့ စီစဉ်ထားသည်။ သို့သော် သူက အဝတ်အစားတွေ၊ လက်ဝတ်ရတနာတွေ၊ အိပ်ရာတွေကအစ သူပိုင်ပစ္စည်းပစ္စယများကို ထုပ်ပိုးနေသဖြင့် အချိန်တွေအများကြီး ကုန်သွားသည်။ သို့ဖြင့် သူတို့ခြံဝိုင်းထဲသို့ ဘုရင့်တပ်သားတွေ ချင်းနင်းဝင်ရောက်လာသည်ကို သူ့အိမ် ပထမထပ်မှ ရုတ်တရက် လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ငယ်ထိပ်မြွေပေါက်ခံရသလို ကြောက်စိတ် အကြီးအကျယ် လှမ်းသွားသော သူသည် လက်ထဲက ရှိရှိသမျှ ပစ္စည်းပစ္စယ အားလုံးကို ပစ်ချပြီး အိမ်နောက်ဖေးပေါက်မှ ထွက်ပြေးသွားတော့၏။

သို့ဖြင့် ကလေးငယ်မှာ အိမ်ထဲတွင် ကျန်ခဲ့သည်။ ကလေးငယ်က အခန်းကျယ်ကြီးထဲရှိ ပုခက်ထဲမှာ။ မျက်နှာကြက်ဆီမှ ကြိုးတန်းလန်းဖြင့် ကျနေသည့် သစ်သားဘောလုံးကလေးနှင့် ဆော့ကစားနေသည်။

အိမ်ဖော်ကလေးမတစ်ယောက်ကတော့ အိမ်ထဲမှာ ရှိနေသေးသည်။ လမ်းမဘက်ဆီမှ အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရချိန်တွင် အိမ်ဖော်ကလေးမသည် စားဖို့ဆောင်ထဲတွင် ကြေးအိုးတွေ၊ ကြေးခွက်တွေနှင့် အလုပ်များနေခိုက် ဖြစ်၏။ ကလေးမက အိမ်ရှေ့ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ အသော့ပြေးသွားသည်။ ဘုရင့်တပ်သားများက လူယက်ထားသော ပစ္စည်းမျိုးစုံကို အိမ်ရှေ့အိမ် ပထမထပ်မှ လမ်းထဲသို့ ပစ်ချနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သူ ခန်းမကြီးဆီသို့ ပြေးသွားသည်။ ပုခက်ထဲက ကလေးကို ကောက်ချီဖို့ ဟန်ပြင်ခိုက်မှာပင် အိမ်ရှေ့ဝက်သစ်ချတံခါးမကြီးကို တအုန်းအုန်း ရိုက်ဖွင့်နေသံတွေ ကြားလိုက်ရသည်။ ကလေးမ ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ပြေးတော့၏။

ခန်းမကြီးထဲတွင် မူးမူးရူးရူး စစ်သားတွေ ပြည့်နေ၏။ သူတို့က တွေ့သမျှ မြင်သမျှ အရာအားလုံးကို တစ်စစီ ဖြစ်အောင် ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးကြ၏။ သူတို့သည် ပရိုတက်စတင့် ဘာသာဝင်တစ်ဦး၏ အိမ်ထဲမှာ ရောက်နေကြောင်း သိထားသည်။ သို့သော် နတ်ဒေဝါများက ဝှက်ပေးထားသည့်အလား သူတို့တစ်တွေ ရှာဖွေလှယက် ဖျက်ဆီးနေသည့် တစ်ချိန်လုံး အိမ်ဖော်ကလေး အင်နာကို မတွေ့ကြ။ စစ်သားတွေ ပြန်ထွက်သွားသည်။ သူ ဝင်ပြီး မတ်တတ်ရပ်နေသည့် ဗီရိုထဲမှ ထွက်လာသော အင်နာက ခန်းမကြီးထဲက ကလေးငယ်ကိုလည်း မှဲ့တစ်ပေါက်ပင်မစွန်းဘဲ တွေ့ရသည်။ သူက ကလေးငယ်ကို ကမ်းကတန်း ကောက်ချီသည်။ ခြံဝိုင်းထဲသို့ တိတ်တိတ်ကလေး ဆင်းသည်။ ထိုအချိန်တွင် ညဉ့်အမှောင်ထုက ကျရောက်လာပြီ။ သို့သော် အနီးအနားရှိ အိမ်တစ်အိမ်ကို လောင်နေသည့် မီးရောင်က သူတို့ ခြံဝိုင်းတစ်ခုလုံးကို လင်းထိန်နေစေ၏။ အင်နာသည် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေသည့် သူ့သခင်၏ အလောင်းကို အသည်းတုန် အူတုန် တွေ့လိုက်ရ၏။ စစ်သားတွေက သူ့သခင်ကို ပုန်းအောင်းနေသည့် ကျင်းထဲမှ ဆွဲထုတ်ပြီး ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြလေသည်။

လမ်းပေါ်တွင် ပရိုတက်စတင့်ဘာသာဝင်တစ်ဦး၏ ရင်သွေးငယ်နှင့်

အတူ လက်ပူးလက်ကြပ် ဖမ်းမိသွားလျှင် ကြုံတွေ့ရမည့် ဘေးအန္တရာယ်ကို အိမ်ဖော်မကလေး ခုမှ သဘောပေါက်သွားသည်။ သူက စိတ်လေးလေးဖြင့် ကလေးငယ်ကို ပုခက်ထဲ ပြန်ထည့်သည်။ နို့အနည်းငယ်တိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပွေ့ချိုလှုပ်ယမ်းပြီး သိပ်သည်။ ပြီးမှ အိမ်ထောင်သည် သူ့အစ်မ နေထိုင်သည့် ရပ်ကွက်ဆီသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ည ၁၀ နာရီလောက်ရောက်တော့ သူ၏ ခဲအို တော်သူနှင့်အတူ ကလေးငယ်၏ မိခင် ဖရောဇင်ဂလီကို ရှာဖွေဖို့ ဆင်ခြေဖုံး ရပ်ကွက်ဆီသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ အောင်ပွဲခံနေသည့် စစ်သား များကြားမှ တိုးကာဝေ့ကာ သွားရသည်။

ထီးထီးမားမား အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်သို့ ရောက်တော့ အိမ်ရှေ့တံခါးကို ခေါက်သည်။ အချိန်အတော်ကြီးကြာမှ မဆိုစလောက်ကလေး တံခါးဟလာ သည်။ ဖရောဇင်ဂလီ၏ ဦးလေးတော်သူ လူဖလံကလေးက ခေါင်းပြုကြည့် သည်။ အင်နာက ဟားရီဇင်ဂလီတစ်ယောက် သေဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ သို့သော် ကလေးငယ်မှာ အန္တရာယ်ကင်းဘေးကင်းရှိနေကြောင်း အမောတကော သတင်းပေးသည်။ အဘိုးကြီးက ကလေးမကို မျက်ပေါက်ကျဉ်းကလေးဖြင့် အေးတိအေးစက် ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သူတူမသည် ဤအိမ်မှာ မရှိတော့ ကြောင်း၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ပရိတက်စတင့်ဘာသာဝင် တူတော်မောင်နှင့် အဆက်အဆံ မလုပ်တော့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။

ပြောပြီးသည်နှင့် တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ သူတို့ ပြန်လှည့် လာခိုက် ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက်ရှိ ခန်းဆီးစတစ်စ လှုပ်သွားသည်ကို အင်နာ ခဲအိုဖြစ်သူက တွေ့လိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ဖရောဇင်ဂလီသည် ထိုအိမ်မှာပင် ရှိနေမည်ဟု သူက ယုံကြည်သည်။ ထိုမိန်းမသည် သူ့ရင်သွေးငယ်ကို အရှက် ခဲ့စွာ စွန့်ပစ်ခဲ့ကြောင်း သိသာထင်ရှားနေ၏။

အင်နာနှင့် ခဲအိုတော်သူသည် ခဏကြာမှ နှစ်ယောက်ယှဉ်ပြီး နှုတ်ဆိတ်စွာ လျှောက်လာသည်။ ထို့နောက် အင်နာက သားရေနယ်စက်ရုံသို့ ပြန်သွားပြီး ကလေးငယ်ကို ခေါ်လိုကြောင်း ပြောတော့၏။ ရိုးသားဖြောင့်မတ် ပြီး လူအေးဖြစ်သော ခဲအိုဖြစ်သူက သူ့ခယ်မ၏စကားကို ပါးစပ်အဟောင်းသား နှင့် နားထောင်သည်။ အန္တရာယ်ကြီးလှသော သူ့စိတ်ကူးကို စွန့်လွှတ်လိုက်ဖို့ ဖျောင်းဖျားချသည်။ သည်လူတွေကို ဘာကိစ္စ တွယ်တာနေရမည်လဲ။ သူ့အား

ပျူပျူငှာငှာပင် လက်ခံစကားပြောကြသူတွေမှ မဟုတ်ဘဲ။

အင်နာက သူ့ခဲအို ပြောသည်ကို ဆုံးအောင် နားထောင်သည်။ မိမိ ဆင်ကန်းတောတိုး မလုပ်ပါဟု ကတိပေးသည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ သားရေနယ် စက်ရုံသို့ သွားပြီး ကလေးငယ်အတွက် လိုအပ်သည်များကို ခပ်သုတ်သုတ် ဖြည့်ဆည်းပေးချင်ပါသည်ဟု ပြောသည်။ နောက်ပြီး သူတစ်ယောက်တည်း သွားချင်ကြောင်းလည်း ပြောသည်။

သူက သူ သွားချင်သည့် နေရာသို့ မရောက်ရောက်အောင် သွား သည်။ ကလေးငယ်သည် သားရေနယ်စက်ရုံ၏ အပျက်အစီးပုံများကြားရှိ ပုခက်ထဲတွင် အေးအေးချမ်းချမ်း အိပ်ပျော်နေသည်။ အင်နာက ပုခက်နံဘေး တွင် နှစ်မနယ်စွာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ကလေးငယ်ကို ငေးကြည့်နေမိ၏။ သူ မီးမထွန်းဝံ့။ သို့သော် အနီးအနားရှိ မီးလောင်နေဆဲ အိမ်မှ အလင်းရောင်ဖြင့် ကလေးငယ်ကို ကောင်းကောင်းမြင်ရသည်။ သားငယ်၏ လည်တိုင်ပိစိကွေး ပေါ်တွင် မှဲ့သေးသေးကလေးတစ်လုံး ရှိသည်။

ပေါက်စကလေး အသက်ရှူနေပုံ၊ သူ့လက်သီးဆုပ်ကလေး ဆုပ်နေပုံ ကို အင်နာ စောင့်ကြည့်နေ၏။ တစ်နာရီလောက်ပင် ကြာကောင်း ကြာသွား မည်။ ခုတော့ သူ ထိုင်ကြည့်နေသည်မှာ ကြာလွန်းသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သတိရ သည်။ ပြီးတော့ သည်ကလေး မပါဘဲ မပြန်နိုင်လောက်အောင် သံယောဇဉ် တွယ်မိပြီ ဖြစ်ကြောင်းလည်း သိလိုက်သည်။ သူက လေးလံစွာ ထိုင်ရာက ထသည်။ ကလေးငယ်ကို ပိုးသားအနီးဖြင့် ဖင့်နှေးတုံ့ဆိုင်းစွာ ထုပ်သည်။ ရင်ခွင်မှာ ပွေ့သည်။ ပြီးတော့ ကလေးငယ်နှင့်အတူ ခြံဝိုင်းထဲက ထွက်ခဲ့၏။ သူက သူ့ခိုးတစ်ဦးပမာ လိပ်ပြာမလုံနိုင်ဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျိုးကန်းတောင်း မှောက် ကြည့်လာသည်။

အစ်မဖြစ်သူ၊ ခဲအိုတော်သူနှင့် တော်တော်ကြီး ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ပြီး နောက် သီတင်းနှစ်ပတ်အကြာတွင် ကလေးငယ်ကို ဂရောဆိတ်တင်ဂျင် ဆို သည့် တောရွာကလေးသို့ ခေါ်သွားသည်။ သူ့အစ်ကိုကြီးက ထိုရွာကလေးမှာ ယာသမားတစ်ဦး။ ယာခင်းကို သူ့မိန်းမက ပိုင်သည်။ သူက ယာခင်းကို မက်ပြီး ထိုမိန်းမနှင့် အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သည်ကလေး ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဆိုသည်ကို အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်ကိုသာ အသိပေးတာ အကောင်းဆုံး

ဖြစ်မည်ဟု သဘောတူ ဆုံးဖြတ်ထားကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အစ်ကိုကြီး၏ မိန်းမကို သူတို့ တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးကြ။ သည်တော့ သည်လောက် အန္တရာယ်ကြီးမားသည့် စဉ်သည်တော်ကလေးကို ထိုမိန်းက ဘယ်လိုသဘောထားမည်ဆိုတာ မှန်းလို့ မရသောကြောင့်ပင်။

နေ့လယ်လောက်တွင် ရွာသို့ အင်နာ ရောက်သွားသည်။ သူ့အစ်ကို၊ အစ်ကိုမိန်းမနှင့် သူရင်းငှားတွေ နေ့လယ်စာ စားပွဲတွင် ဝိုင်းထိုင်နေကြ၏။ သူ့အား မချေမငံ မဆက်ဆံကြပါ။ သို့သော် သူ့ယောက်မ အသစ်စက်စက်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီးသည်နှင့် သည်ကလေးသည် မိမိ၏ ကလေးဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်းလက်ငင်း ပြောပြဖို့ အင်နာ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သူ့ယောက်ျားသည် ဝေးလံသော ရွာတစ်ရွာရှိ ဆန်စက်တစ်လုံးတွင် အလုပ်လုပ်နေကြောင်း၊ သီတင်းပတ် အနည်းငယ်အတွင်း သူတို့သားအမိ လိုက်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြခါမှ ယာရှင်မိန်းမက ပျူပျူငှာငှာ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ဖြစ်လာသည်။ ကလေးငယ်ကိုလည်း ချစ်စနိုး ကြည့်ဖော်ရလာသည်။

ထိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင်တော့ အင်နာက ထင်းခွေဖို့ သူ့အစ်ကိုနှင့် တောအုပ်ကလေးသို့ လိုက်သွားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် သစ်ငုတ်တိုများပေါ်မှာ ထိုင်သည်။ အင်နာက ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြသည်။ သူ့အစ်ကို စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်သွားသည်ကို သူ အကဲခတ်လို့ရ၏။ ယာတောတွင် သူ့အစ်ကို၏ အနေအထားက သိပ်ပြီး ကိုယ့်ခြေကိုယ့်လက် မဟုတ်လှ။ သူ့မိန်းမရှေ့တွင် အပြောအဆိုဆင်ခြင်ဖို့ အစ်ကိုကြီးက ညီမငယ် အင်နာအား ကြင်နာစွာ အကြံပေးသည်။ ပရိတက်စတင့်တစ်ဦး၏ ရင်သွေးငယ်နှင့် ပတ်သက်၍ ငယ်ရွယ်နုပျိုသော သူ့မိန်းမက သဘောထားကြီးလိမ့်မည်ဟု သူ အာမမခံရဲ။ သည်တော့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဆက်ထိန်းထားကြလျှင် ကောင်းမည်ဟု ပြောသည်။

သို့ဖြစ်သည့်တိုင် အချိန်ကြာလာတော့ သည်လို လုပ်နေရသည်မှာ သိပ်မလွယ်လှ။

အင်နာက အခြားသူများနှင့်အတူ ယာတောထဲ ဆင်းသည်။ ဝိုင်းကူလုပ်သည်။ ဘယ်တော့မဆို အခြားသူများ အလုပ်နားချိန်တွင် သူက အိမ်သို့ ပြန်ပြေးသည်။ သူ့ကလေးကို ပြုစုသည်။ သားငယ်က ကြီးထွားဖွံ့ဖြိုးလာသည်။ တုတ်တုတ်ခဲခဲကြီးပင် ဖြစ်လာသည်။ အင်နာကို တွေ့တိုင်း ခိုးခိုးခစ်ခစ်

ရယ်သည်။ ဦးခေါင်းကို ထုဖို့မတ်ဖို့ ကျားကျားလျားလျား အားထုတ်သည်။ သို့ဖြင့် ဆောင်းကာလ ကျရောက်လာသည်။ ယောက်မတော်သူက အင်နာယောက်ျားအကြောင်း စုံစမ်းမေးမြန်းစပြုလာသည်။

ယာတောအိမ်မှာ အင်နာ နေထိုင်ခြင်းကို ဘယ်သူကမျှ မကန့်ကွက်။ သူက သူ့ကိုယ်သူ အသုံးကျအောင် နေတတ် ထိုင်တတ်သား။ ခက်နေသည်မှာ နီးနားဝန်းကျင်က အင်နာသားငယ်၏ အဖေနှင့်ပတ်သက်၍ သိချင်စိတ် ပြင်းပြလာခြင်း ဖြစ်၏။ ဘာကြောင့်ဆို ဖအေဖြစ်သူက သားကလေး ဘယ်လို နေ၊ ဘယ်လိုထိုင်သည်ကို တစ်ခေါက်တစ်ခါမျှ လာကြည့်ဖော်မရသောကြောင့်ပင်။ အင်နာအနေဖြင့် ဖအေတစ်ယောက် လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မပြနိုင်လျှင် များမကြာမီအတွင်း ယာတောမှာ ပြောစရာဆိုစရာတွေ ဖြစ်လာတော့မည်။

တနင်္ဂနွေ နံနက်ခင်းတစ်ခုတွင် အစ်ကိုကြီးက မြင်းလှည်းတစ်စီးတွင် မြင်းတစ်ကောင် တပ်သည်။ ဟိုဘက်ရွာတွင် နွားသားပေါက်ကလေးတစ်ကောင် သွားတင်ဖို့ အင်နာအား အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် လှမ်းခေါ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် မြင်းလှည်းစီးသွားတုန်း အစ်ကိုကြီးက ပြောသည်မှာ အင်နာအတွက် ယောက်ျားတစ်ယောက် ရှာဖွေတွေ့ရှိထားပြီ ဟူ၏။ သူ ရှာဖွေတွေ့ရှိထားသည့် ယောက်ျားမှာ သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်နေသည့် အလုပ်ကြမ်းသမားတစ်ဦး ဖြစ်၏။ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် တဲကုပ်ကလေးရှေ့၌ သူတို့နှစ်ယောက် ရပ်မိချိန်တွင် ထိုလူသည် ညစ်ပတ်ပေရေနေသော အိပ်ရာခင်းပေါ်က သူ၏ အရိုးငေါင်းစင်း ဦးခေါင်းကိုပင် ထောင်မတ်၍ မကြည့်နိုင်တော့။

ထိုလူက အင်နာနှင့် အိမ်ထောင်ပြုလိုသည်။ သူ့အိပ်ရာနံဘေးတွင် ရပ်နေသည်မှာ ဝါဖျော့ဖျော့ အသားအရေရှိသည့် အဘွားကြီးတစ်ဦး။ ထိုလူ၏ အမေ။ အင်နာအား ကူညီသည့်အတွက် အဘွားကြီးက ဆုလာဘ်တစ်ခုခု ရမည်။

အပေးအယူကိစ္စမှာ ဆယ်မိနစ်အတွင်း ပြီးပြတ်သွားသည်။ အင်နာနှင့် အစ်ကိုကြီးလည်း နွားသားပေါက်ကလေးတစ်ကောင် ဝယ်ဖို့ လိုရာခရီးကို ဆက်နိုင်တော့၏။ ထိုသီတင်းပတ်အကုန်မှာ လက်ထပ်ကြသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးဖြစ်သူက ထုံးတမ်းစဉ်လာ ဩဘာစာများ ရွတ်ဖတ်နေချိန်တွင် လူမမာသတို့သား၏ ကြောင်စိစိ မျက်လုံးများသည် အင်နာ ရှိရာဘက်သို့ တစ်ချက်

ကလေးမျှ ဝေဝေကြည့်ဖော် မရ။ သူ့ညီမတော့ ရက်အနည်းငယ်အတွင်း သေစာရင်း စာရွက်တစ်ရွက် ရလိမ့်မည် ဆိုသည်ကို အစ်ကိုကြီး ဖြစ်သူက ယုံကြည်စိတ်ချထားသည်။ ထို့နောက်မှာတော့ ကလေးငယ်၏ ဖခင်ဖြစ်သူသည် အင်နာနှင့် သူ့သားဆီသို့ လိုက်လာရင်း အော့စ်ဘာ့ခ်နားရှိ ရွာတစ်ရွာတွင် သေဆုံးသွားသည်ဟု ကြေညာမည်။ သို့ဆိုလျှင် သူ့အစ်ကိုကြီးအိမ်မှာ လာ ရောက်နေထိုင်သည့် မုဆိုးမကလေး အင်နာအကြောင်း ဘယ်သူကမျှ ရေးကြီး ခွင့်ကျယ် ခေါင်းထဲ ထည့်စဉ်းစားနေမည် မဟုတ်တော့။

အင်နာက တစ်မူထူးသည့် လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲမှ မြူးထူးရွှင်ပျရွာ ပြန်လာသည်။ သည်မင်္ဂလာပွဲတွင် မင်္ဂလာခေါင်းလောင်းသံတွေ မကြားရ။ မင်္ဂလာဧည့်ခံတီးဝိုင်း မပါ။ သတို့သမီးအရံတွေ မရှိသလို မင်္ဂလာပွဲလာ ဧည့်သည်တွေလည်း မရှိ။ မင်္ဂလာပွဲအထိမ်းအမှတ် နံနက်စောစောအဖြစ် မီးဖို ခန်းမှ ပေါင်မုန့်တစ်ချပ်နှင့် ဝက်သားခြောက် တစ်လွှာစီကို မောင်နှမနှစ်ယောက် စားခဲ့သည်။ ပြီးတော့ သစ်သားသေတ္တာကြီးဆီသို့ သွားသည်။ ယခုအခါ နာမည်တစ်လုံး တပ်လို့ရနေပြီဖြစ်သော သားငယ်က ၎င်းသေတ္တာကြီးထဲမှာ။ အင်နာက သူ့သားငယ်ကို အနီးဖြင့် ပိုပြီး ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် ထုပ်သည်။ ပြီးတော့ အစ်ကိုကြီးကို ပြုံးပြလိုက်သည်။

သေစာရင်းစာရွက်က တော်တော်နှင့် ဖြစ်ပေါ်မလာ။

ပြောရမည် ဆိုလျှင် အဘွားကြီးဆီက ဘာသတင်းစကားမှ ရောက် မလာ။ ထိုတစ်ပတ်အတွင်း ရောက်မလာသလို နောက်သီတင်းပတ်မှာလည်း ရောက်မလာ။ သူ့ယောက်ျားသည် သူ့ဆီသို့ လိုက်လာနေပြီဖြစ်ကြောင်း အင်နာ က ယာတောမှာ သတင်းဖြန့်ထားပြီ။ ဘာကြောင့် ရောက်လာဖို့ နှောင့်နှေး နေသလဲဟု မေးကြသောအခါ နှင်းတွေ သိပ်ကျပြီး သွားရေးလာရေး ခက်နေ သောကြောင့် ဖြစ်မည်ဟု သူက ပြောထားသည်။ သို့သော် နောက်ထပ် သီတင်းသုံးပတ် ကြာသွားသည့်တိုင် စာမလာ။ သတင်းမကြားရသောအခါ အကြီးအကျယ် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြလာသည့် အစ်ကိုကြီးက အော့စ်ဘာ့ခ်မြို့နားရှိ ရွာကလေးသို့ လိုက်သွားတော့၏။

ထိုည တော်တော်ကြီးမှောင်မှ သူ ပြန်လာသည်။ အင်နာက မအိပ် သေး။ ခြံထဲမှ မြင်းလှည်းဘီးသံများ ကြားရသည်နှင့် တံခါးပေါက်ဆီသို့

ပြေးပြီး ကြိုဆိုသည်။ သူ့အစ်ကိုကြီးက လေးတိလေးကန်ဖြင့် မြင်းဖြုတ်နေသည် ကို သတိထားမိသည်။ သူ့ရင်တွေ တဒိုင်းဒိုင်း ခုန်သွားသည်။

အစ်ကိုကြီးနှင့် ပါလာသည်မှာ သတင်းဆိုးတွေ။ တဲကုပ်ထဲသို့ ဝင်ဝင်ချင်း သူ မြင်လိုက်ရသည်မှာ နေသေမလား၊ ညသေမလား ဖြစ်နေခဲ့သည့် ထိုလူသည် ရှုပ်အင်္ကျီပါးပါးဝတ်ပြီး ထမင်းစားပွဲတွင် အခံသားထိုင်နေခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ထိုလူက ညနေစာကို ပလုတ်ပလောင်း စားနေ၏။ ခုတော့ ကောင်း ကောင်းကြီး နာလန်ထူနေပြီ။

သည်အကြောင်း ပြန်ပြောပြနေသည့် အစ်ကိုကြီးက အင်နာမျက်နှာကို မကြည့်။ ထိုလူ့နာမည်က အော့တရာ ဆိုပဲ။ သူ့အမေသည်လည်း မထင်မှတ် သော အပြောင်းအလဲ ဖြစ်ရပ်များကြောင့် အံ့ဩတကြီး ဖြစ်နေပုံရ၏။ သည် အတွက် ဘာလုပ်ရမည်မှန်းမသိ ဖြစ်နေပုံလည်းရ၏။ အော့တရာကိုယ်တိုင် ကတော့ သိပ်ပြီး မနှစ်မြို့ဖွယ် အနေအထားမျိုး မရှိ။ သည်လူက စကားနည်း သည်။ သို့သော် တစ်ချို့တွင် အဘွားကြီးက သူ့သားမှာ မလိုချင်သည့် ဇနီး တစ်ယောက်နှင့် မယားပါသားတစ်ယောက် အဖတ်တင်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ညည်းတွား၏။ ထိုအခါ အဘွားကြီး တိတ်တိတ်နေဖို့ အော့တရာက အိမ်နိပေး သည်။ သူတို့ တွေ့ဆုံစကားပြောနေချိန်တစ်လျှောက်လုံး ထိုလူက အတွေး နက်နက်ဖြင့် စားလက်စ ဒိန်ခဲကို စားနေသည်။ အစ်ကိုကြီး ပြန်လည် ထွက်ခွာ လာချိန်ထိ အစားမရပ်သေး ဆို၏။

နောက်ရက်များအတွင်းမှာတော့ အင်နာတစ်ယောက် အလွန်အလွန် စိတ်ညစ်နေတော့၏။ အိမ်လုပ်တွေ နည်းနည်းအားသည်နှင့် သားငယ်ကို လမ်းလျှောက်သင်ပေးသည်။ သားငယ်က ကိုင်စရာ တွယ်စရာကို လက်လွှတ် ကာ လက်ကလေးနှစ်ဖက် ဆန့်ထုတ်ပြီး ဒယ်မ်းဒယ်ိုင် ပြေးလာလျှင် အင်နာက တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆီးကြိုပွေ့ဖက်သည်။ ရင်နာမှုကို အော့အည်းမျှသိပ်ကာ သားငယ်ကို ချီမြှောက်တတ်သည်။

တစ်ချို့တွင်တော့ “ဒီလူက ဘယ်လို လူစားလဲဟင်” ဟု သူ့အစ်ကို ကြီးကို မေးကြည့်သည်။ သူက သည်လူကို သေကောင်ပေါင်းလဲ အိပ်ရာပေါ် မှာပဲ မြင်ဖူး တွေ့ဖူးသည်။ ပြီးတော့ ဖယောင်းတိုင်မီး မှိတ်တုတ်ထဲမှာ မြင်တွေ့ ရခြင်း ဖြစ်၏။ ခုတော့ သူ သိရပြီ။ သူ့ယောက်ျားဆိုသူမှာ အသက်ငါးဆယ်

ဝန်းကျင် ရှိပြီ။ ဆင်းရဲပင်ပန်းမှုဒဏ်ကြောင့် လက်ရှိအရွယ်ထက် အိုစာနေသူ။ တကယ်တော့ ကျေးလက် အလုပ်ကြမ်းသမားတစ်ဦးထံမှ သည့်ထက် ဘာများ ပို၍ မျှော်လင့်လို့ ရပါဦးမည်လဲ။

များမကြာမီအတွင်း အင်နာ သူနှင့် တွေ့သည်။ ရွာစဉ်လျှောက် ဈေးရောင်းသူတစ်ဦးသည် အလွန်အလွန် လျှို့ဝှက်သို့သိပ်ဟန်ဖြင့် အင်နာအား သတင်းတစ်ခု ပေးသည်။ 'အသိအကျွမ်းတစ်ဦး' က အင်နာအား ချိန်းဆိုသည့် နေ့၊ ချိန်းဆိုသောအချိန်တွင်၊ ချိန်းဆိုသော ရွာအကျော် လင်းစံဘုရားမြို့သို့ သွားသည့် တောလမ်းကလေး တစ်နေရာတွင် တွေ့ဆုံလိုသည် ဆို၏။ သို့ဖြင့် ထိမ်းမြားလက်ထပ်ထားသော သူတို့နှစ်ဦးသည် သူတို့ရွာနှစ်ရွာ ဆက်သွယ်ထား သည့် လမ်းကြော ဗဟိုတည့်တည့်တွင် တွေ့ဆုံကြ၏။ စစ်ပွဲနုနေသော တပ်မှူး နှစ်ဦး စည်းခြား နယ်ခြား မြေအလယ်တွင် တွေ့ဆုံကြသည့်အလား။ သူတို့ တွေ့ဆုံကြသည့် လမ်းမှာ နှင်းဖုံးနေ၏။

ထိုလူကို အင်နာ ခင်မင်နှစ်လိုခြင်း မရှိ။

သူမှာ ညိုမှိုင်းမှိုင်းအရောင် သွားသေးသေးကလေးတွေ ရှိသည်။ အင်နာက ထူထဲသော သိုးရေအနွေးထည်ကြီး ဝတ်ထားသဖြင့် သူ့ကိုယ်လုံးကို ဖုံးကွယ်ထားသလိုဖြစ်နေသည့်တိုင် ထိုလူက သူ့ကို ခြေဆုံးခေါင်းဖျား အကြိမ် ကြိမ် အခါခါ ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ 'ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်းဆိုင်ရာကျင့်ဝတ် များ' ဆိုသည့် စကားလုံးများကို သုံးသည်။ အင်နာက အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ပြန်လှန်စဉ်းစား ချင့်ချိန်ရဦးမည်ဖြစ်ကြောင်း ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောသည်။ ပြီးတော့ ထိုလူအနေဖြင့် အရောင်းအဝယ်သမားတစ်ဦး၊ သို့မဟုတ် သားသတ်သမား တစ်ဦး ရှာဖွေပြီး မိမိအိမ်သို့ လွှတ်ဖို့လိုကြောင်း၊ မိမိထံသို့ အော့တရာ မကြာမီ ရောက်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ လမ်းခရီးတွင် ဖျားနာနေသဖြင့် ခရီးဖင့်နေကြောင်း ကို မိမိ၏ ယောက်မ ကြားသာအောင် ပြောခိုင်းပါဟု မှာကြားလိုက်၏။

အော့တရာက စဉ်းစဉ်းစားစား ချင့်ချိန်ချိန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်သည်။ သူက အင်နာထက် ခေါင်းတစ်လုံးစာလောက် ပိုပြီး အရပ်မြင့်သူ။ သူက စကားပြောရင်း အင်နာလည်တိုင် ဘယ်ဘက်ခြမ်းကို တစ်ကြည့်တည်း ကြည့် နေသည်။ သည်အကြည့်က အင်နာအား စိတ်မဆိုးဆိုးအောင် ဆွပေးသလို ဖြစ်နေတော့၏။

သို့သော် မှာထားသည့်သတင်း ရောက်မလာ။ ခုတော့ သားငယ်ကို ခေါ်ပြီး ယာတောအိမ်မှ ထွက်သွားဖို့ အင်နာ ချိန်ဆနေမိပြီ။ တောင်ဘက်ပိုင်းရှိ ကင်ပတင်၊ သို့မဟုတ် ဆန်သိုဖင်မြို့သို့ သွားဖို့။ ထိုမြို့တစ်မြို့သို့ ရောက်လျှင် အလုပ်တစ်ခုရှာဖို့။ ခရီးရှည်ကြီးသွားရာတွင် ကြုံရမည့် ဘေးအန္တရာယ်များက ဆုံးစမရှိ။ သည်အကြောင်း လူပြောသူပြော များနေသည်။ နောက်ပြီး ယခု အချိန်က ဆောင်းလယ်ကာလကြီး။ ထို့ကြောင့် စွန့်စွန့်စားစား ထွက်ခွာသွားဖို့ အင်နာ နောက်တွန့်နေသည်။

သို့သော် သူ့အနေဖြင့် ယာတောအိမ်မှာ အနေရအထိုင်ရ ကျပ်လာပြီ။ သူ့ယောက်မက ညစာထမင်းဝိုင်း သူရင်းငှားများရှေ့မှာပင် သူ့ယောက်ျားနှင့် ပတ်သက်၍ မယုံသင်္ကာ မေးခွန်းတွေ မေးလာပြီ။ တစ်ခါဆိုလျှင် ယောက်မ ဖြစ်သူက သားငယ်ကိုတစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ သနားလေဟန်ဖြင့် 'သနားစရာ သတ္တဝါကလေးဟယ်' ဟုပင် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရေရွတ်ခဲ့၏။ သည်တော့ ဘာကြီးပဲ ဖြစ်နေဖြစ်နေ မိမိ ထွက်သွားတော့မည်ဟု အင်နာ စိတ်ပိုင်းဖြတ် လိုက်သည်။ ထိုသို့ ဆုံးဖြတ်ခါမှ သားငယ်က နေမကောင်း ဖြစ်ရပြန်သည်။

သားကလေးခမျာ သစ်သားသေတ္တာကြီးထဲတွင် တလူးလူး တလိမ့် လိမ့် ဖြစ်နေသည်။ မျက်နှာမှာ နီမြန်းပြီး မျက်လုံးတွေ ရိဝေနေ၏။ အင်နာက စိုးရိမ်ခြင်း၊ မျှော်လင့်ခြင်းများဖြင့် ကလေးအနားက တစ်ဖဝါးမခွာ ညလုံးပေါက် စောင့်ကြည့်၏။ သားငယ် အဖျားသက်သာပြီး ပြုံးပြုံးရယ်ရယ် ပြန်ဖြစ်လာပြီး နောက် တစ်နံနက်တွင် အိမ်ရှေ့မှ တံခါးခေါက်သံ ထွက်လာသည်။ ပြီးတော့ အော့တရာ ဝင်လာသည်။

အခန်းထဲတွင် အင်နာနှင့် သားငယ်မှအပ ဘယ်သူမျှ မရှိ။ သည် တော့ အင်နာအနေဖြင့် ဣန္ဒြေမပျက်အောင် ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်တွေ လုပ်နေဖို့ မလိုတော့။ မဟုတ်လျှင် သူ၏ အံ့ဩတုန်လှုပ်မှုကို ဖုံးဖိတားဆီးနေရဦးမည်။ သူတို့နှစ်ယောက် စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ အချိန်အတန်ကြာ မတ်တတ်ရပ်နေ ကြသည်။ ထို့နောက် အော့တရာက ပြောသည်။ သူ့အနေဖြင့် သူတို့ကိစ္စကို ပြန်လည် သုံးသပ်ပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခု အင်နာကို လာခေါ်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ သူက ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်းဆိုင်ရာ ကျင့်ဝတ်များအကြောင်း ထပ်ပြောသည်။ အင်နာ စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်သွားသည်။ သူသည် တိုးတိတ်သော်လည်း ခိုင်မာ

ပြတ်သားသည့် လေသံဖြင့် မိမိသည် သူနှင့် ပေါင်းသင်းနေထိုင်ဖို့ စိတ်ကူး မရှိကြောင်း၊ မိမိ လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းမှာ သားငယ်ကလေးအတွက် ဖြစ်ကြောင်း၊ သားငယ်နှင့် မိမိအား သူ့နာမည်တပ်ခွင့်မှတစ်ပါး သူ့ထံမှ ဘာဆို ဘာမျှ မမျှော်လင့်ကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်၏။

သားငယ်အကြောင်း အင်နာ ပြောတော့ အော့တရာက သစ်သား သေတ္တာကြီးဆီသို့ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။ သေတ္တာကြီးထဲမှ သားငယ်က ဝူးဝူးဝါးဝါး အသံပြုနေသည်။ အော့တရာ သေတ္တာနားသို့ပင် သွားကြည့်ဖော် မရ။ သည်အပြုအမူက အင်နာအား ပို၍ ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်သွားစေ၏။

သူက သူ့စိတ်အကူးအချို့ကို ပြောပြသည်။ အင်နာအနေဖြင့် ပြန်လည် စဉ်းစားသင့်ကြောင်း သူ့အိမ်မှာ ဖောဖောသီသီ မဟုတ်သည့်တိုင် ချို့ချို့တုတ်တုတ် စားနိုင် သောက်နိုင်ကြောင်း၊ အမေကြီးက မီးဖိုချောင်ထဲမှာ အိပ်လို့ ရကြောင်း။

နောက်တော့ အင်နာယောက်မ ရောက်လာသည်။ အော့တရာကို စူးစူးစမ်းစမ်း ကြည့်ပြီး နှုတ်ဆက်သည်။ ပြီးတော့ ညစာ အတူလာစားဖို့ ဖိတ်ခေါ်သည်။ အစ်ကိုကြီး ရောက်လာချိန်တွင် အော့တရာက စားပွဲမှာ ထိုင်နေပြီ။ သူက အစ်ကိုကြီးအား နမောန်နမံ ခေါင်းဆတ်နှုတ်ဆက်သည်။ အစ်ကိုကြီးအား မသိမကျွမ်းဟန်မဆောင်သလို သိကျွမ်းထားသည်ကိုလည်း မသိယောင်ဆောင်မနေ။ အစ်ကိုကြီးမိန်းမ မေးသမျှ မေးခွန်းတွေကိုတော့ သူ့ရှေ့ရှိ ပန်းကန်ပြားကို စိုက်ကြည့်နေရာက တစ်ချက်မော့မကြည့်ဘဲ မေး တစ်ခွန်း၊ ဖြေတစ်ခွန်း ဖြေသည်။ သူ ယခု မာရင်းတွင် အလုပ်ရနေပြီ ဖြစ် ကြောင်း၊ အင်နာ သူ့နောက်သို့ လိုက်လာနိုင်ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ သို့သော် ခုချက်ချင်း လိုက်ခဲ့ဖို့တော့ သူက မပြော။

မွန်းလွဲပိုင်းတစ်ချိန်လုံး သူက အစ်ကိုကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်။ ရှောင်နေသည်။ ဘယ်သူကမျှ စေခိုင်းခြင်း မပြုရဘဲ အိမ်နောက်ဘက် သွားပြီး ထင်းပေါက်နေသည်။ ညနေစာ စားကြတော့လည်း မနေ့ညကလိုပင် တိတ်ဆိတ်စွာ ဝင်စားသည်။ ညရောက်တော့ ယောက်မဖြစ်သူက ငှက်မွေးမွေ့ရာ တစ်ခု ယူလာပြီး အင်နာအခန်းထဲ ထည့်ပေးသည်။ အော့တရာသည် အခန်း မှာပဲ အိပ်ပါဟု ပြောသည်။ သို့သော် ထိုအခါကျမှ အော့တရာ အူကြောင်

ကြောင်ဖြင့် မတ်တတ်ထရပ်သည်။ သူသည် ညပင် ရွာအရောက် ပြန်ရမည့် ဖြစ်ကြောင်း ဘူးလုံးနားမထွင်း ပြောသည်။ မပြန်ခင်ကလေးတွင် သားငယ် ရှိနေသည့် သစ်သားသေတ္တာကြီးကို ငေးငေးမောမောကြီး လှမ်းကြည့်သည်။ သို့သော် ဘာမျှ မပြော။ ကလေးကို တို့ခြင်း၊ ထိခြင်းလည်း မပြု။

ထိုညမှာပင် အင်နာ ဖျားတော့၏။ သီတင်းပတ်တွေသာ ကုန်လွန် လာသည်။ အဖျားက မပျောက်။ အချိန်ပြည့်နီးပါး အိပ်ရာထဲ လဲနေသည်။ ဘာဆိုဘာမျှ ထမလုပ်နိုင်။ နေ့လယ်နေ့ခင်းဘက် အဖျားသွေးနည်းနည်း ကျချိန် လောက်မှာမှ သားငယ် ရှိသည့် သစ်သားသေတ္တာကြီးဆီသို့ တွားသွားရသည်။ ကလေးကို လုံလုံလဲလဲ စောင့်ခြံပေးရသည်။

နာမကျန်းဖြစ်ပြီး သီတင်းပတ် လေးပတ်အကြာတွင် ယာတောသုံး မြင်းလှည်းတစ်စီးဖြင့် အော့တရာ ရောက်လာပြီး အင်နာနှင့် သားငယ်ကို ခေါ်သွားတော့၏။ အင်နာက တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှ ပြောမနေတော့ဘဲ ရှော့ရှော့ ရှူရှူ လိုက်သွား၏။

အံ့စရာတော့ ကောင်းသား။ ယာတော အလုပ်သမားကြီး၏ စွပ်ပြုတ် ရည်ကျဲကျဲကို မှီဝဲရင်းပင် အင်နာ တဖြည်းဖြည်း အလွန်အလွန် ဖြည်းလေးစွာ အားပြန်ပြည့်လာသည်။ သို့သော် တစ်နံနက်မှာတော့ ပေယျာလကန် ဖြစ်နေ သော သားငယ်ခမျာ ဘယ်လောက် ညစ်ပတ်ပေရေနေသည်ကို သတိပြုမိ၏။ သို့ဖြင့် ကျုံးရုန်းထဖို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်၏။

သားငယ်က သူ့ကို လိုလိုလားလား အပြုံးဖြင့် ကြိုဆိုသည်။ “သည် ကောင်က ညည်းကို သိပ်ခင်တယ်”ဟု အစ်ကိုကြီး အမြဲ ပြောလေ့ရှိသည့် စကားအဓိပ္ပာယ်သည် သားငယ်၏ အပြုံးတွင် ပေါ်လွင်နေ၏။

သားငယ်က ကြီးထွားလာပြီ။ ခုဆို တစ်ခန်းလုံးကို လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲ ဝမ်းလျားထိုး သွားနိုင်နေပြီ။ ကြမ်းခင်းကို သူ့လက်ဝါးကလေးဖြင့် တဖြန်းဖြန်း ရိုက်တတ်နေပြီ။ တစ်ခါတစ်ခါ ကြမ်းပြင်နှင့် မျက်နှာ ဆောင့်မိလျှင် တဝါးဝါး အော်ငိုတတ်ပြီ။ အင်နာက သားငယ်ကို သစ်သားခွက်ကြီးထဲ ထည့်ပြီး ရေချိုး သန့်စင်ပေးသည်။ ခုတော့ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်ကိုးစားစိတ်တွေ ပြန်ရလာပြီ ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်သည့်တိုင် ရက်အနည်းငယ် ကြာလာတော့ သည်တဲကုပ်

ကလေးမှာ နေရသည့် ဘဝကို သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာသည်။ သူက သားကလေးကို စောင့်နှစ်ထည် သုံးထည်ဖြင့် ထွေးပတ်သည်။ ပေါင်မုန့် တစ်ဖွဲနှင့် ဒိန်ခဲအနည်းငယ်ကို အင်္ကျီအိတ်ထဲ ထည့်ပြီးတော့ ထွက်ပြေးခဲ့သည်။

ဆန်သိုဖင်သို့ အရောက်သွားဖို့ ရည်စူးထားသည်။ သို့သော် သိပ်ဝေး ဝေးသို့ မရောက်။ သူ့ဒူးတွေက ချောင်နေဆဲ။ လမ်းမကြီးတစ်လျှောက်လုံးတွင် နှင်းရည်ပျော်ပြီးစ ရွံ့ဗွက်အထပ်ထပ် ဖြစ်နေသည်။ နောက်ပြီး စစ်ဖြစ်ခြင်း၏ ရလဒ်အဖြစ် ရွာသူရွာသားတွေသည် မယုံသင်္ကာစိတ်တွေ များနေသည်။ နှမြော တွန့်တိုမှုလည်း ကဲနေသည်။ သူ၏ ခြေကျင်ခရီး တတိယမြောက်နေ့မှာတော့ ချိုင့်တစ်ခုထဲ ခြေချော်ကျပြီး ခြေချင်းဝတ် လည်သွားတော့၏။ နာရီပေါင်း များစွာ ကြာအောင် တရွေ့ရွေ့ လှမ်းရသည်။ သည်အတောအတွင်း သူ ပူပန် သောကဖြစ်မိသည်မှာ သားငယ်အတွက်သာ ဖြစ်၏။ နောက်တော့ ယာတော အိမ်တစ်လုံးသို့ ရောက်သည်။ နွားတင်းကုပ်ထဲမှာ လဲလျောင်းနေရသည်။ သားကလေး နွားခြေထောက်တွေကြားထဲ ဝမ်းလျှားထိုးသွားနေသည်ကို မအေ က စိုးရိမ်တကြီးလှမ်းအော်တော့ သားငယ်က တခစ်ခစ် ရယ်သည်။ နောက်ဆုံး တော့ အင်နာမှာ ယာရှင်များအား သူ့ယောက်ျားအမည်ကို ပြောပြရတော့၏။ သို့ဖြင့် သူတို့သားအမိကို အော့တရာက မာရင်းသို့ ပြန်ခေါ်သွားတော့၏။

ထိုအချိန်မှစပြီး အင်နာသည် လွတ်မြောက်ရေးအတွက် နောက်ထပ် အားမထုတ်တော့ဘဲ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းဟု သဘောထားလိုက် တော့၏။ သူက အလုပ်ကို ကျိုးလုပ်သည်။ တကယ်တော့ သူတို့ အိမ်ထောင်စု စားဝတ်နေရေး အဆင်ပြေဖို့ ယာကွက်သေးသေးကလေးမှ ထွက်ကုန် လောက်လောက်လားလား ရနိုင်ဖို့မလွယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အော့တရာက အင်နာ အား မကြင်မနာ မဆက်ဆံ။ သားငယ်ကလေးကလည်း စားနိုင် သောက်နိုင် နေပြီ။ အင်နာအစ်ကိုကြီးက ကြုံလျှင်ကြုံသလို ရောက်လာပြီး ကလေးငယ် အတွက် လက်ဆောင်အဖြစ် ဟိုဟာလေး ယူလာ၊ သည်ဟာလေး ယူလာပေး သည်။ တစ်ခါတွင်တော့ အနီရောင် ဆေးဆိုးထားသည့် ကုတ်အင်္ကျီကလေး ကိုပင် ယူလာပေးသည်။ အင်နာကတော့ “ဆေးဆိုးသမား၏ သားအတွက် ဆေးဆိုးအင်္ကျီကလေး ရတာ အဆင်ပြေတာပေါ့” ဟု တွေးသည်။

နေ့ကို လစား၊ လကို နှစ်စား အချိန်တွေ ကုန်လွန်လာတော့ အင်နာ

နေပျော်ထိုင်ပျော် ဖြစ်လာသည်။ သားငယ်ကို မြေတောင်မြောက် ပြုစုပျိုးထောင် ရသည့်အတွက် ဖြစ်ပေါ်လာသော ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုကိုလည်း ခံစားရ၏။ သို့ဖြင့် နှစ်တွေ အတော်တော်များများ ကုန်လွန်သွားသည်။

သို့သော်...

တစ်နေ့တွင် တင်လဲရည်ဝယ်ဖို့ အင်နာ ရွာထဲသွားသည်။ ပြန်လာ သောအခါ သူ့သားငယ်ကို အိမ်မှာ မတွေ့ရတော့။ သူတို့တံသို့ ခမ်းခမ်းနားနား ဝတ်စားထားသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရထားလုံးတစ်စီးဖြင့် ရောက်လာကာ ကလေးငယ်အား ခေါ်သွားကြောင်း သူ့ယောက်ျားက ပြောပြသည်။ သောက ဗျာပါဒ ရိုက်ခတ်မှုကြောင့် အင်နာမှာ ဒယိမ်းဒယိုင်ဖြစ်ပြီး နံရံကို မှီထား ရသည်။ ထိုညနေမှာပင် အစားအစာတစ်ထုပ်က လွဲပြီး ဘာဆိုဘာမျှ မယူဘဲ အော့ဇံဘာခဲမြို့ဆီသို့ အင်နာ သွားတော့၏။

သူ့အစ်မနှင့် ခဲအိုက တရားနှင့်ဖြေဖို့ သူ့ကို နားချသည်။ သို့သော် မအောင်မြင်။ သူက သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များထံသို့ ပြေးသည်။ ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ ဖြစ်နေသော သူက သူ့ကလေးကို ခိုးသွားကြောင်း အော်ကြီးဟစ်ကျယ် တိုင်တန်းသည်။ သူ့သားငယ်ကို ပရိတက်စတင့်တွေက ခိုးယူသွားသည်ဟုပင် သူက တစ်ခွန်းတစ်စ ပြောပစ်လိုက်၏။ ထိုအခါတွင်မှ ကက်သလစ်ဘာသာ ဝင်များနှင့် ပရိတက်စတင့်ဘာသာဝင်များ စစ်ပြေငြိမ်းပြီး ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း ဖြစ်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း သူ သိလိုက်ရသည်။

ကုသိုလ်ကံတစ်ချက်သာ သူ့ဘက်က မပါလိုက်လျှင် အင်နာ ဘာမျှ မည်မည်ရရ စွမ်းဆောင်နိုင်မည် မဟုတ်။ ခုတော့ သူ တိုင်တန်းသည့် အမှုကို သူမတူအောင် တော်သည်ဟု နာမည်ရသော တရားသူကြီးတစ်ဦးထံသို့ တင်ပေးလိုက်ကြသည်။

၎င်းတရားသူကြီး၏ နာမည်က အစ်ဂနက်စ်ဒိုလင်ဂျာ။ သူ၏ ခပ်ရိုင်း ရိုင်း အမူအကျင့်နှင့် သူ၏ စာပေကျမ်းဂန် နှံ့စပ်ပြီး ဉာဏ်ပညာကြီးမားမှုကြောင့် ဆွာဘီးယားခရိုင်တစ်ခုလုံးတွင် လူသိများ ထင်ရှားကျော်ကြားသူ။ ဘာဗေး ရီးယားပြည်နယ်၏ မဲဆန္ဒခရိုင် ဆွာဘီးယားနှင့် လွတ်လပ်သော ဘုရင့်မြို့တော် တို့ အငြင်းပွားသည့်ပြဿနာကို တရားဥပဒေအရ ဖြေရှင်းပေးခဲ့သူ။ သူ့ကို 'လက်တင်စကားတတ်ပြီး ယာကူလီလို ရိုင်းပျူသူကြီး' ဟု ခေါ်ဝေါ်သမုတ်ကြ

သော်လည်း အများပြည်သူက တခမ်းတနား မော်ကွန်းတင်လို့ မဆုံးနိုင်လောက် အောင် ဉာဏ်အမြော်အမြင်ကြီးမားသူ ဖြစ်၏။

အင်နာသည် အစ်မနှင့် ခဲအိုတို့ လိုက်ပါလျက် တရားသူကြီး ရှေ့ မှောက်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့၏။ အရပ်အမောင်း ပုပုပျပ်ပျပ်နှင့် အလွန်အလွန် ဝဖိုင်သော အဘိုးကြီးသည် ဘာမျှ ခမ်းခမ်းနားနားမရှိသော ရုံးခန်းကျဉ်းကျဉ်း ကလေးထဲရှိ မှတ်တမ်းမှတ်ရာအပုံတွေကြားထဲတွင် ထိုင်နေ၏။ သူက အင်နာ တိုင်ကြားချက်ကို ခဏတစ်ဖြုတ်ပဲ နားထောင်သည်။ ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ရာ ကို ရေးမှတ်ပြီး ဟိန်းဟောက်သံကြီးဖြင့် “အဲဒီနေရာကို သွား၊ မြန်မြန်” ဟု ပြောသည်။ ပြတင်းပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းကလေးမှ ဝင်လာသည့် အလင်းရောင် ကျနေသော နေရာတစ်နေရာကို ပုတိုတို လက်ကလေးဖြင့် ညွှန်ပြသည်။ အင်နာမျက်နှာကို မိနစ်အနည်းငယ်ကြာအောင် စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သည်။ နောက် သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်ပြီး ထိုနေရာမှ ဖယ်ဖို့ လက်ယမ်းပြလိုက်သည်။

နောက်နေ့ကျတော့ အရာရှိတစ်ဦး လွှတ်ပြီး အင်နာအား ဆင့်ခေါ် သည်။ အင်နာ တံခါးဝတွင် ခြေချရုံ ရှိသေးသည်။ တရားသူကြီးမင်းက လှမ်းအော်ကြိမ်းမောင်းတော့၏။

“ညည်း တန်းတန်းစွဲလိုက်နေတာ သားရေနယ်စက်ရုံနဲ့ အဲဒီအထဲက တန်ဖိုးကြီးမားတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကိုဆိုတာ ဘာကိစ္စ မနေ့က မပြောရတာလဲ”

အင်နာက သူ လိုချင်သည်မှာ ကလေးငယ်သာ ဖြစ်ကြောင်း ခေါင်းမာစွာ ပြန်လည်လျှောက်ထားသည်။

“သားရေနယ်စက်ရုံကို ညည်း အပိုင်စီးလို့ရမယ်တော့ မထင်နဲ့နော်။ တကယ်လို့ အဲဒီသတ္တဝါကလေးဟာ ညည်းရဲ့သား ဖြစ်ရိုးမှန်ရင် သားရေနယ် စက်ရုံကို ဇင်ဂလိုဆွေမျိုးတွေပဲ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရလိမ့်မယ်”

တရားသူကြီးက အော်ငေါက်၏။

အင်နာက တရားသူကြီးကို မော်မကြည့်ဘဲ ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီးမှ

“သူ့အနေနဲ့ သားရေစက်ရုံကို ပိုင်ဖို့ မလိုပါဘူးရှင်” ဟု ပြောသည်။

“ဒီကောင်က ညည်းရဲ့သားလား”

တရားသူကြီးမင်းက ဟောက်သည်။

“မှန်ပါတယ်ရှင်”

အင်နာ တိုးညှင်းစွာ ပြော၏။

“သားကလေး စကားကောင်းကောင်း ပြောတတ်တဲ့အထိ ကျွန်မ အုပ်ထိန်းခွင့်ရရင် တော်ပါပြီ။ ခုချိန်ထိတော့ သူ့ခမျာ စကားခုနစ်လုံးလောက်ပဲ ပြောတတ်ပါသေးတယ်”

တရားသူကြီးမင်း ချောင်းတစ်ချက် ဟန်သည်။ ပြီးတော့ စားပွဲပေါ်ရှိ မှတ်တမ်းမှတ်ရာများကို ပြန်စီသည်။ ထို့နောက် သူက အသံကို နှိမ့်ပြီးပြော သည်။ သို့တိုင် သူ့အသံက စိတ်ဆိုးမပြေသေးသည့် အသံ။

“ညည်းက ဒီဇနာကလေးကို လိုချင်တယ်။ ပိုးဂါဝန်တဖားဖားနဲ့ ဟိုကောင်မကလည်း ဒီဇနာကလေးကို လိုချင်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကောင် စုတ်ကလေး မအေရင်းနဲ့ နေရဖို့ လိုအပ်တာ အမှန်ပဲ”

“မှန်ပါတယ်ရှင်” ဟု အင်နာက ပြောပြီး တရားသူကြီးမင်းကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။

“ညည်း သွားတော့၊ စနေနေ့မှာ ရုံးထိုင်မယ်”

တရားသူကြီးမင်း ဟိန်းဟောက်လိုက်၏။

ထိုစနေနေ့ရောက်တော့ ပါလက်မျှော်စင်ကြီး နံဘေးရှိ မြို့တော်ခန်းမ ရှေ့မှ ပန်းခြံထဲမှာရော့ လမ်းမကြီးပေါ်မှာပါ လူတွေ မည်းမည်းလှုပ်နေ၏။ ပရိတက်စတင်ကလေးငယ် အမှုအား ကြားနာစစ်ဆေးသည်ကို လာရောက် နားထောင်သူများ။ ထူးခြားသော သည်အမှုက အမှုစဖြစ်ပြီ ဆိုကတည်းက မြို့ထဲမှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေစေ၏။ အိမ်တွေထဲမှာရော စားသောက်ဆိုင်တွေ ထဲမှာပါ ဘယ်သူက အမေအစစ် ဖြစ်ပြီး ဘယ်သူက အမေအတု ဖြစ်မည်လဲ ဟု အငြင်းပွားနေကြ၏။ ထိုမျှမကသေး၊ အဘိုးကြီး ဒိုလင်ဂျာက အမှုများကို ကြားနာစစ်ဆေးရာ၌ အလွန် လက်တွေ့ဆန်သူ ဖြစ်၏။ သူ၏ ပစ်ပစ်ခါခါ မှတ်ချက်များ၊ ဉာဏ်အမြော်အမြင်ကြီးသည့် အဆိုအမိန့်များကြောင့် နယ်လှည့် အဆိုတော်တွေ၊ ပြပွဲပြိုင်ပွဲတွေထက်ပင် ပိုပြီး လူကြိုက်များသူ။ နီးနီးဝေးဝေး နယ်မြေတစ်ခွင်လုံးတွင် လူသိများ ကျော်ကြားသူ မဟုတ်လား။

သည်တော့ မြို့တော်ခန်းမရှေ့တွင် ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေသည်မှာ အာရုံဘာန်မြို့သူ မြို့သားတွေသာမဟုတ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်ရှိ ကျေးလက် ဒေသများမှ တောင်သူယာသမားတွေလည်း မနည်းလှ။ သောကြာနေ့က ဈေး

နေ။ တရားရုံးတွင် စိတ်ဝင်စားဖွယ် အမှုတစ်ခု ကြားနာစစ်ဆေးမည်ဖြစ်ကြောင်း သိထားသည့်အတွက် ထိုညက မြို့ထဲမှာပဲ အိပ်လိုက်ကြသည်။

ဒိုလင်ဂျာ ကိုင်တွယ်ရသောအမှုများကို ကြားနာစစ်ဆေးသည့်ခန်းမကို 'ရွှေခန်းမ' ဟု ခေါ်တွင်ကြ၏။ သူ့ရွှေခန်းမမှာ မည်ကာမတ္တမျှသော ရွှေခန်းမ ပါ။ သည်ခန်းမက အလွန်ကျော်ကြားသောအခန်း ဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ဂျာမနီတစ်ပြည်လုံးတွင် သည်လောက်ကျယ်သည့်ခန်းမကို ဒေါက်တိုင် မပါဘဲ ဆောက်ထားသည့် တစ်ခုတည်းသော ခန်းမဖြစ်သောကြောင့်ပင်။ မျက်နှာကြက်ကို သံကွင်းဆက်ကြိုးများဖြင့် ဒိုင်းတန်းများမှ ဆွဲထားသည်။

တရားသူကြီးမင်း ဒိုလင်ဂျာသည် နံရံတစ်ဖက်ရှိ ပိတ်ထားသော သံဝင်းတံခါးရှေ့တွင် တောင်ပူစာကလေးတစ်လုံးလို ပုံပုံကြီး ထိုင်နေ၏။ ပရိသတ်ကို သာမန်ကြီးတစ်ချောင်းဖြင့် စည်းတားထားသည်။ သို့သော် တရား သူကြီးမင်းက ကြမ်းခင်းပေါ်မှာပဲ ထိုင်၏။ သူ့ရှေ့မှာ စားပွဲ မရှိ။ သည်ပုံ သည်နည်း ရုံးထိုင်ဖို့ သူကိုယ်တိုင် စီမံခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီ။ သူက အမှုများအား စနစ်တကျ ဖော်ထုတ်ပြသခြင်းကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ယုံကြည်သူ ဖြစ်၏။

ကြီးတားထားသည့် စည်းဝိုင်းအတွင်းတွင် ဖရောဇင်ဂလီသည် သူ့ မိဘနှစ်ပါးနှင့်အတူ ရှိနေ၏။ ထို့ပြင် ခုမှရောက်လာသော ဟားရ်ဇင်ဂလီ၏ ဆွစ်လူမျိုး ဆွေမျိုး နှစ်ဦး။ သူတို့က သားသားနားနား ဝတ်ဆင်ထားပြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝသော ကုန်သည်များအသွင် ပေါက်နေ၏။ နောက်ပြီး အင်နာ၊ အော့တရာနှင့် သူ့အစ်မ။ ကလေးငယ်၏လက်ကို ဆွဲထားသော ကလေးထိန်း မိန်းမတစ်ဦးကိုလည်း ဖရောဇင်ဂလီ၏ နံဘေးမှာ တွေ့ရ၏။

တရားဆိုင်သူများရော သက်သေများပါ အားလုံး မတ်တတ်ရပ်နေ ကြ၏။ အမှုမှာ ပါဝင်ပတ်သက်သူ အားလုံး မတ်တတ်ရပ်နေလျှင် အမှုများ အချိန်တိုတိုနှင့် ပြီးပြတ်သည်ဟု ဒိုလင်ဂျာက ပြောလေ့ပြောထရှိသည်။ သို့သော် သူ့ကို ဘေးပရိသတ် မမြင်သာအောင် ထိုသူများအား မတ်တတ်ရပ်ခိုင်းထားတာ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မည်။ သို့မှ သူ့အား မြင်လိုတွေ့လိုသူတစ်ဦးသည် ခြေဖျား ထောက် ဇက်ကြောတက်လောက်အောင် လည်ဆန့်ကြည့်ရမည် မဟုတ်ပါလား။

တရားခွင် စစချင်း ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်သွားသည်။ ကလေး

ငယ်အား မြင်လိုက်ရသောအခါ အင်နာနှုတ်ဖျားမှ အသံထွက်သွားသည်။ ပြီးတော့ ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်း တိုးလိုက်သည်။ ကလေးငယ်ကလည်း အင်နာထံ သွားဖို့ ကြိုးစားသည်။ ကလေးထိန်းမိန်းမ၏ လက်ထဲမှ အတင်းရုန်းကန်ပြီး အာခေါင်ခြစ် အော်သည်။ တရားသူကြီးမင်းက ကလေးငယ်အား ခန်းမထဲမှ ခေါ်ထုတ်သွားဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ထို့နောက် သူက ဖရောဇင်ဂလီကို ဆင့်ခေါ်သည်။

အမျိုးသမီးက ဂါဝန်ရှည်ကြီး ဒယဉ်တိုက် ဆွဲပြီး ရှေ့တိုးလာသည်။ မကြာ မကြာ ဆိုသလို လက်ကိုင်ပဝါကလေးဖြင့် မျက်လုံးများကို တို့ရင်း ဇာတ်စုံခင်းသည်။ မြို့တော်ကြီး လုယက်တိုက်ခိုက်ခံရသည့်ညက ဘုရင့်တပ် သားများသည် ကလေးငယ်ကို သူ့လက်ထဲမှ လုယက်သွားကြကြောင်း၊ ထိုည မှာပင် အိမ်ဖော်မိန်းကလေး မိမိဖခင်၏ အိမ်သို့ လာပြီး ကလေးငယ်သည် နေအိမ်ထဲမှာ ရှိနေသေးသည်ဟု သတင်းပို့ကြောင်း၊ သူ့အနေဖြင့် ဆုလာဘ် နည်းနည်းပါးပါး လိုချင်သဖြင့် ထိုသို့ လာပြောပုံရကြောင်း၊ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ထမင်းချက်တစ်ယောက်အား သားရေနယ်စက်ရုံသို့ စေလွှတ်လိုက်ရာ ကလေး ကို မတွေ့တော့ကြောင်း၊ မိမိတို့ထံမှ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းဖြင့် ငွေညစ်ရန် ကလေးငယ်အား သူ (အင်နာအား ညွှန်ပြလျက်) ခေါ်သွားပုံရကြောင်း၊ မိမိတို့ ကသာ ကလေးငယ်အား လက်ဦးအောင် ပြန်မခေါ်နိုင်ခဲ့လျှင် သူ့ဘက်က အနှေးနှင့် အမြန်ဆိုသလို တောင်းဆိုမှုများ ပြုလုပ်လာတော့မှာ ဖြစ်ကြောင်း။

တရားသူကြီး ဒိုလင်ဂျာက ဟားရ်ဇင်ဂလီ၏ဆွေမျိုးနှစ်ဦးကို ဆင့်ခေါ် သည်။ အခင်းဖြစ်ပြီးနောက် ဖရောဇင်ဂလီထံ မေးမြန်းစုံစမ်းမှုများ ပြုလုပ် သေးသလား၊ ဖရောဇင်ဂလီက ဘာပြန်ပြောသလဲဟု မေးသည်။

သူတို့က ထွက်ဆိုသည်မှာ ဖရောဇင်ဂလီက သူ့ယောက်ျားသေဆုံး သွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ကလေးငယ်ကို ကောင်းမွန်စွာ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် မည့် အိမ်ဖော်မိန်းကလေးတစ်ဦးထံ အပ်နှံထားကြောင်း ပြောပြသည် ဆို၏။ သူတို့နှစ်ဦး၏ အမူအရာမှာ ဖရောဇင်ဂလီအား သိပ်ပြီး နှစ်သက်လိုလားဟန် မပေါ်။ တကယ်တော့ သည်လို မလိုလားခြင်းမှာ အဆန်းမဟုတ်ပါချေ။ ဤအမှုတွင် ဖရောဇင်ဂလီ ရုံးနိမ့်သွားပါက ကျန်ရှိသည့် ပစ္စည်းဥစ္စာများကို သူတို့ ဆက်ခံရရှိမည် ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

သူတို့၏ ထွက်ဆိုချက်ကို ကြားရပြီးသောအခါ တရားသူကြီးမင်းက ဖရောဇင်ဂလီဘက်သို့ လှည့်သွားပြန်သည်။ လူယက်တိုက်ခိုက်မှုများ ဖြစ်ပွားသည့် ညက ဖရောဇင်ဂလီအနေဖြင့် သွေးရူးသွေးတန်းဖြစ်ပြီး ကလေးငယ်ကို စွန့်ပစ်ထားခဲ့တာ ဖြစ်နိုင်သလားဟု မေးသည်။

ဖရောဇင်ဂလီက အံ့အားတသင့်ဖြစ်ဟန်ပြုလျက် သူ၏အပြောဖျော့ဖျော့ မျက်လုံးများဖြင့် တရားသူကြီးမင်းအား ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးတော့ စိတ်ထိခိုက်သော လေသံဖြင့် သူရင်သွေးကို စွန့်ပစ်ခြင်း မပြုခဲ့ပါကြောင်း လျှောက်ထားသည်။

တရားသူကြီး ဒိုလင်ဂျာက လည်ချောင်းတစ်ချက် ရှင်းသည်။ “ဘယ်မိခင်မျှ ကိုယ့်ရင်သွေးကို စွန့်ပစ်နိုင်မည်မဟုတ်” ဟူသော အချက်ကို ယုံကြည်သလားဟု စိတ်ဝင်တစား မေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ ထိုအတိုင်း ယုံကြည်ပါသည်” ဟု အမျိုးသမီးက တင်းတင်းရင်းရင်း ဖြေသည်။

“သည်တော့ ထိုသို့ ကျင့်ကြံသည့် မိခင်မျိုး ဆိုလျှင် သူကိုယ်သူ ဘယ်လောက်ပဲ ဝတ်ကောင်းစားလှများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းထားသည်ဖြစ်စေ ရက်ရက်စက်စက် အပြစ်ပေးသင့်သည်ဆိုသည့် အချက်ကိုကော ယုံကြည်သလား” ဟု တရားသူကြီးမင်းက ဆက်မေးသည်။

ဖရောဇင်ဂလီ ဘာမျှ ပြန်မဖြေ။ တရားသူကြီးမင်းက အိမ်ဖော်ဟောင်းဖြစ်သူ အင်နာကို ဆင့်ခေါ်သည်။ ရှေ့သို့ အင်နာ ခပ်သွက်သွက်ထွက်လာသည်။ အသံတိုးတိုးဖြင့် ပဏာမ စစ်ဆေးမှုပြုစဉ်က ထွက်ဆိုချက်အတိုင်း ထပ်မံတွက်ဆိုသည်။ သို့သော် သူက ထွက်ဆိုမှုကိုသာ ပြုလုပ်နေသော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာကို နားစွင့်နေပုံရ၏။ မကြာမကြာဆိုသလို ကလေးငယ်အား ခေါ်ထုတ်သွားသည့် ဝက်သစ်ချတ်ခါးမကြီးဆီသို့ လှမ်းလှမ်းကြည့်သည်။ ကလေးငယ်က ဆက်ပြီး အော်ဟစ်ငိုယိုနေမှာကို စိုးရိမ်နေသည့်ပုံ။

သူက ထွက်ဆိုသည်မှာ သူသည် ထိုညက ဖရောဇင်ဂလီ၏ ဦးလေး၏ အိမ်သို့ သွားပြီး အကြောင်းကြားခဲ့သော်လည်း သားရေနယ်စက်ရုံသို့ ပြန်မသွားခဲ့ကြောင်း၊ ဘုရင့်တပ်သားတွေကို ကြောက်ရွံ့ဖြစ်ကြောင်း၊ နောက်တစ်ကြောင်းမှာ မိမိ တိတ်တိတ်ပုန်းမွေးထားပြီး မလှမ်းမကမ်း ရွာတစ်ရွာတွင်

လူကောင်းသူကောင်းများထံ အပ်နှံထားသည့် သားငယ်အတွက် စိုးရိမ်သောက ပွားနေသောကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း။

အဘိုးကြီး ဒိုလင်ဂျာက သူထွက်ဆိုချက်ကို ခပ်ရိုင်းရိုင်းပင် ကြားဖြတ် ပြောဆိုသည်။ သည်မြို့တော်ကြီးတွင် ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်စိတ်ရှိသူ တစ်ယောက်တော့ ရှိကြောင်း ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခင်းဖြစ်ပွားသည့် ကာလတုန်းက အသိတရားရှိသူတစ်ဦး ရှိခဲ့ကြောင်း သိရ၍ သူ ကျေနပ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်သည့်တိုင် သက်သေအဖြစ် ထွက်ဆိုနေသူသည် မိမိ၏ သွေးရင်းသားရင်းအတွက်သာ ပူပန်သောက ပွားနေသည်ကတော့ သိပ်မကောင်းလှကြောင်း၊ သို့သော် တစ်ဖက်တွင် အရေးကြုံလျှင် သွေးက စကားပြောသည် ဟူသော ဆိုရိုးလည်း ရှိကြောင်း၊ မိခင်ပီသသူ ဘယ်သူမျိုးမဆို မိမိ၏ ကလေးကို ပြန်ရဖို့ ခိုးယူသည့်အဆင့်အထိ ကြံစည်ကြမှာဖြစ်ကြောင်း၊ သို့သော် ခိုးယူခြင်းကို တရားဥပဒေက တင်းတင်းကျပ်ကျပ် တားမြစ်ထားကြောင်း၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ပစ္စည်းဥစ္စာသည် ပစ္စည်းဥစ္စာသာ ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုပြင် ခိုးယူသူသည် လိမ်လည်သူလည်း ဖြစ်ကြောင်း၊ လိမ်လည်ခြင်းကိုလည်း ခိုးခြင်းနည်းတူ တရားဥပဒေက တားမြစ်ထားကြောင်း။

ထို့နောက် သူက သူ ပြောနေကျအတိုင်း ဉာဏ်အမြော်အမြင် ကြီးပြီး ထိထိမိမိ စပ်စပ်ရှားရှား စကားလုံးများဖြင့် ဟောပြောချက်တစ်ခုကို ဟောပြောတော့၏။ သူ ဟောပြောသည်မှာ တရားရုံးတော်ကိုပင် လိမ်လည်လှည့်ဖြားဖို့ ကြိုးစားသူများ၏ ယုတ်မာကောက်ကျစ်မှုများအကြောင်း ဖြစ်၏။ ထို့နောက် အပြစ်မဲ့ခွားများမှ ထွက်သည့်နို့များကို ရေရောသည့် လယ်သမား၊ ယာသမားများအကြောင်း၊ မြို့တော်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ကလည်း တောင်သူယာသူများအပေါ် အခွန်အကောက်များ တနင့်တပိုး စည်းကြပ်နေကြောင်း ပြောပြသည်။ သူ ကြားနာစစ်ဆေးနေသည့်အမှုနှင့် ဘာမျှ မပတ်သက်သော ချော်တောငေါ့ စကားတွေကို ခဏတစ်ဖြုတ် ပြောပြီးသွားမှ သက်သေများကို စစ်ဆေးမှု ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ အမှုမှာ ဟိုမရောက် သည်မရောက် ဖြစ်နေကြောင်း မိန့်ကြား၏။

ထို့နောက်မှာတော့ သူ အကြာကြီး နားနေသည်။ ကြံရာမရ ဖြစ်နေသည့်ပုံ။ သူဝန်းကျင်ကို ဟိုကြည့် သည်ကြည့် လုပ်နေသည်။ တစ်ဦး

တစ်ယောက် ထွက်လာပြီး အမှန်ပေါ်ရေးအတွက် အကြံပေး အဆိုပြုချက်များ ပေးလေမည်လားဟု မျှော်လင့်နေပုံမျိုး။

အမှုကို လာရောက်နားထောင်သူတွေ မှင်တက်မိလျက် တစ်ဦးကို တစ်ဦး ကြည့်နေကြသည်။ တချို့ကလည်း လည်တိုင်ကို ဆန့်ထုတ်ပြီး ကြံရာ မရ ဖြစ်နေသည့် တရားသူကြီးမင်းကို မြင်ရတွေ့ရအောင် ကြိုးစားကြသည်။ သို့သော် တရားခွင်ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံး အပ်ကျသံကြားရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။ အောက်ဘက် လမ်းမပေါ်ရှိ လူစုလူဝေး၏ အသံများကို သာ ကြားနေရ၏။

ထို့နောက် တရားသူကြီးမင်းက သက်ပြင်းချပြီး စကားပြောခြင်းအမှု ကို ပြုပြန်သည်။

“မိခင်အစစ်အမှန် ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ မဖော်ထုတ်နိုင်သေးဘူး။ ကလေးငယ်က သနားစရာကောင်းတယ်။ ကိုယ်နဲ့ မွေးတဲ့ ကိုယ့်ကလေးကို တာဝန်ယူချင်လို့ လိမ်လည်လှည့်ဖြားတဲ့ ငလိမ့်ငကောက် ဖအေတွေအကြောင်း ကျုပ်တို့အားလုံး ကြားနေကြရတယ်။ ခုတော့လည်း မအေနှစ်ယောက်က ကလေး တစ်ယောက်ကို အပြင်လုနေကြပြန်ပြီ။ သူတို့ထွက်ဆိုခွင့် ရသလောက် ငါးမိနစ် ထွက်ဆိုတာကို ရုံးတော်က ကြားနာပြီးပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး မျက်နှာပြောင် တိုက်ပြီး လိမ်လည်လှည့်ဖြားနေတယ်လို့ ရုံးတော်က မှတ်ယူယုံကြည်တယ်။ ဒါပေမဲ့ စောစောက ပြောခဲ့သလို ကာယကံရှင်ကလေးမှာ မအေတစ်ယောက် တော့ ရှိရမယ်။ ဒါကြောင့် ဒီကလေးအတွက် စဉ်းစားပေးရမယ်။ ဒီတော့ ပေါက်တတ်ကရ ပြောချင်ရာ ပြောနေတဲ့ ထွက်ဆိုချက်တွေကို အာရုံမသွင်းဘဲ ကလေးအမေ အစစ်အမှန် ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ ဖော်ထုတ်ရတော့မယ်”

သူက စိတ်တိုသံကြီးဖြင့် ရုံးစေတစ်ယောက်ကို ခေါ်သည်။ မြေဖြူခဲ တစ်ချောင်း ယူလာခိုင်းသည်။

ရုံးစေက မြေဖြူတစ်ချောင်း သွားယူသည်။

“အဲဒီမြေဖြူနဲ့ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လူသုံးယောက် ရပ်နေလို့ ရလောက် အောင် အဝိုင်းတစ်ဝိုင်း ဝိုင်းစမ်း”

တရားသူကြီးမင်း ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ရုံးစေက ကြမ်းပေါ်တွင် ခွေးထောက်ပြီး စက်ဝိုင်းတစ်ခု ဝိုင်းသည်။

“ကဲ- ကလေးကို သွားခေါ်”

တရားသူကြီးမင်း အမိန့်ပေး၏။

ကလေးကို တရားခွင်ထဲ ခေါ်လာသည်။ ကလေးငယ်က အော်ဟစ်ပုံ ယိုပြီး အင်နာဆီသို့ သွားဖို့ ရုန်းကန်သည်။ အဘိုးကြီးဒိုလင်ကျာက ကလေး ငိုနေ သည်ကို ဂရုမစိုက်။ သူ့မိန့်ခွန်းကိုသာ ပို၍ကျယ်သော အသံဖြင့် မိန့်ကြားသည်။

“အခု ကျင့်သုံးမယ့် စစ်ဆေးနည်းကတော့ ကျမ်းအိုကျမ်းဟောင်း တစ်အုပ်ထဲမှာ ကျုပ် တွေထားတဲ့ နည်းပဲ။ ဒီနည်းက အလွန်အလွန် ပြောင် မြောက် ကောင်းမွန်တယ်။ ဒီမြေဖြူစည်းဝိုင်းနဲ့ စမ်းသပ်စစ်ဆေးခြင်းရဲ့ ရိုးရှင်း တဲ့ အခြေခံစိတ်ကူးကတော့ ကလေးအပေါ်မှာထားရှိတဲ့ မေတ္တာတရားနဲ့ မိခင် အစစ်အမှန်ကို ဖော်ထုတ်ခြင်းပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီနည်းက မိခင်ရဲ့ မေတ္တာတရားကြီးမားမှုကို စစ်ဆေးမှာမို့လို့ပဲ။ ရုံးစေက အဲဒီကလေးကို မြေဖြူ စည်းဝိုင်းရဲ့ အလယ်မှာ ချထားစေ”

တဝါးဝါး အော်ငိုနေသော ကလေးကို ရုံးစေက ကလေးထိန်းလက် ထဲမှ ယူပြီး မြေဖြူစည်းဝိုင်းဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။ တရားသူကြီးမင်းက ဖရောစင်ဂလီနှင့် အင်နာဘက်သို့ လှည့်ပြီး ပြောသည်။

“ညည်းတို့လည်း မြေဖြူစည်းဝိုင်းထဲကို သွား၊ ကလေးရဲ့ လက် နှစ်ဖက်ကို ညည်းတို့ တစ်ယောက်တစ်ဖက်စီ ကိုင်ထား။ ကျုပ်က ဆွဲလို့ ပြောတာနဲ့ ကလေးကို စည်းဝိုင်းအပြင်ဘက်ရောက်အောင် ဆွဲထုတ်ရမယ်။ ညည်းတို့နှစ်ယောက်ထဲက မေတ္တာတရား ပိုပြီးကြီးမားသူက ကိုယ့်နံဘေးကို ကလေး ရောက်အောင် အင်အားပိုပြီး စိုက်ထုတ်မှာပဲ”

ခန်းမထဲတွင် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားသည်။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်တွေ ခြေဖျားထောက် ကြည့်ကြသည်။ သူတို့ရှေ့မှာ ရပ်နေသူများနှင့် တိုးတိုး တိတ်တိတ် ဝေဖန်ပြောဆိုကြသည်။

သို့သော် မိန်းမနှစ်ယောက် စည်းဝိုင်းထဲ လှမ်းဝင်ပြီး ကလေး၏ လက်များကို တစ်ယောက်တစ်ဖက် ဆွဲကိုင်လိုက်သည်နှင့် အားလုံး တုတ်တုတ် မျှ မလှုပ်ကြတော့။ ကလေးလည်း တစ်စက်မှ အသံမထွက်တော့။ သူ့အတွက် သေရေးရှင်ရေး ဖြစ်နေပြီကို သိနေသည့်အလား။ မျက်ရည်ရွံ့နေသည့် သူ့မျက်နှာ ကလေးဖြင့် အင်နာကို မော့ကြည့်နေသည်။

ထို့နောက် တရားသူကြီးမင်းက အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ဆွဲ”

ဖရောဇင်ဂလီက ကလေးကို တစ်ချက်တည်း ဆောင့်ဆွဲပြီး မြေဖြူ စည်းဝိုင်းပြင်ပသို့ ထုတ်လိုက်၏။ အင်နာက တွေဝေသော၊ မယုံကြည်နိုင်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကလေးငယ်ကို လိုက်ကြည့်သည်။ သားငယ်က လက်ကလေး နှစ်ဖက်ကို ဟိုဘက် သည်ဘက် ပြိုင်တူ အားပြိုင်ဆွဲကြလျှင် သားကလေး နာကျင်သွားမည် စိုးသဖြင့် သူ့လက်ထဲက လက်ကလေးကို ချက်ချင်း လွှတ်ပေး လိုက်တော့၏။

အဘိုးကြီး ဒိုလင်ဂျာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

“ကဲ- ခုတော့ ဘယ်သူဟာ မိခင်အမှန်လဲ ဆိုတာ ကျုပ်တို့ သိရပြီ။ ကလေးကို ဟိုမိန်းမယုတ်လက်ထဲက ခေါ်သွားကြ။ ဒီကောင်မဟာ ကလေးကို သွေးအေးအေးနဲ့ တစ်စစီ ဖဲ့ပစ်လိမ့်မယ်”

တရားသူကြီးမင်းက ကျယ်လောင်စွာ ပြောသည်။

ပြီးတော့ အင်နာကို ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ပြီးတော့ နံနက်စောစော စားဖို့ ခန်းမထဲမှ ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွားသည်။

နောက် ရက်သတ္တပတ်များအတွင်းမှာတော့ ရွာနီးချုပ်စပ်မှ တောင်သူ လယ်သမားများက တရားသူကြီးမင်း၏ သားတရားစီရင်ခန်းအကြောင်း စိတ်ပါ လက်ပါ ပြောဆိုဝေဖန်နေကြ၏။ တရားသူကြီးမင်း ဒိုလင်ဂျာက သူ့အား မျက်စပစ်ပြသော မာရင်းရွာမှ မိန်းမထံသို့ ကလေးကို လွှဲပြောင်း ပေးအပ် လိုက်သည် ဟူ၏။

Ref: The Augsburg Chalk Circle by Bertolt Brecht

နေရာကလေး တစ်နေရာ

အဘွားကြီး မပါကာသည် စာပေဆရာကြီး၏ အခန်းကို အင်္ဂါနေ့တိုင်း သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပေးနေကျ။ ထိုနံနက်တွင် စာပေဆရာကြီးက သူ့အား တံခါးဖွင့်ပေးရင်း သူ့မြေးကလေးအကြောင်း သတင်းမေးသည်။ မပါကာက မှန်မှိုင်းမှိုင်း ခန်းမကလေးထဲရှိ ခြေသုတ်ဖုံးပေါ်မှာ ရပ်နေသည်။ စာပေဆရာ ကြီးအား အဖြေမပေးသေးဘဲ တံခါးကို ကူပိတ်ပေးဖို့ လက်ဆန့်လိုက်၏။

“ကျွန်မတို့ သူ့ကို မနေ့ကပဲ သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ပါတယ် ဆရာ” ဟု တိုးတိတ်စွာ ပြောသည်။

“အလိုလေးဗျာ၊ ကြားရတာ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ”

စာပေဆရာကြီးက အံ့သြတုန်လှုပ်သံဖြင့် ပြောသည်။ သူက နံနက် စောစောကို စားနေရင်းတန်းလန်း။ သူ ဆင်မြန်းထားသည့် ဝတ်ရုံရှည်ကြီးက တော်တော်ဟောင်းပြီး တော်တော်စုတ်နေပြီ။ သူ့လက်တစ်ဖက်ထဲမှာတော့ တွန့်ကြေနေသော သတင်းစာတစ်စောင်။ သို့ဖြစ်သည့်တိုင် သူ့စိတ်ထဲမှာ ကသိ ကအောက် ဖြစ်နေ၏။ တစ်ခုခု ထပ်မပြောဘဲ နွေးထွေးသော ဧည့်ခန်းသို့ ပြန်မသွားရက်။ နောက်ပြီး သည်လူတွေက အသုဘကိစ္စများကို အလေးထား တတ်လွန်းသည့်အတွက် သူက ကြင်ကြင်နာနာ မေးလိုက်၏။

“အသုဘအခမ်းအနားကတော့ အဆင်ပြေပြေ ပြီးသွားမှာပေါ့နော်”

“ရှင်... တစ်ဆိတ်လောက် ဆရာ၊ ကျွန်မ မကြားလိုက်လို့ပါ”

“ဪ... သနားစရာ အဘွားကြီး၊ သူ့ကြည့်ရတာ ခြေကုန် လက်ပန်း ကျနေပုံ။

“အသုဘအခမ်းအနားက ချောချောမောမော ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား လို့ ပြောတာပါ”

မပါကာ ပြန်မဖြေ။ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး စားဖိုဆောင်ဘက်သို့ ထောင့်ထောင့် သွားသည်။ သူ၏ သန့်ရှင်းရေးကိရိယာများ၊ ရှေ့ဖုံးခါးစည်း ဘစ်ထည်နှင့် ဖိနပ်ပျော့တစ်ရန် ထည့်ထားသည့် လက်ဆွဲအိတ်ကို မြဲမြဲကိုင်စွဲ လျက်။ စာပေဆရာကြီး မျက်ခုံးတွေ မြင့်လိုက်၏။ ပြီးတော့ နံနက်စောစော စားလက်စဆီသို့ ပြန်သွားသည်။

“အဆိုးတွေကို ကျော်လွန်ခဲ့ပြီ ဆိုပါတော့ဗျာ”

ဆရာကြီးက ပေါင်မုန့်ကို ယိုသုတ်ရင်း ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်ပြော သည်။

မပါကာက သူ ဆောင်းလာသည့် ကတ္တီပါဦးထုပ် ပျော့ထဲမှာ အနက် ရောင် ပိုးကြီးနှစ်ချောင်းကို ထုတ်ယူပြီး တံခါးနောက်တွင် ချိတ်ထားလိုက်၏။ ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြတ်နေသော အပေါ်အင်္ကျီကိုလည်း ချွတ်ပြီး ချိတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ရှေ့ဖုံးခါးစည်းကို ချည်သည်။ နောက်ပြီး ဘွတ်ဖိနပ်တွေ ချွတ်ဖို့ ထိုင်ချသည်။ သည်ဘွတ်ဖိနပ်တွေ စီးဖို့၊ ချွတ်ဖို့ ဆိုသည်မှာ သူ့အတွက် မချိမဆုံ ဝေဒနာခံစားရသည့်အလုပ် ဖြစ်၏။

သို့ပေမဲ့ သည်ဝေဒနာကို ခံစားခဲ့ရတာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပါပြီ။ သည်ဝေဒနာကို သူ ဘယ်လောက်ထိ ယဉ်ပါးနေသလဲ ဆိုလျှင် ဖိနပ်ကြီးများ ကိုမျှ မဖြေရသေးမီ စူးစူးထိုးထိုး နာကျင်လာမည့် ဝေဒနာကို ရင်ဆိုင်ဖို့ မျက်နှာကို ရှုံ့ပြီး တင်းထားသည်။ ဖိနပ်ချွတ်သည့်အလုပ် ပြီးသွားသောအခါ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချသည်။ ကျောမှိုပြီး ထိုင်သည်။ ပြီးတော့ ဒူးခေါင်းများ ကို ခပ်ဖွဖွ ပွတ်သပ်နေသည်။

“ဘွားဘွား၊ ဘွားဘွား”

ဖိနပ်ပိုင်းပိုင်းကလေးများ စီးထားသည့် သူ့မြေးပေါက်စကလေးက သူ့ပေါင်ခွင်ပေါ်မှာ မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ ချာတိတ်က လမ်းပေါ်မှာ ကစား နေရာမှ ခုကလေးပဲ ဝင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကြည့်စမ်း၊ မင်းလုပ်လိုက်တာ ဘွားဘွားရဲ့ စကတ် ဘယ်လိုဖြစ် ကုန်ပြီလဲဟင် လူမိုက်ကလေး”

သို့သော် ချာတိတ်က အဘွားကြီး၏ လည်ပင်းကို ဖက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ပါးကလေးနှင့် အဘွားကြီး၏ ပါးကို ပွတ်နေသည်။

“ဘွား... သားကို တစ်ပဲနီ ပေး”

ချာတိတ်က ပူဆာသည်။

“သွားစမ်းပါဟယ်၊ ဘွားဘွားမှာ တစ်ပဲနီတောင် မရှိဘူး”

“ရှိပါတယ်၊ ဘွားဘွားမှာ ရှိပါတယ်”

“မရှိဘူး၊ မရှိပါဘူးလို့ ဆိုနေ”

“ရှိတယ်၊ ဘွားဘွားမှာ ရှိတယ်။ သားကို တစ်ပဲနီ ပေးနော်”

ပါးစပ်ကသာ ပြောနေသည်။ အဘွားကြီးက ဟောင်းနွမ်းပျော့ကြေ နေသည့် သားရေပိုက်ဆံအိတ် အနက်ကလေးကို စမ်းကြည့်နေပြီး ဖြစ်၏။

“ကဲ- ဒါဆို မင်းကကော ဘွားဘွားကို ဘာပေးမှာလဲ”

မြေးကလေးက ရှက်စနိုးကလေး တစ်ချက်ရယ်သည်။ ပြီးတော့ တိုးကပ်လာသည်။ သူ့ပါးနှင့် ထိကပ်နေသည့် မြေးငယ်၏ မျက်ခွံတွေ တဆတ်ဆတ် လှုပ်နေသည်ကို မပါကာ ခံစားသိရှိရသည်။

“ဘွားကို ပေးဖို့ သားမှာ ဘာမှ မရှိဘဲဟာကို” ဟု သဲ့သဲ့ကလေး ပြောသည်။

အဘွားကြီး ရုတ်ခနဲ မတ်တတ်ထသည်။ ဓာတ်ငွေ့မီးဖိုပေါ်က သံရေခွေးအိုးကို ဆွဲကိုင်သည်။ ပြီးတော့ ပန်းကန်ဆေးကန်ဆီသို့ ယူသွားသည်။ ရေခွေးအိုးထဲတွင် ရေတွေ ပွက်ပွက်ဆူနေသည့် အသံက သူ့နာကျင်မှု ဝေဒနာကို ပျောက်ကင်းသွားစေသယောင် ရှိ၏။ သူက ရေခွေးအိုးထဲသို့လည်း ရေဖြည့် သည်။ နောက်ပြီး ပန်းကန်ဆေးကန်ကို တိုက်ချွတ်ဆေးကြောပစ်သည်။

စားဖိုဆောင်၏ အခြေအနေကို အသေးစိတ် ပုံဖော်ရလျှင် စာတစ် စောင် ပေတစ်ဖွဲ့ ရေးဖို့ လိုလိမ့်မည်။ သီတင်းတစ်ပတ်တာအတွင်း စာပေဆရာ ကြီးက ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ခဲ့၏။ ဆိုလိုသည်မှာ ဆရာကြီးက သတ်သတ်

ဖယ်ထားသည့် ယိုပုလင်းလွတ်ထဲသို့ လက်ဖက်ခြောက်ဖတ်တွေ ဟောတစ်ခါ၊ ဟောတစ်ခါ သွန်သွန်ထည့်ခဲ့သည်။ နောက်ပြီး သူ့မှာ ဆေးကြောပြီးသား ခက်ရင်းတွေ မရှိတော့ဘူး ဆိုလျှင် ခက်ရင်းတစ်ချောင်း၊ နှစ်ချောင်းလောက်ကို လက်သုတ်ပဝါဖြင့် သုတ်သင် သန့်စင်ထားတတ်၏။ ဒီလို လုပ်ရတာကလေး တွေကလွဲလျှင် သူ၏ အိမ်ထောင်ထိန်းစနစ်က ရိုးရိုးရှင်းရှင်းကလေးပါဟု သူမိတ်ဆွေများကို ပြောပြလေ့ရှိသည်။ နောက်ပြီး အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး လူတွေ ဘာကြောင့် မိုးလားကဲလားတွေ ပြောနေကြကြောင်း သူ နားမလည်နိုင်ဟုလည်း ပြောတတ်၏။

“ခင်ဗျားရဲ့ အိုးခွက်ပန်းကန်တွေကို ကြိုက်သလို သုံးပစ်ဗျာ။ ပြီးရင် အဲဒါတွေ ဆေးကြောသန့်စင်ဖို့ အဘွားကြီးတစ်ယောက်ကို တစ်ပတ်တစ်ခါ လာခိုင်း။ ပြီးနေတာပဲဗျာ”

သူ့စနစ်၏ ရလဒ်ကတော့ သူ့စားဖိုဆောင်သည် ဧရာမ အမှိုက်ပုံကြီး နှင့် တူနေခြင်းပင်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာပင် ပေါင်မုန့်အနားသား အစအနတွေ၊ စက္ကူအိတ်ခွံတွေ၊ စီးကရက်တိုများဖြင့် ပွစ်တက်နေတတ်သည်။ သို့သော် မပါကာက သူ့ကို ငြူစုမနေ။ သူ့အား ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်မည့်သူ တစ်ယောက် တလေမျှ မရှိသည့်အတွက် သူ့ကို သနားပင် သနားနေမိသေးသည်။ စွန်းထင်း ပေရေနေသည့် ပြတင်းပေါက်ကလေးမှ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် မှုန်မှိုင်းမှိုင်း ကောင်းကင်ကြီးကို တပြန်တပြော တွေ့မြင်ရမည်။ နောက်ပြီး တိမ်တွေ ရှိသည် ဆိုလျှင်လည်း အိုမင်းဟောင်းနွမ်းပြီး တော်တော်ကြီး စုတ်ပြတ်နေသည့်တိမ်များ ကို တွေ့ရမြင်ရမည်။ အနားသားတွေ စုတ်ဖွာနေမည်။ အလယ်တွင် အပေါက် တွေ ပေါက်နေမည်။ သို့မဟုတ် လက်ဖက်ရည် ဖိတ်ကျထားသလို အစွန်း အထင်း အကွက်များ တွေ့မြင်ရမည်။

ရေနွေးကျိုထားခိုက် မပါကာက ကြမ်းပြင်ကို စပြီး လှည်းကျင်း သည်။ သူက တံမြက်စည်းဖြင့် လှည်းရင်း တွေးနေသည်။

“ဟုတ်ပါ့ဟယ်၊ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုခုဖြစ်ပြီ ဆိုတာနဲ့ ငါ ပါသွား တာချည်းပဲ။ ငါ့ဘဝကိုက ဆင်းရဲနဲ့ချာလှပါတယ်”

ဒါကိုတော့ အိမ်နီးနားချင်းများကပင် ပြောကြသည်။ သူ့လက်ဆွဲအိတ် ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ပြီး ထော့နင်းထော့နင်းနှင့် အိမ်ပြန်လာတိုင်း

သူတို့ ပြောသံဆိုသံများကို ခဏခဏ ကြားခဲ့ရသည်။ လမ်းထိပ်မှာ စောင့်နေ သော သူတို့က၊ သို့မဟုတ် ပလက်ဖောင်း လက်ရန်းများကို မှီပြီး ရပ်နေသော သူတို့က သူတို့အချင်းချင်း ပြောတတ်ကြသည်။

“မပါကာကြီးခမျာ ဘဝကကြမ်းလှပါတယ်ကွာ” တဲ့လေ။

သူတို့ ပြောတာ သွေးထွက်အောင် မှန်လွန်းလှသည့်အတွက် သူ့ အကြောင်း ဒီလို အရေးတယူ စကားထဲ ထည့်ပြောတာကိုပင် ဂုဏ်ယူမနေနိုင် တော့။ သူတို့ ပြောနေသည်မှာ အဘွားကြီး မပါကာသည် အိမ်နံပါတ် ၂၇ ရှိ မြေအောက်ခန်းမှာ နေထိုင်သည်ဟု ပြောနေသည့်နှယ်။ ဆင်းရဲနဲ့ချာသော ဘဝဖြင့် နေရသည် ဆိုပါတော့လေ။

သူသည် ဆယ့်ခြောက်နှစ်သမီးအရွယ်တွင် စားဖိုဆောင်အကူ အလုပ် သမားအဖြစ် စထရက်ဖိုကို ခွဲခွာပြီး လန်ဒန်သို့ လာခဲ့၏။ ဟုတ်သည်။ သူ့ကို စထရက်ဖိုမှာ မွေးခဲ့သည်။

ဪ... ရှိတ်စပီးယား၊ ဟုတ်လား။ ခက်တာပဲ။ လူတွေက သည် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအကြောင်းကိုပင် သူ့အား တစ်မေးတည်း မေးခဲ့ကြသည်။ သူကလည်း သည်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနာမည်ကို ဇာတ်ရုံတွေပေါ်မှာ တွေ့မှပဲ သိတော့၏။ အရင်ကဆို သည်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ နာမည်ကို တစ်ခါမျှ မကြားဖူးခဲ့။

စထရက်ဖိုအကြောင်း ခေါင်းထဲမှာ သိပ်မည်မည်ရရ မကျန်တော့။ “ညတစ်ညမှာ မီးလင်းဖိုထဲ ဝင်ထိုင်ပြီး အပေါ်ကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ ခေါင်းတိုင်ထဲကနေ ကြယ်တွေကို လှမ်းမြင်နေရတယ်” ဆိုတာနှင့် “မေမေဝေစု ဝက်ပေါင်ခြောက်ကတော့ မျက်နှာကြက်နေ အမြဲတမ်း တွဲလောင်းကျနေတယ်” ဆိုတာလောက်ပဲ မှတ်မိတော့၏။

အဲ- နောက်တစ်ခု ရှိသေးသည်။ ချုံတစ်ချုံ ရှိသေးတယ်လေ။ အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက်နားက အမြဲတမ်း အနံ့သင်းသင်းကလေး ထွက်နေတဲ့ ချုံပုတ်အကြောင်းတော့ ရေးရေးပဲ မှတ်မိတော့သည်။ သူ တော်တော်ကြီး နေမကောင်း၍ ဆေးရုံတက်နေရတုန်းက ထိုပန်းချုံအကြောင်း တစ်ခါ နှစ်ခါ လောက်ပဲ သတိရသည်။

အဲသည်နေရာကတော့ တော်တော်ထိတ်လန့်စရာကောင်းသည့် နေရာ။ သူ ပထမနေခဲ့သည့် နေရာပေါ့။ လူကြီးတွေက သူ့ကို ဘယ်တော့မှ အပြင် ထွက်ခွင့်မပေး။ နံနက်တစ်ကြိမ်၊ ညတစ်ကြိမ် ဝတ်ပြုဆုတောင်းဖို့က လွဲလျှင် အပေါ်ထပ်သို့လည်း ဘယ်တော့မှ မတက်။ မြေအောက်ခန်းပေမယ့် နေပျော်စရာ မြေအောက်ခန်းတစ်ခန်းပါ။ အဲ- ထမင်းချက် မိန်းမကြီးကတော့ ရက်စက်သည့် မိန်းမကြီး။ အိမ်ကလာသည့် စာများကို မပါကာ ဖတ်မှ မဖတ်ရသေးမီ ထိုမိန်းမကြီးက ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူသွားလေ့ရှိသည်။ ပြီးတော့ မီးဖိုထဲ ပစ်ထည့်လိုက်တော့၏။ ဘာကြောင့်ဆို အိမ်ကစာတွေ ဖတ်လျှင် အိမ်ကို လွမ်းပြီး စိတ်ကူးယဉ်စေသောကြောင့်ဟု ပြောသည်။

နောက်ပြီး ပိုးတောင်မာကလေးတွေလေ။ ယုံချင် ယုံ၊ မယုံလျှင် ပုံပြင်လိုသာ မှတ်လိုက်ပေတော့။ သူ လန်ဒန်သို့ မရောက်မီကဆို မည်းမည်းနက်နက် ပိုးတောင်မာ တစ်ကောင်တလေပင် မမြင်ဖူး မတွေ့ဖူးခဲ့။ ယခု ဒီနေရာမှာတော့ ဒီအကြောင်း တွေးမိလျှင် မပါကာ အမြဲတမ်း ဟက်ခနဲ တစ်ချက် ရယ်မိသည်ချည်း။ ပိုးတောင်မာ အနက်ကလေးတစ်ကောင်ကို မတွေ့ မမြင်ခဲ့ဖူးသည့်အလား။ ပြောရမည်ဆိုလျှင် ကိုယ့်ခြေထောက်ကိုယ် မမြင်ဖူးပါဟု ပြောသလိုပေါ့။

ထိုမိသားစုက သူတို့အိမ်ကို ရောင်းပစ်လိုက်သည့်အခါ မပါကာက ဆရာဝန်တစ်ယောက်၏အိမ်တွင် အိမ်ဖော်သွားလုပ်ခဲ့သည်။ ထိုအိမ်တွင် နံနက် မိုးလင်းသည်မှ ညဉ့်မိုးချုပ်သည့်တိုင် နှစ်နှစ်တိတိ အလုပ်လုပ်ပြီးသောအခါ သူ ယောက်ျားယူလိုက်၏။ သူ့ယောက်ျားက မုန့်ဖုတ်သမားတစ်ဦး။

“မုန့်ဖုတ်သမား၊ ဟုတ်လား မစ္စစ်ပါကာ”

စာပေဆရာကြီးက ပြောမည်။ စာပေဆရာကြီးက ယုတ်စွအဆုံး ရံဖန်ရံခါ ဆိုသလို သူ ဖတ်လက်စ ကျမ်းကြီးကျမ်းခိုင်များကို ဘေးချပြီး ဘဝဆိုသော သဘာဝဖြစ်စဉ်ကြီးအကြောင်း နားထောင်တတ်သည်။

“မုန့်ဖုတ်သမားတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြုရတာ ကြည်နူးစရာကောင်းမှာပေါ့”

မစ္စစ်ပါကာ ကြည့်ရတာ မယုံမရဲ ဖြစ်နေပုံ။
 “သည်လောက် စင်ကြယ်တဲ့ ဝမ်းကျောင်းအလုပ်လေဗျာ”

မစ္စစ်ပါကာ စိတ်နှလုံး တုံးတုံးချပြီး ယုံပုံ မရသေး။

“ခင်ဗျား ဈေးဝယ်သူတွေ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ပေါင်မုန့်တွေ ထုတ်ပေးရတာ မကြည်နူးဘူးလား”

“အဲ- ပြောရရင်တော့ ကျွန်မက ဆိုင်ထဲမှာ သိပ်ရှိလှတာ မဟုတ်ဘူး ဆရာကြီးရဲ့။ ကျွန်မတို့မှာ ပုစုခရုတွေ ဆယ့်သုံးယောက်တောင် ရှိတာ။ အဲ- ခုနစ်ယောက်ကတော့ မြေကြီးထဲ ရောက်သွားပြီပေါ့။ ဘယ်လို ပြောရမလဲဆို ကျွန်မတို့မှာ ဆေးရုံရောက်ရင် ရောက်နေ၊ ဆေးရုံမရောက်ရင် ဆေးပေးခန်း ရောက်နေရတာကလား”

“အင်းပေါ့ဗျာ၊ ဒီလိုပဲ နေမှာပေါ့ မစ္စစ်ပါကာ”

စာပေဆရာကြီး ပြောပြီး ပခုံးတွန့်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ဖောင်တိန်ကို ပြန်ကိုင်လိုက်၏။ ဟုတ်သည်၊ ခုနစ်ယောက်က မရှိတော့ပြီ။ ကျွန် ခြောက်ယောက်က လက်မလွတ်သေးသည့် အရွယ်တွေမှာ ရှိနေတုန်း။ သူ့ယောက်ျားက အဆုတ်ရောဂါဖြစ်ပြီး ဆေးရုံတက်ရတော့၏။ ထိုစဉ်က ဆရာဝန်က သူ့ကို ပြောပြခဲ့သည်။ သူ့ယောက်ျား ရောဂါဖြစ်ခြင်းမှာ ဂျုံမှုန့်တွေ အဆုတ်မှာ ကပ်နေလို့ ဆိုပဲ။ သူ့ယောက်ျားက အိပ်ရာပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသည်။ အင်္ကျီကို ခေါင်းပေါ်အထိ လှန်ပြီး တင်ထားသည်။ ဆရာဝန်က မစ္စတာပါကာ ၏ ကျောပြင်တစ်နေရာကို လက်ချောင်းဖြင့် အပိုင်းတစ်ခု ဝိုင်းပြသည်။

“ခုနေ သူ့ကို ဟောဒီနေရာက ခွဲလိုက်ရင် သူ့အဆုတ်တွေမှာ အဖြူမှုန့်တွေ ကပ်ပြီး ခဲနေတာ တွေ့ရလိမ့်မယ် မစ္စစ်ပါကာ” ဟု ဆရာဝန်က ရှင်းပြသည်။

“ကဲ- သူငယ်ချင်း အသက်ရှူလိုက်စမ်း”

မစ္စစ်ပါကာ ကံသေ ကံမတော့ မပြောနိုင်။ သနားစရာ ချစ်လင်၏ ပါးစပ်ထဲမှ ဖြူဖြူမှုန့်တွေ ထွက်လာသည်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် မြင်လိုက်လေသလား၊ သို့တည်းမဟုတ် မြင်လိုက်သည်ဟု ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်ခဲ့ခြင်းလား။

သို့သော် ဥမမည် စာမမြောက် ကလေးခြောက်ယောက်ကို လူလား မြောက်လာအောင် ပြုစုပျိုးထောင်ဖို့နှင့် မိမိကိုယ်တိုင် ဗုန်းဗုန်းမလဲအောင် ထိန်းသိမ်းဖို့ သူ့မှာ ရုန်းကန်ခဲ့ရ၏။ ကြီးပမ်းအားထုတ်ခဲ့ရ၏။ ထို့နောက် သူတို့ကလေးတွေ ကျောင်းတက်လို့ရသည့် အရွယ်ကလေးတွေ ရောက်လာချိန်

မှာပင် သူတို့မိသားစုကို ကူညီဖေးမဖို့ သူ့ယောက်မရောက်လာသည်။ ယောက်မ ဖြစ်သူက သူ့အိမ်မှာ လာနေပေးလို့ နှစ်လပင် မကျော်တတ်သေး။ မယ်မင်း ကြီးမက လှေကားပေါ်မှ ချော်ကျပြီး ခါးနာသွားတော့၏။ ဒီတော့ လုံးလည် ချာလည်ဖြင့် ငါးနှစ်လောက် ကြာသွားသည်။ ထိုအခါ မပါကာမှာ ဘူးလေးရာ ဖရုံဆင့်လာပြန်သည်။ သူ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိလာပြန်ပြီ။ ဒီကလေးကတော့ တော်တော် အငိုသန်သည့် ကလေး။

ထို့နောက် ကလေးမကလေး မော်ဒီ စိတ်ဆိုးပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်း သွားသည်။ သူ့ညီမကလေး အဲလစ်ကို ခေါ်သွားသည်။ ကောင်ကလေး နှစ်ယောက်က ပြည်ပသို့ ထွက်သွားကြသည်။

အငယ်ကောင် ဂျင်ကတော့ စစ်ထဲဝင်ပြီး အိန္ဒိယသို့ လိုက်သွားခြင်း ဖြစ်၏။ နောက်ဆုံး အငယ်ဆုံးမ အိသယ်လ်က ဘယ်လိုမျှ သုံးစားလို့ မရသည့် စားပွဲထိုးပေါက်စ တစ်ကောင်နှင့် ယူလိုက်သည်။ သည်ငယ်ကောင်ကလည်း မြေးကလေး လင်နီကို မွေးသည့်နှစ်တွင် အစာအိမ်ရောဂါဖြင့် သေသွားသည်။ အဲဒီ လင်နီ ဆိုတာ ခု ကျွန်မပြောနေတဲ့ ကျွန်မရဲ့ မြေးကလေးပေါ့။

ညစ်ပတ်ပေရေနေသည့် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်တွေ၊ ပန်းကန်ခွက် ယောက်တွေကို တစ်ပုံပြီးတစ်ပုံ ဆေးကြောသုတ်သင်သည်။ အခြောက်ခံသည်။ အစေးကပ်ပြီး မည်းတူးနေသည့် စားများကို အာလူးတစ်စိတ်ဖြင့် တိုက်သည်။ နောက်ဆုံး ဖော့တစ်တုံးဖြင့် ကြေးညှော်တွေ ချွတ်ပစ်ရသည်။ ထမင်းစား စားပွဲ ကို ရေဖတ်တိုက်သည်။ မှန်တင်ခုံကို ရှင်းရမည်။ နောက်ပြီး ငါးသေတ္တာငါး အမြီးတွေ ပျော်ပျော်ကြီး ရေကူးနေသည့် ပန်းကန်ဆေးကန်ကို တိုက်ချွတ် ဆေးကြောသည်။

သည်ကောင်ကလေးက ဘယ်တုန်းကမှ သန်သန်မာမာ ထွားထွား ကျိုင်းကျိုင်းကြီး မဟုတ်။ မဟုတ်ဆို မွေးကတည်းကပါပဲ။ တွေ့သူမြင်သူ တိုင်းက ကောင်မကလေးဟု ထင်မှတ်မှားရလောက်သည့် နွဲ့နွဲ့ပျောင်းပျောင်း ကောင်ကလေး။ သူ့ငွေရောင်ဆံပင်တွေက ကာလီကောက်ကွေးတွေ၊ မျက်လုံး ပြာပြာများဖြင့်၊ နှာခေါင်းတစ်ဖက်ခြမ်းတွင် စိန်တစ်ပွင့်လို မှဲ့ခြောက်သေးသေး ကလေး ရှိသည်။ ဒီကောင်ကလေးကို မြေတောင်မြှောက်ပေးဖို့ သူနှင့် အိသယ်လ်မှာ တော်တော်ကြီး ဒုက္ခရောက်ကြရသည်။ သတင်းစာတွေထဲမှာ

ပါသည့် အကြံပေးချက်တွေ၊ လမ်းညွှန်ချက်တွေ သူတို့ အကုန်လိုက်လုပ် ကြည့်တာပါပဲ။ တနင်္ဂနွေနံနက်တိုင်း အိသယ်လ်က အသံထွက်ပြီး သတင်းစာ ဖတ်ပြသည်ကို မပါကာက ရေချိုးရင်း နားထောင်နေကျ ဖြစ်၏။

“ချစ်ခင်လေးစားအပ်တဲ့ လူကြီးမင်းရှင်၊ လူကြီးမင်းကို သတိပေးဖို့ စာတစ်ကြောင်းလောက် ရေးခွင့်ပြုပါ။ ကျွန်မရဲ့မြေးလေး မာတဲလ်ဟာ ပစ်လိုက် ရပြီလို့ စိတ်နှလုံး တုံးတုံးချထားရတဲ့ ကလေးပါ။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့ နို့ဘူး လေးဘူး တိုက်ပြီးနောက် ကိုးပတ်အတွင်း ရှစ်ပေါင် တိုးလာပါတယ်။ ခုလည်း ဆက်ပြီး တိုးနေဆဲပါ။”

ထို့နောက် မှန်တင်ခုံပေါ်က ဘဲဥပုံ မင်ခွက်ကို ယူမည်။ စာကို ပြီးအောင် ဆက်ရေးမည်။ မနက်ဖြန် အလုပ်သို့ အသွားတွင် တံဆိပ်ခေါင်း ဝယ်ပြီး ကပ်ရမည်။ သို့ပေမဲ့ စာပို့နေလည်း မထူးတော့ပါဘူးလေ။ လင်နီ ကလေး ကိုယ်အလေးချိန် တက်လာအောင် ဘယ်အရာကမျှ မစွမ်းဆောင်နိုင် တော့ပါ။ သုသာန်သို့ သယ်သွားတာကိုပင် မဖြူ။ မျက်နှာအရောင်ကလေး ပြောင်းမလာ။ တဝန်းဝန်း တခိုင်းခိုင်းဖြင့် ကားဆောင့်သည့်ဒဏ် သည်လောက် ခံရတာတောင် သည်ကလေး စားချင် သောက်ချင်စိတ် ပေါ်မလာပါကလား။

သို့ပေမဲ့ ဒီကလေးက မွေးကတည်းက ဘွားဘွားရဲ့ အချစ်တော် ကလေးလေ။

“မင်းက ဘယ်သူ့သားကလေးလဲကွယ်”

ဘွားဘွား မပါကာ ပြောပြီး မီးဖိုနားက ထသည်။ စွန်းထင်းပေရေ နေသည့် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ သွားသည်။ သေးသေးမျှင်မျှင် အသံကလေးက နွေးထွေးလွန်း၊ နီးကပ်လွန်းနေသည့်အတွက် သူ လှမ်းလက်စ ခြေလှမ်းပင် တဲ့ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

အသံကလေးက သူ့နှလုံးသား အောက်နားဆီ ရင်ထဲက ထွက်ပေါ် လာသည့်နှယ်။ ရယ်မောလိုက်၏။ ပြီးမှ ပြောသည်။

“သားက ဘွားရဲ့ သားကလေး” တဲ့။

ထိုအခိုက် ခြေသံတွေ ပေါ်ထွက်လာသည်။ စာပေဆရာကြီး ရောက် လာသည်။ လမ်းလျှောက်ထွက်ဖို့ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသည်။

“ဪ... မစွစ်ပါကက၊ ကျွန်တော် အပြင်သွားလိုက်ဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာကြီး”

“ခင်ဗျားအတွက် လုပ်ခကို ကလောင်တံ စင်အောက်က လင်ပန်းထဲမှာ ကြည့်နော်”

“ကျေးဇူးပါ ဆရာကြီး”

“ဪ... ဒါထက် စကားမစပ်ဗျာ။ ခင်ဗျား နောက်ဆုံးတစ်ခါ ဒီကို ရောက်တုန်းက ကိုကိုးတွေတော့ သွန်မပစ်ပါဘူးနော်။ သွန်များ သွန်ပစ်မိသေးလား”

“ဟင့်အင်း၊ မသွန်ပါဘူး ဆရာကြီး”

“တော်တော်ကို ဆန်းပါကလား။ ဘူးထဲမှာ ကိုကိုးတစ်ခွန်း စားထားခဲ့တာ ကျိန်ပြောလို့ ရတယ်ဗျ”

သူ စကားရပ်လိုက်၏။ သူက နူးညံ့စွာနှင့် ခိုင်မာစွာ ပြောသည်။

“ပစ္စည်းတွေ လွင့်ပစ်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို အမြဲ ပြောနော်။ ပြောမယ် မဟုတ်လား မစွပ်ပါကာ”

ပြောပြီး လျှောက်ထွက်သွားသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ကျေနပ်ကြည်နူးသွားသည်။ သူသည် နမောနမဲ့နိုင်သည်။ မှန်၏။ သို့သော် မိန်းမတစ်ယောက်လိုပင် နိုးနိုးကြားကြား ရှိကြောင်း မစွပ်ပါကာအား ပြလိုက်ရပြီ မဟုတ်လား။

ဝန်းခနဲ တံခါးပိတ်သွားသည်။ မပါကာက သူ၏ ဝက်မှင်ဘီးများကို အိပ်ခန်းထဲသို့ ယူသွားသည်။ သို့သော် အိပ်ရာကို ဆွဲဖြန့်၊ ဆွဲညှပ်ဖြင့် ပြန်ခင်းနေခိုက် လင်နီအကြောင်း ခေါင်းထဲ ပေါ်လာပြန်သည်။

ရင်မှာ မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် နာကျင်ရပါသည်။ ဘာကြောင့်များသည်ကလေး သည်လောက်ထိ ခံစားခဲ့ရပါသလဲ။ သူ နားမလည်နိုင်တာ ဒါပဲ ဖြစ်သည်။ နွဲ့နွဲ့လှလှနှင့် ချစ်စရာ ကလေးငယ်တစ်ယောက်သည် အသက်ကို အသည်းအသန် ရှုခဲ့ရသည်။ ပိစိကလေး ကလေးတစ်ယောက် သည်လို ဝေဒနာ ခံစားရစေခြင်းကတော့ အဓိပ္ပာယ်မဲ့လှပါသည်။

လင်နီ၏ ပိန်ပိန်လိုလို ရင်ဘတ်ကလေးထဲက အသံတစ်ခု ထွက်လာသည်။ တစ်ခုခုဆူ ပွက်နေသံမျိုး။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဗလုံစီမြည်သံ ထွက်စေသည့် အခဲကြီးတစ်ခု။ သည်အခဲကြီးကို ထွေးထုတ်ပစ်လိုလည်း မရ။ သူ ချောင်းဆိုးပြီဆိုလျှင် သူ့နဖူးပေါ်မှ ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ သီးလာ၏။ မျက်လုံးတွေ ပြူးထွက်

လာ၏။ လက်တွေ ယမ်းခါနေ၏။ ထိုအခါ ဒယ်အိုးနှင့်ထိလိုက်သည့် အာလူး တစ်လုံးမှ တဖျစ်ဖျစ် အသံထွက်လာသလို ထိုအခဲကြီးက အသံတွေ ထုတ်လွှတ်တော့၏။ သို့သော် ထိုအရာတွေ အားလုံးထက် စိတ်ဆင်းရဲစရာကောင်းတာ ရှိသေးသည်။ ကလေးက ချောင်းမဆိုးသည့်အခါတွင် ခေါင်းအုံးကို မှီပြီး ထိုင်နေတတ်သည်။ ထိုသို့ ထိုင်နေပြီဆိုလျှင် သူက စကားမပြော။ ဖြေလည်း မဖြေ။ သူ့အား စကားပြောနေသည်ကို ကြားဟန် မပြ။ သူ့သွင်ပြင်က သူ့အား တခြားလူတွေက ဝိုင်းပြီး စိတ်အနှောင့်အယှက်ပေးနေကြသည့်နယ်။

“သားကလေးရယ်၊ မင်း အဲဒီလို ဖြစ်လာအောင် အိုကြီးအိုမနဲ့ မင်းဘွားဘွားကြီး လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

နီရဲနေသည့် နားရွက်များ အထက်ရှိ ချွေးတွေဖြင့် စိုထိုင်းနေသော ဆံပင်များကို သပ်တင်ပေးရင်း ဘွားဘွားကြီး မပါကာက ပြောသည်။ သို့သော် လင်နီက သူ့ခေါင်းကို တိမ်းပြီး ရှောင်ပစ်သည်။ သူ့ဘွားအေကြီးကို တော်တော်ကြီး မကျေမနပ် ဖြစ်နေပုံ။ နောက်ပြီး မကျေနပ်တာကို အလေးအနက် သဘောထားသည့်ပုံ။ မြေးကလေးက ခေါင်းကို ငိုက်ပြီး ဘွားအေကြီးအား မျက်စိစွေကြည့်သည်။ ဒါ သူ့အဘွား ဆိုတာကို မယုံနိုင်သည့်အလား။

သို့သော် နောက်ဆုံးမှာတော့ မပါကာက ခုတင်ပေါ်တွင် အိပ်ရာခင်းကို ဖြန့်ခင်းလိုက်၏။ ဟင့်အင်း၊ တကယ်တမ်း ပြောရလျှင် သည်အကြောင်း စဉ်းပင် မစဉ်းစားချင်။ ဖြစ်ရပ်တွေက ဆိုးလွန်းသည်။ သူ့ဘဝမှာ ကုန်းရုန်းခံခဲ့ရတာတွေက များလွန်းသည်။ ခုထိ ကြိတ်မှိတ်ခံစားရဆဲ။ သည်ဒုက္ခတွေကို သူက တစ်ယောက်တည်း ခါးစည်းခံခဲ့၏။ ဘယ်တော့မျှ မငို။ သူ ငိုသည်ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့မမြင်ဖူးကြ။ သက်ရှင်ထင်ရှားရှိသူ ဘယ်သူမျှ မမြင်ဖူးကြ။ မပါကာ အရပ်ကြီးပြတ် ဖြစ်သည်ကို သူကလေးတွေပင် မမြင်မတွေ့ဖူးကြ။ မပါကာက မျက်နှာကို အမြဲတမ်း မာန်ချီထားသည်။

သို့ပေမဲ့ ခုတော့ လင်နီ မရှိတော့ပြီ။ ဒီတော့ သူ့မှာ ဘာရှိသေးလို့လဲ။ သူ့မှာ ဘာဆို ဘာမျှ မရှိတော့။ လူ့ဘဝမှ သူ ရရှိတာ ဆိုလို့ ဒီမြေးကလေး တစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ။ ခုတော့ ဒီမြေးကလေးကိုလည်း ခေါ်သွားပြန်ပါပြီကော။ ဘာကြောင့် ဒါတွေ အားလုံး ငါ့ကိုပဲ လာဖြစ်နေရပါလိမ့်။ သူ အံ့သြမိပါသည်။

“ငါ ဘာလုပ်ခဲ့လို့လဲ”

အဘွားကြီး မပါကာ ရေရွတ်၏။

“ငါ ဘာလုပ်ခဲ့လို့လဲ”

ထိုစကားလုံးများကို ရေရွတ်ရင်း သူ့လက်ထဲက ဝက်မှင်ဘီးကို ရုတ်တရက် လွှတ်ချလိုက်၏။ သူ စားဖိုဆောင်ထဲ ရောက်နေသည်ကို သူ့ဘာသာ သိလိုက်၏။ စိတ်ဆင်းရဲမှုက မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ပူလောင်ပြင်းပြ လွန်းသည့်အတွက် ဦးထုပ်ကို ဆောင်းလိုက်သည်။ အပေါ်အင်္ကျီကို ဝတ်သည်။ ပြီးတော့ အိပ်မက်မက်ပြီး လမ်းလျှောက်နေသူတစ်ဦးပမာ အခန်းထဲမှ ထွက်လာ ခဲ့သည်။ သူ ဘာလုပ်နေမိမှန်း သူ့ဘာသာသူ မသိ။ နှလုံးသွေးပျက်ဖွယ် ဖြစ်ရပ်ဆိုးကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည့်အတွက် ကြက်သေသေ၊ မှင်တက်မိပြီး ထွက်ခွာသွားသူတစ်ဦးလို ဘယ်နေရာကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ထိုသို့ ထွက်ခွာသွား လျှင် ထိုဖြစ်ရပ်ဆိုးကြီးထဲမှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားနိုင်သည့်အလား။

လမ်းပေါ်မှာ အေးစိမ့်နေသည်။ ရေခဲနှင့်တူသည့် လေတိုက်နေသည်။ လူတွေ သူ့နံဘေးမှ လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲ ဖြတ်သွားကြသည်။ သွက်လက်မြန်ဆန် လွန်းလှစွာ ယောက်ျားတွေက ကတ်ကြေးညှပ်သလို လမ်းလျှောက်ကြ၏။ မိန်းမတွေက ကြောင်တွေလို လှမ်းသည်။ သူ့ကို ဘယ်သူမျှ မသိကြ။ ဘယ်သူ ကမျှလည်း ဂရုမထား။ သည်လောက် နှစ်ကာလပေါင်းများစွာ ရင်ကော့ ခေါင်းမော့ ခံစားခဲ့ပြီးမှ အရုပ်ကြီးပြတ် ဖြစ်ပြီး ချုံးပွဲချ ငိုပစ်မှ ဖြစ်တော့မည် ဆိုလျှင်ပင် သူ အချုပ်ခန်းထဲ ရောက်ကောင်း ရောက်သွားနိုင်သေးသည်။

သို့သော် ငိုဖို့ စိတ်ကူးလိုက်သည်နှင့် လင်နီကလေးက သူ့ဘွားအေ ကြီး ရင်ခွင်ထဲသို့ ခုန်ဝင်လာစမြဲ။ ဪ... ဘွားဘွားကြီး လုပ်ချင်နေတာ လည်း ဒါပါပဲ မြေးချစ်ကလေးရယ်။ ဘွားဘွား ငိုချင်နေတယ် သိလား။

ခုနေမှာ သူ ငိုလို့ ရလျှင် ငိုပစ်လိုက်ချင်ပါသည်။ အချိန်အကြာကြီး ငိုပစ်လိုက်ချင်၏။ အရာရာတိုင်းအတွက်ပေါ့။ သူ ပထမဆုံး နေခဲ့သည့် အိမ်က စလိုပေါ့။ ပြီးတော့ ရက်စက်သော ထမင်းချက် မိန်းမကြီး။ ပြီးတော့ ဆရာဝန်အိမ်။ ထို့နောက်တော့ ကလေးပေါက်စ ခုနစ်ယောက်။ သူ့ယောက်ျား သေဆုံးခြင်း။ ကလေးတွေ သူ့ကို စွန့်ခွာသွားခြင်း။ နောက်ပြီး လင်နီဆီအထိ ရောက်လာသည့် ကြမ္မာရိုင်း ကာလများ၊ အကုန်လုံးအတွက်ပေါ့။

သို့ပေမဲ့ ဒါတွေအားလုံးကို ပြန်တွေးပြီး ကျကျနန ငိုဖို့ဆိုတာ အချိန်

အတော်ယူမှ ဖြစ်မည်။ သို့ပေမဲ့ ဒီလို ငိုပစ်လိုက်ဖို့ အချိန်ကလည်း တန်နေပြီ။ သူ ငိုပစ်မှ ဖြစ်မည်။ နောက်ထပ် အောင့်အည်းမျှိုသိပ်ထားလို့ မဖြစ်တော့။ နောက်ထပ် မျှိုသိပ်မနေနိုင်တော့။ ဘယ်နေရာကို သွားရပါ။

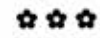
“မပါကာရဲ့ ဘဝက ကြမ်းလွန်းပါတယ်” တဲ့။ ဟုတ်ကဲ့။ တကယ် ကို ကြမ်းပါသည်။ သူ့မေးစေ တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။ အချိန်ဆွဲနေလို့ မဖြစ်တော့။ သို့ပေမဲ့ ဘယ်နေရာမှာလဲ။

သူ အိမ်ပြန်လို့ မဖြစ်။ အိမ်မှာ အိသယ်လ် ရှိသည်။ သူ ငိုတာ မြင်လျှင် အိသယ်လ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလိမ့်မည်။ ခက်တာက ဘယ်နေရာ က ခုံရှည်ပေါ်မှာမျှ ထိုင်လို့ မဖြစ်။ လူတွေက လာပြီး စပ်စုကြဦးမည်။ စာပေဆရာကြီးအိမ်သို့ ပြန်သွားလို့လည်း မဖြစ်။ သူစိမ်းများ၏ အိမ်တွေမှာ သွားပြီး ငိုနေလို့ ဖြစ်ပါမည်လား။ သူ့မှာ သည်လို ငိုပိုင်ခွင့် မရှိ။ လှေကား ထစ်တွေမှာ သွားထိုင်လျှင်ကော။ ပုလိပ်တွေရောက်လာပြီး မေးလားမြန်းလား လုပ်ကြဦးမည်။

အို... သူတစ်ယောက်တည်း တိတ်တိတ်ကလေး ကျိတ်ငိုချင် သလောက် ငိုနေလို့ ရမည့် နေရာဌာနကလေး တစ်ခုတလေ မရှိတော့ဘူးလား။ ဘယ်သူမျှ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေရဘဲ ဘယ်သူကမျှလည်း သူ့ကို လာပြီး မနှောင့်ယှက်မည့် နေရာကလေး တစ်နေရာပေါ့။ သူ ရင်ဖွင့်ငိုလို့ ရမည့်နေရာ ရယ်လို့ သည်ကမ္ဘာပေါ်မှာ မရှိတော့ဘူးလား။

မပါကာ မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ လမ်းဟိုဘက် တစ်ဆုံး၊ ဒီဘက် တစ်ဆုံး ကြည့်သည်။ ရေခဲလို အေးစက်နေသော လေက သူ့ရှေ့ဖုံး ခါးစည်းကို ပူဖောင်းတစ်လုံးလို ဖောင်းသွားအောင် တိုက်လိုက်၏။ ကဲ- ခုတော့ မိုးက ရွာလာပြန်ပြီ။ သူ့မှာ ပြေးစရာမြေ မရှိပါကလား။

Ref: Life of Ma Parker by Katherine Mansfield

ရဲဘော်

စစ်ကြိုခေတ် လီနင်ဂရက်မြို့တွင် ပီတာပက်ထရိုဗစ်ဆိုသူ ပန်းချီ ဆရာနှင့် သူမိန်းမ ယယ်လီနာအာကောဒယက်ဖနာတို့ နေထိုင်၏။ သူတို့တွင် ဒါးအမည်ရှိ ဒိုဘာမင်မျိုးနွယ် ခွေးလိမ္မာလှလှကြီးတစ်ကောင် ရှိသည်။

ဒါးကို သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးက အရမ်းချစ်သည်။ ဒါးဆိုသည့် ကောင်ကလည်း ခွေးတကာ ခွေးတွေထဲတွင် တော်တော် အကင်းပါးသည်။ ဇကောင်းသည်။ သခင်အလိုက် သိလိုက်သည်မှာလည်း အလွန်အကျွံ။

နံနက်မိုးလင်းလို့ ပီတာမှာ မျက်စိပင် ကောင်းကောင်းမဖွင့်ရသေး။ ဒါးက ခြေညှပ်ဖိနပ်ကို ချီလာပြီ။ ပီတာက စီးကရက်တစ်လိပ် လှမ်းယူလိုက်ရုံဖြင့် ဒါးက မီးခြစ်ယူလာပေပြီ။ အကယ်၍ ပီတာက ဝက်မှင်ဘီးကို ကောက်ကိုင် လိုက်ပြီ ဆိုလျှင်တော့ ဒါးဆိုသည့်ကောင် အသက်ပင် မရှူဝံ့တော့။ ငြိမ်ကုပ် နေတော့၏။ ရယ်မောရသည်။ ကြည်နူးရသည့် မြင်ကွင်းတစ်ရပ်ပင်။ ထိုအခါ မျိုးတွင် ပန်းချီဆရာတစ်ဦးအဖြစ် သိပ်အရေးပေးခြင်း မခံရသည့် ပီတာက သက်ပြင်းမှုတ်ကာ ညည်းတတ်၏။

“အင်း... ပန်းချီပညာကို နားလည်သင့်တဲ့လူတွေသာ ခုလို နားလည် ခံစားတတ်ရင်ကွာ ငါတို့ ဘယ်လောက်အထိ အဆင့်အတန်း မြင့်သွားလိုက် မလဲ”

သူ့သခင်မနှင့် ပတ်သက်၍ ဒါး၏အကျင့်စရိုက်ကို စကားလုံးတစ်လုံး တည်း ဖော်ပြရလျှင် ရည်မွန်သည်ဟု ဆိုရမည်။ ရည်မွန်သည့် သဘောထား

ဆိုတာကို သည်ခေတ် သည်အခါကြီးတွင် ထမင်းထုပ်ထမ်းပြီး ရှာရမည် မဟုတ်လား။ ဆိုပါစို့။ သူနှင့် သူ့သခင်မ ဈေးမှ ဈေးဝယ်ပြီး ပြန်လာလျှင် ဈေးအိတ်ကို ယယ်လီနာအား သယ်ခွင့်ပြုသည် ထင်ပါသလား။ ဘယ်တော့မျှ ခွင့်ပြုလိမ့်မည် မဟုတ်။ ဒါးက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး အထုပ်များကို ပါးစပ်ဖြင့် ကိုက်ချီပြီး လေးလေးလံလံ အထုပ်များကို ကျောပေါ် တင်လာပြီသာ မှတ်။ အခြား လမ်းသွားလမ်းလာများ မနာလိုချင်အောင်၊ သဘောကျအောင် အညို ရောင်ခြေအိတ် စွပ်ထားသည့် သန်သန်မာမာ ခြေထောက်များဖြင့် ကြွကြွရွရွ ကလေး လှမ်းလာတတ်သည်။ အစားကြူးသဖြင့် သူ့ခန္ဓာကြီးက မဆိုစလောက် ဝဖိုင်နေ၏။ သို့သော် ကိုယ်တွင်းတေဇောဓာတ်ကြောင့် အရောင်ထွက်နေဟန် ရှိသည့် နီကြင်ကြင် အမွှေးများဖြင့် ကျက်သရေ ရှိနေသည်သာ။

ဒါးက သူ့သခင်များ၏ မိတ်ဆွေတွေ၊ အသိအကျွမ်းတွေနှင့်ကျတော့ တစ်မျိုး။ သူက လူတွေ၏အထောက် ကောင်းကောင်းသိသည်။ အနေအထိုင် မှန်သည်။ အထူးသဖြင့် အမျိုးသမီးတွေ လေ့တတ်သည့် ပွတ်သပ်ခြင်း၊ ဖက်ယမ်းခြင်း အမှုများကို အလုပ်မခံ။

ပီတာတို့ဇနီးမောင်နှံ အိမ်ဂေဟာမှာ နံနက်မှသည် ညဉ့်ရောက်သည့် တိုင် ဧည့်သည်များအတွက် တံခါးဖွင့်ထားစမြဲ။ သည်အိမ်က စားစရာ၊ သောက်စရာများဖြင့် ဧည့်ဝတ်ကျေတတ်သည့် အိမ်ဆိုတော့ ဧည့်သည်ကလည်း ဘယ်တော့မျှ ပြတ်သည် မရှိ။ ဒါကို ဒါးက နှစ်လိုခြင်း မရှိ။

သူ့သခင်များ အိမ်မှာ မရှိခိုက် ဆိုလျှင်တော့ ဒါးက သိပ်ပြီး ရိုကျိုး နေတတ်သူ မဟုတ်။ ဧည့်သည်တွေကို အိမ်ထဲဝင်ချင် ဝင်လာ၊ သို့သော် ပြန်မထွက်နှင့် ထိုင်နေ။ သူ့သခင်တစ်ယောက်ယောက် ပြန်လာသည့်တိုင် ထိုင်နေပေတော့။ အကယ်၍ ဧည့်သည်တစ်ယောက်က ကူလီကူမာ ဉာဏ်များ မည်ဆိုလျှင် ဒါးက တံခါးဝကို ပိတ်ပြီး လဲလျောင်းနေပြီသာမှတ်။ နောက်ပြီး သူ့အဓိပ္ပာယ်ကို ဧည့်သည်သဘောပေါက်လောက်အောင် ကျောစိမ့်စရာ အသံ များဖြင့် မာန်ဖိပြလိမ့်မည်။

ဧည့်သည်အမျိုးမျိုး ရှိသည့်အထဲတွင် သူ အစစအရာရာ လိုက်လျော တတ်သည့် ဧည့်သည်အမျိုးအစားတစ်မျိုး ရှိ၏။ ကလေးသူငယ်များ၊ ကလေး သူငယ်များ ဆိုလျှင်တော့ သူ့ကို ဘာမဆို လုပ်နိုင်သည်။ ပွတ်မလား။

သပ်မလား၊ သူ့အပေါ် တက်ခွဲမလား။ စင်စစ် သည်လိုလုပ်တာကို ဒါး ကျေနပ် လွန်းလို့တော့ မဟုတ်။ သို့သော် သည်းခံသည်။ အံ့ကြိတ်ပြီး သည်းခံသည်။ ဘာကြောင့်ဆို သားသမီး မထွန်းကားသော သူ့သခင်မောင်နှံလည်း ကလေး ချစ်တတ်လွန်းသောကြောင့်ပင်။

ဒါးမှာ ချွတ်ယွင်းချက်တစ်ခု ရှိသေးသည်။ အချို့မှန်ဆို မတရား ကြိုက်တတ်ခြင်း။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့မှာ အဆီတွေ များပြီး ခွေးတကာ ခွေးတွေထဲတွင် အလွန်မတန် အကင်းပါးသည်တိုင်၊ အလွန်မတန် ဧကောင်း သည့်တိုင် ခွေးပြိုင်ပွဲတွင် ဝင်ပြိုင်ခွင့် မရခဲ့။

ဒါး၏ အသက် ဆယ်နှစ်ပြည့်သည့် နွေရာသီတွင် ပီတာတို့ဇနီး မောင်နှံက အမှတ်တရ ဧည့်ခံပွဲကလေးတစ်ပွဲလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြသည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ ညတွင် ညစာစားပွဲကို ခမ်းခမ်းနားနား ကျင်းပမည်။ ရှန်ပိန်ဖြင့် ဧည့်ခံမည်။ မုန့်တွေကတော့ မွေးနေ့ရှင် ကြိုက်နှစ်သက်တတ်သည့် ဌာပနာမုန့်မျိုးစုံ၊ ကိတ်မုန့်မျိုးစုံပေါ့။ ကံဆိုးချင်တော့ ထိုတနင်္ဂနွေနေ့မှာပင် စစ်ကြီးသည် ဆိုစီယက်သို့ ကူးစက်လာသည်။ သည်တော့ ညစာစားပွဲပြုလုပ် ဖြစ်သလား ဆိုတာ ပြောနေဖို့ လိုပါသေးသလား။

ပီတာမှာ သူ၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေကြောင့် ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာ သို့ ထွက်ခွင့်မရ။ သို့သော် သည်လို အခါသမယမျိုးမှာ သူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အိမ်ထဲ ကုပ်နေနိုင်ပါ့မလဲ။

သည်တော့ မြို့ခံတပ်များ ဆောက်လုပ်ရေးတွင် ပီတာ တစ်တပ် တစ်အား ဝင်ပါသည်။ ဒါးကလည်း ပီတာနှင့်အတူ မခွဲ။ သူ့ကို ဘယ်အရာ ကမျှ တားလို့ဆီးလို့ မရ။ သူ့သခင်က လိုက်မလာအောင် ချောလို့လည်း မရ၊ ခြောက်လို့လည်း မရ။

ဒါးက မိုးလင်းမှသည် မိုးချုပ်အတွင်း ချစ်ချစ်တောက် ပူနေသည့် သဲများကို ဂေါ်ပြားတစ်ပြားစာပင် ကော်ဖော်မရခဲ့။ နွေရာသီတွင် ကျောက်စိုင် ကျောက်ခဲလို မာကျောနေသည့် မြေကြီးကိုလည်း တစ်ချက် တူးဖော်မရခဲ့။ ကီလိုဂရမ် ၁၅၀၀ ခန့်လေးသည့်ဝန်များ တင်ထားသော လက်တွန်းလှည်းကို ကျောရိုးကျိုးမတတ် အပင်ပန်းခံပြီး တစ်ချက်တွန်းဖော်မရခဲ့။ သို့ပေမဲ့ မြို့ခံ တပ်များ တည်ဆောက်ရာတွင် သူလည်း တစ်တပ်တစ်အား ပါဝင်ခဲ့ပါသည်။

ဘာကြောင့်နည်း၊ ထိုသံချောင်းတွေ မီးသင်းသည့် ပန်းပဲဖိုမီးလို ပူလောင်နေသည့် ရာသီဥတုအောက်တွင် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာပမာ ချစ်စရာ မြူးကြွနေသော သူ့ကို မြင်ရုံမျှဖြင့် လူတွေမှာ အမောပြေရသည်။ အားသစ် မာန်သစ်၊ ယုံကြည်ချက် အသစ်များ ပေါက်ပွားရသည်။

နောက်ပြီး ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့ပြီး ထာဝစဉ် အအေးမိနေတတ်သည့် ပီတာပက်ထရိုဗစ်ကျတော့ကော။ ဒါးလို သစ္စာရှိ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ဦး အနားမှာ မရှိဘဲ ဘာလုပ်လို့ ရနိုင်ပါမည်နည်း။

သူတို့သည် အကာအကွယ်မဲ့ မိုးကောင်းကင်ကြီးအောက်ရှိ မြေကြီး ပေါ်မှာပဲ အိပ်ကြရသည်။ ထို့နောက် ချမ်းအေးသော ညများ ချင်းနင်းလာတော့ အရိုးခိုက်အောင်၊ သွားခိုက်ခိုက်တုန်အောင် အအေးဒဏ် ခံကြရသည်မှာ မိုးလင်း သည့်တိုင်။ သို့သော် သင့်နံ့ဘေးမှာ ဒါးရှိနေလျှင် သူ၏ ပူနွေးနူးညံ့သော ကိုယ်ခန္ဓာဖြင့် ကပ်ထားလိုက်ပါ။ အနွေးဓာတ်ပေးထားသော မွေ့ရာပေါ် အိပ်နေရသကဲ့သို့ ခံစားရပါလိမ့်မည်။

ဆောင်းဦးရောက်တော့ ရန်သူ အပိုင်းခံထားရသည့် မြို့ကြီးမှာ စားနပ်ရိက္ခာပြဿနာ ပေါ်လာတော့၏။ ပီတာနှင့် ယယ်လီနာအတွက်မူ ပိုပြီး အကျပ်အတည်း တွေ့ရသည်။ ဒါးအတွက် စားနပ်ရိက္ခာ ခွဲတမ်းမရ။

သူတို့မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများ တညီတညွတ်တည်း အကြံပေး တိုက်တွန်းကြသည့် အချက်တစ်ချက် ရှိ၏။ ဒါးကို စွန့်ပစ်လိုက်ဖို့။ ခုလို ခေတ်ကျပ် ခေတ်ဆိုးကြီးထဲတွင် ခွေးတစ်ကောင်ကို ကျွေးမွေးထားဖို့ ဆိုသည် မှာ ရူးသွပ်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဆိုကြ၏။ သို့သော် ပီတာက လက်သင့်မခံ။ ဒုက္ခရောက်ချိန်ကျမှ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ဦးကို သစ္စာဖောက်ရလျှင် နောင် အနာဂတ်တွင် သူ ဘယ်လို လူလုပ်နေထိုင်ရပါ့မလဲ။

နေဝင်ဖျိုးဖျ နှစ်ညနေတွင် ပီတာနှင့် ဒါး သူတို့လမ်းထိပ်နားတွင် လမ်းလျှောက်နေကြ၏။ နှင်းကျနေသဖြင့် လမ်းမှာ ချောနေသည်။ ပီတာသည် အနွေးထည်တွေ အထပ်ထပ် ဝတ်ထားသည့်တိုင် ခိုက်ခိုက်တုန် ချမ်းနေသည်။ သူက ခုန်ဆွ ခုန်ဆွ ပြေးဖို့ အားထုတ်နေသည်။ သို့သော် ရောင်ကိုင်းစပြုနေပြီ ဖြစ်သော သူ့ခြေထောက်များက ခဲဆွဲထားသလို မြေကြီးတွင် အမြစ်တွယ် နေ၏။

သူတို့ ပြန်လာပြီး အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက်နား ရောက်တော့ လူနှစ်ယောက် က သူတို့ကို တိုက်ခိုက်သည်။ တိတိကျကျ ဆိုလျှင် ထိုလူနှစ်ယောက်က ပီတာကို စိတ်မဝင်စား။ ဒါးကိုသာ တိုက်ခိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့က ဒါးကို တွန်းလှဲသည်။ ဒါးလဲသွားတော့ ခွေးလိမ္မာကြီးကို ပိုက်ဖြင့် အုပ်ဖမ်းဖို့ ကြိုးစား ကြသည်။

တစ်စက္ကန့်မျှအတွင်း ဒါးက ထိုလူနှစ်ယောက်အား ဖောင့်နှင့် တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် ထွက်ပြေးစေ၏။ ပီတာသာ အချိန်မီ အမိန့် မပေးလိုက်နိုင်လျှင် ထိုလူနှစ်ယောက် ဘယ်လို ဇာတ်သိမ်းသွားမည်ကို ဘုရား မှသာ အတပ်သိနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်နောက်ပိုင်း ပီတာသည် ဒါးကို အိမ်အပြင်သို့ ခေါ် မသွားခဲ့တော့။ နောက်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်မှာလည်း လမ်းလျှောက်နိုင်လောက် အောင် အင်အားမရှိတော့။ နောက်ဆုံး အိပ်ရာထဲ ဗုန်းဗုန်းလဲတော့၏။

ဒီဇင်ဘာလလယ်လောက်တွင် ယယ်လီနာ သူ့ယောက်ျားကို ဆေးရုံ တင်လိုက်ရ၏။ ထိုနေ့တွင်မူ တစ်ချိန်လုံး သူ့သခင် အမိန့်ကို ကျိုးခွံနာခံစွာ အိမ်တွင်းကုပ်နေခဲ့သော ဒါးတစ်ကောင် သခင်အမိန့်ကို ဖိဆန်တော့၏။ သူ့သခင်ကို ဆေးရုံအရောက် လိုက်ပို့သည်။ နောက်ပြီး သွေးခဲမတတ် အေးသည့် ရာသီဥတုထဲတွင် ဆေးရုံရှေ့ ဆင်ဝင်အောက်၌ အကြာကြီး ထိုင်နေသည်။ ပြီးတော့ ခွေးများသာ နားလည်နိုင်စွမ်းမည့် ဖြေမနိုင် ဆည်မရ ငိုကြွေးခြင်း မျိုးဖြင့် ငိုကြွေးနေသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ ယယ်လီနာသည် ပျံ့ကျဈေးတန်းတွင် နေ့စဉ်ရက်ဆက် ဈေးရောင်းတော့၏။ ထင်ရှားကျော်ကြားသည့် ရုရှား ပန်းချီဆရာတွေ၊ နိုင်ငံခြား သား ပန်းချီဆရာတွေ၏ ပန်းချီကားများ၊ ရွှေလက်စွပ်များ၊ လက်ကောက်များ၊ ရှားပါးစာအုပ်များ စသည်ဖြင့် အရာရာတိုင်းကို စားစရာ၊ သောက်စရာများဖြင့် ဖလှယ်ရသည်။ ပြီးတော့ အသက်ကို ကယ်နိုင်လျှင် ပြီးရော။

တစ်ချို့တွင်တော့ ကံအလှည့်ကလေး သင့်လာသည်။ တန်ဖိုးမဖြတ် နိုင်သော ပစ္စည်းတစ်ခုနှင့် အသားတုံးကလေးတစ်တုံး လဲလှယ်လို့ ရသည်။ သည်အသားတုံးကလေးက အဆီဝင်းဝင်း အရိုးငေါငေါဖြင့် ဘုရားစူး အသား တုံးမျိုး မဟုတ်။ လတ်ဆတ်သော၊ မွှေးပျံ့သော အသည်းတုံးကလေး တစ်တုံး။

စိတ်ဓာတ်တက်ကြွသော ယယ်လီနာက ချက်ချင်းပင် အသည်းတုံး ကလေးကို အိုးတစ်အိုးဖြင့် ပြုတ်သည်။ အသည်းပြုတ်အိုးကို ဆေးရုံသို့ အမြန်ဆုံး ယူသွားသည်။

“ပီတာရေ ပီတာ၊ ဒီနေ့ ရှင့်ဖို့ ကျွန်မ ဘာချက်လာလဲ ကြည့်စမ်း ပါဦးရှင်”

ပြောပြီး သူ့လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ အသည်းပြုတ်အိုးကို ထုတ်သည်။ အိုးကို ဖွင့်မိမှ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ညည်းမိသည်။ သူ အိုးမှားယူလာပြီ။ အသည်းပြုတ်အိုးအစား အိုးချင်းဆင်တူသည့် ရေနွေးအိုးကို ယူလာမိပြီ။

နှင်းပွေးပွေးတွေ ကျနေသော လူသူကင်းမဲ့သော လမ်းကြိုလမ်းကြား များကို သူ ဘယ်လို ဖြတ်ပြေးလာခဲ့သည်ကို မမှတ်မိ။ ဒုတိယထပ်ရှိ သူတို့ အခန်းသို့ ဘယ်လို ပြေးတက်ခဲ့ပြီး ဘယ်လို တံခါးဖွင့်လိုက်သည်ကိုလည်း သူ မမှတ်မိ။ သူ့အတွေးအားလုံး၊ သူ့အသိအားလုံးမှာ မီးဖိုပေါ်တွင် မေ့ကျန်ခဲ့ သည့် အသည်းပြုတ်အိုးကလေးပေါ်တွင်သာ လည်ငင်ဇောက်ပုံနေ၏။ နောက်ပြီး ဒါးကိုကော။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသည့် ဒါးကို သွားရည်တများများ ကျလောက်အောင် မွှေးရနံ့ကြိုင်စွာ မြှူဆွယ်နေသည့် အသည်းပြုတ်အိုးကလေး။ သို့တိုင် ဒါးက အိုးကလေးကို တို့ပင် မတို့၊ အဖုံးကိုပင် မဖွင့်။ သို့ပေမဲ့ သူ့မှာ ဘယ်လောက် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံခဲ့ရသည် မှတ်သလဲ။ ကြမ်းပြင် ပေါ်တွင် ဒါး၏သွားရည်တွေ အကွက်လိုက် အိုင်ထွန်းလျက်။

အသည်းတုံးကလေး တစ်ဖွဲသည် ပီတာကို နာလန်ထူမလာစေနိုင်ပါ။ သည်အစား ကျန်းမာရေးက လျင်မြန်စွာ ယိုယွင်းသထက် ယိုယွင်းလာသည်။

ယယ်လီနာ ဆေးရုံမှ ပြန်ခါနီးကျတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် အစာရေစာ ပြုတ်ပြီး အားအင်ချည့်နေသော အသိအကျွမ်း ဆရာဝန်က အကြံပေးသည်။

“ခင်ဗျား ထွက်ပေါက် တစ်ပေါက်ပဲ ရှိတော့တယ် ယယ်လီနာ၊ အဲဒီထွက်ပေါက်ဟာ ဘာဆိုတာလည်း အစ်မကြီး သိပါတယ်လေ”

“ဒါးရဲ့အသက်နဲ့ လဲဖို့လား။ ဟင့်အင်း၊ ဟင့်အင်း... မဖြစ်ဘူး။ အဲဒီလို လုပ်မယ့်အစား ကျွန်မ အသက်သာ အသေခံလိုက်မယ်”

“ဪ... ယယ်လီနာ၊ ယယ်လီနာ၊ အစ်မကြီး သေသွားလို့ ပီတာမှာ ဘာအကျိုး ရှိလာမှာလဲဗျာ”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို လုပ်တာသာ ပီတာ သိသွားလို့ကတော့ သူ ကျွန်မကို ကျိန်ဆဲလို့ ဆုံးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“အေးလေ၊ စဉ်းစားပါဦး၊ ပြန်စဉ်းစားဦးပေါ့။ အစ်မကြီးယောက်ျား ဟာ တစ်ပတ်လောက်တော့ ခံနိုင်ရည် ရှိလိမ့်ဦးမယ် ထင်ပါတယ်။ အဲ-နောက်ပိုင်းကျရင်တော့”

ဆရာဝန်က လက်လျှော့လိုက်ရသည့်ဟန် လက်နှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ကား ပြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဒါးသည်လည်း တဖြည်းဖြည်း ကြုံလိုလာပြီ။ အသား အရေ ခန်းခြောက်လာပြီ။ သူ့အား ခွေးပြိုင်ပွဲ မဝင်နိုင်အောင် တားဆီးခဲ့သည့် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ အဆီပိုတွေကြောင့်သာ ခွေးရုပ်ပေါ်နေသေးခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူကတော့ သူ စွမ်းဆောင်နိုင်သမျှ တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်နေဆဲပင်။ ပျံ့ကျဈေးမှ ပြန်လာသော သူ့သခင်မက သော့တွဲကို လှုပ်ယမ်းပြီး တံခါးဖွင့်လိုက်တိုင်း သူက စားပွဲအောက်ရှိ သူ့ဝပ်ကျင်းထဲမှ တွားထွက်လာတတ်စမြဲ။ ခြေလေးချောင်းပေါ် မတ်တတ်ရပ်ကာ သူ့သခင်မကို ကြိုဆိုတတ်စမြဲ။

သခင်မ ယယ်လီနာ ဆေးရုံမှ ပြန်လာသည့် နေ့များဆို သူ့မှာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် တုန်ယင်နေတတ်သည်။ ပြီးတော့ သခင်မ၏ နှင်းဖွေး ကုတ်အင်္ကျီထဲ နှုတ်သီးထိုးပြီး အနံ့ခံကြည့်သည်။ သူ့သခင် ပီတာ၏ တုမရ၊ နှိုင်းမရ ကိုယ်နဲ့သင်းသင်းကို ခံစားလို့ရမလား ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့်။

ထိုနေ့ကမူ ဒါးတစ်ကောင် သူ ဝပ်ကျင်းထဲမှ တွားထွက်လာခြင်း မပြုတော့။

“ဒါး... ဒါး... ငါ ဘာမှ မပြောခဲ့ပါဘူးဟယ်။ ငါ ဒီကိစ္စကို စဉ်းတောင် မစဉ်းစားဘူး၊ သိလား”

ဒါးက လှုပ်ရှားဖော်ပင် မရ၊ အသက်မဲ့နေသလို။ နှင်းခဲတွေ ဖွေးနေ အောင်တင်နေသည့် ပြတင်းပေါက်များကြားမှ ဒီဇင်ဘာ နေ့တစ်နေ့၏ အလင်း ရောင်ဖျော့ဖျော့သည် ချည့်နဲ့စွာ တိုးဝင်နေ၏။

ဪ... ဒါးတစ်ကောင် ဖျားများနေသလားဟု ယယ်လီနာ တွေး သည်။

သူက ဒါး ပတ်ဝန်းကျင် ရှိရာသို့ ခါးကိုင်းပြီး လက်တစ်ဖက်ဖြင့် စမ်းဖို့ ဟန်ပြင်၏။ သို့သော် ဒါးက မာန်ဖီသည်။ သွားချင်းကြိတ်သည်။

ယယ်လီနာ တုန်လှုပ်သွား၏။ ဒါးသည် သူ့တစ်သက်တွင် သည် အပြုအမူမျိုး ဘယ်တုန်းကမျှ မလုပ်ခဲ့စဖူး။ ယယ်လီနာ ကုတ်အင်္ကျီပင် ခမ္ဘာတ တော့ဘဲ ခုတင်ပေါ် ပစ်ထိုင်ကာ ချုံးပွဲချ ငိုတော့၏။

“ဒါး ဒါးရယ်၊ ငါ့ကို ဒီလို မာန်မဖီသင့်ပါဘူး။ ခုလို စစ်ကြီးဖြစ်ပြီး တို့ပတ်လည်မှာ သေပျောက်နေကြတာတွေ၊ ပီတာတစ်ယောက် သေအံ့ဆဲဆဲ ဖြစ်နေတာတွေဟာ ငါ့အပြစ်လားကွယ်။ ဘုရား သိပါတယ် ဒါးရယ်။ ငါ မလိုလားပါဘူး။ နင့်ကို ငါက မသေစေချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ လို့ နင့်သခင် ပီတာအသက်ကို ငါ ဘယ်လိုလုပ် ကယ်ဆယ်ရမလဲဟင်”

ယယ်လီနာ ရေရွတ်လိုက်သောအခါ သခင်၏အမည်က သူ့ကို အင်အားတွေ သွင်းပေးလိုက်သလား မသိ။ သို့မဟုတ် အားကိုးရာမဲ့ ငိုကြွေး နေသော သူ့သခင်မကို သနား၍လား မသိ။ ဒါးက ဝပ်ကျင်းထဲမှ တွားတက် လာသည်။ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး၊ ကုပ်ကုပ်ကလေး။ ပြီးတော့ သခင်မလက်ကို လျက်နေသည်။

ယယ်လီနာက သူ့ခွေးလိမ္မာကြီးကို ပွတ်ပေးလိုက်ချင်သည်။ ပွေ့ဖက် ထားလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် ခွေးလိမ္မာကြီး၏ ညှိုးငယ်သော၊ နာကြည်းသော၊ နားလည်တတ်လွန်းသော မျက်လုံးများနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရသောအခါ ယယ်လီနာ ပိုပြီး ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးမိတော့၏။

“ဒါး... ဒါးရယ်... ငါ သူ့ကို ဘာမှ မပြောခဲ့သေးပါဘူးဟယ်”

သူက ခြံစောင့်ကြီးကို ရည်ညွှန်း ပြောဆိုနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ခြံစောင့် ကြီးက သားသတ်သမားအဖြစ် အလုပ်အကျွေးပြုဖို့ သည်နေ့လည်း လာပြော ပြန်သည်။ သည်လူကြီး ထိုသို့ လာပြောနေသည်မှာ တစ်ပတ်အတွင်း ကိုးကြိမ် တိတိ ရှိနေပြီ။

ထိုနေ့ညက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်ကို နောက်မှ အကြိမ် ပေါင်း တစ်ထောင်လောက် ယယ်လီနာ ပြန်စဉ်းစားမိ၏။ အကယ်၍ သူသာ တံခါးသော့ခတ်ဖို့ မမေ့ခဲ့ပါလျှင် ခြံစောင့်သမားကြီး တံခါးလာခေါက်ပါက သူ တံခါးဖွင့်ပေးပါ့မလား။

သူက ဒါးကို ပြောနေခိုက်မှာပင် ခြံစောင့်ကြီး အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။
“ကျွန်တော် ရောက်လာပါပြီ ယယ်လီနာ။ ဒီကိစ္စ လက်စသတ် လိုက်ဖို့ အချိန်တန်နေပါပြီ”

“ဟင့်အင်း၊ ဟင့်အင်း၊ ဒီနေ့တော့ မလုပ်ပါနဲ့ဦးရှင်”

“ဘာကိစ္စ အချိန်ဆွဲနေမလဲဗျာ။ ခွေးတစ်ကောင်ဟာ ခင်ဗျား ယောက်ျားထက် ပိုပြီး အရေးကြီးနေလို့လားဗျ”

“နက်ဖြန်မှ လုပ်ပါနော်၊ နက်ဖြန်မှ၊ နောင်တစ်ချိန်ပေါ့”

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကို နောင်တစ်ချိန်အထိ နေရတော့မှာ မဟုတ် ပါဘူး”

ခြံစောင့်ကြီးက သံဖြင့် သွန်းလုပ်ထားသည် ထင်ရသော ဧရာမ ဘွတ်ဖိနပ်ကြီးများကို တကျွီကျွီ မြည်အောင် နင်းပြီး ဒါးရှိရာသို့ သွားသည်။ ပြီးတော့ ခွေးလိမ္မာကြီး၏ လည်ပင်းကို ကြိုးကွင်းပစ်ပြီး ချည်လိုက်၏။ သည်တော့ ဒါးဆိုသည့် ဒါးက သူ့သက်တမ်း ဆယ်နှစ်ခွဲကာလအတွင်း သူ့အား အကြမ်းကိုင်သည်ကို ဆတ်ဆတ်ထိ မခံခဲ့ဖူးသည့် ဒါးက စဉ်းငယ်မျှ ရုန်းကန်ခြင်းမပြု ငြိမ်ငြိမ်ကုပ်ကုပ်ကလေး ခံနေသည်လေ။

သို့ဖြင့် ပီတာ အသက်ရှင်ခဲ့ရသည်။

ပီတာက ယယ်လီနာအား ဒါးအကြောင်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမေး။ တခြား စကားများကိုလည်း လိုအပ်လွန်းမှသာ ပြောတော့၏။

သူတို့မြို့ကြီး ရန်သူအပိုင်ခံရသည့်ဘေးမှ လွတ်မြောက်ပြီး တစ်နေ့တွင် သူတို့လင်မယား အပြင်ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ထိုနေ့ကား နေသာသောနေ့။ လေကောင်းလေသန့် ရနိုင်သည်။ အနွေးဓာတ်လည်း ရနိုင်သည်။ သူတို့လမ်းထဲမှ ထွက်ပြီး မကြာမီမှာပင် ခွေးကလေးတစ်ကောင်ကို တွေ့ကြရသည်။ အဖြူရောင် အမွှေးဖွား ခွေးပုကလေး။ နှစ်နှစ်တာ ကာလအတွင်း မြို့ထဲတွင် ပထမဆုံး တွေ့မြင်ရသော ခွေးကလေးပင်။

အမွှေးဖွား ခွေးပုကလေး၏လည်ပတ်ကြိုးကို ဆွဲလာသူမှာ အဘိုးကြီး တစ်ဦး။ ပညာတတ်ရပ်ရည်မျိုး ရှိသည်။ ခွေးဖြူကလေးက သန့်သန့်ရှင်းရှင်း။ သူ့အမွှေးဖွားများကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြီးသင်ထားသည်။ ဝတ်ရုံလှလှကလေးပင် စွပ်ပေးထားလိုက်သေး။ ပိုင်ရှင်အဘိုးကြီးကလည်း ခံခံညားညား။ မုတ်ဆိတ်

ကျင်စွယ်များ ရိတ်ဖြတ်ထားသည်။ ပါးနှစ်ဖက်မှာ သွေးရောင်လျှမ်းလျက်။ လက်နှစ်ဖက်တွင် သားရေလက်အိတ်များ စွပ်ကာ ပိုင်ရှင်နှင့် ခွေးကလေးကို ကြည့်ရသည်မှာ ရှေးဟောင်းဒဏ္ဍာရီတွေထဲက ဇာတ်ကောင်တွေလို။ သူတို့နှစ်ဦးသည် လူသူမနေနိုင်သေးသည့် သည်မြို့ကြီးသို့ စစ်ကြိုခေတ်က ကူးပြောင်းရောက်လာသည့်အလား။ သို့မဟုတ် တခြားပြိုဟ်တစ်ခုမှ ရောက်လာကြသည့် အလား။

ယယ်လီနာနှင့် ပီတာတို့ စကားတစ်ခွန်းမျှ မဟမိကြ။ သို့သော် ထိုနေ့မှ စ၍ ယယ်လီနာ အိပ်ရာထဲ ဗုန်းဗုန်းလဲတော့၏။ နောက်ခြောက်လ အကြာတွင် ယယ်လီနာ ကွယ်လွန်ခဲ့လေသည်။

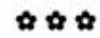
ပီတာက ယယ်လီနာ သေဆုံးပြီး နောက်ထပ် သုံးနှစ်လုံးလုံး အသက်ရှင်နေသေးသည်။ ယယ်လီနာ ကွယ်လွန်သည့် နှစ်ပတ်လည်နေ့တွင် အုတ်ဂူပေါ်၌ လိပ်သည်းကျောက် ခပ်သေးသေးတစ်လုံး တင်လိုက်၏။ သို့ပေမဲ့ သည်လိပ်သည်းကျောက်မှာ ရှားရှားပါးပါး လက်ရာမြောက်စွာ ရုပ်တုထုထားသည့် ကျောက်တုံး။ အုတ်ဂူဘေးတွင်လည်း လိပ်သည်းကျောက်ဖြင့်ပင် ကျောက်စာတိုင်တစ်တိုင် စိုက်ထူလိုက်၏။

ကျောက်စာတိုင်တွင် ထွင်းထားသည့် စာတန်းမှာ...

“ရန်သူအပိုင်ခံ လီနင်ဂရက်မြို့တော်ကြီးကို ခုခံကာကွယ်သူ အာဇာနည်နှင့် မေ့မရနိုင်သောမိတ်ဆွေ ဒိုဘာမင်မျိုးနွယ် ဒါးအား လွမ်းဆွတ်သတိ ရလျက်”

ပီတာသည် နောက်ဆုံး အသက်ရှင်နေသည့် နှစ်နှစ်အတွင်း သူ့အိမ်ထဲမှ အပြင်သို့ ထွက်သည် ဟူ၍ မရှိသလောက်ပင်။ သူက သူ့ခွေးလိမ္မာကြီး ဒါး၏ ပုံကိုသာ တစ်စိုက်မတ်မတ် ရေးဆွဲနေခဲ့၏။ နောက်ပြီး သည်ပုံကိုပင် ထပ်ကာ ထပ်ကာ။

(၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ ဇွန်လထုတ် စပွတ်နှစ်မဂ္ဂဇင်းတွင် ရှေးစာရေးဆရာ Fyodor Abramov ၏ ဝတ္ထုအား Momic Whytem Jims Descendant အမည်ဖြင့် အင်္ဂလိပ်လို ပြန်ဆိုထားသည်ကို ထပ်ဆင့် မြန်မာပြန်ပါသည်။)

နံရံပေါ်က လက်တစ်ဖက်

ကျွန်မတို့အားလုံး ရာဇဝတ်တရားသူကြီး မွန်ဆွာဘာမျူတီရာ နံဘေးတွင် ဝိုင်းထိုင်နေကြသည်။ သူက စိန့်ကလောက်မှာ ဖြစ်သွားသည့် အမှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ့အယူအဆကို ပြောပြနေသည်။ ပါရီတစ်မြို့လုံးကို တစ်လလုံးလုံး သိမ့်သိမ့်တုန်သွားစေပြီး တွေးရခက်စေသော ရာဇဝတ်မှုကြီး။ သို့ဖြစ်သည့်တိုင် သည်လျှို့ဝှက်သည်းဖိုအမှုကြီးကို ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက် ကမျှ ဖြေရှင်းမပေးနိုင်ခဲ့။

မီးလင်းဖိုကို ကျောပေးပြီး မားမားကြီး ထိုင်နေသည့် မွန်ဆွာဘာ မျူတီရာ၏ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည်မှာ စနစ်တကျ စုစည်းထားသည့် သက်သေခံအထောက်အထားများ၊ အကြိတ်အနယ် ဆွေးနွေးခဲ့သော ထင်မြင် ယူဆချက်များ။ သို့ပေမဲ့ သူသည် နိဂုံးချုပ် ကောက်ချက်တွေ မဆွဲနိုင်ခဲ့။

ဝိုင်းထိုင်နေသည့် မိန်းမတွေထဲမှ တချို့က ထိုင်ရာက ထလာသည်။ တရားသူကြီးအနီးသို့ တိုးရွှေလာသည်။ ပြီးတော့ မတ်တတ်ရပ်နေကြသည်။ သူတို့မျက်လုံးများက နှုတ်ခမ်းမွေးစင်စင် ရိတ်ထားသော တရားသူကြီး၏ နှုတ်ခမ်းမွေးများကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေကြသည်။ လေးနက်ပြီး အရေးကြီး သော စကားလုံးများကို ဘယ်အချက် ထုတ်ပြောလိုက်မည်လဲဟု ငုံ့လင့်လျက်။ သူတို့တစ်တွေ ရင်ဖိုလိုက်မောနေသည်။ ကျောထစ်မိနေသည်။ စပ်စုချင်စိတ် ကြောင့် အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေသည်။ သူတို့စိတ်ကို ခြောက်လှန့်နေစေမည့် ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းလို သူတို့ကို တရိရိ နှိပ်စက်နေစေမည့် အသည်းတုန် အူတုန်ဇာတ်လမ်းကို နားဆင်ဖို့ သူတို့အားလုံး အာသာငမ်းငမ်း ဖြစ်နေသည်။

တခြားသူများထက် ပိုပြီး မျက်နှာဖြူဖျော့နေသော မိန်းမတစ်ယောက် က တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။

“အဖြစ်က တော်တော်ကြောက်စရာ ကောင်းတာပဲနော်။ သရဲတစ္ဆေ ဇာတ်လမ်းကျနေတာပဲ။ ဒီအမှုအကြောင်း ကျွန်မတို့ ဘယ်တော့မှ စုံစုံစေ့စေ့ သိရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

တရားသူကြီးမင်းက သူမဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ညည်းပြောတာမှန်တယ် ကလေးမ။ ဒီအမှုအကြောင်း ကျုပ်တို့ ဘာမှ သိရမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ခြေ ရှိတယ်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ ကလေးမ စောစောက ပြောသွားတဲ့ သရဲတစ္ဆေဆိုတဲ့ စကားလုံးကတော့ ဒီအမှုမှာ အဓိပ္ပာယ်မရှိပါဘူး။ အခု တို့ရှေ့မှာ ရာဇဝတ်မှုတစ်မှု ရှိနေတယ်။ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ကြံစည်ပြီး ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် အကောင်အထည်ဖော်သွားတဲ့ အမှုပေါ့။ လျှို့ဝှက် သည်းဖို ဆန်လွန်းလို့ ဖြစ်ပျက်သွားတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေနဲ့ အဲဒီအမှု ကို ကျုပ်တို့ ခွာကြည့်လို့ မရလောက်အောင် ဖြစ်ကြရတာကလား။ ဒါပေမဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာအတွင်း ကျုပ် စစ်ဆေးခဲ့ရတဲ့ အမှုတွေထဲမှာ ဒီအမှုကတော့ ထူးထွေတည့်အံ့ရာသော်တွေ ထွေးရောယှက်တင် ဖြစ်နေတဲ့ အမှုပဲဗျို့။ ပြောရ မယ်ဆိုရင်တော့ ဒီအမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်သူကမှ ဘာမှ မဖော်ထုတ်နိုင်ဘူး လေ။ ဒီတော့ ဒီအမှုကို ကျုပ်တို့ ပိတ်ပစ်လိုက်ရတော့တာပေါ့။”

မိန်းကလေး တော်တော်များများက အသက်ပင် ပြင်းပြင်း မရှူဝံ့ဘဲ တစ်သံတည်း ပြောကြသည်။

“အို... အဲဒီအမှုအကြောင်း ကျွန်မတို့ကို ပြောပြပါနော်”

မွန်ဆွာဘာမျူတီရာက တရားသူကြီးမင်း၏ ဟန်ပန်နှင့် မှင်မောင်းနှင့် လိုက်လျောညီထွေ ဖြစ်အောင် ခုံခုံကြီး ပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးမှ သူ့စကားကို ဆက်သည်။

“ဒီအမှုမှာ ဝိညာဉ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ကိစ္စတွေ ပါနေတယ်လို့ ကျုပ်အတွေး မကွန့်ပါဘူးနော်။ အဲဒီလို အတွေးကွန့်ပြီး ပြောနေတယ်လို့ တစ်စက်ကလေးမှ မထင်လိုက်ကြလေနဲ့။ ကျုပ်က သဘာဝလွန် ကိစ္စတွေကို ဘယ်တုန်းကမှ ယုံခဲ့တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီအမှုမှာ ကျုပ်တို့ ဉာဏ်မမီနိုင်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေ ပါဝင်နေတယ်။ ဒီတော့ အဲဒီအကြောင်းတွေ ပြောတဲ့

အခါမှာ ဝိညာဉ်လောက စကားလုံး သုံးမယ့်အစား နားလည်ရခက်တဲ့ကိစ္စ ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို သုံးသွားမယ်ဗျာ။ အဲဒီစကားလုံးက ပိုကောင်းပါလိမ့်မယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ခု ခင်ဗျားတို့ကို ပြောပြမယ့် ဇာတ်လမ်းမှာ ကျုပ်ကို စိတ်ဝင်စားလာအောင် စွဲဆောင်နေတာကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေပဲဗျ။ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု အနေအထားတွေလို့ပဲ ပြောရလိမ့်မယ်။ အချက်အလက် အကျဉ်းချုပ်ကတော့ ဟောဒီလိုဗျာ...။

အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျုပ်က အဂျာန့်မှာ ရုံးစိုက်တဲ့ တရားသူကြီးပေါ့။ အဂျာန့်ဆိုတာက သာယာလှပတဲ့ ပင်လယ်ကွေ့ကမ်းခြေမှာ ရှိတဲ့ မြို့မြို့မြို့ ကလေးပေါ့။ ဒီမြို့ကလေးကို တောင်တန်း မြင့်မြင့်မားမားကြီးတွေကလည်း ဝိုင်းရံထားသေးတယ်။

အဲဒီမှာ ကျုပ် အဓိက ကိုင်ခဲ့ရတဲ့အမှုတွေက လက်စားချေမှုတွေပဲ။ အဲဒီအမှုတွေထဲမှာ ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့အမှုတွေလည်း ပါရဲ့။ တခြားအမှုတွေက ပြဇာတ်ဆန်ဆန် အလှည့်အပတ်တွေနဲ့ဗျ။ နောက်ပြီး ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှု တွေလည်း ပါရဲ့။ သူ့ရဲကောင်းဆန်ဆန် စွန့်စားခန်းတွေလည်း ပါလေရဲ့။ လူတွေ စဉ်းစားကြံစည်လို့ ရတဲ့အထဲမှာ လက်စားချေခြင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောစမှတ် ဖြစ်စရာ အကောင်းဆုံး အကြောင်းအရာတွေ၊ ခေတ်အဆက်ဆက် သို့အောင်း ထားတဲ့ အမှန်တရားတွေ၊ ယာယီ ဖြေဖျောက်လိုက်ရပေမယ့် တကယ်တမ်း ပျောက်ပျက်မသွားတဲ့ အဖြစ်တွေ၊ ရွံရှာစက်ဆုပ်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ကြံစည်ထားတဲ့ ကောက်ကျစ်မှုတွေ၊ လူသတ်မှုကနေ အစုလိုက် အပြုံလိုက် သတ်ဖြတ်မှုကို ကူးပြောင်းသွားတာတွေ၊ နောက်ပြီး မြင့်မြတ်တဲ့ စွမ်းဆောင်မှု နီးပါး ဖြစ်သွားတဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်တွေ စုံနေတာပါပဲလေ။

နှစ်နှစ်လုံးလုံး ကျုပ်နားထဲမှာ သွေးကြွေးဆပ်ဖို့ အကြောင်းကလွဲပြီး ဘာဆို ဘာမှ မကြားခဲ့ရဘူးဗျို့။ ကြောက်စရာ လန့်စရာကောင်းလှတဲ့ ကော်ဆီ ကန် တရားဥပဒေကလည်း မကောင်းမှုပြုသူကို လက်တုံ့ပြန် လက်စားချေဖို့ အားပေးတာကိုး။ မကောင်းမှုပြုသူတွေရဲ့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်တွေ၊ ဆွေမျိုးနီးစပ် တွေကို ကလဲ့စားချေခွင့် ရှိသတဲ့ဗျာ။ ကျုပ်မြင်ခဲ့တွေ့ခဲ့ရပါဗျာ။ သက်ကြီးရွယ်အို အဘိုးကြီးတွေ၊ ကလေးသူငယ်တွေ၊ ညီအစ်ကို ဝမ်းကွဲတွေ လည်ပင်းပြတ် ကြီးတွေနဲ့လေ။ ကျုပ် ဦးနှောက်ထဲမှာ အဲဒီအဖြစ်မျိုးတွေနဲ့ပဲ ပြည့်နှက်နေတာဗျို့။

တစ်နေ့မှာတော့ ကျုပ် သတင်းတစ်ခု ကြားရတယ်။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး တစ်ယောက်ဟာ နှစ်ပေါင်း တော်တော်ကြာကြာ နေထိုင်ဖို့ ပင်လယ်ကွေ့အစပ် က ရွာကလေးမှာရှိတဲ့ အိမ်တစ်လုံးကို ငှားထားတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းပေါ့။ သူက ဒီကိုအလာ မာဆေးလ်မှာ တွေ့တဲ့ ပြင်သစ်တစ်ယောက်ကို အိမ်အကူ လုပ်ဖို့ ငှားလာခဲ့တယ် ဆိုပဲ။ သိပ်မကြာခင်အတွင်း အနေအထိုင် တစ်မူထူးတဲ့ ဒီ အင်္ဂလိပ်ကြီးအကြောင်း လူတိုင်းက ပြောနေတော့တာပါပဲ။ ဒီလူက သူ့အိမ်မှာ သူတစ်ယောက်တည်း နေတယ်။ အမဲလိုက်ထွက်မှ၊ ငါးဖမ်းထွက်မှ အိမ်က ခွာတာတဲ့ဗျို့။ ဒီလူ ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားမပြောဘူး။ ရွာထဲကို တစ်ခေါက်မှ မလာဘူး။ ဒါပေမဲ့ မနက်တိုင်း ပစ္စတိုနဲ့ ရိုင်ဖယ်ဆွဲပြီး နှစ်နာရီ၊ သုံးနာရီ ကြာအောင် သေနတ်ပစ် လေ့ကျင့် ဆိုပဲ။

သူ့အကြောင်းကြားရတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေကတော့ နားနဲ့ မဆုံလောက် အောင်ပါပဲ။ တချို့က ပြောကြတယ်လေ။ ဒီလူဟာ ထိတ်ထိတ်ကြဲ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တစ်ယောက်တဲ့။ နိုင်ငံရေးကိစ္စတစ်ခုကြောင့် သူတိုင်းပြည်ကနေ ထွက်ပြေး လာခဲ့ရတာတဲ့။ တခြားလူတွေရဲ့ အပြောကတော့ ဒီလူ ပြည်ပြေးတစ်ယောက် ဆိုတာ မှန်တယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကြောက်စရာ လန့်စရာ ရာဇဝတ်မှုကြီးတစ်ခု ကျူးလွန်ခဲ့လို့ ပြေးလာရတာတဲ့ဗျ။ သူတို့က ချောက်ချားစရာကောင်းတဲ့ ဖြစ်ရပ် အသေးစိတ်တွေတောင် ပြန်ပြောလိုက်သေးသဗျ။

ကျုပ်ကတော့ ရာဇဝတ်တရားသူကြီးတစ်ဦး ဆိုတော့ သူ့အကြောင်း နည်းနည်းပါးပါး သိထား၊ ကြားထားချင်တာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ ထဲထဲဝင်ဝင် မသိရပါဘူး။ သူက သူ့နာမည်ကို ဆာဂျွန်ရီးဝဲလ်လို့ ပြောသဗျ။

ဒီတော့ သူ့ကို အနီးကပ် စောင့်ကြည့်ရုံလောက်နဲ့ပဲ ကျေနပ်နေရတာ ပေါ့ဗျာ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ကျုပ်အမြင်မှာ သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မယုံသင်္ကာ ဖြစ်စရာ ဘာမှ မတွေ့ရပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့အကြောင်း ပါးစပ် သတင်းတွေက တစ်နေ့တခြား ကြီးထွားလာတာကလား။ သူ့အကြောင်းဆိုတာ လူတိုင်းပါးစပ်ဖျားကအကြောင်း ဖြစ်နေတော့တယ်။ ဒီတော့ ဒီလူကို ကျုပ် ကိုယ်တိုင် လူချင်း တွေ့တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း သူ့ရဲ့ နီးနားဝန်းကျင်မှာ သွားပြီး ပုံမှန် ငှက်ပစ်နေတော့တယ်။

သူနဲ့ ကြုံကြိုက်ဖို့ အချိန်တော်တော်ကြာကြာ စောင့်လိုက်ရသဗျ။

နောက်ဆုံးတော့ ကြုံလာရတာပါပဲ။ အခွင့်အလမ်းက ခါငှက်တစ်ကောင်အနေနဲ့ ရောက်လာတယ်။ အဲဒီအင်္ဂလိပ်ကြီး မျက်စိရှေ့မှောက်မှာပဲ ကျုပ် ပစ်ချလိုက်တဲ့ ခါတစ်ကောင်ပေါ့ဗျာ။ ကျလာတဲ့ခါငှက်ကို ကျုပ်ရဲ့ခွေးက ကျုပ်ဆီ ချီလာ တယ်။ ကျုပ်က ငှက်ကို ယူတယ်။ ပြီးတော့ စည်းမစောင့်သလို ဖြစ်သွားတဲ့ ကျုပ်အပြုမူကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ သွားတောင်းပန်တယ်။ သူ့နယ်မြေမှာ ကျူးကျူး ကျော်ကျော် ကျုပ် ပစ်ချလိုက်တဲ့ငှက်ကိုလည်း လက်ခံဖို့ သူ့ကို တောင်းတောင်း ပန်ပန် ပြန်ပေးတယ်။

ဒီလူက လူထွားကြီးဗျ။ ဆံပင်နီနီ၊ မုတ်ဆိတ်နီနီနဲ့ တော်တော်ကို ထောင်မောင်းတဲ့လူ။ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးက ထွားကျိုင်းပြီး အေးချမ်းတည်ငြိမ်တဲ့ ယဉ်ကျေးပျူငှာရှိတဲ့ ဟာကျူလီကြီးလေ။ ဗြိတိသျှဆိုတဲ့ လူမျိုးတွေမှာ ရှိတတ် တဲ့ ကြွပ်ဆတ်ဆတ် ဟန်ပန်မျိုး လုံးဝ မရှိဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ သိတတ်မှုကလေး အတွက် ပြင်သစ်လို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ကျေးဇူးတင်စကား ပြောပါတယ်။ သူ ပြင်သစ်စကား ပြောတဲ့ လေသံက တော်တော် ဝဲတာကိုး။ နောက်ထပ် တစ်လလောက် ကြာသွားတယ်။ ကျုပ်တို့ ငါးကြိမ်၊ ခြောက်ကြိမ်လောက်ပဲ စကားပြောဖြစ်တော့တယ်။

အဲဒီနောက် တစ်ညနေမှာ ကျုပ် သူ့အိမ်ရှေ့က ဖြတ်သွားတော့ ပန်းခြံ ထဲမှာ ထိုင်နေတဲ့ သူ့ကို တွေ့ရတယ်။ သူက ဆေးတံကို ခဲပြီး ကုလားထိုင်ကို ခွထိုင်နေတာဗျ။ ကျုပ် ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။ သူက ကျုပ်ကို ဖိတ်ခေါ် တယ်။ အိမ်ထဲ လာပြီး ဘီယာတစ်ခွက်လောက် မှီဝဲပါဦးတဲ့။ ကျုပ်လား၊ နောက်တစ်ခေါက် ခေါ်အောင် ဘယ်စောင့်နေလိမ့်မလဲ။

သူက ကျုပ်ကို အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ဦးရဲ့ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာမှုအပြည့်နဲ့ ကြိုဆိုတယ်။ ပြင်သစ်နဲ့ ကော်ဆီကာအကြောင်း လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြောတယ်။ နှစ်နိုင်ငံစလုံးကို သူ သိပ်သဘောတွေ့တဲ့အကြောင်း ထုတ်ပြောတယ်။ ပင်လယ် ကမ်းခြေကိုတော့ အနှစ်ခြိုက်ဆုံးပါပဲတဲ့လေ။

အဲဒီနောက် ကျုပ်က သတိကြီးကြီးထားပြီး နိမိတ်ပြ မေးခွန်းကလေး တွေ မသိမသာ မေးတော့တာပေါ့။ သူ့ဘဝနဲ့ သူ့စွမ်းဆောင်ချက်တွေကို သိပ်စိတ်ဝင်စားဟန်မျိုးနဲ့ မေးရတာလေ။ သူ ဖြေပါတယ်။ စိတ်မလှဲမလဲဖြစ် တာမျိုး၊ စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်တာမျိုး တစ်ချက်ကလေးမှ မရှိဘူး။ သူ

အများကြီး ခရီးသွားခဲ့ကြောင်း၊ အာဖရိက၊ အိန္ဒိယနဲ့ အမေရိကအထိ သွားခဲ့ ဖူးကြောင်း ပြောပြတယ်။ နောက်ပြီး ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ ပြောသေးသဗျ။

“အိုး... ကျုပ်မှာ စွန့်စားခန်းတွေမှ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး ရှိခဲ့တာ ပေါ့ဗျာ” တဲ့လေ။

အဲဒီနောက် ကျုပ်က အားကစားအကြောင်း ဦးတည်ပေးလိုက်တယ်။ သူက သူ့ရဲ့ အမဲလိုက် အတွေ့အကြုံတွေကနေ ရလာတဲ့ စိတ်ဝင်စားစရာ အကြောင်းအရာကလေးတွေကို ခရေစေ့တွင်းကျ ပြောပြတော့တာကလား။ သူက ရေမြင်းတွေ၊ ကျားတွေ၊ ဆင်တွေ... ကုန်ကုန်ပြောရရင် လှုပ်တွေတောင် လိုက်ခဲ့ဖူးတာဗျ။

“ဟား... အဲဒီအကောင်တွေ အားလုံး ဖြူစရာကောင်းတဲ့ အကောင် တွေချည်းပါပဲလား” လို့ ကျုပ်က စကားထောက်လိုက်တယ်။

သူက ပြုံးပြီး ဘာပြန်ပြောသလဲ ဆိုတော့ ...

“အို... ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ လူက ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးပဲ” တဲ့လေ။

ပြီးတော့ မပြုံးဘဲ ဝါးလုံးကွဲ ရယ်တော့တာပဲ။ ကျေနပ်အားရမှုရှိတဲ့ အင်္ဂလိပ်တစ်ယောက်လို အူလှိုက်သည်းလှိုက် ရယ်တာမျိုး။

“ကျုပ် အမဲလိုက်တဲ့အထဲမှာ လူတွေကိုလည်း မကြာမကြာ လိုက်ဖူး သဗျ” လို့ သူက စကားဖြည့် ပြောတယ်။

အဲဒီနောက်တော့ သူက လက်နက်တွေအကြောင်း ပြောတော့တာပဲ။ နောက်ပြီး အိမ်ထဲဝင်ပြီး သူ့ရဲ့ ရိုင်ဖယ်အမျိုးမျိုးကို ကြည့်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်တယ်။ သူ့စည့်ခန်းက အနက်ရောင် လွမ်းနေတယ်။ ရွှေရောင်ဖောက်ထားတဲ့ အနက် ရောင် ပိုးသားစကြီး ဖြန့်ကြက်ထားတာကိုး။ အဲဒီအနက်ရောင် ပိုးသားစကြီး ပေါ်မှာ ပြန့်ကျဲနေတဲ့ အဝါရောင်ပန်းပွင့်တွေဟာ မီးတောက်တွေလို အလှံ့ ညီးညီး တောက်ပနေတာမျိုး။ အဲဒါ ဂျပန်ပိုးထည်ပေါ့လို့ သူက ပြောပြတယ်။

အဲဒီပိုးထည်မှာ ကပ်ချုပ်ထားတဲ့ အကွက်တွေထဲက အကြီးဆုံး အကွက်ရဲ့ အလယ်မှာ ရှိနေတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုက ကျုပ်ရဲ့အာရုံကို ဆွဲဆောင်သွား တော့တယ်ဗျ။ အနီရောင်ကတ္တီပါ လေးထောင့်ကွက်နောက်မှာ ထီးထီးကြီး ပေါ်နေတာက အနက်ရောင် အရာဝတ္ထုတစ်ခုဗျ။ ကျုပ် အဲဒါကြီးအနီးကို

တိုးသွားပြီး ကြည့်တယ်။ လားလား... လက်တစ်ဖက်ပါကလား။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ဖျံ။ အရောင်ချွတ်ဆေး မသုံးဘဲ သေသေချာချာ ဆေးကြောထားတဲ့ လက်တစ်ဖက်ပဲ။ ခြောက်ကပ်နေတဲ့ လက်မည်းမည်းကြီး။ ဝါကြန့်ကြန့် လက်သည်းတွေ။ ထင်းထင်းကြီးပေါ်နေတဲ့ ကြွက်သားတွေ၊ နောက်ပြီး သွေးစသွေးနတွေ။ လက်မောင်းအလယ်ကို ပုဆိန်နဲ့ တိတိရီရီ ခုတ်ဖြတ်လိုက်လို့ ပေါ်လာတဲ့ အရိုးတွေပေါ်မှာ ရွံ့သုတ်ထားသလို ပေကျံနေတာက သွေးတွေပေါ့ဗျာ။

လက်ကောက်ဝတ် ပတ်လည်မှာ တွဲချည်ပြီး သံမှိုနှက်ထားတာကတော့ ဧရာမ သံကွင်းဆက်ကြီးကြီး တစ်ချောင်းပေါ့။ အဲဒီကြီးကြီးကို နံရံမှာ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ သံကွင်းကြီးနဲ့ တွဲထားတယ်။ အဲဒီသံကွင်းကြီးက ဘယ်လောက်ကြီးမားတုတ်ခိုင်သလဲဆို ဆင်တစ်ကောင်ကိုတောင် ထူးခတ်ထားလို့ ရလောက်တယ်။

ဒါနဲ့ ကျုပ်က မေးလိုက်တယ်။ “အဲဒါက ဘာလဲဗျ” လို့။ “သူဟာ ကျုပ်ရဲ့ ကမ္ဘာ့ရန်သူပေါ့ဗျာ” လို့ အင်္ဂလိပ်ကြီးက ပြန်ပြောတယ်။ ဒီလက်ဟာ အမေရိကက လာတဲ့ လက်ဗျ။ ဓားနဲ့ ခုတ်ဖြတ်ထားတာ။ အရေပြားတွေကို ကျောက်ချွန်းနဲ့ ခွာထားတာ။ ပြီးတော့ သီတင်းတစ်ပတ်ကြာအောင် နေလှန်း အခြောက်ခံထားတာ။ ကျုပ်ဘက်က လက်ရာမြောက်တယ်ဆိုရမှာပေါ့နော်။

ကျုပ်က အဲဒီလူသားအကြွင်းအကျန် အစအနကြီးကို တို့ထိကြည့်တယ်။ ဒီလက်ကြီးဟာ လူကောင်တော်တော်ကြီးကြီးရဲ့ လက်ကြီးဖြစ်ရမယ်။ လက်ချောင်းတွေက ရှည်မှ ရှည်ပဲ။ အဲဒီလက်ချောင်းတွေကို တွဲထားတာက ကြီးမားတဲ့ အရွတ်ကြီးတွေပေါ့။ ဒီလက်ပြတ်ကြီး ကြည့်ရတာ သည်းခြေပျက်စရာကြီးပါ။ ဒါကြီး မြင်လိုက် တွေ့လိုက်ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အတွေးတွေဟာ ရိုင်းစိုင်းရက်စက်တဲ့ လက်စားချေမှုပုံစံတချို့ကို အလိုလို သတိရမိစေတယ်။

“ဒီလူဟာ တော်တော်ကို သန်မာတဲ့လူဖြစ်ရမယ်” လို့ ကျုပ်မှတ်ချက်ချမိတော့ အင်္ဂလိပ်ကြီးက ခပ်အေးအေး ပြန်ပြောတယ်။

“ဟုတ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က သူ့ထက် သန်မာတယ်ဆိုတာ သက်သေပြခဲ့ပြီလေ။ ဟောဟိုက သံကွင်းကြီးက သူ့ကို ချည်ထားတာပေါ့။”

ဒီလူ အပြောင်အပြက်တွေ ပြောနေတယ် ထင်တာနဲ့ ကျုပ်က ပြောလိုက်တယ်။

“ခုမှတော့ ဒီသံကြီးက ဘာအသုံးတည့်ဦးမှာလဲဗျ။ ဒီလက်ကြီးက အလွတ်ရုန်းပြေးဖို့ ကြိုးစားမှာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဒီလက်က ထွက်ပြေးဖို့ အမြဲ ချောင်းနေတာဗျ။ အဲဒီ သံကြီးက လိုကို လိုအပ်တယ်”

ဆာဂျန်ရီးဝဲလ်က တည်တည်ကြည်ကြည် လေးလေးနက်နက်ကြီး ပြောတယ်။

ကျုပ် သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်မိတယ်။ ကျုပ် အရူး တစ်ယောက်နဲ့များ ဆက်ဆံနေရတာလား။ ဒါမှမဟုတ် ဒီလူ ဟာသမမြောက်တဲ့ ပြက်လုံးတွေ ထုတ်နေတာလား။

သူ့မျက်နှာကြည့်ရတာ ခပ်တည်တည်ပါပဲ။ အေးအေးချမ်းချမ်းပါပဲ။ သဘောကောင်း မနောကောင်းပါပဲ။ ကျုပ် တခြားအကြောင်းတွေ လျှောက်ပြောတယ်။ သူ့သေနတ်တွေကို မက်မက်မောမော ကြည့်တယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ကျည်အပြည့်ထည့်ထားတဲ့ ခြောက်လုံးပြူး သုံးလက်ကို အခန်းထဲမှာ တွေ့ခဲ့တယ်လေ။ ဒီလူဟာ သူ့ကို အတိုက်ခိုက်ခံရမှာ အတော်ကြီး ကြောက်လန့်နေပုံပဲ။

ကျုပ် သူနဲ့ မကြာမကြာ သွားတွေ့ပါတယ်။ နောက်တော့လည်း မတွေ့ဖြစ်တော့ပါဘူး။ ကျုပ်တို့ မြို့ကလေးမှာ သူ ရှိနေတာ ရိုးသွားပြီလေ။ ကျုပ်တို့အားလုံး သူ့အကြောင်း စိတ်ထဲ ထည့်မထားမိကြတော့ဘူး။

တစ်နှစ်လုံးလုံး တရွေ့ရွေ့ ကုန်သွားတယ်။ အဲဒီနောက် နိုဝင်ဘာလကုန်ပိုင်းလောက် တစ်မနက်မှာ ကျုပ်ရဲ့အိမ်ဖော်က ကျုပ်ကို နှိုးတယ်။ မနေ့ညက ဆာဂျန်ရီးဝဲလ် အသတ်ခံရလို့ ဆိုပဲ။

နောက် နာရီဝက်လောက် ကြာတော့ ကျုပ် ဆာဂျန်ရဲ့အိမ်ထဲ ဝင်သွားတယ်။ ကျုပ်နဲ့ အတူပါလာတာက ကော်မရှင်နာမင်းကြီးရယ်၊ ရဲဝန်ထောက် တစ်ဦးရယ်ပေါ့။ အင်္ဂလိပ်ကြီးရဲ့ အိမ်ဖော်ယောက်ျားဟာ အိမ်ပေါက်ဝမှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ငိုနေတယ်။ သူ တော်တော်စိတ်ဆင်းရဲနေပုံရပါတယ်။ ပထမတော့ ကျုပ် ဒီလူကို မသင်္ကာဖြစ်လိုက်မိသေး။ ဒါပေမဲ့ ဒီလူ အပြစ်ကင်းစင်

ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ လူသတ်သမားကို ဘယ်လိုမှ ရှာဖွေ ဖော်ထုတ်နိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ပါဘူး။

ဆာဂျွန်ရဲ့ စဉ်းစားထဲ ဝင်သွားတော့ ပထမဆုံး မြင်ရတာက အခန်း အလယ်မှာ ပက်လက်ကြီးလဲနေတဲ့ အလောင်းကြီးပဲပေါ့။ သူ့အင်္ကျီလက်တစ်ဖက် ဆိုရင် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ပြနေတာကလား။ ဒီအခန်းထဲမှာ အကြီးအကျယ် ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အရိပ်လက္ခဏာတွေ တွေ့နေရတယ်။ ကြည့်ရတာ လည်မျိုညှစ် အသတ်ခံရတဲ့ပုံပဲ။ ညိုမည်းရောင်ကိုင်းနေတဲ့ သူ့မျက်နှာကြီးဟာ အကြီးအကျယ် အထိတ်တလန့် ဖြစ်ခဲ့ပုံပေါ်နေတယ်။ ကိုက်ထားတဲ့ သွားတွေ ကြားထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခု ရှိနေတယ်။ နောက်ပြီး လည်ချောင်း။ လည်ချောင်းမှာ အပေါက်ငါးပေါက် ရှိတယ်။ သံချွန်တွေနဲ့ အထိုးခံထားရသလိုမျိုး။ လည်ပင်း တစ်ခုလုံး သွေးတွေ ပေကျဲ့လို့။

ဆရာဝန်တစ်ဦး ကျုပ်တို့ဆီ အကူရောက်လာတယ်။ လည်ပင်းပေါ်က လက်ရာတွေကို အချိန်ယူပြီး စစ်ဆေးကြည့်ရှုတယ်။ ပြီးတော့ မအိမ်လည်ကြီး မှတ်ချက်ချတော့တယ်။

“ပုံပန်းကြည့်ရတာ အရိုးစုနဲ့ လည်ပင်းအညှစ်ခံထားရသလို ဖြစ် နေပြီ”

ကျုပ် ကျောထဲ စိမ့်သွားတယ်။ နံရံကို လှမ်းကြည့်မိတယ်။ ထိတ်လန့် ချောက်ချားစရာကောင်းတဲ့ လက်ပြတ်ကြီး ချိတ်ထားခဲ့တဲ့ နေရာကို ကြည့်မိ တယ်။ အဲဒီလက်ကြီး မရှိတော့ဘူး။ သံကွင်းဆက် ကြိုးကြီးက ပြတ်ပြီး တွဲလောင်းကြီး ကျနေပြီ။

အဲဒီနောက် သေဆုံးနေသူပေါ်ကနေ ထိုင်ပြီး ကျုပ် ခါးထောက်ကြည့် လိုက်တယ်။ တင်းတင်းရင်းရင်း ကိုက်ထားတဲ့ သွားတွေရဲ့ ကြားမှာ ပျောက်နေ ပြီဖြစ်တဲ့ လက်ကြီးက လက်ချောင်းတစ်ချောင်းလေ။ လက်ချောင်းက ဒုတိယ အဆစ်မှာ တိတိရိရိ ပြတ်နေပြီး သွားနဲ့ ကိုက်ဖြတ်ထားတာပေါ့။

စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုတွေ ပြုလုပ်ကြတယ်။ ဘာဆိုဘာမှ ပေါ်မလာဘူး။ တံခါးပေါက်၊ ပြတင်းပေါက်၊ ဒါမှမဟုတ် ပရိဘောဂတွေကို လက်ဆော့ထား တဲ့ အရိပ်လက္ခဏာ ဘာဆို ဘာမှ မတွေ့ရဘူး။ အိမ်စောင့်ခွေးကြီးနှစ်ကောင် ဆိုတာလည်း အိပ်ရာကတောင် မနိုးဘူး။

ဟောဒါကတော့ အိမ်အကူအလုပ်သမားရဲ့ ထွက်ဆိုချက် အကျဉ်းချုပ် ပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလုံးလုံး သူ့ဆရာ နရာမငြိမ် ဖြစ်နေပုံရတယ်။ သူ စာတွေ တော်တော်များများ လက်ခံရရှိတယ်။ အဲဒီစာတွေ ရရချင်း သူက မီးရှို့ပစ်တာပဲ။

သူဟာ ကယောင်ချောက်ချားနဲ့ အရူးကြီးတစ်ယောက်လို ဖြစ်လာ တယ်။ မကြာမကြာ ဆိုသလို ကျာပွတ်ကို ကောက်ကိုင်းပြီး နံရံပေါ်မှာ သံကြိုး တည်းထားတဲ့ ပိန်ပိန်ခြောက်ခြောက် လက်ပြတ်ကြီးကို ဒေါသတကြီး ရိုက် တော့တာပဲတဲ့။ အမှုအခင်း ဖြစ်ချိန်မှာတော့ အဲဒီလက်ပြတ်ကြီးဟာ အနောင် အတည်းကနေ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး လွတ်မြောက်သွားသလဲဆိုတာတော့ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘူး။

အဲဒီညက သူ တော်တော်ကြီး နောက်ကျမှ အိပ်ရာဝင်တယ် ဆိုပဲ။ အခန်းတံခါးကို ဂရုတစိုက်နဲ့ လုံလုံခြုံခြုံ ပိတ်သတဲ့။ သေနတ်တွေကတော့ အမြဲလို သူ့လက်တစ်ကမ်းမှာ ထားလေ့ရှိတယ်။ မကြာမကြာ ဆိုသလို ညကြီး မင်းကြီး ထထပြီး သံကုန်အော်ဟစ် စကားပြောနေတတ်တယ်။ တစ်ယောက် ယောက်နဲ့ ရန်ဖြစ်နေသလိုလေ။

အဲဒီညကတော့ ထူးထူးခြားခြား အသံမထွက်ဘူး။ အိမ်အကူအလုပ် သမားက တံခါးတွေ ဖွင့်မှပဲ အဖြစ်မှန် ပေါ်တော့တာကလား။ ဆာဂျွန်ဟာ ပက်လက်ကြီးလန်ပြီး အသတ်ခံထားရတာကိုး။ အိမ်အကူအလုပ်သမားကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံသင်္ကာ မဖြစ်မိဘူးတဲ့ဗျာ။

ဥပဒေဘက်တော်သားတွေကို အင်္ဂလိပ်ကြီးအကြောင်း ကျုပ် သိထား သမျှ မခြင်းမချန် အကုန်ပြောပြလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်းကလေးပေါ်မှာ အသေးစိတ် စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုတွေ နှံ့နှံ့စပ်စပ် လုပ်ကြတယ်။ သူတို့ ထူးထူး ခြားခြား ဘာမှ မဖော်ထုတ်နိုင်ကြဘူး။

ခုဆို အမှုအခင်း ဖြစ်သွားတာ သုံးလ ကြာသွားပြီ။ တစ်ညမှာတော့ ကျုပ် သွေးပျက်ချင်စရာ အိပ်မက်ဆိုးကြီး မက်တော့တာပဲဗျို့။ အဲဒီ လက်ကြီး၊ ကျက်သရေမင်္ဂလာ မရှိတဲ့ လက်ကြီးလေ။ အဲဒါကြီးဟာ နံရံပေါ်မှာရော၊ လိုက်ကာတွေပေါ်မှာပါ ကင်းမြီးကောက်ကြီးတစ်ကောင်လို၊ ပင့်ကူကြီးတစ် ကောင်လို လျှောက်ပြေးနေတာ မြင်ရတယ် ထင်တာပဲ။ ကျုပ် သုံးကြိမ်တိတိ လန်နိုးတာဗျ။ အဲဒီ သုံးကြိမ်စလုံး ပြန်အိပ်ပျော်သွားတာပဲ။ သုံးကြိမ်စလုံးလည်း

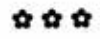
အဲဒီအကျည်းတန် အရပ်ဆိုး လက်ပြတ်ကြီးဟာ ကျုပ်အခန်းထဲမှာ ဒုန်းစိုင်းပြေး
နေတာပဲ။ လက်ချောင်းတွေက ခြေထောက်လို လှုပ်ရှားပြီး ပြေးတာကလား။

နောက်နေကျတော့ အဲဒီ လက်ကြီးကို ကျုပ်ဆီ သူတို့ ယူလာကြတာ
ပါပဲ။ သင်္ချိုင်းထဲက ဆာဂျန်ရိုးဝဲလ်ရဲ့ ဂူပေါ်မှာ တွေ့ရတာတဲ့။ သူ့မိသားစုကို
ဆက်သွယ်လို့ မရတော့ ကျုပ်တို့ပဲ မြေမြှုပ်ပေးထားတဲ့ အုတ်ဂူလေ။ အဲဒီလက်
မှာ လက်ညှိုးတစ်ချောင်း ပြတ်နေတာ တွေ့ရသဗျ။

ကဲ- ကျုပ်ပြောပြမယ့် ဇာတ်လမ်းကတော့ အဲဒီလောက်ပါပဲ
မိန်းကလေးတို့ရေ။ ကျုပ် ဒီထက်လည်း ပိုမသိတော့ဘူးဗျ။”

(The Hand by Guy de Maupassant)

မြတ်ငြိမ်း

မြတ်ငြိမ်း (၁၉၃၉ - ၂၀၁၆)

အမည်ရင်းမှာ ဦးမြင့်ဆွေ ဖြစ်သည်။ ၁၉၃၉ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာ ၃
ရက်နေ့၌ ရေနံချောင်းတွင် မွေးဖွားပြီး ဦးထွန်းငြိမ်း (ဘီအိုစီ-အငယ်တန်း
အင်ဂျင်နီယာ) နှင့် ဒေါ်မမတို့၏ သားသမီး ငါးယောက်အနက် အငယ်ဆုံး
ဖြစ်သည်။

၁၉၄၄ ခုနှစ်တွင် ဖခင်ကွယ်လွန်ကာ ပေါင်းတည်မြို့ ဆရာစံ
ကျောင်းတွင် မူလတန်းပညာ သင်ကြားခဲ့ပါသည်။ ၁၉၄၇ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်
မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့ပါသည်။ ၁၉၄၈ ခုနှစ်တွင် ကြည့်မြင်တိုင်
အဘီအမ် မိန်းကလေးအထက်တန်းကျောင်းနှင့် ၁၉၅၃ ခုနှစ်တွင် လမ်းမတော်
စိန်ဂျွန်း ဒိုင်အိုစီဇင် ယောက်ျားလေးအထက်တန်းကျောင်းတို့တွင် ပညာသင်
ကြားခဲ့သည်။

စိန်ဂျွန်းကျောင်းမှ ၁၉၅၇ ခုနှစ်တွင် မက်ထရစ်စာမေးပွဲ အောင်မြင်
ခဲ့ပြီး ၁၉၅၈ ခုနှစ်တွင် ဘီအိုစီကုမ္ပဏီ ငွေစာရင်းဌာနတွင် အလုပ်ဝင်ခဲ့သည်။
ဆရာကြီး ဦးစံရွှေ၏ သက်ကြီးတက္ကသိုလ်ကို ၁၉၆၅ ခုနှစ်တွင် တက်ရောက်
ခဲ့ပြီး ဥပစာ ဝိဇ္ဇာတန်း အောင်မြင်ခဲ့ကာ ၁၉၆၇ ခုနှစ်တွင် လုပ်သားများ
ကောလိပ်မှ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ရရှိခဲ့သည်။ ၁၉၆၇ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလတွင်
ဒေါ်သန်းသန်းအေးနှင့် ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခဲ့သည်။

ချင်းတွင်းစာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေသော ‘ဖိလစ်ပိုင် အမျိုးသား
အာဇာနည် ဒေါက်တာရီဇော်’ စာအုပ်ဖြင့် ၁၉၇၇ ခုနှစ်တွင် လုံးချင်းစာပေ

လောကသို့ စတင်အခြေချခဲ့ပါသည်။ ၁၉၇၉ တွင် 'ဟစ်တလာကို ပြန်လည် မွေးဖွားသူ' စာအုပ်ဖြင့် ဘာသာပြန်ဝတ္ထုများ စတင်ရေးသားကာ ၁၉၈၂ တွင် 'ငြိမ်းချမ်းစာပေ' ထူထောင်ပြီး စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်း စတင်လုပ်ကိုင်ခဲ့ ပါသည်။ ၁၉၈၃ ခုနှစ်တွင် 'ငွေကျွန်' ဝတ္ထုကို ဆရာတင်မောင်မြင့်နှင့် တွဲကာ ဘာသာပြန်ဆို ရေးသားခဲ့သည်။

၁၉၈၈ ခုနှစ်တွင် ရေနံဓာတုဗေဒနှင့် သဘာဝဓာတ်ငွေ့လုပ်ငန်း ဘဏ္ဍာရေးဌာနမှ ငွေစာရင်းအရာရှိအဖြစ် လုပ်သက်ပြည့် အငြိမ်းစားယူခဲ့ ပါသည်။

၁၉၉၆ ခုနှစ်တွင် 'သားကောင်းသမီးမွန် ထူးချွန်အောင်မြင်ရေး'၊ 'သင့်လက်တစ်ကမ်းမှာ အောင်ပွဲရှာ' စသည့် သုတစာပေစာအုပ်များဖြင့် စာပေလောကထဲသို့ ထပ်မံ ဝင်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ၁၉၉၉ ခုနှစ်တွင် 'သို့သော် ... သော... ဆီမီးနှစ်တိုင်' စာအုပ်ကို ဆရာတင်မောင်မြင့်နှင့် တွဲ၍ ဆက်လက် ဘာသာပြန်ဆိုခဲ့သည်။ ယင်းနှစ်အတွင်းမှာပင် 'ငြိမ်းအေး အတွင်းဖလင်' လုပ်ငန်းကို ထူထောင်လုပ်ကိုင်ခဲ့ပါသည်။

၂၀၀၁ ခုနှစ်တွင် တူဒေးစာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေသော 'နှလုံးသား ထဲမှာ အဖြေရှာ' ဝတ္ထုစာအုပ်ဖြင့် အမျိုးသားစာပေဆု (ဘာသာပြန် ရသစာပေ) ရရှိခဲ့ပါသည်။ ၂၀၀၃ ခုနှစ်တွင် ဆွေမွန်စာပေလုပ်ငန်း ထူထောင်ပြီး စာအုပ် ထုတ်ဝေရေးများ ပြန်လည်လုပ်ကိုင်ကာ ယခုအချိန်အထိ ဘာသာပြန်အတ္ထုပ္ပတ္တိ၊ သုတ၊ ရသ စာအုပ်ပေါင်း ၆၀ ခန့် ရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ရန်ကုန်မြို့၊ ဒဂုံမြို့သစ်(မြောက်ပိုင်း)မြို့နယ်၊ ၄၀ ရပ်ကွက်၊ အောင်သုခလမ်း၊ အမှတ် ၁၁၅၁ တွင် နေထိုင်ပြီး ၃-၇-၂၀၁၆ (တနင်္ဂနွေနေ့) နံနက် ၁ နာရီ ၅ မိနစ်အချိန်တွင် ပင်လုံဆေးရုံ၌ ကွယ်လွန်သည်။

ကွယ်လွန်ချိန်တွင် ဇနီး ဒေါ်သန်းသန်းအေး (Kathleen Than) (ဆွေမွန်စာပေ)နှင့် သားနှစ်ဦး၊ သမီးသုံးဦး ကျန်ရစ်သည်။

စာရေးသူ ထွက်ရှိပြီး စာအုပ်များ

- ၁။ ဖိလစ်ပိုင်အမျိုးသားအာဇာနည် ဒေါက်တာရီဇော် ၁၉၇၇
- ၂။ ဟစ်တလာကို ပြန်လည်မွေးဖွားသူ ၁၉၇၉
- ၃။ ရွက်မရှိလျှင်တက် တက်မရှိလျှင် လက်ချည်းလှော်မည် ၁၉၈၀
- ၄။ အထီးကျန် ၁၉၈၁
- ၅။ အချစ်ဇာတ်လမ်း၏ နောက်ဆက်တွဲ ၁၉၈၁
- ၆။ အဆင်မသင့်လျှင် အသည်းကွဲတတ်သည် (ငြိမ်းကျော်နှင့် တွဲ) ၁၉၈၁
- ၇။ ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့် ၁၉၈၂
- ၈။ မျက်လုံးထဲမှာ အဖြေရှိသည် ၁၉၈၂
- ၉။ စွန့်လွှတ်ခြင်းများစွာဖြင့် ၁၉၈၃
- ၁၀။ ငွေကျွန် (ပ+ဒ) (တင်မောင်မြင့်နှင့် တွဲ) ၁၉၈၃
- ၁၁။ နွယ် (ပ+ဒ) ၁၉၈၄
- ၁၂။ ငွေကျည်ဆန် (ပ+ဒ) ၁၉၈၄
- ၁၃။ နောင် (ပ+ဒ) ၁၉၈၅
- ၁၄။ မုဆိုး ၁၉၈၅
- ၁၅။ အချစ်ဆုံးအတွက် အမုန်းမဟာ ၁၉၈၆
- ၁၆။ ကေသရာဇာပေါင်း ထောင်သောင်းအားနှင့်အညီ (ပ+ဒ) ၁၉၈၇
- ၁၇။ ဘဝကို ကြက်ခြေခတ်ခဲ့ရပေမယ့် ၁၉၈၇
- ၁၈။ နှုတ်ဆက်အနမ်းလေး ပေးခဲ့ပါ ၁၉၈၇
- ၁၉။ လေဆန်တိုးပြီး မိုးမှာယုံ ၁၉၈၈
- ၂၀။ ကျားတစ်အုပ်နှင့် ကြောင်တစ်ကောင် ၁၉၈၉